WILBUR SMITH

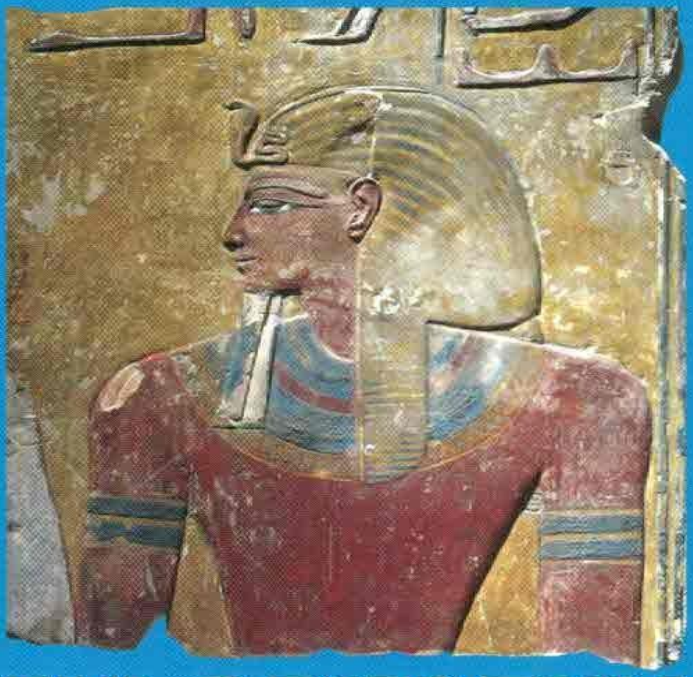

ZEUL DEȘERTULUI

WILBUR SMITH

ZEUL DEŞERTULUI

Dedic acest roman iubitei mele soții şi tovarăşe de viață, Niso. N-am ştiut niciodată ce înseamnă cu adevărat fericirea până când nu te-am întâlnit. Acum, îmi umpli fiecare zi cu iubire, râsete şi fericire.

Cu tine alături, disprețuiesc până şi ideea de a face schimb cu regii.

Aton a clipit din ochii lui mici şi afundaţi adânc în colăcei de grăsime, apoi şi-a ridicat privirea de la tabla jocului de bao[1] aflată între noi. Şi-a îndreptat-o spre cele două tinere prinţese ale casei regale Tamose, care se zbenguiau goale în apa limpede a lagunei.

— Nu mai sunt copile, a remarcat el pe un ton neutru, fără urmă de interes lasciv asupra subiectului.

Şedeam unul în faţa celuilalt, sub o barrazza deschisă, acoperită cu frunze pe palmier, lângă una dintre lagunele formate de intrândurile marelui fluviu Nil.

Ştiam că referirea la cele două fete era o încercare de a-mi distrage atenţia de la următoarea mea mişcare a pietrelor de bao. Lui Aton nu-i place să piardă, aşa că n-are prea mari scrupule în privinţa modului în care câştigă.

Aton s-a aflat mereu în partea cea mai de sus a listei celor mai vechi şi mai dragi prieteni ai mei. La fel ca şi mine, este eunuc şi a fost cândva sclav. În timpul perioadei de sclavie şi mult înainte de a ajunge la pubertate, stăpânul lui i-a

---

[1] Mancala este o familie de jocuri din categoria de tablă de joc, numite uneori jocuri „de însămânţare“ sau „socoteşte şi capturează“. Jocurile mancala au în multe ţări africane acelaşi rol pe care îl are şahul în ţările vestice sau jocul de go în Asia de Est. Cele mai cunoscute jocuri mancala, pe lângă kalah şi oware, sunt congkak, endodoi, omweso, unee tugaluulakh,bao, sungka şi igisoro. (n.tr.)

remarcat intelectul excepțional și agerimea minții. A dorit să cultive şi să exploateze aceste daruri, şi să împiedice ca libidoul să-l distragă. Aton era un bun extrem de prețios, aşa că stăpânul său l-a angajat pe cel mai renumit medic din Egipt pentru a efectua castrarea. Stăpânul lui e de mult mort, însă Aton s-a ridicat mult deasupra statutului său de sclav. Acum este şambelanul palatului regal al faraonului din Teba, dar şi şeful spionilor, administrând o rețea de informatori şi agenți clandestini care operează în toată lumea civilizată. Există o singură organizație care o depăşeşte pe a lui, şi anume a mea. În această privință, ca în mai toate, ne aflăm într-o competiție prietenească şi puține sunt lucrurile care ne oferă o plăcere şi o satisfacție mai mare decât o izbândă împotriva celuilalt.

Mă bucur enorm de tovărăşia lui. Mă amuză şi adesea mă surprinde cu sfaturile sale bune şi cu modul cum vede lucrurile. Câteodată îl las să-mi testeze priceperea la bao. De obicei, este generos cu laudele. Dar, în general, îmi pune la grea încercare geniul.

Acum o studiam amândoi pe Bekatha, prințesa mai tânără cu aproape doi ani decât cealaltă, cu toate că era posibil să nu-ți dai seama de asta deoarece era înaltă pentru vârsta ei, iar sânii deja începeau să-i înmugurească şi, în apa rece a lagunei, sfârcurile i se întăriseră sfidătoare. Era

mlădioasă, agilă şi râdea cu uşurință. Pe de altă parte, era focoasă din fire. Trăsăturile ei aveau un aspect nobil, nasul îi era îngust şi drept, maxilarele, puternice şi rotunjite, iar buzele, fin arcuite. Părul îi era gros şi avea scânteieri arămii în lumina soarelui. Moştenise asta de la tatăl ei. Cu toate că încă nu îi apăruse floarea roşie a feminității, ştiam că acel moment nu era departe.

O iubeam, dar, ca să spun adevărul, pe sora ei o iubeam o idee mai mult.

Tehuti era cea mai mare şi mai frumoasă dintre cele două surori. Ori de câte ori mă uitam la ea, mi se părea că o văd din nou pe mama ei. Regina Lostris fusese marea dragoste a vieții mele. Da, o iubisem aşa cum un bărbat iubeşte o femeie. Pentru că, spre deosebire de prietenul meu Aton, eu am fost jugănit abia după ce ajunsesem bărbat adevărat şi cunoscusem bucuria unui trup de femeie. Adevărat este că iubirea mea pentru regina Lostris nu s-a consumat niciodată, fiindcă am fost castrat înainte ca ea să se nască, dar a fost cu atât mai intensă cu cât n-a putut fi niciodată domolită. Avusesem grijă de ea în copilărie şi o păstorisem pe drumul lungii şi fericitei el vieți, dându-i sfaturi şi îndrumând-o, dăruindu-mă cu totul ei, fără nicio reținere. Iar la sfârşit, am ținut-o în brațe când a murit.

Înainte de a pleca pe lumea cealaltă, Lostris mi-a şoptit ceva ce nu voi uita niciodată: „Am iubit numai doi bărbați în toată viața mea. Tu,

Taita, ai fost unul din ei”.

Acelea au fost cele mai dulci cuvinte pe care le-am auzit rostite vreodată.

Am plănuit şi am supravegheat construirea mormântului i regal şi am depus acolo trupul ei cândva frumos, dar apoi ofilit şi mi-am dorit să mă pot duce cu ea în lumea de jos. Cu toate astea, ştiam că nu pot, pentru că trebuia să rămân şi să am grijă de copiii ei aşa cum avusesem grijă de ea. Adevărat, nu fusese o povară apăsătoare, căci viața mea fusese mai bogată datorită acestei sarcini.

La 16 ani, Tehuti era deja o femeie în toată puterea cuvântului. Pielea îi era lucioasă şi fără pată. Brațele şi picioarele îi erau subțiri şi elegante ca ale unei dansatoare sau precum cele două părți ale marelui arc de luptă pe care îl cioplisem pentru tatăl ei şi pe care îl pusesem pe capacul sarcofagului său înainte de a-i sigila mormântul.

Şoldurile lui Tehuti erau pline, dar talia îi era îngustă ca gâtul unui urcior de vin. Sânii îi erau rotunzi şi fermi. Buclele aurii şi dese care îi acopereau capul erau magnifice. Ochii îi erau la fel de verzi ca ai mamei ei. Era incomparabil mai frumoasă decât pot descrie cuvintele, iar zâmbetul ei îmi frângea inima ori de câte ori îmi era adresat. Avea o fire blândă, se înfuria greu, dar era netemătoare şi cu o voință puternică.

O iubesc aproape la fel de mult cum încă o mai

iubesc pe mama ei.

— Ai făcut o treabă bună cu ele, Taita, m-a lăudat Aton fără rezerve. Ele sunt comorile care s-ar putea să salveze Egiptul nostru de barbari.

În această privință, ca şi în multe altele, eu şi Aton eram întru totul de acord. Acesta era motivul adevărat pentru care am venit amândoi în acest loc îndepărtat şi izolat, deşi toată lumea din palat, inclusiv faraonul, era convinsă că ne întâlniserăm aici pentru a continua disputa nesfârşită asupra tablei de bao.

N-am răspuns imediat la remarca lui, ci mi-am coborât ochii spre tablă. Aton făcuse o mutare în vreme ce eu încă le priveam pe fete. Era cel mai talentat jucător din Egipt al acestui joc sublim – cu alte cuvinte, din „lumea civilizată". Cu excepția mea, desigur. De obicei, câştig trei din patru partide jucate cu el.

Acum, dintr-o privire, am văzut că jocul acesta avea să fie unul dintre cele trei ale mele. Poziționarea pietrelor părea echilibrată. Era una dintre puținele scăpări ale jocului său şi apărea adesea atunci când, convins că victoria era deja a lui, lăsa baltă precauția şi ignora regula celor şapte pietre. Atunci, avea tendința de a-şi concentra atacul asupra castelului său sudic, ceea ce îmi permitea să obțin controlul fie asupra castelului său estic, fie asupra celui vestic. De data aceasta, a fost cel estic. Nu aveam nevoie de o a doua invitație. Am lovit ca o cobră.

El s-a legănat spre spate pe taburetul lui, în timp ce-mi evalua mişcarea-surpriză, iar când, în cele din urmă, a realizat genialitatea ei pură, chipul i s-a întunecat de furie şi a rostit cu o voce gâtuită:

—Cred că te urăsc, Taita. Şi, dacă nu te urăsc, cu siguranță ar trebui.

— Am avut noroc, bătrâne prieten, am spus eu încercând să-mi ascund bucuria. Oricum, e doar un joc.

A pufnit indignat.

—Dintre toate lucrurile năroade pe care te-am auzit rostindu-le, Taita, ăsta-i cel mai tâmpit. Nu e doar un joc. Este un veritabil motiv pentru a trăi.

Era cu adevărat furios.

M-am aplecat sub masă ca să iau urciorul din aramă în care se afla vin şi i-am umplut din nou cana. Era un viii superb, cel mai bun din Egipt, pe care îl luasem direct din pivnițele de sub palatul faraonului. Aton a pufnit din nou, încercând să-şi mențină furia şi ofensa, dar acționând parcă din proprie inițiativă, degetele lui durdulii s-au strâns în jurul toartei şi au ridicat-o spre buze. A înghițit de două ori, iar ochii i s-au închis de plăcere. După ce a coborât cana de la gură, a suspinat.

—Poate că ai dreptate, Taita. Mai sunt şi alte motive lume pentru a trăi. A început să strângă pietrele de bao în punguțele lor legate cu şnururi.

Deci, ce veşti ai mai primit din nord? Uimeşte-mă iarăşi cu priceperea spionajului tău.

Ajunsesem, în cele din urmă, la adevăratul motiv al acestei întâlniri. Nordul a reprezentat întotdeauna primejdia.

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, puternicul Egipt a fost sfârtecat de trădare şi rebeliune. Pretendentul Roşu, falsul faraon – intenționat nu-i spun numele; mai degrabă, blestemat fie el în vecii vecilor –, acest trădător s-a răsculat şi a luat în stăpânire tot teritoriul de la nord de Asyut. Egiptul nostru a fost târât într-un secol de război civil.

Apoi, la rândul lui, moştenitorul Pretendentului Roşu a fost copleşit de un trib sălbatic şi războinic venit din stepele nordice de dincolo de Sinai. Aceşti barbari au măturat Egiptul, cucerindu-l pe de-a-ntregul cu ajutorul unei arme despre care nici nu ştiusem că există: calul şi carul de luptă. După ce îl înfrânseseră pe Pretendentul Roşu şi capturaseră partea de nord a Egiptului de la Marea de Mijloc[2]la Asyut, aceşti hicsoşi[3] se năpustiseră asupra noastră, în sud.

---

[2] Marea Mediterana (n.tr.).

[3] Hicsos - popoare asiatice care au invadat Egiptul în timpul celei de-a II-a dinastii (1991-1802 Î.H.). în fapt, aceştia au condus Egiptul timp de peste un secol, perioadă în care au mutat capitala în delta Nilului, la Avaris. Termenul „hicsos“ se traduce prin „stăpânitor străin“ în limba greacă veche, iar reprezentanții acestei dinastii au fost atât de urâți de mulțime, încât, în momentul în care

Noi, adevărații egipteni, nu am avut nicio modalitate de a ne apăra împotriva lor. Am fost alungați de pe pământurile noastre şi siliți să ne retragem spre sud, dincolo de cataractele Nilului de la Elefantina şi în sălbăticia de la capătul lumii. Acolo am tânjit de dor în vreme ce doamna mea, regina Lostris, a refăcut armata.

Contribuția mea la această regenerare nu a fost întru totul nesemnificativă. Sunt din fire un om lăudăros, dar, în această privință, pot declara fără teama de a fi contrazis că, fără îndrumarea şi sfaturile mele, doamna mea şi fiul ei, Memnon, prințul coroanei, care acum este faraonul Tamose, nu şi-ar fi atins niciodată țelul.

Printre numeroasele servicii pe care i le-am făcut reginei s-a numărat şi construirea primelor care de luptă cu roți spițate, care sunt mai uşoare şi mai rapide decât ale hicsoşilor, cu roți confecționate în întregime din lemnsolid. Apoi am găsit caii care să le tragă. Când am fost pregătiți, faraonul Tamose, care ajunsese la vârsta bărbăției, a condus noua noastră armată prin cataracte, spre nord, în Egipt.

Liderul hicsoşilor se autointitulase regele Salitis, dar nu era de fapt rege. În cel mai bun caz, era jefuitorul unui titlu de noblețe şi un

---

au fost înlăturați, orice monument care amintea de ei a fost distrus. Acesta este şi motivul pentru care se ştiu foarte puține lucruri despre respectiva perioadă istorică. (n.tr.)

nelegiuit. Cu toate astea, armata pe care o comanda era aproape de două ori mai mare decât a noastră, a egiptenilor, bine echipată şi feroce.

Dar i-am luat prin surprindere şi, la Teba, am purtat o bătălie crâncenă cu ei. Le-am zdrobit carele şi le-am măcelărit oamenii. I-am făcut s-o ia la fugă înapoi către nord. În urma lor, pe câmpul de luptă au rămas zece mii de cadavre şi două mii de care de luptă distruse.

Totuşi, au pricinuit mari pierderi bravelor noastre trupe, aşa că n-am reuşit să-i urmărim şi să-i distrugem complet. De atunci, hicsoşii stau la pândă în delta Nilului.

Regele Salitis, bătrânul prădător, e mort acum. Nu a murit pe câmpul de luptă de sabia unui egiptean viteaz, aşa cum ar fi fost drept şi potrivit. A murit de bătrâneţe în patul lui, înconjurat de o hoardă de soţii hidoase şi de progeniturile lor îngrozitoare. Una dintre ele era Beon, fiul lui cel mare. Acesta îşi spune acum regele Beon, faraon al Regatelor de Sus şi de Jos ale Egiptului. Adevărul este că nu-i altceva decât un jefuitor ucigaş, mai rău chiar decât diabolicul lui tată. Iscoadele mele îmi raportează cu regularitate că Beon reface armata hicsoşilor, atât de grav afectată în bătălia de la Teba.

Aceste rapoarte sunt îngrijorătoare deoarece întâmpinăm mari dificultăţi în procurarea materiei prime pentru producerea bunurilor care să le înlocuiască pe cele pierdute în aceeaşi

bătălie. Regatul nostru sudic nu are legături cu Marea de Mijloc şi, prin urmare, nici legături comerciale cu alte naţiuni civilizate şi oraşe-stat bogate în piele, lemn, aramă, antimoniu, cositor şi alte resurse necesare pentru un război şi care nouă ne lipsesc. De asemenea, ne lipsesc şi oamenii. Avem nevoie de aliaţi.

Pe de altă parte, duşmanii noştri, hicsoşii, au porturi importante în deltă, unde Nilul se varsă în Marea de Mijloc. Comerţul se desfăşoară neîntrerupt acolo. Tot datorită iscoadelor mele ştiu şi că hicsoşii caută să încheie alianţe cu alte naţiuni războinice.

Eu şi Aton ne întâlneam în acest loc izolat pentru a sta de vorbă şi a cântări aceste probleme. Supravieţuirea Egiptului nostru era pe muchie de cuţit. Cu multe ocazii, eu şi Aton am discutat toate astea pe larg, dar acum eram gata să luăm deciziile finale pe care să i le prezentăm faraonului.

Prinţesele regale aveau alte planuri. Îl văzuseră pe Aton strângând pietrele de bao şi luaseră asta drept semnal că îmi puteau solicita întreaga atenţie. Le sunt devotat amândurora, dar sunt foarte dificile. S-au năpustit afară din lagună, împroşcând apă în toate părţile şi s-au repezit spre mine, fiecare încercând s-o întreacă pe cealaltă. Bekatha este cea mică, însă este foarte rapidă şi hotărâtă. E dispusă să facă aproape orice pentru a obţine ce-şi doreşte. A întrecut-o

pe Tehuti şi s-a lăsat să cadă în poala mea, rece şi udă de apa lagunei.

— Te iubesc, Tata, a țipat ea aruncându-şi brațele în jurul gâtului meu şi lipindu-şi claia roşcată şi udă de obrazul meu. Spune-ne o poveste, Tata!

Înfrântă în cursa spre mine, Tehuti a trebuit să accepte poziția mai puțin convenabilă de la picioarele mele. Şi-a lăsat pe pământ trupul gol de pe care picura apă, mi-a cuprins picioarele cu brațele şi le-a strâns la piept, apoi şi-a sprijinit bărbia pe genunchii mei şi şi-a ridicat privirea spre chipul meu.

— Da, te rog, Tata. Povesteşte-ne despre mama noastră şi despre cât de deşteaptă şi frumoasă era.

—Întâi, trebuie să vorbesc cu unchiul Aton, am protestat eu.

—Of! Bine. Dar nu prea mult, a intervenit Bekatha. E atât de plictisitor.

—Nu, nu prea mult, am promis eu.

M-am uitat din nou la Aton şi am trecut la hicsosiană. Amândoi vorbim fluent limba duşmanului nostru de moarte.

Îmi fac o îndatorire din a-mi cunoaşte duşmanul. Am talent la cuvinte şi limbi. Am avut mulți ani de la întoarcerea la Teba în care să învăț. Aton nu se alăturase exodului în Nubia. Nu avea o fire aventuroasă. Rămăsese în Egipt şi suferise sub domnia hicsoşilor. Cu toate astea,

învățase tot ce fusese de învățat de la ei, inclusiv limba. Niciuna din prințese nu înțelegea un cuvânt.

— Of, te urăsc când vorbeşti păsărească asta îngrozitoare, s-a bosumflat Bekatha, iar Tehuti a fost de acord cu ea.

— Dacă ne iubeşti, vorbeşte egipteana, Taita.

Am îmbrățişat-o pe Bekatha şi am mângâiat capul încântător al lui Tehuti. Cu toate astea, am continuat să-i vorbesc lui Aton pe limba atât de urâtă fetelor.

— Ignoră flecăreala copilelor. Continuă, bătrâne prieten.

Aton şi-a ascuns zâmbetul şi a spus:

— Deci, suntem de acord, Taita. Avem nevoie de aliați şi trebuie să facem negoț cu ei. În acelaşi timp, trebuie să-i împiedicăm pe hicsoşi să facă la fel.

Am fost tentat să-i dau o replică sarcastică, dar deja îl enervasem suficient la bao. Aşa că am încuviințat cu seriozitate.

— Ca de obicei, ai pus punctul pe i, exprimând problema succint. Aliați şi negoț. Foarte bine, Aton, noi cu ce putem face negoț?

— Avem aur din minele nubiene pe care le-am descoperit când am fost în exil dincolo de cataracte.

Aton nu părăsise niciodată Egiptul, dar, dacă îl auzeai vorbind, ai fi crezut că era unul dintre cei care conduseseră exodul. Am zâmbit în sinea

mea, însă pe chip mi-am păstrat o expresie serioasă în timp ce el a continuat:

— Cu toate că metalul galben nu este la fel de valoros precum argintul, oamenii totuşi îl doresc. Cu mormanele pe care faraonul le-a adunat în vistieria sa, putem uşor să ne cumpărăm prieteni şi aliați.

Am dat din cap, deşi ştiam că tezaurul faraonului era mult supraestimat de Aton şi de mulți alții asemenea lui, care nu sunt atât de apropiați de tron cum sunt eu. Am continuat pentru a dezvolta subiectul:

— Cu toate astea, nu uita roadele fertilului pământ negru pe care Tatăl Nil îl revarsă pe malurile sale la Urcare inundație anuală. Oamenii trebuie să mănânce, Aton. Oraşele-stat cretane, sumeriene şi elene au foarte puține terenuri arabile. Le e greu să facă rost de cereale cu care să-şi hrănească oamenii. Noi avem din abundență.

— Aşa-i, Taita. Avem grâne şi avem şi cai pe care să-i dăm la schimb – avem cei mai buni cai de luptă din lume. Şi mai avem şi alte lucruri, chiar mai rare şi mai prețioase.

Plin de tact, Aton a făcut o pauză şi s-a uitat la încântătoarea copilă cuibărită în brațele mele, apoi la cea care stătea cu capul sprijinit pe genunchiul meu.

Nu mai era nevoie să fie rostit nimic altceva pe această temă. Cretanii şi sumerienii de pe

pământul dintre fluviile Tigru şi Eufrat erau vecinii noştri cei mai apropiaţi şi cei mai puternici. Erau în general oacheşi şi cu părul întunecat. Conducătorilor lor le plăceau femeile cu păr blond şi pielea albă ale triburilor egeene şi ale casei regale egiptene. Totuşi, palidele şi insipidele femei elene nu se puteau compara cu minunatele bijuterii ale Nilului.

Părinţii celor două prinţese ale mele erau Tanus, cu bucle roşii ca focul, şi regina Lostris, cu părul blond strălucitor. Ei au avut copii de rasă pură, iar vestea despre frumuseţea celor două fete se răspândea în întreaga lume.

Ambasadori de departe parcurseseră deja drumuri anevoioase prin deserturile întinse şi traversaseră ape adânci pentru a ajunge la palatul din Teba ca să-i transmită cu delicateţe faraonului interesele stăpânilor lor de a încheia alianţe civile şi militare cu Casa de Tamose. Regele sumerian Nimrod şi Supremul Minos din Creta erau doi dintre cei care îşi trimiseseră solii.

La cererea mea, faraonul îi primise cu amabilitate pe ambii ambasadori. Acceptase frumoasele daruri în aur şi lemn de cedru care îi fuseseră oferite. Apoi, ascultase cu înţelegere cererile în căsătorie pentru una sau amândouă dintre fiice, dar după aceea faraonul explicase că surorile erau încă prea mici pentru măritiş şi că vor trebui să discute din nou acest subiect după ce fetele vor ajunge la maturitate. Asta se

întâmplase cu ceva timp în urmă, iar acum circumstanțele se schimbaseră.

La vremea aceea, faraonul discutase cu mine despre o posibilă alianță între Egipt şi Sumer sau Creta. Eu subliniasem cu tact că totuşi Creta ar fi un aliat mai dezirabil decât Sumerul.

În primul rând, sumerienii nu erau un popor de navigatori – cu toate că aveau o armată terestră puternică, dotată cu cavalerie şi care de luptă, nu aveau niciun fel de vase de luptă. I-am amintit faraonului că Egiptul de Sud nu avea acces la Marea de Mijloc. Duşmanii noştri hicsoşi controlau cursul nordic la Nilului, iar noi eram o țară fără deschidere la mare.

Sumerienii aveau şi ei acces limitat la mare, iar flota lor era firavă comparativ cu a altor popoare, cum erau cretanii sau chiar mauritanii, la vest. Sumerienii evitau mereu riscul de a traversa marea cu vase încărcate din greu. Se temeau atât de pirați, cât şi de apele turbulente.

Dar şi ruta pe uscat dintre țările noastre era plină de dificultăți.

Hicsoşii controlau istmul dintre Marea de Mijloc şi Marea Roşie care, în nord, face legătura între Egipt şi deşertul Sinai. Sumerienii ar fi fost siliți să traverseze deşertul Sinai mergând mult în sud şi apoi să treacă Marea Roşie cu un vas pentru a ajunge la noi. Această rută ar fi ridicat atât de multe probleme armatei lor, nemaivorbind de lipsa apei şi a hranei în timpul traversării Mării

Roşii, încât s-ar fi putut dovedi imposibilă.

Ceea ce îi propusesem înainte faraonului şi ceea ce i-am explicat acum lui Aton era utilitatea unui acord cu Supremul Minos al Cretei. „Supremul Minos” era titlul conducătorului cretan ereditar. Era echivalentul faraonului nostru. Să sugerezi că era mai puternic decât faraonul nostru însemna trădare. E suficient să spun că fiola lui avea reputația de a fi alcătuită din peste zece mii de galere de luptă şi comerciale de o concepție atât de avansată, încât nu exista alt vas mai rapid sau mai bine dotat pentru luptă.

Noi avem ceea ce cretanii îşi doresc: cereale, aur şi mirese frumoase. Cretanii au ce ne trebuie nouă: cea mai formidabilă flotă de luptă existentă, cu care să blocăm porturile hicsoşilor de la gurile Nilului. Şi unde să aducem armata sumeriană, care să coboare pe țărmurile sudice ale Mării de Mijloc, şi astfel hicsoşii să fie prinşi ca într-un cleşte şi armata lor să fie zdrobită de forțele noastre.

—Un plan minunat! M-a felicitat Aton. Şi aproape infailibil. Cu excepția unui mic, aproape insignifiant detaliu pe care l-ai trecut cu vederea, dragul meu Taita.

Rânjea cu viclenie, savurându-şi revanşa pentru înfrângerea la bao. N-am fost niciodată o persoană răzbunătoare, dar, cu această ocazie, nu m-am putut abține să nu mă distrez puțin pe seama lui Aton. M-am arătat îngrozit.

— O, nu-mi spune asta, te rog! M-am gândit la toate cu multă grijă. Care este greşeala din planul meu?

— E prea târziu. Supremul Minos al Cretei a încheiat deja o alianță secretă cu regele Beon al hicsoşilor.

Aton a plescăit din buze şi s-a plesnit voios peste una din coapsele elefantine. Îmi desființase categoric propunerea sau cel puțin aşa credea.

— A, da, am replicat eu. Presupun că te referi la fortul comercial pe care, în urma unei înțelegeri cu Beon, cretanii l-au deschis cu cinci luni în urmă, la Tamiat, cea mai estică gură de vărsare din delta Nilului.

A fost rândul lui Aton să se dezumfle.

— Când ai aflat despre asta? De unde ştii?

— Te rog, Aton. Mi-am desfăcut mâinile într-un gest rugător. Doar nu te aştepți să-mi dezvălui toate sursele, nu-i aşa?

Aton şi-a recăpătat rapid siguranța.

— Supremul Minos şi Beon au încheiat deja o înțelegere, dacă nu chiar o alianță de război. Deşi cu toții ştim cât de inteligent eşti, Taita, nu prea poți face mare lucru în privința asta.

— Şi dacă Beon plănuieşte să trădeze? Am întrebat eu pe un ton misterios, iar el s-a holbat stupefiat la mine.

— Să trădeze? Nu înțeleg, Taita. Ce formă ar lua această trădare?

— Ai idee, Aton, cât argint ține Supremul Minos

al Cretei în noua lui fortăreață de la Tamiat, pe teritoriul hicsoşilor?

— Îmi imaginez că o cantitate substanțială. Dacă Supremul Minos îi propune lui Beon să-i cumpere cea mai mare parte a recoltei de grâne, atunci trebuie să aibă la îndemână mult argint, s-a hazardat Aton cu grijă. Poate zece sau chiar douăzeci de lakhi.

— Eşti foarte perceptiv, dragă prietene. Oricum, ai pomenit doar de o mică problemă dintre cele cu care se confruntă Supremul Minos. Nu îndrăzneşte să rişte să trimită în largul mării vase greu încărcate, în plin sezon al furtunilor. Aşa că, timp de cinci luni pe an, nu-şi poate trimite argintul către țărmurile sudice ale Mării de Mijloc, ceea ce, iarna, presupune un voiaj de peste cinci sute de leghe[4] de la insula lui.

Aton a intervenit rapid, încercând să tragă concluzia înaintea mea.

— A, da, aşa el înțeleg ce vrei să spui. Deci, asta înseamnă că, în toată această perioadă, Supremul Minos nu poate face negoț cu statele şi națiunile de pe țărmul al african al Mării celei Mari!

—În timpul iernii, jumătate din lume îi este inaccesibilă, am fost eu de acord. Dar, dacă reuşeşte să obțină o bază sigură pe coasta egipteană, flota lui va fi protejată de furtunile

---

[4]O leghe marină 5,55 kilometri (n.tr.).

iernii. Astfel, vasele lui vor putea să facă tot anul negoț din Mesopotamia până în Mauritania la adăpostul uscatului. Am făcut o pauză pentru a-i lăsa răgaz să priceapă întreaga amploare a planului Supremului Minos, apoi am continuat nemilos: douăzeci de lakhi de argint nu vor fi îndeajuns pentru a susține nici a zecea parte din activitatea aceasta. Cinci sute de lakhi este o cifră mai probabilă care va trebui să existe în noua fortăreață de la Tamiat pentru a-şi desfăşura negoțul pe timpul iernii. Nu eşti de acord că o asemenea cantitate de argint ar face pe oricine să se gândească la trădare, cu atât mai mult pe cineva atât de perfid şi de rapace din fire cum este Beon?

Câteva secunde, Aton a rămas stupefiat de magnitudinea viziunii pe care i-o prezentasem. Când, în cele din urmă, şi-a revenit, a întrebat cu voce gâtuită:

— Deci, ai dovada că Beon, în ciuda incipientei înțelegeri cu Supremul Minos, plănuieşte să atace fortăreața Tamiat şi să pună mâna pe comoara Supremului Minos? Asta îmi spui, Taita?

— Nu zic că am dovada că Beon intenționează să facă asta. Ți-am pus doar o întrebare. N-am făcut o afirmație.

Am chicotit văzându-i confuzia. Nu era frumos din partea mea, însă nu m-am putut abține. Niciodată în lunga perioadă de când ne

cunoşteam nu l-am văzut să rămână fără replică. Apoi mi s-a făcut milă de el.

— Noi doi ştim că Beon este un tâmpit sălbatic, Aton. Poate mâna un car, mânui o sabie, trage cu arcul sau jefui un oraş. Cu toate astea, mă îndoiesc că e capabil să plănuiască o vizită la privată fără o deliberare îndelungată şi dureroasă.

— Atunci, cine plănuieşte raidul pentru furtul comorii Supremului Minos? A vrut Aton să ştie.

În loc să-i răspund imediat, m-am lăsat pe spate pe taburetul meu şi i-am zâmbit. El s-a holbat la mine. Apoi, chipul i s-a luminat.

— Tu? Cu siguranță, nu, Taita! Cum să plănuieşti tu jefuirea Supremului Minos de cinci sute de lakhi de argint, iar apoi să-i faci curte cretanului pentru a-i obține sprijinul şi o alianță cu el?

— Pe întuneric, e dificil să faci diferența între un hicsos şi un egiptean, mai ales dacă egipteanul este îmbrăcat în straiele de luptă ale hicsosului şi are armele hicsosului, şi vorbeşte limba hicsosului, am subliniat eu, iar el a clătinat din cap, rămas din nou fără cuvinte. Dar eu l-am presat în continuare: Eşti de acord că un astfel de atac perfid ar distruge pentru totdeauna şansele unei alianțe între Creta şi hicsoşi împotriva noastră?

Aton a zâmbit în cele din urmă.

—Eşti atât de viclean, Taita, încât mă întreb

cum m-aş mai putea încrede vreodată în tine. Apoi, m-a întrebat: Cât de mare e garnizoana cretană de la Tamiat?

—În clipa asta, este compusă din aproape două mii de soldaţi şi arcaşi. Cu toate astea, aproape toţi sunt mercenari.

—Aşa! Era impresionat. A făcut iarăşi pauză, apoi a continuat: De câţi oameni ai avea nevoie sau, mai bine zis, de câţi oameni ar avea Beon nevoie pentru a duce la bun sfârşit acest plan mişelesc?

—De destui, i-am dat eu un răspuns ambiguu.

N-aveam de gând să-mi dezvălui complet planurile. Aton a acceptat şi nu a insistat direct. Totuşi, mi-a pus o întrebare ocolită:

—Vei lăsa supravieţuitori cretani în portul Tamiat?

Sau îi vei măcelări pe toţi?

— Fireşte că majoritatea va scăpa, l-am contrazis cu fermitate. Îmi doresc să scape cât mai mulţi, pentru a se întoarce în Creta ca să-l avertizeze pe Supremul Minos de trădarea regelui Beon.

— Şi comoara cretană? A vrut Aton să ştie. Acele cinci sute de lakhi de argint? Ce se va întâmpla cu ele? Sipetele faraonului sunt aproape goale. Nu putem salva Egiptul fără comoară. Cine va comanda acest raid? A întrebat el. O vei face tu, Taita?

Am afişat o expresie înfricoşată.

— Aton, ştii că nu sunt un războinic. Sunt tămăduitor, poet şi un filosof onorabil. Cu toate astea, dacă faraonul îmi cere s-o fac, voi însoți expediția ca sfătuitor al ofițerului comandant.

— Cine va fi comandant atunci? Kratas?

— Îmi place mult de Kratas şi este un soldat bun, dar e bătrân, încăpățânat şi nu ascultă de rațiune sau sugestie.

Am ridicat din umeri, iar Aton a chicotit.

— L-ai descris perfect pe generalul Kratas, o, mândrule bard! Dacă nu pe el, atunci pe cine va numi faraonul?

— Probabil că pe Zaras.

— A! Faimosul căpitan Zaras din Divizia Crocodilul Albastru a Gărzilor Regale? Unul dintre favoriții tăi, Taita. Nu-i aşa?

Am ignorat tachinarea.

— N-am favoriți. Câteodată, chiar şi eu pot să ocolesc puțin adevărul. Dar Zaras e pur şi simplu cel mai bun om pentru treaba asta, am răspuns eu pe un ton moderat.

Când i-am prezentat faraonului planul meu de a-l discredita pe regele Beon în fața Supremului Minos al Cretei şi de a ridica un zid solid între cele două puteri care, potențial, ne erau cei mai primejdioşi duşmani de pe lumea asta, el a fost uimit de simplitatea sa strălucită.

Solicitasem o discuție particulară cu faraonul şi, desigur, el mi-o acordase fără întârziere. Eram

amândoi singuri pe terasa largă, străjuită de palmieri, care înconjura sala tronului şi care avea vedere spre cea mai lată zonă a Nilului din partea de sud a Egiptului. Desigur, dincolo de Asyut, fluviul devine mai larg şi apele sale curg mai domol pe teritoriul de care hicsoşii ne-au jefuit, după care ajung în deltă înainte de a se vărsa în Marea de Mijloc.

La ambele capete ale terasei erau santinele pentru ca noi sa nu putem fi văzuți sau auziți nici de prieteni, nici de duşmani. Gărzile se aflau sub comanda directă a unor ofițeri de încredere, dar se țineau discret deoparte, astfel încât faraonul şi cu mine să nu fim distraşi de prezența lor. Ne plimbam de-a lungul terasei de marmură. Abia acum, fiindcă rămăseserăm singuri, îmi era permis să păşesc alături de el, cu toate că mă aflasem în relații strânse cu el încă de când se născuse.

Adevărul era că eu fusesem cel care îl adusese pe această lume. Eu fusesem cel care prinsese trupul bebeluşului în mâinile sale atunci când regina Lostris îl expulzase din pântecul ei regal cu forța unei pietre azvârlite de o praştie. Primul lucru pe care l-a făcut prințul a fost să-şi golească vezica pe mine. Am zâmbit la această aducere aminte.

I-am fost tutore şi mentor din acea zi. Eu am fost cel care l-a învățat să se şteargă la fund, eu l-am învățat să citească şi să scrie, să tragă cu arcul şi

să mâne un car de luptă. De la mine a învățat cum să conducă o națiune. Acum, în cele din urmă, ajunsese un tânăr deosebit, un războinic viteaz şi un conducător destoinic al Egiptului. Dar încă suntem cei mai buni prieteni. Aş merge până într-acolo, încât să spun că faraonul mă iubeşte ca pe tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată, iar eu îl iubesc ca pe fiul pe care nu l-am avut niciodată.

Acum, pe când îmi asculta stratagema pe care i-o propuneam, s-a oprit din mers şi s-a răsucit mirat spre mine. Când am ajuns la deznodământul planului meu, mi-a cuprins umerii în mâinile sale dure şi puternice ca bronzul datorită mânuirii sabiei, trasului cu arcul şi mânării carului tras de patru cai.

— Tata, pungaş bătrân! Mi-a țipat el în față. Mereu mă iei prin surprindere. Numai tu ai fi fost în stare să pui la cale un complot atât de cumplit. Trebuie să începi pe dată să stabileşti toate detaliile. Ei bine, îmi amintesc cât de mult te-am urât când m-ai silit să învăț hicsosiana; acum, aş fi pierdut fără ea. N-aş fi putut niciodată să comand această expediție dacă n-aş fi putut trece drept unul dintre duşmanii noştri.

Am avut nevoie de câteva ore de manipulare plină de tact pentru a-l convinge că primejdia de a lăsa Egiptul fără un lider într-un asemenea moment crucial al istoriei sale, prima în fața gloriei sau a altui beneficiu pe care el putea spera

să-l obțină de pe urma capturării fortăreței cretane de la Tamiat şi a comorii aflate acolo. I-am mulțumit lui Horus că este suficient de tânăr pentru a fi flexibil în gândire şi suficient de matur pentru a avea un minimum de bun-simț. Cu mult timp în urmă, învățasem să-l fac să se poarte cum voiam, fără ca el să-şi dea seama de asta. Până la urmă, de obicei, face ca mine.

La sugestia mea, faraonul l-a numit pe Zaras comandant al expediției. Cu toate că, la 25 de ani – aproape cât avea şi faraonul –, Zaras era tânăr, îşi făcuse deja un nume, după cum atesta şi gradul său militar. Lucrasem cu el de multe ori înainte şi ştiam că reputația lui avea oi bază solidă. Şi cel mai important era faptul că el mă venera.

Cu toate astea, înainte de a mă lăsa să plec, faraonul Tamose mi-a pus în mâini sigiliul-şoim regal. Asta însemna că faraonul delega toate puterile sale purtătorului său. Purtătorul sigiliului răspundea numai în fața faraonului. Sub amenințarea pedepsei cu moartea, nimeni nu avea dreptul de a-l chestiona sau de a-i face greutăți, sau de a se sustrage îndatoririlor.

Se obişnuia ca faraonul să-i încredințeze emisarului său sigiliul-şoim în cadrul unei ceremonii solemne, în prezența membrilor seniori ai curții sale, dar mi-am dat seama că, fiind vorba despre o problemă atât de sensibilă, decisese s-o facă în secret total. Oricum, am fost

impresionat de încrederea pe care mi-o arătase.

Am căzut în genunchi şi am atins duşumeaua cu fruntea, în faţa lui. Însă faraonul m-a oprit şi m-a ridicat în picioare.

—Tu nu m-ai dezamăgit niciodată, Taita. M-a îmbrăţişat. Ştiu că n-o vei face nici acum.

M-am dus direct la Zaras. I-am prezentat importanţa misiunii noastre şi oportunitatea oferită de aceasta pentru ca el să capete stima faraonului. Succesul acestei misiuni avea să-l plaseze ferm pe traiectoria avansării în grad şi a intrării în graţiile regale. A încercat neconvingător să-şi ascundă faţă de mine, sentimentul de respect amestecat cu teamă şi uimire.

Am alcătuit amândoi o listă de două sute douăzeci de oameni care să ia parte la raid. La început, Zaras a susţinut cu fermitate că acest număr era insuficient pentru a înfrânge garnizoana cretană alcătuită din aproape două mii de soldaţi. Când i-am explicat circumstanţele particulare pe care nu i le împărtăşisem lui Aton şi nici măcar faraonului, mi-a acceptat planul fără rezerve.

I-am îngăduit să-şi aleagă oamenii. Am insistat doar ca toţi cei aleşi să vorbească fluent hicsosiana. Zaras era prea tânăr ca să fi participat la exodul spre Nubia, când hicsoşii au cucerit Egiptul de Sud. De fapt, fusese silit ca, la

vârsta de 16 ani, să între în legiunile hicsoşilor. Rezultatul a fost că putea să vorbească limba de parcă ar fi fost prima învățată şi putea trece drept unul dintre ei în orice condiții. Cu toate astea, era un egiptean loial şi fusese printre primii care revenise la poporul său atunci când faraonul Tamose ne-a condus prin cataracte, ca să-i zdrobim pe hicsoşi în bătălia de la Teba şi să-i mânăm înapoi spre nord pe supraviețuitorii panicați şi confuzi.

Oamenii aleşi de Zaras pentru a participa la raid erau bine antrenați şi instruiți, mai ales sub conducerea lui Zaras însuşi. Cu toții erau în acelaşi timp şi marinari, şi războinici şi îşi petrecuseră majoritatea timpului în echipaje de luptă la bordul galerelor de pe fluviu, atunci când nu conduceau care de luptă. Nu mai exista nimic ce Zaras să trebuiască a-i învăța.

I-am spus să-i împartă în mici detaşamente de cincisprezece sau douăzeci de oameni fiecare, ca să nu atragă prea mult atenția atunci când aveau să plece din Teba.

Când i-am arătat sigiliul-şoim căpitanului gărzilor de la porțile oraşului, acesta nu mi-a pus nicio întrebare. Vreme de trei nopți succesive, aceste grupuri alcătuite din oamenii lui Zaras au părăsit oraşul la adăpostul întunericului şi s-au îndreptat spre sălbăticia din Est.

S-au adunat printre ruinele străvechiului oraş Akita, unde eu îi aşteptam.

Aveam căruțe încărcate cu coifuri, armuri, uniforme și arme hicsose autentice. Aceasta era doar o mică parte din ce capturaserăm de la dușman în bătălia de la Teba.

Din Akita, am mărşăluit spre est, către țărmurile golfului Suez, la capătul nordic al Mării Roşii. Oamenii purtau veşminte de beduini pentru a-şi ascunde uniformele şi armele.

Eu şi Zaras călăriserăm în fața convoiului principal. Îi aşteptam în micul sat pescăresc Al Nadas, aflat pe țărmul golfului, atunci când au sosit.

Zaras angajase o călăuză cu care mai lucrase şi altă dată şi în care avea încredere. Numele lui era Al Namjoo.

Era un bărbat înalt şi tăcut, care avea un singur ochi. Ne aştepta în Al Nadas.

Al Namjoo închiriase de la săteni toate vasele de pescuit disponibile, pentru a ajunge pe țărmul estic. În acest punct, golful avea o lărgime mai mică de douăzeci de leghe şi puteam vedea dealurile joase ale Sinaiului aliate pe partea cealaltă.

Am traversat în timpul nopții, doar stelele luminându-ne calea. Am debarcat pe țărmul estic al golfului lângă un alt mic sat pescăresc. Acesta se numea Zuba, iar aici ne aştepta unul dintre fiii lui Al Namjoo. Avea o turmă de peste o sută de măgari pe care îi închiriase pentru a căra echipamentul greu. Mai aveam de mărşăluit

aproape două sute de leghe[5] spre nord, ca să ajungem la Marea de Mijloc, dar oamenii aveau o condiție fizică foarte bună, aşa că ne-am deplasat rapid.

Al Namjoo a ales cel mai estic drum pe istmul Sinai, care leagă Africa de Asia, pentru a reduce riscul întâlnirii cu trupe ale hicsoşilor. În cele din urmă, am ajuns pe stâncoasa coastă sudică a Mării de Mijloc, lângă portul fenician Ushu. Acesta se afla aproximativ la mijloc între granița sumeriană şi acea partea a Egiptului de Nord care era încă în mâinile invadatorilor hicsoşi.

I-am lăsat pe Zaras şi pe oamenii lui să instaleze tabăra lângă port, iar eu m-am dus înainte, cu doi măgari încărcați cu lingouri de aur ascunse în saci de piele plini cu cereale şi cu patru oameni care să mă ajute. După trei zile de tocmeală cu negustorii din port, am obținut trei galere de dimensiuni medii ancorate în dreptul plajei aflate mai jos de templul fenician de la Melkart. Fiecare dintre aceste vase era capabil să transporte o sută de oameni. Mă costaseră scump şi mai rămăsese puțin aur în sacii cu cereale pe care îi adusesem cu noi de la Teba.

Am lăsat să se afle în port că eram o trupă de mercenari care călătorea spre est, pentru a-şi oferi serviciile regelui asirian Al Haturr, care asedia oraşul Birrayut. De îndată ce oamenii

---

[5]O leghe terestră 4,83 kilometri (n.tr.).

s-au îmbarcat, am plecat. Când am ajuns în ape adânci şi încă mai puteam fi văzuți de cei care ne priveau din Ushu, am cotit şi am vâslit spre Fenicia. Însă, după ce am ieşit din raza lor vizuală, am schimbat cursul şi ne-am îndreptat spre Egipt şi delta Nilului.

În larg bătea o briză uşoară, care ne era de folos. Am întins velele mari şi, la intervale regulate, le dădeam liber celor care trăgeau la vâslele lungi. Am trecut din nou prin dreptul portului Ushu, dar îndreptându-ne în direcție opusă. Ne-am menținut vasele sub linia orizontului, pentru a nu fi văzuți de pe uscat.

Cu toate că pe fiecare galeră se aflau peste şaptezeci de oameni, înaintam repede, iar apa clipocea înspumată sub etrava fiecăruia. La sfârşitul după-amiezii celei de-a doua zile, am calculat că aveam mai puțin de o sută de leghe până la fortăreața cretană de la Tamiat.

Desigur, eu mă aflam în prima galeră, împreună cu Zaras, şi i-am sugerat că, deoarece Ushu rămăsese mult în urma noastră, ne puteam apropia şi ține linia țărmului. Mi-era mult mai uşor să navighez şi să apreciez poziția dacă puteam vedea pământul după care să mă ghidez. În cele din urmă, pe când soarele atingea suprafața mării în fața noastră, iar întunericul cobora în spate, i-am arătat cârmaciului un golf adăpostit, dar pustiu şi cu plaje nisipoase. Am înaintat până când chilele s-au proptit pe Imului

apei, iar apoi oamenii au sărit peste bord şi au tras bărcile pe nisip.

Călătoria de la Teba până aici fusese lungă şi istovitoare, însă ne aflam la doar câteva leghe distanță de țelul nostru. În seara aceea, în tabăra noastră a domnit un contagios sentiment de entuziasm şi de anticipare, temperat de prevestirea rea pe care chiar şi cei mai viteji oameni o simt în ajunul unei bătălii.

Zaras îi alesese pe doi dintre cei mai buni oameni ai lui să comande celelalte două galere. Primul se numea Dilbar. Era un bărbat înalt şi frumos, cu antebrațe musculoase şi mâini puternice. Chiar de la prima noastră întâlnire, mi-a atras în mod deosebit atenția. Ochii lui erau întunecați şi pătrunzători, însă avea pe obrazul drept o cicatrice roz, de la o tăietură de sabie. Aceasta nu-l afecta câtuşi de puțin înfățişarea atrăgătoare. Când dădea un ordin, oamenii îi dădeau rapid ascultare.

Comandantul celei de-a treia galere era un bărbat îndesat, cu umeri largi şi gât ca de taur. Numele lui era Akemi. Era un om jovial, cu vocea ca mugetul unui taur şi cu un râs molipsitor. Arma preferată de el era o secure cu coada lungă. Akemi a fost cel care a venit la mine după ce echipajul a mâncat.

— Stăpâne Taita! M-a salutat el.

Prima dată când oamenii mi se adresaseră astfel, protestasem că nu am dreptul să fiu

numit astfel. Ei îmi ignoraseră protestele, iar eu nu insistasem.

— Oamenii m-au întrebat dacă le veți face onoarea să le cântați în seara asta.

Am o voce excepțională şi, sub degetele mele, lăuta devine un obiect celest. Rareori refuz astfel de rugăminți.

În acea seară de dinaintea Bătăliei de la Tamiat, am ales pentru ei *Elegie pentru regina Lostris.* Este unul dintre cele mai faimoase cântece ale mele. Oamenii s-au adunat în jurul meu, iar eu am cântat toate cele o sută cincizeci de strofe. Cei cu voci bune s-au alăturat corului, în vreme ce restul a fredonat refrenul. La sfârşit, foarte puțini dintre cei prezenți nu aveau ochii în lacrimi. Propriile lacrimi n-au afectat însă nicicum forța şi frumusețea interpretării mele.

A doua zi, la prima licărire a zorilor, tabăra noastră forfotea. Acum, oamenii se puteau dezbrăca de veşmintele beduinilor şi de acoperitorile pentru cap, ca să deschidă sacii în care se aflau armurile şi armele hicsose. Armura era în cea mai mare parte făcută din piele groasă, dar coifurile erau din bronz, cu o piesă metalică pentru protecția nasului. Fiecare om era înarmat cu un arc puternic şi cu o tolbă de săgeți cu cap de cremene, împodobite cu pene colorate, în stil hicsos. Purtau săbiile într-o teacă legată pe spinare astfel încât mânerul se afla în spatele

umărului drept, pentru a putea fi apucat uşor cu mâna. Lamele nu erau drepte ca ale săbiilor egiptene obişnuite, ci curbate după moda orientală.

Armura şi armele erau prea grele şi oamenilor le era prea cald cu ele în vreme ce trăgeau la vâsle în bătaia soarelui. Aşa că le lepădaseră şi rămăseseră doar cu pânza din jurul şoldurilor, punându-şi echipamentul de luptă pe punte, sub băncile, pe care şedeau pentru a vâsli.

Cei mai mulți dintre oamenii mei aveau tenul luminos, iar unii erau cu părul blond. Le-am poruncit să ia funingine din cuptoarele pentru gătit şi să-şi înnegrească bărbile şi pielea până ajungeau la fel de smezi ca legionarii hicsoşi.

Când cele trei galere ale noastre s-au îndepărtat de plajă şi au ieşit din golf, eu mă aflam din nou în vasul din față, împreună cu Zaras. Stăteam lângă cârmaciul care îl manevra. De la acelaşi negustor din portul Ushu care îmi vânduse bărcile cumpărasem şi un papirus pe care se afla harta detaliată a țărmului sudic al Mării de Mijloc între Gebel şi Wadi al Nilam. Acesta pretindea că el însuşi desenase harta, după observațiile proprii. Acum am întins-o pe punte între picioarele mele şi i-am fixat colțurile cu pietricele pe care le culesesem de pe plajă. Aproape imediat, am reuşit să identific unele dintre caracteristicile țărmului. Se părea că harta mea era mulțumitor de corectă.

De două ori în acea dimineață, am zărit la orizont pânzele altor vase, însă ne-am ferit din calea lor. Apoi, uliul soarele s-a aflat chiar deasupra noastră, omul de veghe de la proră a strigat o altă avertizare şi a arătat în față. Mi-am pus mâna streaşină la ochi şi am privit în direcția indicată. Am fost surprins să văd că, de-a lungul întregului orizont, suprafața mării era învolburată, acoperită cu spumă albă, ca şi cum o furtună puternică se îndrepta spre noi. Însă nu era sezonul furtunilor.

— Coborâți pânzele! I-am spus repede lui Zaras. Retrageți vâslele şi pregătiți ancorele pentru a le coborî.

Apele furioase goneau spre noi şi ne-am pregătit pentru atacul vântului. Apa cea albă se apropia mugind.

M-am apucat ferm de rama din lemn a bocaportului din fața mea şi m-am încordat. Apa clocotindă a învăluit coca. Mugetul a devenit asurzitor, oamenii strigau ordine şi blesteme, iar valurile se izbeau de carenele vasului. Cu toate astea, spre surprinderea mea, nu bătea deloc vântul. Am ştiut imediat că această furtună fără vânt era un fenomen supranatural. Am închis ochii şi am început să psalmodiez o rugăciune către marele zeu Horus, cerându-i protecția, şi m-am prins cu ambele mâini de rama bocaportului.

Apoi, o palmă a poposit pe umărul meu,

zgâlțâindu-mă cu brutalitate, iar o voce îmi țipa în ureche. Am ştiut că era Zaras, însă am refuzat să deschid ochii. Am aşteptat ca zeii să hotărască în privința mea aşa cum considerau potrivit. Dar Zaras m-a tot zgâlțâit, iar eu am rămas în viață. Însă am continuat să mă rog în surdină. Abia atunci am realizat ce-mi spunea Zaras şi am îndrăznit să arunc o privire rapidă peste bord.

Marea era însuflețită de enorme trupuri strălucitoare care arătau ca nişte vârfuri de săgeți. Din nou, mi-au trebuit câteva clipe să înțeleg că erau creaturi vii şi că fiecare avea cel puțin dimensiunea unui cal. Totuşi, erau peşti gigantici. Erau atât de înghesuiți, încât cei de dedesubt se luptau cu cei de deasupra pentru a ajunge la suprafață, într-un tumult de valuri şi stropi împroşcați. Eraupeste tot, cât puteai cuprinde cu privirea.

—Ton! Striga Zaras la mine. E ton.

Egiptul de Sus este o țară înconjurată de uscat, aşa că n-am avut niciodată ocazia să petrec suficient timp pe mare pentru a fi martorul unei migrații de asemenea amploare a tonului. Citisem totuşi suficient de mult despre acest subiect, deci ar fi trebuit să ştiu despre ce e vorba. Mi-am dat seama că eram în primejdie să par ridicol, aşa că am deschis ochii şi am strigat la fel de tare ca Zaras:

—Fireşte că e ton. Pregătiți harpoanele!

Remarcasem harpoanele încă de când urcasem.

Erau prinse sub băncile pentru vâslaşi. Presupusesem că erau folosite ca să ne apărăm de piraţi şi corsari în caz că încercau să urce la bord. Prăjinile erau cam de două ori mai lungi decât un om înalt. Vârfurile erau din cremene ascuţită ca briciul. Mai jos de vârf exista un ochi de care era legată o funie. La celălalt capăt al funiei se afla un flotor din lemn sculptat.

Cu toate că dădusem ordin să fie pregătite harpoanele, era tipic pentru Zaras ca el să fie primul care se supune. Ducea mereu prin puterea exemplului propriu.

A luat de sub bancă unul dintre harpoanele lungi şi, în vreme ce alerga spre o margine a vasului, a desfăşurat funia. A sărit pe copastia galerei şi şi-a potrivit cu uşurinţă harponul cel lung, cu prăjina pe umăr şi cu vârful ascuţit de cremene îndreptat spre strălucitorul banc de peşti care curgea pe lângă el ca un râu de argint topit.

Aceştia s-au uitat la el cu ochi mari şi rotunzi, care păreau dilataţi de teroare.

L-am privit pregătindu-se şi apoi aruncând harponul cu vârful înainte drept în apa de sub el. Prăjina grea s-a cutremurat când vârful a lovit, iar harponul a fost tras sub apă de zvârcolirea uriaşului peşte străpuns de vârful de cremene.

Zaras a sărit înapoi pe punte şi a înşfăcat funia trasă cu o viteză de neînchipuit şi care începuse să fumege din pricina frecării de lemnul

copastiei. Alți trei membri ai echipajului s-au repezit să-l ajute apucând funia şi luptându-se să supună peştele şi să-l aducă la bord.

Patru bărbați urmaseră exemplul lui Zaras şi fiecare dintre ei luase un harpon de la locul lui şi alergase cu el la copastie. Curând, de fiecare parte a vasului erau grupuri de bărbați care se luptau țipând îndârjiți, înjurând şi strigând ordine incoerente unii altora în vreme ce se luptau cu masivele creaturi.

Unul după altul, mai mulți peşti au fost aduşi la bord şi ucişi cu lovituri de bâtă. Înainte ca ultimul peşte străpuns cu harponul să fie ucis şi măcelărit, restul impresionantului banc dispăruse în adâncuri la fel de brusc şi de miraculos precum apăruse.

În seara aceea, am tras din nou la mal şi, la lumina focurilor de pe plajă, ne-am ospătat cu suculenta carne a tonului. Este delicatesa cea mai apreciată din toate mările. Oamenii au asezonat carnea doar cu puțină sare. Unii dintre ei n-au mai avut răbdare să fie aruncată pe cărbuni şi au înfulecat-o crudă şi însângerată. Apoi, au dat pe gât câte o înghițitură din burdufurile cu vin.

Ştiam că a doua zi de dimineață aveau să fie în formă şi nerăbdători să dea ochii cu duşmanul. Spre deosebire de cereale sau alte alimente insipide, carnea stârneşte demonul din inima unui războinic.

Aşa că, în seara aceea, le-am cântat *Balada lui Tanus şi a sabiei albastre.* Este imnul bătăliei Albaştrilor, iar asta i-a pus pe jar. Toți oamenii s-au alăturat corului, indiferent cât de aspră le era vocea, iar după aceea am Văzut lumina războiului strălucind în ochii lor. Erau gata să-și întâlnească duşmanul.

În dimineața următoare, am lansat din nou galerele la apă, de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a vedea recifurile din apă şi a găsi o cale sigură printre ele.

Cu cât ne apropiam mai mult de numeroasele guri ale deltei Nilului, cu atât mai sigur eram de poziția noastră, iar după-amiază târziu, am trecut pe lângă intrarea într-un estuar mărginit în est de un promontoriu împădurit și la vest de un țărm nisipos. Pe promontoriu, cu fața spre mare se afla un turn rudimentar, construit din cărămizi de lut date cu var. Acoperişul turnului se prăbuşise, la fel şi cea mai mare parte a zidului dinspre mare. Cu toate astea, destul din el rămăsese în picioare pentru ca eu să fiu sigur că acesta era reperul de navigație pentru râul Tamiat, ridicat probabil acolo de vreun marinar egiptean mort de multă vreme.

Am alergat spre piciorul singurului catarg şi m-am urcat pe el până am ajuns pe verga velei latine. Mi-am încrucişat picioarele în jurul ei şi am strâns în brațe arborele mare. Din această

poziție, puteam vedea bine pe uscat şi am zărit de îndată forma pătrată a unei construcții care se zărea pe deasupra copacilor, în depărtare. La fel ca reperulde la gura râului, şi ea era dată cu var. Nu aveam nicio îndoială că acesta era turnul de veghe al fortului comercial minoian şi al tezaurului pe care îl căutam. Am coborât şi, în clipa în care picioarele mele au atins puntea, am strigat la cârmaci:

— Îndreaptă cârma! Trei grade la tribord!

Zaras s-a apropiat în grabă de mine.

— Da? A întrebat el.

De obicei, este jovial şi amabil, dar în momente ca acestea devine un om al deciziilor rapide şi al reacțiilor şi mai rapide.

— Da! Am repetat eu, iar el mi-a adresat un zâmbet rece şi scurt, apoi a dat din cap spre cârmaci pentru a-mi confirma ordinul.

Am cotit şi ne-am îndreptat spre largul mării. Celelalte două galere ne-au urmat. Acum ne îndepărtam oblic față de țărm. Totuşi, de îndată ce am trecut de următorul promontoriu şi am fost la adăpost de privirile vreunei santinele din turnul fortăreței Tamiat, am poruncit o altă schimbare de curs. Ne-am întors direct către labirintul mlaştinilor deltei.

Ştiam de pe hartă unde să găsesc ceea ce părea un loc sigur pentru ancorare. Am coborât catargele şi le-am întins pe punți în vreme ce ne croiam drum prin j desişurile de papirus şi

papură spre laguna adăpostită pe care o alesesem. Aici eram complet ascunşi de vegetația deasă. Am ancorat la distanță de câte un vas în apele nămoloase şi puțin adânci, aproape atingând fundul cu chilele. Am reuşit să trecem printre bărci prin apa care, în zonele cele mai adânci ale lagunei, abia ne ajungea până la bărbie.

În timp ce priveam soarele apunând şi luna răsărind, oamenii s-au ospătat cu carnea de ton afumată care mai rămăsese. Zaras a trecut încet de la o galeră la alta, alegând opt dintre cei mai buni oameni ai săi şi cerându-le să fie gata a doua zi înainte de răsăritul soarelui să ne însoțească într-o recunoaştere.

Cu o oră înaintea zorilor, ne-am înghesuit în două dintre luntrile legate în spatele galerelor. Am vâslit prin laguna largă spre țărmul cel mai apropiat de promontoriul pe care zărisem turnul de veghe al fortului.

Se auzeau țipetele păsărilor de mlaştină şi foşnetele aripilorîn vreme ce treceau pe deasupra noastră, în întuneric. Pe măsură ce se lumina, am putut să desluşesc şirurile lungi de păsări de apă care alcătuiau formațiuni de zbor în V pe cerul tot mai strălucitor. Erau rațe şi gâşte sălbatice, berze, stârci, cocori cu gâturi lungi şi picioare nesfârşite, ibişi şi egrete, şi cincizeci sau mai multe alte specii. Se înălțau în stoluri uriaşe de pe suprafața lagunei, în timp ce noi vâsleam

printre ele. În cele din urmă, soarele s-a ridicat deasupra orizontului, iar vastele întinderi ale deltei s-au dezvăluit privirii noastre. Era un loc sălbatic şi pustiu, nepotrivit pentru a fi locuit de oameni.

A trebuit să tragem luntrile când apa a devenit prea puțin adâncă şi să le ascundem în stuf când, în cele din urmă, am ajuns pe pământ solid. Nu cunoşteam planul fortului şi a împrejurimilor sale, aşa că am înaintat pe dibuite şi cu mare precauție prin stuful şi papura dese.

Brusc, ne-am pomenit pe malul unui râu adânc care tăia pâlcurile de papirus dinspre sud în direcția apelor Mării de Mijloc. Avea cam o sută cincizeci de paşi[6]1 lățime şi am văzut că era prea adânc pentru a putea trece prin el. Pe malul celălalt al râului, am zărit acoperişul plat al turnului de veghe pe care îl văzusem în ziua precedentă. Capetele acoperite cu coifuri a cel puțin trei santinele se iteau pe deasupra parapetului în vreme ce acestea îşi făceau rondul.

Deodată, am auzit zgomotele inconfundabile ale unei corăbii care venea pe râu dinspre mare, iar eu mi-am atenționat tovarăşii să păstreze tăcerea. Scârțâitul tachelajului, vocea marinarului psalmodiind adâncimea apei la

---

[6]Circa 140 de metri (n.tr.).

proră şi loviturile surde ale vâslelor în furcheți au crescut în volum până când, brusc, am văzut o enormă ambarcațiune apărând de după cotul râului.

Nu mai văzusem niciodată un vas de asemenea tip sau dimensiuni, dar, cu toate astea, ştiam din descrierile pe care iscoadele mele mi le trimiseseră că era o triremă cretană. Era atât o corabie de marfă, cât şi una de război. Avea trei punți şi trei perechi de şiruri de vâsle. Etrava lungă era ranforsată cu plăci de bronz bătut care alcătuiau un berbec pentru lovirea vaselor inamice. Avea două catarge care permiteau întinderea unor vele cu o suprafață apreciabilă, deşi acestea erau strânse acum, iar ambarcațiunea înainta pe râu cu ajutorul vâslelor. Era o corabie minunată, cu linii prelungi şi elegante şi avea un etambou înalt. Privind-o, nu era greu să înțelegi de ce Creta era cea mai mare putere maritimă a lumii. Aceasta era cea mai mare şi mai puternică ambarcațiune de pe toate mările. Cu toate că era foarte încărcată şi afundată mult în apă, niciun alt vas nu se putea măsura cu această triremă. Totuşi, m-am întrebat ce marfă transporta în cala ei.

În vreme ce trecea prin dreptul stufului în care stăteam ascunşi, i-am putut studia pe ofițerii săi. Erau trei şi se aflau la pupa, la o oarecare distanță de cei patru membri ai echipajului care mânuiau lunga vâslă pentru cârmit. Cu toate că

acoperitoarele pentru obraji ale armurii le mascau cea mai mare parte a trăsăturilor, păreau să fie mai înalți şi mai robuşti decât un egiptean obişnuit. Am putut observa că fustanelele lor erau făcute din pânza cea mai fină, iar armele le erau gravate şi lustruite cu drag. Aceştia erau mai mult războinici decât negustori.

Când a trecut pe lângă noi, briza a adus un miros urât de pe corabie. Ştiam că vâslele lungi de sus erau mânuite de echipajul alcătuit din războinici. La un ordin al căpitanului lor, puteau să sară de pe banca pentru vâslit şi să-şi înşface armele care zăceau la picioarele lor. Aveau să lupte ca nişte bărbați şi să-şi împartă banii primiți drept recompensă.

Dar şirurile inferioare de vâsle erau trase de sclavi legați cu cătuşe de bârnele punții. Duhoarea pe care o simțisem provenea de la aceşti nefericiți care îşi trăiau toată viața pe acele bănci. Vâsleau, dormeau, mâncau, defecau şi, în cele din urmă, mureau acolo unde stăteau.

După ce galera cretană a trecut pe lângă noi, am auzit ordinele strigate de ofițeri. Vâslele de sus s-au ridicat din apă ca aripile unui pescăruş argintiu şi au fost trase la bord, doar cele de pe şirurile inferioare continuând să se scufunde şi să tragă delicat în vreme ce ambarcațiunea trecea de ultimul cot al râului, îndreptându-se spre zidurile strălucitor de albe ale fortăreței care

se vedea la distanță, deasupra papirusului care se legăna.

Apoi, un lucru extraordinar s-a petrecut – ceva care m-a luat complet pe nepregătite. O a doua ambarcațiune, aproape identică în fiecare detaliu cu prima, a apărut de după cotul râului şi a trecut prin dreptul nostru.

Şi aceasta era mult cufundată în apă, semn că avea o încărcătură grea.

După care, spre şi mai marea mea uimire şi încântare, o a treia triremă foarte încărcată a venit pe râu şi a trecut pe lângă noi, urmând cele două corăbii surori către fort.

Mi-am dat seama ce se petrecuse. Cu trei luni în urmă, fusesem informat de către iscoadele mele că trei vase cu bogății erau gata să părăsească principalul port cretan, Aggafer. Cu toate astea, trecuseră multe luni până când informația îmi parvenise. Pesemne că plecarea convoiului fusese întârziată din pricina unor circumstanțe neprevăzute – cel mai probabil motiv fiind vremea nefavorabilă. Iscoadele mele nu reuşiseră să mă avertizeze la timp despre această amânare.

Mă aşteptasem să ajung la fortul Tamiat la multă vreme după sosirea convoiului, după ce îşi descărcase marfa şi pornise în călătoria înapoi spre Aggafer.

Şansa ca eu să sosesc la Tamiat exact în acelaşi timp cu convoiul cu bogății era atât de mică,

încât probabil că exista o intervenție divină. De la o vârstă fragedă, am ştiut că sunt un favorit al zeilor, mai ales al marelui Horus, căruia mă rog. Cum altfel aş fi fost dăruit de la naştere cu atâtea talente şi virtuți? Cum altfel aş fi reuşit să supraviețuiesc atâtor situații dificile şi atâtor primejdii de moarte care, cu siguranță, ar fi distrus pe cineva mai puțin dăruit? Cum altfel aş fi izbutit să mă mențin atât de tânăr şi de frumos, iar mintea să-mi rămână atât de ascuțită, când toți cei de vârsta mea au riduri, au încărunțit şi s-au împuținat din pricina anilor? Este ceva la mine care mă deosebeşte de majoritatea altor muritori.

Acesta era doar un alt exemplu al mărinimiei lui Horus. I-am mulțumit în şoaptă şi am jurat că-i voi aduce o ofrandă generoasă cu prima ocazie. Apoi m-am târât mai aproape de Zaras şi l-am tras de mânecă.

— Trebuie să traversez râul şi să ajung mai aproape de fortul cretan, i-am spus eu.

În Egiptul nostru există două enigme pe care n-am reuşit să le desluşesc niciodată. Prima este că, deşi folosim cai ca animale de povară şi pentru carele de luptă, aproape niciun egiptean nu călăreşte. A doua enigmă e că, deşi trăim pe țărmurile unui fluviu măreț, aproape niciun egiptean nu ştie să înoate. Dacă îl întrebi pe vreunul de ce, în general va ridica din umeri şi va răspunde: „Zeilor nu le place un asemenea

comportament necuviincios”.

Am afirmat deja că sunt diferit de majoritatea. Ezit însă să sugerez că sunt în vreun fel superior. Cred că este suficient să spun că sunt un călăreț excelent şi un înotător puternic şi neobosit.

Ştiam că Zaras nu are niciunul din aceste talente, cu toate că, sincer să fiu, nu l-am văzut niciodată înfrânt când ținea în mâini hățurile unui car de luptă. Aşa că îi poruncisem să ia cu el un colac făcut din plută, ca să-l țină la suprafața apei. Ne-am dezbrăcat amândoi şi am intrat în râu. Zaras şi-a legat sabia de colacul de plută. Eu mi-am purtat-o în spinare. Zaras sufla şi pufnea ca un hipopotam, în vreme ce eu înotam ca o vidră şi am atins celălalt mal al râului înainte ca el să fi parcurs măcar jumătatea distanței.

Când a izbutit să ajungă, l-am ajutat să urce pe țărm. Apoi după ce şi-a recăpătat suflul, ne-am furişat prin păpuriş spre fortul cretan. Când ne-am aflat într-o poziție de unde aveam o privelişte bună asupra clădirii, mi-am dat seama de ce cretanii aleseseră acest loc: se afla în zona cea mai înaltă a unei fâşii de calcar care se ițea din materialul aluvionar moale, reprezentând o fundație solidă pentru fortăreață.

Intruziunea calcaroasă despărțea cursul principal al râului, în jurul fortului formându-se adevărate şanțuri cu apă. În bazinul format de cotul râului în jurul fortăreței se aflau ancorate

diverse tipuri de ambarcațiuni. Multe dintre ele erau şlepuri care fuseseră probabil folosite de cretani pentru transportul materialelor de construcție. Printre ele, nu exista nici măcar un singur vas maritim. Excepția o reprezentau cele trei magnifice trireme care trecuseră ceva mai devreme pe lângă locul unde ne ascundeam.

Acestea nu erau ancorate în bazin, ci acostaseră deja la cheiul de piatră aflat chiar sub poarta principală a fortăreței Tamiat. Poarta era larg deschisă şi soldați în uniformă se adunaseră pe chei pentru a-i întâmpina pe nou-veniți. Puteam vedea, după coifurile cu panaş şi decorațiile din aur, că mulți dintre ei erau ofițeri de rang înalt.

Cât timp eu şi Zaras traversaserăm înot râul şi ajunseserăm până în locul unde ne aflam, echipajele deschiseseră bocaporții primei trireme, iar un şir de sclavi pe jumătate goi începuse să coboare încărcătura. Sclavii lucrau supravegheați de soldați care purtau jumătăți de armuri şi aveau săbii scurte la brâu. Toți țineau în mâini bice cu împletituri din piele netăbăcită.

Sclavii cărau peste pasarele nenumărate cufere de lemn identice, aducându-le pe țărm. Cu toate că aceste cufere nu erau foarte mari, erau evident grele, deoarece sclavii se împleticeau sub povara lor. Se pare că descărcarea dura prea mult pentru a fi pe placul supraveghetorilor, care ocărau şi blestemau.

În vreme ce noi priveam, unul dintre sclavi şi-a

pierdut echilibrul atunci când a coborât de pe pasarelă pe chei. A căzut greoi şi a scăpat cufărul pe care îl ținea pe cap. Acesta s-a spart de dalele din piatră şi s-a deschis.

Am simțit cum îmi tresaltă inima în piept când am văzut strălucirea soarelui reflectându-se în suprafețele metalice ale lingourilor de argint atunci când acestea s-au revărsat pe chei. Erau mici şi rectangulare, nu mai mari decât palma unui bărbat, dar, cu toate astea, erau vreo douăzeci în acel cufăr. Un singur cufăr cu astfel de lingouri ar fi fost probabil suficient pentru a plăti construirea măreței trireme care îl adusese peste Marea de Mijloc. Toate speranțele şi aşteptările mele se împliniseră. Era uriaşa comoară pe care o bănuisem.

Trei dintre supraveghetori s-au adunat în jurul sclavului şi au început să-l biciuiască plini de elan, ridicându-l sus deasupra capetelor lor şi izbindu-l pe pielea strălucind de sudoare. Omul a țipat şi s-a chircit, Im creând să-şi acopere capul cu brațele. Unul dintre bice l-a lovit peste față şi i-a smuls ochiul drept din orbită. Ținut de nervul optic, i s-a legănat pe obraz în vreme ce capul se bălăngănea dintr-o parte în alta. În cele din urmă, sclavul şi-a pierdut cunoştința, incapabil să se mai apere. Unul dintre călăi l-a apucat de un călcâi, l-a târât la marginea cheiului şi apoi l-a îmbrâncit în apă.

Trupul a căzut în râu şi s-a scufundat rapid,

dispărând sub suprafața nămoloasă.

Pe chei, ceilalți sclavi au dat imediat ascultare țipetelor şi loviturilor de bici ale supraveghetorilor. Şirul de oameni pe jumătate goi a început să se mişte din nou, clătinându-se sub greutatea poverilor, ca şi când treaba n-ar fi fost niciodată întreruptă.

L-am bătut pe Zaras pe umăr, ca să-i atrag atenția, după care ne-am retras amândoi mai departe în stufăriş. De îndată ce ne-am aflat în siguranță, l-am condus către capătul îndepărtat al fortului, pe malul celuilalt braț al râului. Mi-a luat o oră şi mai bine de furişat precaut până să găsesc un punct de observație din care să am o privire de ansamblu asupra configurației fortului şi a împrejurimilor sale. Acum puteam să verific eu însumi acuratețea rapoartelor primite de la iscoadele mele.

Cu toate că zidurile fortului erau formidabile şi, probabil, inexpugnabile, zona pe care o împrejmuiau nu era foarte mare. Exista un spațiu destul de limitat pe limba calcaroasă, insuficient pentru altceva în afara trezoreriei şi a barăcilor în care locuia un detaşament de gărzi care să împiedice debarcarea unei mici trupe care ar fi atacat venind pe vreunul dintre râuri dinspre mare.

Totuşi, cretanii trebuie să-şi fi dat seama că aveau nevoie de câteva mii de oameni pentru a face față unei forțe inamice mai mari, care putea

debarca pe coastă şi lansa un atac mai hotărât dinspre uscat. Rezolvaseră această problemă realizând un pod de vase peste ambele brațe ale râului, aşa că trupele de apărare cretane puteau ajunge rapid, de pe oricare dintre maluri, la fortul aflat pe insula din mijlocul râului.

Din locul unde mă aflam, aveam o vedere bună dincolo de cel mai estic braț. Acolo, cretanii îşi construiseră tabăra fortificată unde se aflau barăcile pentru grosul armatei lor. Înconjuraseră tabăra cu o palisadă de protecție, făcută din buşteni ascuțiți la vârfuri şi având de două ori înălțimea unui om. Am calculat că această tabăra putea adăposti între două şi trei mii de soldați.

Exista câte o santinelă la fiecare colț al acelei împrejmuiri pătrate şi, în spatele palisadei, se zăreau acoperişurile pe care se afla un strat gros de mâl negru de pe malurile râului, întărit acum. Aceasta reprezenta o protecție în fața săgeților aprinse pe care un duşman le-ar fi putut trage peste ziduri.

De la poarta din zid aflată cel mai aproape din râu, cretanii construiseră un pasaj din cărămizi de lut negru până la ponton. Acesta avea rolul de a proteja trupele de săgețile vrăjmaşe atunci când ieşeau din tabără.

Folosiseră o serie de bărci lungi ancorate paralel în ambele brațe ale râului pentru a servi drept pontoane. Peste acestea aşternuseră scânduri,

ca să creeze o cale dreaptă. Podul de vase permitea ca un mare număr de soldați să poată ajunge rapid acolo unde era cea mai mare nevoie de ei.

—Au plănuit totul cu mare minuțiozitate, şi-a exprimat Zaras opinia în timp ce studia fortificațiile.

—Pentru asta sunt cretanii cei mai faimoşi... pentru minuțiozitate, am fost eu de acord, dar încă studiam terenul, căutând orice breşă în apărarea cretană.

Oricât am căutat, n-am găsit decât una, şi anume podul însuși, dar aveam încredere că puteam profita de ea.

Mi-am îndreptat din nou atenția către cheiul unde acostaseră cele trei mari trireme. M-am gândit la felul în care cretanii descărcau primul vas. Se vedea că nu era foarte eficient. Dacă eu aş fi fost însărcinat cu asta, aş fi instalat trepiede şi scripeți deasupra calei şi aş fi ridicat cuferele cu argint pe punte, apoi tot cu scripeți i-aş fi coborât pe chei. Acolo aş fi avut nişte roabe în care i-aş fi încărcat şi cu care le-aş fi dus dincolo de porțile fortului.

Sclavii cretani cărau câte un cufăr pe scara din cală până pe puntea principală. În ritmul acesta, descărcarea fiecărui vas avea să dureze câteva zile.

Eram neliniştit. Nu-mi dădusem cu adevărat seama de imensitatea sarcinii mele până când

nu mi se înfăţişase dinaintea ochilor. Una era să vorbeşti despre mânuirea a sute de lakhi în lingouri de argint şi cu totul altceva să constaţi greutatea şi volumul unei astfel de comori şi să te confrunţi cu problema capturării şi transportării ei sute de leghe pe mare, peste munţi şi prin deşert, în vreme ce eşti urmărit de o armată răzbunătoare.

Am început să-mi fac griji că îmi asumasem o misiune imposibilă şi m-am gândit că, poate, singura soluţie, în caz că reuşeam vreodată să pun mâna pe o asemenea comoară uriaşă, era s-o duc în apele adânci ale Mării de Mijloc şi s-o arunc peste bord, astfel încât regele Beon şi Supremul Minos să nu mai pună nicicând mâna pe ea.

Apoi să fug împreună cu toţi oamenii mei care supravieţuiau mâniei cretanilor către siguranţa oferită de Teba. Îmi ziceam că după aceea Supremul Minos va putea să fie convins că regele Beon era vinovatul, însă mă îndoiam de asta.

N-am găsit soluţia imediat şi preţ de aproape o oră am întors pe toate părţile această problemă, în vreme ce stăteam cu Zaras în păpuriş. Apoi, brusc, rezolvarea m-a lovit ca un fulger. Era atât de ingenioasă, încât până şi eu am fost surprins de frumuseţea ei.

M-am gândit să-i explic totul lui Zaras, dar m-am decis totuşi să nu-l copleşesc cu ceva atât de simplu şi în acelaşi timp atât de diabolic de

complex.

Mi-am ridicat privirea spre soare. Ajunsese la zenit de ceva vreme, iar acum parcursese deja jumătate din drumul spre apus. M-am uitat din nou spre cele trei ambarcațiuni în care se afla tezaurul şi cred că am rânjit. Aveam simțit că Zaras mă privea cu intensitate. Avram impresia că înțelesese că găsisem în sfârşit ceva şi îmi aştepta cu nerăbdare ordinele, însă eu nu eram deocamdată pregătit să-i dezvălui soluția.

— Destul! I-am spus eu. Trebuie să plecăm.

— Încotro, Taita?

— Înapoi la bărci! Avem multă treabă de făcut înainte de căderea nopții.

Soarele apunea când, în cele din urmă, eu şi Zaras am reuşit să traversăm râul înot şi apoi să ajungem în laguna unde ne aşteptau cele trei vase mici. Oamenii au fost încântați să ne vadă din nou. Cred că începuseră să creadă că fuseserăm descoperiți şi ucişi de duşman,lăsându-i fără căpetenii şi cu resurse limitate, Sau înghesuit să-mi asculte ordinele.

Prima dintre multele provocări cu care mă confruntam era să-i trec pe absolut toți oamenii mei – fiecare înarmat până în dinți, cu câte o armură grea pe el şi prea puțini ştiind să înoate – peste brațele adânci ale râului, ca să ajungem la fort.

Pentru asta, am ales cea mai mică şi mai uşoară

dintre ambarcațiunile noastre. Apoi, le-am cerut oamenilor să la toate funiile şi alte obiecte utile de pe celelalte două. M am gândit să le dau foc, însă fumul, cu siguranță, le-ar fi atras atenția cretanilor care şi-ar fi trimis oameni să vadă despre ce e vorba. Aşa că le-am poruncit egiptenilor mei să spargă fundurile bărcilor şi să le scufunde în zona cea mai adâncă a lagunei.

După aceea, am tras vasul pe care îl alesesem să ne deplasăm prin apele puțin adânci, spre țărmul estic al lagunei, cât mai aproape de fort. De acolo, am avut nevoie de forța fiecărui om pentru a-l transporta peste pământul uscat, până la albia râului. Le-am ordonat să lege parâmele ancorelor luate de pe cele două nave scufundate de prora celui pe care îl păstrasem.

Cu câte o sută de bărbați trăgând de fiecare funie, coca vasului a alunecat precum o sanie pe tulpinile papirusului culcat la pământ de greutatea sa. Totuşi, aveam aproape o jumătate de leghe pe care s-o străbatem pe uscat înainte de a ajunge la albia principală a râului. Deja era aproape miezul nopții, iar luna în creştere se afla sus pe cer.

Le-am îngăduit oamenilor o scurtă pauză pe malul râului ca să-şi pună armurile şi să înfulece o masă rece. Apoi, cu vâslele învelite în cârpe pentru a face cât mai puțin zgomot, am început să traversăm râul în grupuri de câte cincizeci. După ce a trecut toată lumea, am împărțit mica

noastră armată în două grupuri.

Am trimis grupul mai mare, format din o sută cincizeci de oameni, cu Zaras, să se furişeze prin stuf cât de aproape puteau de poarta principală fără a fi în primejdie să-i descopere santinelele. Trebuiau să se ascundă până primeau semnalul meu.

Înainte de a ne despărți, i-am explicat lui Zaras ce plănuisem. Aveam să vâslesc în susul râului cu un echipaj format din cincizeci de oameni. Intenția mea era sa atacăm şi să distrugem podul de vase care făcea legătura între tabăra principală a inamicului şi insula pe care se afla trezoreria. Înainte de a ne despărți, l-am îmbrățișatscurt pe Zaras şi i-am repetat ordinele, ca să nu existe nicio neînțelegere.

Apoi, i-am spus să plece, iar eu am urcat la bordul galerei care aştepta şi le-am poruncit vâslaşilor să pornească. Curentul era rapid şi puternic, însă oamenii mei s-au opintit cu îndârjire şi, ținându-ne aproape de malul îndepărtat de fort, am înaintat cu viteză în amonte. În curând, am zărit turnul văruit al fortului strălucind în lumina lunii. Vederea lui i-a încurajat pe vâslaşii mei să depună un efort şi mai mare.

Am trecut de ultimul cot al râului, iar fortul ne-a apărut în față. Cele trei trireme se aflau acolo unde le văzusem ultima oară, acostate la cheiul de piatră. Lumina lunii era suficient de intensă

ca să-mi dau seama că două dintre ele încă erau scufundate mult în apă – deci, încărcătura de lingouri era tot acolo. A treia triremă părea ceva mai uşoară. Probabil că partea cea mai mare a mărfii fusese descărcată. Cu toate astea, am estimat că peste jumătate din cuferele cu argint se mai afla în cală.

Nu se vedea nicio santinelă cretană. Nu se vedea nicio lumină la bordul vreuneia dintre cele trei mari ambarcaţiuni. Totuşi, un foc licărea la unul dintre capetele cheiului, iar în suporturile aflate de o parte şi de alta a porților fortului ardeau torțe.

Mi am scos coiful de bronz de pe cap şi mi l-am pus în poală. Apoi, mi-am potrivit pânza de un galben strălucitor legată la gât, ca să-mi acopăr partea de jos a feței. Aceasta este o țesătură extraordinară, numită mătase.Este extrem de rară şi valorează de o sută de ori greutatea ei în argint. Provine dintr-o țară de la capătul lumii, unde este țesută nu de oameni, ci de viermi. Are puteri magice. Poate alunga vrăjile diavoleşti şi te fereşte de boli precum ciuma şi Florile Galbene. Cu toate astea, acum o foloseam doar pentru a-mi ascunde fața.

Trăsăturile mele sunt atât de distinctive, încât mereu există o mare posibilitate să fie recunoscute de un prieten sau de un duşman. Frumusețea are un preț. După al faraonului, chipul meu este probabil cel mai cunoscut în

lumea civilizată – prin asta, mă refer la Egipt. După ce mi-am pus coiful la loc, fața nu mi se mai vedea deloc.

Pe măsură ce ne apropiam de chei, lumina licăritoare aruncată de flăcările torțelor devenea suficientă ca să pot desluşi siluetele înfăşurate în pături ale santinelelor ghemuite aproape de căldura focurilor de veghe.

Îmi era clar că ofițerii cretani nu doriseră să-şi petreacă noaptea în fortul aglomerat. La căderea serii, probabil că traversaseră podul pentru a se retrage împreună cu majoritatea oamenilor lor în confortul oferit de tabăra de pe malul îndepărtat al râului. Ceea ce îmi convenea de minune.

Încă ținându-ne cât mai departe de chei, am vâslit în tăcere pe lângă galerele acostate şi pe lângă zidurile fortului. După ce le-am lăsat în urmă, am zărit în fața noastră şirul de şlepuri care forma podul peste râu.

Am vâslit în susul brațului principal, până am apreciat că ne aflam la cel puțin două sute de metri în amonte de podul de vase. Atunci, am întors nava şi i-am orientat pintenul etravei perpendicular pe mijlocul podului. Am dat încet ordin vâslaşilor să ridice ramele şi să lase curentul să ne poarte spre mijlocul podului.

În ultimul moment, am cârmit şi am ajuns paralel cu podul, curentul apei împingându-ne puternic cu tribordul în acesta.

Însoțitorii mei erau pregătiți. Două mici grupuri

de câte trei oameni au sărit de la proră şi de la pupă şi au legat navade pod. Ceilalți, înarmați cu topoare şi săbii, au sărit peste bord pe ponton. Fără să aştepte alte ordine, auînceput să taie parâmele care legau şlepurile unul de altul.

Zgomotul loviturilor ajunsese cu siguranță dincolo de râu, în tabăra de pe malul îndepărtat, fiindcă aproape numaidecât am auzit tobele cretane bătând chemarea la arme. Agitația s-a stârnit în tabără – ordinele strigate de sergenți, ciocnirea armelor de scuturi, zăngănitul armurilor şi larma tobelor s-au auzit până la noi. Apoi, izbucnirea luminii pe măsură ce torțele erau aprinse şi reflexia flăcărilor acestora în metalul lustruit al scuturilor și al platoşelor.

O coloană lungă de infanterie a ieşit în fugă din pasajul care ducea de la palisada taberei la capătul podului de vase. În şiruri de câte patru, cretanii s-au năpustit pe podul îngust care a început să se clatine sub sandalelelor ghintuite cu metal.

Foarte repede, primul rând al inamicului a dat de echipa noastră, pe care a descoperit-o la lumina torțelor. Parâmele care legau vasele încă rezistau loviturilor Minimilor mei. Când doar cincizeci de paşi îi mai despărțeau, l-am auzit pe unul dintre ofițerii cretani care îi conduceau strigând un ordin. N-am priceput limba, dar înțelesul mi-a fost imediat clar.

Fără a-şi întrerupe goana pe ponton,

infanteriştii cretani din față s-au lăsat pe spate şi au aruncat sulițe.

Acestea au căzut printre oamenii mei care încă tăiau legăturile care țineau laolaltă lungul şir de bărci. Am văzut o suliță lovindu-l pe unul dintre oameni în spinare, cu atâta forță, încât vârful i-a ieşit din piept aproape un metru. Bărbatul s-a prăbuşit peste bordul şlepului pe care se afla şi a fost înghițit de apele negre. Niciunul dintre camarazii lui nu şi-a ridicat măcar privirea de la treaba pe care o făcea. Îndârjiți, au continuat a lovi cu topoarele în parâmele de cânepă care țineau pontonul laolaltă.

Am auzit o plesnitură ascuțită când una dintre funii a cedat, iar apoi zgomot de frecare şi trosnetul bârnelor din carene pe măsură ce parâmele care legau şlepurile erau tăiate.

După aceea, în sfârşit, podul a fost desprins în două. Dar jumătățile sale încă erau ținute în loc de ambarcațiunea noastră, care era legată de ele. M-am pomenit urlând sălbatic la oamenii cu topoare să urce la bord. Fireşte, nu-mi făceam griji pentru propria siguranță. Singura mea preocupare era siguranța vitejilor mei.

Torentul de cretani în armuri se revărsa necontenit pe ponton. S-au repezit spre noi în grup compact, urlând provocator şi agitându-şi sulițele. Oamenii mei se întorceau clătinându-se pe micul nostru vas, aplecându-se pentru a se feri de proiectilele care se loveau de buştenii

carenei noastre.

Am strigat să taie cineva funiile care legau barca noastră de mijlocul podului. Ordinele mele s-au pierdui însă în hărmălaie. Nu m-am putut face auzit. Am înşfăcat o secure de la unul dintre oamenii mei care stătea ghemuit în santină şi am fugit către proră.

Un cretan a venit spre mine, de pe ponton. Amândoi am ajuns la proră în acelaşi timp. Îşi aruncase sulița şi acum se chinuia să-şi scoată sabia, dar aceasta părea blocată în teacă. A reuşit s-o elibereze exact când ne aflam unul lângă celălalt.

Am văzut că rânjea pe sub coif. S-a gândit că eram la mila lui şi că avea să mă omoare. Şi-a ridicat sabia şi mi-a ţintit pieptul, îi văzusem ochii mişcându-se, trădându-i intenţia, aşa că am reuşit să anticipez lovitura. M-am răsucit, iar vârful sabiei lui mi-a trecut pe la subsuoară. I-am blocat brațul deasupra cotului.

Acum, era la mila mea. A încercat să se elibereze, dar pontonul s-a clătinat sub el, dezechilibrându-l. În acel moment critic, i-am dat drumul brațului în care ținea sabia. Nu se aştepta la asta, aşa că s-a împleticit îndărăt, întinzându-şi amândouă brațele spre mine ca şi cum încerca să-şi recapete echilibrul.

Mi-am legănat securea, țintind singura porțiune din trupul lui neacoperită de metal: încheietura mâinii în care ținea sabia. Legănatul bărcii mă

dezechilibra şi pe mine, aşa că n-a fost o lovitură perfectă. Nu i-a retezat cu totul mâna în care ținea sabia, aşa cum am intenționat. Dar a tăiat-o până la os pe interiorul încheieturii. Am auzit tendoanele pocnind când au fost secționate. Degetele i s-au descleştat involuntar, iar sabia a căzut şi a zăngănit pe tăbliile podului. El s-a împleticit îndărăt şi a dat peste unul dintre tovarăşii săi care se înghesuiau în spatele lui. Agățându-se unul de altul, cei doi au căzut de pe pod şi au lovit suprafața apei, stârnind o jerbă înaltă. Greutatea armurilor i-a tras imediat la fund.

Încă țineam securea în mână, iar cele două parâme care legau prora navei noastre de ponton erau întinse în fața mea, atât de încordate, încât apa curgea din împletiturile lor. Am ridicat securea deasupra capului şi apoi am coborât-o cu toată forța, țintind-o pe cea mai groasă dintre cele două. Parâma s-a rupt precum coarda unui arc. Vasul nostru s-a înclinat puternic, întreaga sa greutate fiind susținută de funia mai subțire. Am lovit din nou, iar parâma s-a rupt țâşnind într-o parte şi răsucindu-se în aer. Prora noastră s-a săltat în clipa în care piedica a fost îndepărtată, iar noi ne-am eliberai purtați de curentul apei.

Efectul asupra podului a fost mult mai dramatic. Fiecare dintre segmentele sale încă era ferm legat de bintele de pe maluri. Totuşi, în

mijlocul râului nu mai erau legate, iar curentul le-a îndepărtat rapid. Am privit cum grupul compact de cretani era azvârlit de pontonul care se clătina sălbatic sub picioarele lor.

Greutatea lor în mişcare sporea instabilitatea pontonului. Bărbaţii în armuri grele îşi pierdeau echilibrul şi se împleticeau năuciţi, lovindu-se unul de altul, aruncându-se unul pe altul în apă.

Am privit cu oroare cum unul dintre pontoane s-a răsturnat şi vreo douăzeci de oameni au fost aruncaţi în râu. În câteva minute, cea mai mare parte a hoardei cretane se lupta cu apele întunecate şi oamenii se înecau ca nişte şobolani pe fundul unui puţ.

Ceea ce răcea ca lucrurile să mi se pară şi mai tragice era că aceştia nici măcar nu erau duşmanii noştri; pusesem la cale toată această distrugere pentru a-i păcăli să ne devină aliaţi. Mă consola puţin faptul că făcusem asta pentru Egiptul meu şi pentru faraonul meu. Am fost îngrozit de consecinţele acţiunilor mele.

Apoi, cu un enorm efort de voinţă, am dat deoparte vina şi remuşcarea. Ştiam că ce era făcut nu mai putea fi desfăcut. Am încercat să mi-i scot din minte pe cei care se înecaseră şi m-am gândit la oamenii mei şi la pierderile suferite de noi. M-am întors şi m-am îndreptat spre locul unde tăiasem parâma care ne ţinuse legaţi. Am răcnit la echipajul meu, vărsându-mi mânia pe el. Am poruncit să pună iarăşi mâna pe

vâsle, i-am împins spre băncile de vâslit, i-am lovit şi i-am plesnit pe cei care, năuci fiind, au şovăit.

În cele din urmă, am apucat din nou vâsla de cârmit, iar oamenii au început să tragă la unison. Am pus cârma bandă şi ne-am întors către cheiul de piatră de sub poarta principală a fortului, unde erau acostate cele trei galere în care se afla comoara.

Am sărit de pe micul nostru vas de îndată ce a atins treptele de piatră ale cheiului. Zaras se afla acolo şi m-a întâmpinat cu sabia în mână şi gâfâind de efort dar rânjind ca un idiot.

— Am capturat toate trei galerele şi chiar şi fortul e al nostru!Mi-a spus el arătând cu sabia însângerată spre porţile larg deschise. Zarva pe care ați creat-o la pod a reprezentat o distragere grozavă. Am doborât gărzile de la fort în timp ce priveau spectacolul dat de voi şi habar nu aveaude existența noastră. Nu cred că a scăpat vreuna dintre ele, însă, chiar dacă a scăpat, nu cred că a ajuns prea departe. A făcut o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, apoi a vrut să ştie: Cum v-ați descurcat la pod, Taita?

Am fost încântat că atât în iureşul bătăliei, cât şi în entuziasmul victoriei îşi aducea aminte să vorbească hicsosiana.

— Podul este distrus, iar jumătate din duşmani au ajuns în râu şi s-au înecat, i-am răspuns eu

scurt, iar după aceea m-am întors spre Akemi, care se apropiase în fugă când mă văzuse coborând pe mal. Preia comanda acestui vas şi ia-ți o duzină de oameni care să vâslească. I-am arătat spre grupul de mici ambarcațiuni ancorate în bazinul format de cotul râului. Luați nişte torțe şi vase cu tăciuni şi dați foc acelor bărci înainte să pună cretanii mâna pe ele şi să le folosească pentru a ne ataca iarăşi în această noapte.

— De îndată, stăpâne, a replicat Akemi.

— Păstreaz-o doar pe cea mai mare dintre ele, am continuat eu. Acel lugher[7] mare de la capătul şirului. Aceluia nu-i da foc. Adu-l aici şi o să-l lăsăm legat la chei când o să plecăm.

Atât Akemi, cât şi Zaras s-au uitat chiorâş la mine, însă doar Zaras a îndrăznit să-mi pună la îndoiala ordinele.

— Să-l lăsăm cretanilor? De ce am vrea să facem asta?

— Vrem să facem asta pentru ca ofițerii cretani să poată naviga rapid înapoi în Creta şi să-l anunțe pe regele lor de trădarea aliaților hicsoşi. Chiar şi puternicul Minos al Cretei se va înfuria amarnic când va auzi că a pierdut argint în valoare de cinci sute de lakhi. După ce va primi vestea, va fi însetat de sângele regelui Beon.

---

[7]Velier mic, cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată (n.tr.).

Am aşteptat pe chei şi am urmărit cum Akemi şi echipajul lui s-au îndepărtat spre bazinul râului. I-am văzut pe patru dintre oamenii lui trecând pe lugherul cel mare. Au ridicat vela latină şi au adus ambarcațiunea la cheiul unde mă aflam.

Akemi stătea la pupa micuței noastre nave în timp ce oamenii vâsleau pe lângă şirul de bărci ancorate, iar el arunca în trecere câte o torță aprinsă pe fiecare dintre ele. Abia când toate au fost cuprinse de un foc sălbatic, am fost satisfăcut. M-am răsucit şi am văzut că Zaras era confuz.

— Ia-i pe aceşti oameni şi veniți cu mine, i-am spus eu și am luat-o la fugă pe cheiul de piatră către locul unde era acostată cea mai apropiată dintre triremele cretane. Vreau să comanzi tu această navă, Zaras. Dar voi veni cu tine.

— Desigur, stăpâne, a răspuns el. Unii dintre oamenii mei se află deja la bordul ei.

— Dilbar va fi căpitanul aceleia, am arătat eu spre a doua triremă. Iar Akemi va prelua al treilea vas minoian.

— Cum porunceşti, stăpâne.

Se părea că Zaras mă promovase de la Taita la stăpân. Cu toate astea, atitudinea îi era suficient de familiară față de mine ca să-mi pună întrebări neruşinate. Ceea ce a şi făcut imediat.

— Odată ce ne vom afla în largul mării, încotro o vom lua? Spre est, către Sumer, sau spre vest, către coasta Mauritaniei? Apoi, chiar mi-a dat cu

condescendență un sfat părintesc: Avem aliați în ambele țări. În est se află regele Nimrod, conducătorul Țării dintre cele Două Râuri. În vest, avem un tratat cu regele Shan Daki de Anfa din Mauritania. Spre care dintre ei ne vom îndrepta, Taita?

Nu i-am replicat imediat. În schimb, i-am pus eu o întrebare:

— Spune-mi, Zaras, cărui rege sau conducător din toată lumea ai avea încredere să-i dai pe mână o comoara în valoare de cinci sute de lakhi în argint?

Zaras a părut nedumerit. Nu se gândise la asta.

— Poate că... ei bine, cu siguranță nu lui Shan Daki. Oamenii lui sunt corsari, iar el este Regele Hoților.

— Ce părere ai despre Nimrod? Am sugerat eu. Nu sunt convins că aş avea încredere să-i dau pe mână nici măcar o bucată de argint cât degetul meu mare.

— Trebuie să avem încredere în cineva, a protestat el, doar dacă nu găsim o plajă pustie unde să îngropăm argintul până când ne vom putea întoarce să-l recuperăm.

— Cinci sute de lakhi! I-am amintit eu. Ne va lua un an să săpăm o groapă atât de mare şi ne va trebui un munte de nisip ca s-o acoperim. Mă distra confuzia lui. Vântul e de partea noastră! Mi-am ridicat privirea spre drapelul minoian, cu taurul de aur al Cretei, care încă flutura pe

catargul principal al triremei pe care i-o repartizasem lui. Iar zeii sunt întotdeauna de partea celor îndrăzneți şi viteji.

— Nu, Taita, m-a contrazis el. Vântul nu e de partea noastră. Bate dinspre mare, direct spre amonte. Ne ține în interiorul uscatului. Vom avea nevoie de toate vâslele noastre ca să ajungem în largul Mării de Mijloc. Dacă n-ai încredere nici în Shan Daki, nici în Nimrod, atunci în cine ai încredere? Către cine ne vom îndrepta?

— Am încredere doar în faraonul Tamose, i-am spus eu, iar el a lăsat pentru prima dată să se vadă că e nemulțumit de răspunsul meu.

— Deci, planul tău este să ne întoarcem la faraon pe aceeaşi rută pe care am venit aici? O să cărăm comoara pe capetele noastre, de la Ushu prin desertul Sinai şi vom înota cu el când vom traversa Marea Roşie? De acolo, va fi doar o scurtă plimbare până la Teba. Faraonul va fi surprins să te vadă – de asta poți să fii sigur, mi s-a adresat el în batjocură.

—Nu, Zaras. I-am zâmbit indulgent. De aici, vom naviga spre sud, pe Nil. Vom naviga cu aceşti trei monştri cretani şi cu argintul din calele lor direct până la Teba.

—Ai înnebunit, Taita? S-a oprit din râs. Beon controlează fiecare metru al fluviului de aici până la Asyut. Nu poți naviga trei sute de leghe printre hoardele hicsoşilor.

E o adevărată nebunie.

În agitația lui, trecuse de la hicsosă la egipteană.

— Dacă vorbeşti hicsosă, totul e posibil, l-am contrazis eu cu reproş. Oricum, am sabordat deja două dintre navele noastre şi îi voi da foc celei de-a treia înainte de a pleca de la Tamiat, ca să mă asigur că nu lăsăm nicio urmă care să trădeze cine suntem cu adevărat.

— În numele măreței Isis şi a preaiubitului ei fiu Horus, cred că tu chiar crezi ce spui, Taita. A început din nou să rânjească. Şi planul tău este să mă aduci în acelaşi hal de nebunie în care eşti tu, cu spume la gură, astfel încât, în nebunia mea, să fiu de acord cu tine. Nu-i aşa?

— În bătălie, nebunia devine sănătate mintală. Este singura modalitate de a supraviețui. Urmează-mă, Zaras. Te ducacasă.

Am luat-o pe pasarelă, spre puntea triremei. Douăzeci dintre oamenii lui Zaras se aflau deja acolo. Am văzut că deja preluaseră controlul asupra ambarcațiunii şi a celor aflați pe la bord. Pe punte, membrii echipajului cretan erau îngenuncheați într-un şir, cu capetele aplecate şi mâinile legate la spate; cei mai mulți aveau răni proaspete, care sângerau. Erau numai şase. Oamenii lui Zaras îi vegheau cu săbiile scoase din teacă.

— Bună treabă, băieți, i-am încurajat eu, după care m-am întors spre Zaras. Acum pune-ți oamenii să i dezbrace pe prizonieri de uniforme şi

de armuri, apoi să-i ducă sub pază la țărm.

În vreme ce el dădea ordinele, eu am urcat scara spre puntea superioară de vâslit. Pe bănci nu se afla nimeni, iar vâslele lungi erau trase la bord. Dar aveam cincizeci de oameni de-ai mei care să ocupe pozițiile Aproape fără să mă opresc, am coborât scara ce ducea la puntea inferioară, a sclavilor. M-a întâmpinat o duhoare de nedescris. Era atât de puternică, încât mi s-a tăiat respirația, dar am continuat să cobor.

Lămpi cu ulei afumate ardeau în locaşurile din tavanul jos, dând suficientă lumină pentru ca eu să pol desluşi rândurile de trupuri aproape goale ghemuite pe bănci sau odihnindu-şi, în somn, capetele pe vâslele lungi aflate în fața lor. Aceia dintre ei care erau treji au ridicat spre mine priviri goale, indiferente. Când se mişcau, lanțurile de la gleznele lor zăngăneau.

Mă gândisem să le țin un mic discurs, poate să le ofer libertatea odată ce ajungeam la Teba, dacă aveau să dea la vâsle cu forță şi repede. Însă am abandonat această idee când mi-am dat seama că mai erau doar parțial oameni, Fuseseră reduşi la stadiul de animale prin îndelungații întemnițare abjectă şi tratamentul crud. Cuvintele mele amabile n-ar fi însemnat nimic pentru ei. Singurul lucru de care încă înțelegeau era biciul.

Aplecându-mă să-mi feresc capul de plafonul jos, m-am grăbit să străbat culoarul dintre

băncile sclavilor şi să ajung la uşa care, cu siguranță, dădea în cală. Un lacăt mereu ținea uşa încuiată. Zaras m-a urmat îndeaproape. M-am dat la o parte şi l-am lăsat să înlăture lacătul cu sabia şi să deschidă uşa.

Apoi, am luat una dintre lămpile cu ulei din suportul ei şi am ținut-o sus când am intrat în cala spațioasă.

Cuferele cu lingouri de argint erau stivuite de jos până sus. Cu toate astea, exista un gol în mijloc. Am estimat rapid numărul de lăzi care fuseseră deja duse pe țărm de cretani. Am apreciat că era vorba de cel puțin o sută.

Preț de o clipă, mi-a trecut prin minte ideea de a abandona acea mică parte a comorii şi de a pleca de-acolo cu ce aveam la bord, dar am alungat gândul.

„Când zeii îți zâmbesc, Taita, profită din plin până nu se încruntă din nou”, mi-am spus eu şi m-am întors spre Zaras.

— Vino cu mine. Adu câți oameni poți.

— Unde mergem?

Am arătat spre spațiul gol dintre cufere.

— Ne ducem în fort, să vedem unde au depozitat cretaniilăzile care lipsesc. În ele există suficient argint pentru a echipa o armată întreagă şi a o trimite pe impui de luptă. Trebuie să avem grijă ca nimic să nu ajungă în mâinile lui Beon.

Ne-am grăbit să ne întoarcem pe punte, iar Zaras m-a urmat pe pasarele spre chei. Zece

dintre oamenii lui venit în urma noastră, aducându-i cu ei pe marinarii cretani capturați. Îi dezbrăcaseră la piele. Dincolo de porțile fortului, i-am găsit pe Dilbar şi alți treizeci de egipteni păzindu-i pe soldații şi pe sclavii capturaţi pe mal.

I-am poruncit lui Dilbar să-i dezbrace şi pe aceşti ostateci. Aveam nevoie de cât mai multe uniforme cretane şi de cât mai multe armuri. Ofițerii purtau cu toții coliere, inele şi brățări din argint şi aur bătute cu pietre prețioase.

— Ia şi astea de la prizonieri, l-am instruit pe Dilbar.

Am luat din grămadă două dintre podoabele cele mai deosebite şi le-am vârât în săculețul meu de piele. La fel ca majorității femeilor, şi celor două prințese ale mele le plăceau fleacurile strălucitoare.

Mi-am îndreptat atenția spre sclavii capturați, care stăteau apatici în lanțurile lor. Am văzut pe dată că, deşi erau un grup amestecat, care includea libieni, hurieni şi sumerieni, cei mai mulți erau egipteni. După toate probabilitățile, fuseseră capturați de hicsoşi şi predați cretanilor pentru a-i ajuta să construiască fortul. L-am ales pe unul dintre ei, care avea un chip inteligent şi care nu părea să se fi lăsat încă pradă disperării.

— Du-l pe ăsta în camera cealaltă, i-am poruncit lui Dilbar, iar el l-a înşfăcat pe egiptean şi l-a târât în anticamera fortului.

Acolo, i-am spus să ne lase singuri. După plecarea lui, o vreme l-am privit în tăcere pe sclav. Avea o atitudine resemnată, dar în ochi i-am văzut sfidarea pe care încerca s-o ascundă.

„Bine! M-am gândit eu. Încă e om."

În cele din urmă, i-am vorbit pe un ton blând, în dulcea noastră limbă:

— Eşti egiptean.

El m-a privit pătrunzător şi mi-am dat seama că înțelesese.

— Ce regiment? L-am întrebat eu, însă el a ridicat din umeri, prefăcându-se că nu pricepe.

Şi-a coborât ochii spre picioarele sale.

— Uită-te la mine! I-am poruncit eu şi mi-am îndepărtat coiful de bronz şi mătasea care îmi acoperea jumătatea inferioară a feței. Uită-te la mine! Am repetat.

El şi-a înălțat capul şi a tresărit surprins.

— Cine sunt eu? L-am întrebat.

— Eşti Taita. Te-am văzut la Luxor, în Templul lui Hathor, când eram copil. Tata mi-a spus că eşti unul dintre cei mai mari egipteni în viață, a şoptit el cu evlavie, iar apoi s-a aruncat la picioarele mele.

Am fost mişcat de acea venerație vădită, dar mi-am menținut vocea neutră:

— Da, soldat. Sunt Taita. Tu cine eşti?

— Eu sunt Rohim, din regimentul 26 care de luptă. Am fost capturat de porcii hicsoşi, cu cinci ani în urmă.

Te vei întoarce cu mine în Egiptul nostru? L-am întrebat eu, iar el a zâmbit.

Îi lipsea un dinte de sus, iar fața îi era rănită. Fusese bătut, dar încă era un războinic egiptean, iar replica i-a fost fermă:

— Sunt omul tău până la moarte!

— Unde au depozitat cretanii cuferele pe care v-au silit să le descărcați de pe navă, ieri?

— În încăperea de la baza scărilor, dar uşa e încuiată.

— Cine are cheia?

— Grasul cu centură verde. El răspunde de sclavi.

Îl văzusem pe omul descris de el îngenuncheat alături de ceilalți prizonieri.

— Tot el are şi cheia de la lanțurile tale, Rohim? Vei avea nevoie de ele pentru că eşti din nou un om liber.

El a zâmbit la acest gând.

— Ține toate cheile pe un lanț prins la brâu. Le ascunde sub centură.

Am aflat de la Rohim că peste optzeci dintre sclavii din fort erau egipteni, arcaşi şi războinici care mânau care de luptă. După ce le-am scos lanțurile, au ajutat cu însuflețire la căratul cuferelor cu argint înapoi în cala triremei lui Zaras.

În timp ce argintul era transportat pe navă, Rohim m-a condus în armurărie. După ce am deschis uşa, am fost încântat să văd mulțimea de

uniforme, armuri şi arme depozitată acolo.

Am ordonat ca tot acest echipament să fie dus pe nave şi împachetat pe puntea principală de vâslit, pentru a se putea ajunge uşor la el când avea să fie nevoie.

În cele din urmă, i-am încuiat pe toţi prizonierii cretani în barăcile sclavilor lor, iar noi ne-am îmbarcat pe cele trei trireme.

Îi împărţisem pe toţi oamenii noştri în mod egal pe cele trei vase, astfel că toate băncile de vâslit era complet ocupate. La ordinele mele, sclavilor încă înlănţuiţi pe punţile inferioare li se dăduse o masă alcătuită din pâine tare, peşte uscat şi bere, pe care le găsisem în cămările din fort.

A fost jalnic să-i privesc îndesându-şi mâncarea în gură cu mâinile bătătorite înnegrite de mizerie şi de propriile excremente. Au înghiţit cu nesaţ berea pe care le-am dat-o, până când n-a mai încăput în stomacurile lor micşorate. Unii dintre ei au vomat-o în santina dintre picioarele lor desculţe. Dar mâncarea şi tratamentul prietenos i-a înviorat. Ştiam că mă vor sluji bine.

Când zorii începeau să licărească în est, noi eram gata de plecare. Mi-am ocupat locul la prora triremei conducătoare, alături de Zaras, cu un coif hicsos tras pe frunte şi pe nas, cu gura acoperită de eşarfa din mătase.

Zaras a dat ordinul de plecare, iar toba de pe fiecare punte a bătut lăsarea vâslelor la apă.

Lungile rame s-au scufundat şi au tras, şi s-au ridicat din nou, în ritmul bătăilor de tobă. Am transmis ordinul oamenilor de la cârmă şi am virat, intrând pe cursul principal al râului. Celelalte două trireme au întors pe rând după noi. În şir, ne-am îndreptat cu îndrăzneală către sud, spre capitala hicsosă şi cele două sute de leghe de fluviu controlate de duşmani.

Fumul ambarcațiunilor care încă ardeau plutea gros peste rău, acoperind uneori cu totul tabăra cretană aflată pe malul îndepărtat. Dar, când o pală de vând dinspre nord a despărțit perdeaua de fum, am văzut că nu doar echipajele mele fuseseră luate prin surprindere de faptul că ne îndreptam spre sud.

Trupele din tabăra cretană care supraviețuiseră distrugerii podului din vase erau înşirate pe malul deschis al râului în formație de luptă. Ofițerii comandanți aleseseră un loc unde canalul navigabil era îngustat. Rândurile de arcaşi se aflau pe malul apei, cât de aproape posibil. Erau pregătiți pentru trecerea noastră spre nord, ca să ajungem în largul mării. Arcurile lor erau încordate şi fiecare avea o săgeată pregătită, gata să fie trasă.

Patru dintre ofițerii seniori, cei cu panaşurile cele mai înalte la coifuri şi cu cele mai numeroase decorații strălucindu-le pe piepturi şi pe umeri, erau călare. Şedeau pe cai, în spatele formațiunilor de arcaşi, pregătiți să direcționeze

săgeţile oamenilor lor către noi, atunci când aveam să trecem îndreptându-ne spre Marea de Mijloc.

Era evidentă stupefacţia lor în vreme ce ne priveau întorcând spre braţul sudic al râului şi îndepărtându-ne de ei. Pentru scurt timp, niciunul dintre ei n-a reacţionat. Abia când trirema comandată de Dilbar a urmat nava noastră după cotul apei, s-au pus şi ei în mişcare. Apoi, când Akemi, al cărui vas era ultimul, a virat după noi, vocile ofiţerilor cretani au început frenetic să strige ordine. Vocile lor se auzeau clar peste apă, iar eu am început să râd văzându-i cum dau pinteni cailor pe mal, într-o încercare futilă de a ne ieşi în cale.

Arcaşii cretani au rupt rândurile perfecte şi au luat-o la goană în dezordine după ofiţerii lor, însă, văzând că ne îndepărtam implacabil de ei, s-au oprit. Şi-au ridicat arcurile şi au trimis o ploaie de săgeţi după noi, cu o traiectorie înaltă. Oricum, toate au căzut la mică distanţă, pleoscăind în siajul ambarcaţiunii lui Akemi.

Ofiţerii călări au refuzat să abandoneze urmărirea. Şi-au biciuit caii pe drumul de edec, încercând să ne ajungă din urmă. Când, treptat, au ajuns în dreptul triremei lui Akemi, şi-a scos săbiile din teacă. S-au ridicat în scări, strigându-le, peste apă, insulte şi provocări sălbatice oamenilor lui Akemi.

Akemi avea ordine stricte de la mine să nu tragă

cu săgeți în cretani. Cu toate că ar fi fost o țintă uşoară pentru arcaşii lui de pe puntea superioară a triremei, el şi echipajul său i-au ignorat. Acest lucru a părut să-i înfurie pe minoiani. Au galopat mai departe pe potecă, trecând întâi de vasul lui Akemi, apoi de al lui Dilbar. În cele din urmă au ajuns în dreptul locului unde stăteam pe nava conducătoare.

La ordinele mele, oamenii n-au făcut nicio încercare de a se ascunde. Cvartetul ofițerilor cretani a putut să examineze autenticele noastre uniforme şi echipamente hicsose, de la o distanță de cel mult o sută de paşi, în vreme ce alergau pe drumul de edec, ținând pasul cu vasul nostru.

Deja ne urmăriseră mai bine de trei leghe, iar caii lor începuseră să obosească. Când briza dinspre Marea de Mijloc a început să se întețească, împingându-ne către sud, ne-am îndepărtat repede de ei. Poteca lor s-a transformat în mlaştină. Copitele cailor ridicau jerbe de noroi negru, iar la un moment dat, animalele, luptându-se să înainteze, s-au cufundat până la genunchi în nămol. Au fost siliți să abandoneze urmărirea. Şi-au strunit caii să se oprească şi au privit nefericiți cum ne îndepărtam de ei.

Eram mulțumit de cum decursese totul. Ofițerii cretani văzuseră tot ce dorisem eu să vadă, adică trei echipaje de pirați hicsoşi cu cinci sute de lakhi ai Supremului Minos în lingouri de argint

luând-o în amonte, spre capitala regelui Beon, Memphis.

Acum era vremea să începem transformarea pentru următorul nostru rol. Am dat ordin ca uniformele şi armele cretane pe care le capturaserăm din fortul de la Tamiat să fie aduse pe punte. Apoi, oamenii noştri, râzând şi glumind, şi-au dat jos uniformele şi echipamentul hicsos şi le-au înlocuit cu întreaga etalare a splendorii militare minoiane, de la coifurile poleite şi săbiile gravate la cizmele până la genunchi făcute din piele fină.

Atât Akemi, cât şi Dilbar aveau ordine stricte de la mine să nu le permită oamenilor să arunce în râu uniformele hicsose. Dacă acestea aveau să fie duse de apă şi găsite de trupele cretane de la Tamiat, înşelăciunea mea ar fi fost descoperită.

N-ar fi fost nevoie de un mare efort de imaginație pentru ca minoianii să realizeze cum îi trăsesem pe sfoară. Aşa că am cerut ca echipamentul hicsos să fie adunat şi dus sub punți.

Cu vântul bătându-ne direct din spate, cu velele umflate şi rândurile de vâsle ridicându-se şi coborând precum aripile de argint ale unor mărețe lebede albe în zbor, am gonit către sud. Aceste trireme cretane erau cele mai mari şi mai rapide nave existente. În ciuda uriaşei încărcături de oameni şi de argint pe care o purtau, viteza lor era palpitantă. Pe lângă viteză,

exista şi un entuziasm molipsitor datorită faptului că ne îndreptam spre casă, care îi înveselea pe oameni.

După ce am lăsat în urmă delta cu miriadele de canale şi am intrat în sfârşit pe cursul principal, cele trei vase ale flotilei noastre s-au răsfirat şi s-au luat la întrecere către sud. Echipajele strigau provocări şi tachinări prietenoase de la o triremă la alta.

Am trecut în zbor pe lângă bărci de pescuit ancorate şi am depăşit în viteză alte mici vase încărcate cu produse comerciale şi mărfuri. De la înălțimea punții noastre superioare, m-am putut uita în ele. Am văzut câteva chipuri egiptene printre membrii echipajelor care îşi ridicau mirate privirile spre noi, dar majoritatea erau hicsoşi.

Mi-e uşor să-mi dau seama de diferența dintre aceste două popoare. Egiptenii mei sunt oameni frumoşi, cu chipuri însufleţite şi inteligente, cu frunți înalte, cu distanțe mari între ochi şi trăsături frumos sculptate. Pe scurt, e uşor de spus de la prima privire că este vorba de o rasă superioară.

Hicsoşii, pe de altă parte, au foarte puține dintre aceste atribute. În niciun caz n-am prejudecăți prosteşti faţă de ei. Cu toate astea, am nenumărate motive să-i urăsc profund şi amarnic. Sunt hoți şi bandiți absolut toți, fără nicio excepție. Îi încântă cruzimea şi tortura.

Limba lor aspră şi guturală ofensează urechile oamenilor civilizați. Îl venerează pe Seth, care este cel mai spurcat dintre toți zeii. Ne-au furat pământul şi i-au făcut sclavi pe oamenii noştri.

Dar eu nu sunt fanatic. Mi-e scârbă de cei care sunt. Am încercat cu adevărat să găsesc trăsături lăudabile la poporul hicsos. Toți zeii ştiu că nu-i vina mea că n-am descoperit niciuna.

Acum, în timp ce priveam exemplare ale acestei naţii nefericite, mi-a trecut prin minte gândul că, la un moment dat în viitor, s-ar putea să fie cazul să-mi exprim dezaprobarea într-un mod mai clar, lipsit de ambiguități. Voi face un gest pe care până şi regele Beon să-l recunoască fără dubii ca fiind bine meritat.

„Aceasta va fi o zi cu adevărat frumoasă pentru toți egiptenii", am cugetat eu. Am zâmbit, apoi gândul mi s-a cuibărit în minte: De ce să nu vină mai curând ziua aceea? Întregul plan mi s-a conturat în cap aproape în totalitate, de la concepție la naştere trecând doar câteva momente.

Văzusem câteva papirusuri şi o tăbliță de scris în cabina căpitanului, pe puntea de jos. Cretanii sunt oameni cultivați. Folosesc o variațiune a cuneiformelor nu foarte diferită de a sumerienilor. Pot s-o citesc şi recunosc simbolurile, cu toate că, trebuie să admit, la vremea aceea încă nu vorbeam fluent minoiana.

După cum e de aşteptat, hicsoşii sunt total necultivați. Totuşi, aflasem datorită iscoadelor mele că aceştia capturaseră şi făcuseră sclavi scribi egipteni pe care îi siliseră să citească, să scrie şi să le traducă hieroglifele noastre.

Mai ştiam şi că ei aflaseră de la aceşti scribi cum să se folosească de păsări pentru a trimite rapid mesajele la mare depărtare. La fel ca maimuțele, hicsoşii sunt mari imitatori, dar, cu toate astea, rar sunt capabili să rezolve singuri o problemă – cel mai adesea, plagiază invențiile unor minți superioare.

Cu câteva cuvinte scurte, mi-am cerut scuze față de Zaras şi m-am grăbit să mă duc în cabina de sub puntea principală. Ustensilele de scris erau acolo unde le văzusem ultima oară. Se aflau într-un sipet ornamentat, decorat cu imagini în miniatură ale lui Thot, zeul cu cap de ibis al scrisului.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate pe punte şi am deschis cutia. Spre încântarea mea, am văzut că, în afară de sulurile de papirus de diferite forme şi mărimi, sipetul mai conținea patru săculețe miniaturale, măiestrii împletite din fire de păr din coamă de cal. Săculețele puteau fi legate de piciorul unui porumbel obişnuit, din cei pe care îi creştem pentru a-i mânca. Aceste păsări mai au şi abilitatea stranie de a reveni negreşit în acele cuibare unde au ieşit din ouă, cărând cu ele, neştiutoare, câte un

săculeț minuscul atașat de picior.

Am ales rapid o bucățică de papirus suficient de mică pentru a intra într-un săculeț. Apoi, am ales cea mai fină dintre pensulele de scris şi am preparat vopsea proaspătă din negru de fum.

N-a trebuit să pierd timpul gândindu-mă ce să scriu deoarece conținutul mesajului îmi era clar în minte. Când este necesar, sunt capabil să desenez nu doar hieroglife minuscule şi foarte apropiate, ci şi foarte clare ca sens şi lizibile, deoarece am fost dăruit cu talent la scris.

„Mărețului Beon, faraonul Egiptului de Sus şi de Jos", am început eu cu formula de bineț obişnuită. Fireşte că nu era deloc aşa, însă erau unele dintre calitățile la care aspiră. „Eu, Supremul Minos al Cretei, te salut. Ca dovadă a prieteniei şi bunăvoinței mele, trimit Alteței Tale trei dintre marile mele nave-tezaur încărcate cu tributul meu. Acestea vor pleca în a doua zi a lunii Epiphi de la avanpostul meu aflat la Tamiat, în delta Nilului. Am încredere că vor ajunge la palatul tău de la Memphis în ziua a cincea a aceleiaşi luni. Am întârziat să te informez asupra acestor evenimente până în ultimele ore pentru a evita ca această veste să cadă în mâinile acelor oameni diabolici înainte ca ea să parvină nobilei tale atenții. Mă bizui pe prietenia ta că vei primi aceste daruri în acelaşi spirit al respectului şi bunei înțelegeri cu care sunt trimise."

De îndată ce s-a uscat cerneala, am rulat cu grijă micuțul papirus şi l-am vârât în unul dintre săculețe. Apoi, am părăsit cabina, am coborât pe putea inferioară și m-am îndreptat spre uşa calei.

Încuietoarea nu fusese reparată după intervenția dură a lui Zaras. S-a deschis uşor sub mâna mea. Cufărul pe care îl deschisesem pentru a-i cerceta conținutul se afla într-o parte. Capacul nu era bine ferecat. L-am deschis din nou, cu pumnalul cu care era dotat costumul meu cretan. După aceea, am îngenuncheat şi am scos unul dintre lingourile de argint. Deşi era greu, l-am pus în săculețul de la cingătoare.

Apoi, m-am întors pe puntea superioară şi mi-am reluat locul lângă Zaras. I-am vorbit încet, astfel încât nimeni din echipaj să nu-mi audă cuvintele.

— Peste vreo oră, ar trebui să ajungem în portul fluvial Kuntus, unde Beon are un punct vamal de colectare a taxelor de la navele care trec...

Zaras m-a întrerupt cu un chicotit.

— N-are nicio importanță, stăpâne Taita. N-o să întârziem prea mult. Îi voi zdrobi ca pe țânțari...

— Nu, Zaras. Vei retrage vâslele şi vei coborî pânzele pentru a permite bărcii vămii să se apropie de noi. Când o va face, le vei arăta respect oamenilor. Trebuie să fiu politicos cu cel care colectează taxele deoarece am nevoie de cooperarea lui.

M-am îndepărtat înainte ca el să mă cicălească

şi cu alte întrebări. Adevărul era că nu ştiam la ce să mă aştept când vom ajunge la Kuntus.

Ne-am îndreptat în viteză spre amonte, luând prin surprindere celelalte ambarcațiuni. Erau cele mai rapide nave de pe Nil. Nici măcar un om călare n-ar fi putut să ne depăşească pentru a vesti apropierea noastră. De îndată ce ne vedea urcând împotriva curentului, fiecare barcă încerca să se ferească fie retrăgându-se la mal, fie coborând pânzele şi cotind spre nord, pentru a permite curentului să-i dea la o parte din calea noastră. Nu ştiau cine eram. Dar, în aceste vremuri tulburi, cu norii războiului planând peste lumea întreagă, niciun om cu minte la cap nu-şi asuma riscuri.

După ce am trecut de un alt cot larg al fluviului, am văzut portul Kuntus pe malul estic, în fața noastră.

L-am recunoscut după înaltul turn de veghe, din piatră, aliat pe dealul de deasupra oraşului. Un steag negru mare flutura pe un catarg în vârful turnului. Aceasta era emblema colectorilor de taxe. Ştiam că existau oameni în turn care urmăreau fiecare vas ce ar fi încercat să treacă fără a plăti dările.

Pe când ne apropiam de port, o felucă pe care flutura un alt steag negru s-a desprins de cheiul de piatră al portului şi a pornit pe o traiectorie astfel încât să ne intercepteze în mijlocul fluviului. I-am ordonat lui Zaras să strângă

pânzele şi să oprească vâslitul pentru ca feluca să poată veni lângă noi. Pe puntea deschisă a felucii se afla un grup de hicsoşi înarmați până-n dinți. Zaras s-a aplecat peste bord şi, țipând, a început să discute cu unul dintre ei, care ne-a spus că numele lui era Grall şi că era administratorul provincial care se ocupa de taxe.

M-am simțit uşurat că această conversație se purta în hicsosiană. Dacă acest individ, Grall, ni s-ar fi adresat în minoiană, ar fi fost extrem de dificil să încercăm să-l lămurim cum de nimeni dintre cei aflați la bordul unei trieme minoiane nu ştia un cuvânt din limba respectivă, În clipa aceea, m-am hotărât ca să mă apuc s-o învăț cu prima ocazie. Cu talentul meu de a stăpâni limbile străine, eram încrezător că, în câteva luni, voi putea trece drept un locuitor al Cretei.

De pe puntea felucii, Grall cerea, în numele regelui Beon, să fie lăsat la bordul navei noastre. După cum îl instruisem, Zaras nu a protestat, ci a cerut de îndată echipajului să coboare o scară din frânghii pentru a-i permite lui Grall să urce la bord. Era un omuleț musculos şi s-a cățărat cu agilitatea unei maimuțe.

— Dumneata eşti stăpânul acestui vas? L-a întrebat el pe Zaras. Este datoria mea să cercetez documentele de transport.

— Desigur, domnule, a fost de acord Zaras. Dar, întâi, dă-mi voie să te invit în cabina mea pentru a gusta un pahar cu excelentul nostru vin

cretan, iar apoi vei căpăta tot ce este necesar.

Cu o strângere prietenoasă, l-a luat pe omuleț de braț şi l-a condus spre scara către cabina căpitanului.

Până în acest moment, rămăsesem retras. Acum, am aşteptat până ce l-am auzit pe Zaras trântind uşa cabinei de sub picioarele mele, apoi i-am urmat în tăcere sub punte.

Eu şi Zaras plănuiserăm în detaliu această întâlnire, iar eu avusesem grijă să dau o gaură în perete ca să pot să văd şi să aud ce se petrecea în cabină. Am văzut că Zaras îl instalase pe vizitator cu fața spre locul unde mă aflam. Grall semăna foarte mult cu o broască râioasă gigantică. Avea aceeaşi gură largă şi ochi ca nişte mărgele. În plus, fața îi era decorată cu negi mari. Când a luat o înghițitură mare din vinul pe care Zaras i-l turnase, tot gâtul i s-a contractat ca şi cum ar fi înghițit un şobolan de apă, festinul preferat al unei broaşte râioase gigantice. M-am pomenit fascinat de spectacolul atât de asemănător cu ceea ce se petrecea în natură.

— Ştii, desigur, că regele Beon a acordat încărcăturii noastre scutire diplomatică de la taxe, a rostit Zaras pe un ton respectuos şi chibzuit.

— Este sarcina mea să stabilesc dacă te califici sau nu pentru această scutire, căpitane. Grall a pus pe masă cana cu vin. Cu toate astea, chiar dacă te califici, s-ar putea să te taxez pentru

cheltuielile mele. Zâmbetul îi era viclean şi cu înțeles. Dar te asigur că va fi o sumă neînsemnată.

—Desigur, a încuviințat Zaras. Cu toții trebuie să trăim. Totuşi, sunt recunoscător pentru această ocazie de a vorbi cu dumneata în particular. Trebuie să trimit un mesaj la Memphis, pentru a-l anunța pe regele Beon de iminenta noastră sosire. Îi duc o mare cantitate de lingouri din argint ca tribut din partea Supremului Minos. Zaras a băgat mâna sub masă şi a scos lingoul pe care i-l dădusem mai devreme. L-a pus pe masă între ei. Iată o mostră, a rostit el.

Grall a dat încet cana deoparte şi a privit fix lingoul. Ochii lui au părut să-i iasă din orbite. Gura ca de broască i s-a căscat lent, aşa că vinul i-a picurat de pe buze şi s-a prelins în barba neîngrijită. A părut că şi-a pierdut graiul. Probabil că niciodată în viața lui nu dăduse cu ochii de o asemenea bogăție.

—Mă întrebam dacă n-ai porumbei călători aici, la Kuntus, păsări care să poată zbura la Memphis şi să-i ducă regelui mesajul, pentru ca el să ştie că vom sosi în capitală, a continuat Zaras.

Grall a mormăit ceva şi a dat din cap. Era incapabil să răspundă coerent sau să-şi ia ochii de la strălucitorul lingou de argint.

—Poate că ar trebui să considerăm acest lingou

plata pentru neprețuitele dumitale servicii. Zaras a împins lingoul câțiva centimetri spre el. Un simbol al acordului care există între marile noastre națiuni. Zaras a pus săculețul conținând misiva mea alături de lingou. Acesta este mesajul care trebuie trimis regelui tău, Beon, dacă eşti de acord.

Una din mâinile lui Grall s-a târât pe masă asemenea unui păianjen mare şi păros şi s-a întins peste lingoul de argint. L-a ridicat cu respect şi l-a băgat sub vesta de piele pătată pe care o purta, după care a legat şnururile acesteia. Mâinile îi tremurau de emoție. Lingoul forma o umflătură considerabilă sub vestă, dar el l-a strâns la piept la fel de tandru ca o mamă care îi dădea copilului ei să sugă. S-a ridicat nesigur în picioare şi, cu mâna liberă, a luat săculețul pentru porumbel.

— Înțeleg acum că eşti implicat în afaceri de mare însemnătate, Înălțimea Ta. A făcut o plecăciune adâncă în fața lui Zaras. Te rog, iartă-mi amestecul. Desigur, mă consider privilegiat să am onoarea de a-i trimite regelui Beon mesajul cu unul dintre porumbeii mei. Regele îl va avea în mâinile sale înainte de apusul soarelui. Nici chiar cu aceste magnifice nave nu veți reuşi să ajungeți la Memphis decât poimâine la prânz.

— Eşti extrem de amabil. Acum te voi conduce în siguranță la bordul felucii tale, s-a oferit

Zaras, însă Grall se afla deja la jumătatea scării care ducea spre puntea superioară.

Eu şi Zaras am privit feluca grăbindu-se să se întoarcă la Kuntus. Am zăbovit suficient pentru a-l vedea pe Grall împleticindu-se la coborârea din felucă pe chei şi apoi pornind rapid către sat. Abia atunci am dat din cap spre Zaras. Am întins velele şi am pus vâslele în mişcare pentru a ne relua drumul spre sud.

M-am uitat dincolo de pupa şi am văzut un călăreț ieşind dintre clădirile răsfirate din Kuntus şi galopând spre turnul de veghe de pe promontoriu. Mi-am dus mâna la ochi, ca să mă feresc de soare, şi l-am urmărit oprindu-se la baza turnului şi azvârlindu-i hățurile unui rândaş, iar apoi, sărind la pământ şi grăbindu-se să între în clădirea înaltă.

După puțin timp, acelaşi bărbat a apărut pe platforma de sus a turnului. Silueta lui se profila pe fundalul cerului, iar el şi-a ridicat amândouă mâinile deasupra capului. Un porumbel vinețiu şi-a luat zborul dintre palmele sale şi s-a îndepărtat cu bătăi repezi din aripi.

Pasărea a dat de trei ori ocol turnului, iar apoi a pornit hotărâtă spre sud. A ajuns pe mijlocul râului, urcând rapid. Dar, când a trecut chiar pe deasupra navei noastre, se afla încă suficient de jos pentru ca eu să pot distinge forma săculețului legat de unul din picioruşele ridicate sub evantaiul cozii.

Tot restul după-amiezii am navigat spre sud. Apoi, de îndată ce soarele a coborât dincolo de dealurile de pe malul vestic, i-am ordonat lui Zaras să găsească un loc sigur unde să ancorăm peste noapte. El a ales o porțiune cu apă mică într-un cot al Nilului, departe de cursul principal.

Ştiam că estimarea lui Grall fusese corectă şi că mai aveam o zi şi jumătate de navigat până la Memphis. Zaras a pus pe cineva de veghe la ancora fiecărui vas. Apoi, a postat santinele pe mal, pentru a se asigura că niciun bandit nu se va furişa la bord, la adăpostul întunericului.

În timp ce luam cina în jurul unuia dintre focurile de tabără, am discutat cu cei trei căpitani ai mei tacticile de atacare cu pintenul etravei a navelor inamice. Studiasem teoria acestei manevre în vreme ce scriam renumitul meu tratat de bătălii maritime. Le-am spus în detaliu cum pot să provoace pagubele cele mai mari unei corăbii inamice şi echipajului său, fără să distrugă propria navă şi iară să-şi omoare oamenii. Am reiterat faptul că lucrul cel mai important este să-ți înveți oamenii ce poziții să adopte înainte de coliziunea cu vasul inamic.

În toate celelalte privințe, a fost o noapte liniştită şi lipsită de evenimente. Eram deja treji înainte de a se crăpa de ziuă, iar de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a vedea fluviul, am

ridicat ancorele şi am întins pânzele din nou. Vântul devenise mai puternic în timpul nopții, suflând cu forță dinspre nord-est. Ne-a purtat cu o asemenea viteză, încât apa era împroşcată peste bord la proră, udându-ne fețele în timp ce priveam înainte. Oamenii erau binedispuşi. Chiar şi sclavii, încă legați pe punțile inferioare, răspundeau bine la creşterea rațiilor de hrană şi la promisiunea mea că vor fi eliberați de îndată ce vom ajunge la Teba. Chiar şi de la cârmă, unde stăteam, îi auzeam cântând.

Cred că eram probabil singurul de la bord care avea îndoieli legate de planul nostru cutezător. Totul mersese atât de bine de când plecaserăm din Teba, încât oamenii începeau să creadă că eu eram infailibil şi că ei erau invincibili. Ştiam însă prea bine că ambele presupuneri erau greşite. Nici măcar eu nu ştiam ce aveam să găsim când vom ajunge la Memphis. Am început să regret amarnic că avusesem îndrăzneala să-i anunț regelui Beon sosirea noastră. Retrospectiv, m-am gândit că ar fi fost mult mai bine şi mai sigur să ne furişăm pe lângă capitala lui, cu vâslele învelite în cârpe, în timpul nopții. Nu m-a liniştit cu nimic faptul că Zaras a venit lângă mine şi m-a plesnit pe spinare cu atâta bonomie, încât m-am clătinat.

— În ciuda reputației tale, nu mi-am dat seama niciodată că eşti atât de cutezător, Taita. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să fi visat măcar

la una dintre aceste escapade ale tale. Ar trebui să compui o baladă care să-ți omagieze propriul eroism. Dacă n-o faci, s-ar putea să fiu obligat s-o fac eu pentru tine.

A izbucnit într-un hohot de râs şi m-a plesnit din nou. M-a durut chiar mai tare decât prima lovitură.

Cu toate că teritoriul prin care navigam era egiptean, fusese capturat de duşmanii noştri cu mulți ani în urmă. Nu mai văzusem această parte a fluviului din copilărie. Îmi era o regiune total nefamiliară, şi la fel era pentru toți oamenii de la bord, cu o singură excepție.

Aceasta era Rohim din regimentul 26 care de luptă, sclavul egiptean pe care îl găsisem şi îl eliberasem la fortul de la Tamiat. Hicsoşii îl ținuseră captiv vreme de cinci ani, iar jumătate din acest timp fusese legat cu lanțuri de băncile de vâslit ale unei galere care patrulase această porțiune a Nilului.

A stat în spatele meu şi al lui Zaras cât am navigat cu trirema spre sud, cu toate pânzele întinse şi fiecare vâslași trăgând din greu. Ne-a spus de toate şerpuirile şi coturile canalului navigabil cu mult înainte să ajungem la ele şi ne-a avertizat în privința obstacolelor aflate sub suprafața apei.

Când s-a înserat, am făcut popas peste noapte. Dar, în zorii zilei următoare, am pornit din nou la drum, urcând pe Nil. Aceasta era a cincea zi a

lunii Epiphi, ziua în care îl anunțasem pe Beon să aştepte sosirea noastră la Memphis.

Am navigat vreme de patru ore până când, în cele din urmă, am intrat într-un cot îngust, ca un picior de câne îndoit, printre maluri joase. Am ieşit din el într-un canal drept, cu ape calme, ce se întindea cale de cel puțin două leghe în fața noastră.

— Aceasta este ultima porțiune dreaptă înainte de Memphis, ne-a spus Rohim. Albia o ia apoi spre stânga, iar imediat după cot, oraşul se întinde pe ambele maluri.

— Opreşte vâslele! I-am ordonat eu lui Zaras. Lasă-i pe oameni să se odihnească până ajungem la cot. Dă-le să bea apă din burdufuri. Trebuie să fie pregătiți pentru a ajunge la viteza de abordaj atunci când o să poruncesc.

Celelalte două trireme ne-au urmat exemplul de îndată ce am tras vâslele la bord. Am continuat să înaintăm doar cu pânzele.

Fluviul era plin de ambarcațiuni de toate tipurile şi mărimile, de la galere la lughere şi şlepuri. Acestea aveau un comportament total diferit de al celorlalte bărci întâlnite până acum. Cu toate că se dădeau respectuoase la o parte din calea noastră, nu încercau să fugă de noi. Echipajele ne făceau cu mâna şi strigau saluturi prietenoase când treceam pe lângă ele.

— Ne aşteaptă, i-am spus eu satisfăcut lui Zaras, încercând să-mi ascund uşurarea. Se

pare că porumbelul nostru şi-a găsit drumul înapoi la cuib.

Zaras m-a privit cu uimire nedisimulată.

— Nu asta ai plănuit? Te aşteptai la mai puțin de-atât, stăpâne? A vrut el să ştie, iar eu am clătinat din cap şi m-am răsucit.

Mi se pare intimidant faptul că oamenii se aşteaptă ca eu să fac minuni. Ştiu că sunt mai inteligent şi mai viclean decât majoritatea oamenilor, dar, după părerea mea, norocul este de preferat creierului, iar norocul este o amantă capricioasă. Nu sunt niciodată sigur când mă va părăsi.

M-am plimbat printre rândurile de bănci şi am găsit şi aici aceeaşi încredere copilărească şi aceleaşi aşteptări nelimitate. Oamenii m-au întâmpinat cu zâmbete şi mici glume stupide, la care am răspuns cu franchețe. Cu toate astea, scopul meu real a fost să mă asigur că arcurile ascunse sub bănci aveau corzile bine întinse şi că tolbele aflate alături de ele erau pline cu săgeți.

Cu vântul bătând gălăgios de la pupa, tăiam apa şi, în cele din urmă, ultimul cot al fluviului a părut a goni spre noi. Fără urmă de grabă, încă surâzând şi schimbând replici cu oamenii, m-am întors la postul meu de la cârmă.

M-am uitat într-o parte şi în cealaltă pentru a mă asigura că triremele lui Dilbar şi Akemi erau în formație de atac vârf de săgeată,

flancându-ne. Atât Dilbar, cât şi Akemi au ridicat braţul drept pentru a mă saluta şi a-mi de de veste că erau gata pentru bătălie.

Am dat din cap spre Zaras când am început să cotim şi am strigat un singur cuvânt:

—Vâsle!

Ne-am întins aripile, palele ca nişte pene ale vâslelor brăzdând suprafaţa apei.

—Trageţi! Am dat eu comanda, iar vâslele s-au scufundat şi s-au opintit în apă, şi ne-au aruncat înainte, aproape dublând viteza.

Toboşarii au stabilit ritmul, intensificându-l pe măsură ce viteza creştea.

Brusc, ne-am pomenit dincolo de cot. Malurile fluviului s-au deschis de o parte şi de cealaltă, iar oraşul Memphis s-a înfăţişat dinaintea noastră. Lumina orbitoare a soarelui se reflecta în pereţii şi turnurile de marmură, în domurile şi turlele poleite cu aur. Splendoarea palatelor şi a templelor care se întindeau în faţa noastră aproape că rivaliza cu a iubitei noastre Tebe. De-a lungul fiecărui mal se aflau câte trei, patru şiruri de ambarcaţiuni mici, iar fiecare dintre ele era ticsită cu oameni. Erau atât de mulţi, că nu puteau fi număraţi. Cele mai multe bărci erau împodobite cu steaguri alb cu roşu – ştiam că acestea erau culorile hicsoşilor pentru desfătare şi bucurie. Mulţimile fluturau frunze de palmier în semn de salut. Vocile erau un tumult de cântece şi ţipete sălbatice.

Mijlocul Nilului fusese lăsat liber pentru noi. La capătul îndepărtat al acestui drum pe ape se afla ancorat un grup de corăbii şi galere fluviale magnific pictate. În mijlocul lor stătea corabia regală, pe lângă care orice altceva de pe fluviu părea o piticanie, cu excepția celor trei trireme ale noastre.

— Măriți ritmul până la viteza de abordaj, mi-am ridicat eu vocea pe deasupra vacarmului pentru a fi auzit de Zaras. Corabia roşie din mijloc trebuie să fie a lui Beon. Pe aia s-o țintiți.

Mi-am ridicat ambele mâini şi m-am asigurat că masca de mătase îmi acoperea partea de jos a feței până sub ochi, apoi mi-am îndesat mai bine pe cap coiful de bronz. Am vrut să fiu absolut sigur că niciunul dintre curtenii lui Beon nu mă va putea recunoaşte vreodată, în vreun moment nepotrivit din viitor.

Cei doi bărbați de la cârmă au îndreptat pintenul de bronz al etravei triremei noastre către centrul corăbiei regelui Beon. Celelalte două trireme ale flotilei noastre se aflau la distanță de jumătate de navă de o parte şi de cealaltă a noastră şi puțin în urmă, pentru ca noi să lovim primii. Toboşarul nostru a început să bată pentru vâslit la viteză de abordaj, iar eu mi-am auzit inima bubuind aproape în acelaşi ritm.

Distanța dintre noi şi corabia roşie s-a micşorat repede de la patru sute de paşi la două sute. Am

văzut că era ancorată la proră şi la pupă, fiind pusă de-a curmezişul curentului. În centrul punții superioare se afla o piramidă în trepte, deasupra căreia era un baldachin. Sub baldachin, am zărit un tron, iar pe el şedea o siluetă masivă. Dar distanța era încă prea mare pentru a putea desluşi detaliile.

În jurul tronului se afla o gardă de onoare formată din lăncieri, cu toții înarmați complet şi purtând armuri.

Coifurile şi platoşele completau imaginea războinică şi strălucitoare.

De o parte şi de alta a corăbiei regale era ancorat câte un şir de vase mai mici. Erau ticsite de curteni care alcătuiau suita lui Beon. Mi s-a părut că erau câteva sute, dar era imposibil să faci o estimare exactă deoarece erau înghesuiți unul în altul, iar cele mai multe dintre femei se aflau ascunse în spatele bărbaților mai înalți.

Cu toții râdeau, ovaționau şi îşi fluturau mâinile. Unii dintre bărbați purtau armuri de ceremonie şi coifuri metalice ornamentate. Ceilalți, atât femeile, cât şi bărbații, erau îmbrăcați în materiale lucioase şi exotice, de toate nuanțele imaginabile. Erau la fel de fantastici şi de colorați ca un stol de fluturi proaspăt apăruți pe lume dând din aripi, rotindu-se şi dansând în adierea vântului.

Pe o ambarcațiune mai micuță, care era ancorată lângă corabia regală, o formație de

muzicanți cânta barbara muzică hicsosă. Era o cacofonie de tobe şi lăute, de trompete făcute din coarne de animale, suflători şi fluiere din trestie.

Goneam atât de repede spre corabia regală, încât puteam deja să disting detaliile pe care nu le putusem desluşi de la distanță. Pe podiumul în formă de piramidă, sub baldachinul pictat, pe tronul său din argint şedea regele Beon. Preluase acel tron după moartea tatălui său, regele Salitis.

L-am recunoscut de îndată ce l-am văzut. Îl mai zărisem pe câmpul de luptă de la Teba. Fusese comandantul flancului drept al hicsoşilor, având patruzeci de mii de infanterişti şi de arcaşi pe care să-i mâne în luptă. Nu era genul de om pe care să-l uiți cu uşurință.

Era un colos. Toga lui albă era voluminoasă ca un cort, umflându-se peste pântecele rotund. Barba era din cârlionți negri împletiți în şuvițe groase, unele atârnându-i pe piept, altele, aruncate peste umeri. În ele erau prinse lanțuri şi ornamente din argint şi aur strălucitor. Purta un coif înalt din argint cu modele ornamentale din pietre prețioase. Avea o înfățişare magnifică, aproape ca a unui zeu. Chiar şi eu, care disprețuiam toate lucrurile hicsose, am fost impresionat.

Regele Beon avea o mână ridicată, cu palma desfăcută şi îndreptată spre noi în semn de salut sau de binecuvântare – nu eram sigur care din ele, însă zâmbea.

Din câteva cuvinte concise, i-am arătat lui Zaras care era punctul cel mai vulnerabil în bordajul corabiei regale, locul de curbură maximă a bârnelor. Acesta se afla puțin în fața înaltului podium.

— Ia asta drept reper, Zaras, şi îndreaptă-te spre el până în momentul impactului.

Deja ne apropiaserăm atât de mult, încât vedeam că regele Beon nu mai zâmbea. Maxilarul său prelung atârna, căscându-i gura şi lăsându-i la vedere dinții cu pete maronii. Brusc, şi-a închis gura. În acest ultim moment, a realizat că intențiile noastre erau ostile. Şi-a proptit labele păroase pe brațele tronului şi a încercat să se ridice în picioare. Însă era prea mătăhălos şi prea lent.

Curtenii înghesuiți pe ambarcațiunile aflate de o parte şi de alta a corăbiei regale şi-au dat brusc seama de pericolul reprezentat de triremele noastre care goneau direct spre ei. De unde stăteam, am auzit clar țipetele femeilor. Bărbații se luptau să ajungă la marginile vaselor ancorate, scoțându-şi armele din teci şi provocându-ne cu inutile strigăte de război şi mugete furioase. Am văzut multedintre femeile lor trântite şi călcate în picioare. Altele au fost împinse spre balustradele corăbiilor. Au sărit sau au fost împinse peste bord, în Nil. Ne-am prăbuşit peste această confuzie ca o avalanşă de la munte.

Vâsle! Şi-a strigat Zaras ordinul suficient de tare pentru a fi auzit peste vacarmul vaietelor şi țipetelor hicsoşilor.

Oamenii de pe fiecare parte a triremei noastre şi-au ridicat vâslele la verticală şi le-au fixat în locaşurile lor, astfel încât să nu fie frânte de impact. Viteza noastră n-a scăzut cât timp am parcurs ultimii iarzi.

În clipa de dinaintea impactului, am căzut în genunchi pe punte şi am strâns în brațe banca de vâslit aflată în fața mea. Am văzut că oamenii din jurul meu îmi luau în sfârşit instrucțiunile în serios. Cu toții erau ghemuiți, cu brațele cuprinzându-şi picioarele şi cu fețele lipite de genunchi.

Am lovit corabia regală exact în locul pe care i-l indicasem lui Zaras. Masivul pinten de bronz al etravei a frânt buştenii corăbiei cu pocnete vuitoare. Din cauza forței coliziunii, majoritatea oamenilor noştri au fost aruncați de pe băncile de vâslit pe punte, dar eu am reuşit să rămân prins de banca din lemn dur. Am reuşii să văd tot ce se petrecea în jurul meu.

Am privit cum toată forța şi toată greutatea triremei noastre se concentra într-o mică zonă a lateralei corabiei regale. Precum lama unui topor greu lovind un mănunchi de surcele, am trecut prin ea. Cele două jumătăți ale cocii acesteia s-au rostogolit sub nava noastră când am trecut peste ele.

În vreme ce corabia lor se scufunda, am văzut gărzile hicsose fugind de pe treptele piramidei regale, agitau du-se haotic, ca frunzele de toamnă desprinse de pe crengile înalte ale smochinilor de vânturile puternice ale iernii. Regele Beon a fost aruncat cel mai sus dintre toți. Toga lui albă s-a umflat în jurul trupului gras, iar împletiturile bărbii i-au biciuit fața. Cu brațele şi picioarele fluturând, a căzut în fluviu. Aerul captiv în veşmântul său l-a ținut la suprafața apei, la nici treizeci de paşi de locul unde eu mă ridicam în picioare, folosindu-mă ca sprijin de banca de vâslit.

De o parte şi de alta, celelalte trireme au lovit corăbiile mai mici ale formațiunii hicsose. Le-au scufundat fără efort, frângându-le carenele, catapultându-i pe pasagerii panicați de pe punți în apele fluviului.

Epava corabiei regale s-a frecat pe părțile inferioare ale triremei noastre, într-un muget de vele sfâşiate, parâme rupte, lemne frânte şi țipete agonizante ale oamenilor zdrobiți de carenele care se loveau una de alta. Propria punte era mult înclinată, oameni şi echipament nelegat alunecând către babord.

Apoi, minunata noastră navă s-a scuturat eliberându-se de epavă şi, cu o grație aproape feminină, şi-a recăpătat echilibrul şi s-a aşezat mândră pe apă.

Zaras striga din nou să se vâslească, iar oamenii

i-au dat ascultare suficient de repede. Au desprins vâslele grele din locaşurile lor şi le-au instalat în furcheți.

—Vâsliți invers! A strigat Zaras din nou.

Numai vâslaşii de pe băncile din spate reuşeau să atingă apa cu vâslele lor. Oamenii de pe băncile din față erau împiedicați de epava corabiei regale care încerca să se mențină la suprafață.

Cei care puteau au scufundat vâslele şi, din câteva lovituri puternice, ne-au eliberat. În câteva secunde, cele două părți ale corăbiei regale s-au umplut cu apă, s-au dat peste cap şi s-au scufundat. O erupție de aer captiv sub punți a ieşit cu un muget la suprafață.

M am uitat la celelalte două trireme. Dilbar şi Akemi le strigau ordine oamenilor lor. Echipajele lor s-au instalat rapid pe băncile de vâslit, au coborât vâslele şi au început să le mişte în ritmul bătăilor de tobă. Cârmacii le puneau din nou în formație sub conducerea noastră.

Între noi, suprafața fluviului era acoperită cu capete omenești care se legănau, trupuri care împroşcau apă şi se luptau cu ea şi resturi ale epavelor. Țipetele bărbaților şi femeilor care se înecau erau la fel de jalnice ca behăitul oilor când trec de porțile abatorului şi simt miros de sânge.

Vreme de un minut, am privit cu oroare carnajul. Aproape că eram copleşit de vină şi de remuşcare. Nu mă mai puteam sili să privesc

aceste creaturi nenorocite ca pe nişte animale hicsose. Erau fiinţe omeneşti care se luptau pentru viaţă. Mi s-a făcut milă de ele.

Apoi, l-am văzut pe regele Beon şi sentimentele mi s-au schimbat instantaneu. Inima mea aflată în deriva a revenit la locul ei la fel de rapid şi de precis ca un porumbel la cuibul lui. Mi-am amintit ce le făcuse Beon celor două sute dintre cei mai buni şi mai viteji arcaşi ai noştri atunci când brutele lui hicsose îi capturaseră în timpul bătăliei de la Naquada. Îi baricadase în Templul lui Seth de pe dealul de deasupra câmpului de luptă şi îi arsese de vii, ca pe un sacrificiu adus monstruosului său zeu.

Acum, Beon se agăţa cu o mână de o pasarelă rupta a corabiei sale regale, în vreme ce cu cealaltă îşi flutura sabia bătută cu pietre preţioase, retezând capetele femeilor din haremul lui care încercau să se refugieze pe pasarelă, alături de el. Le alunga fără milă, nedorind să-şi împartă scândura nici măcar cu una. L-am văzut lovind o copilă care nu era mai mare decât draga şi micuţa mea Bekatha. Sabia lui i-a despicat craniul până la bărbie, ca pe o rodie coaptă. În vreme ce sângele ei strălucitor a împroşcat apa din jur făcând-o trandafirie, Beon i-a strigat un cuvânt murdar şi a lovit-o din nou.

M-am aplecat repede şi am luat arcul de război de sub banca din faţa mea. Săgeţile se vărsaseră din tolbă şi se împrăştiaseră în jurul picioarelor

mele. Am cules una în timp ce îmi îndreptam trupul şi am potrivit-o în arc, trăgând coarda la maximum. Ca oricare arcaş expert, de fiecare dată îi dau drumul atunci când coarda îmi atinge buzele. Însă de data aceasta, mâinile îmi tremurau de furie, iar săgeata a plecat cu boltă.

În loc să-l lovească pe Beon în gât, unde țintisem, săgeata i-a țintuit antebrațul de pasarela pe care se afla, scândura pentru care îşi omorâse propria mireasă-copil.

Zaras şi ceilalți care priveau au urlat de bucurie. Cu toții ştiau cât de bine pot trage şi au crezut că intenționat l-am priponit pe Beon. Am luat o altă săgeată şi, de data asta, recunosc că am dat un spectacol pentru public.

Deliberat i-am țintuit de scândură brațul în care ținea sabia, astfel că a ajuns să fie întins pe pasarelă de parcă era crucificat. A urlat ca un şacal care se dădea înspăimântat îndărăt, ceea ce şi era.

Sunt din fire o persoană miloasă, aşa că nu l-am lăsat să sufere atât de mult cum merita din plin. A treia săgeată s-a înfipt exact în mijlocul gâtului.

Echipajele tuturor celor trei trireme ale mele mi-au urmat exemplul. Şi-au luat arcurile şi s-au instalat pe laturile navelor noastre, potopindu-i cu săgeți pe nefericiții care se zbăteau în apele de sub ei.

N am avut nicio putere să împiedic asta sau

poate că ml a lipsit motivarea şi înclinația de a o face. Mulți dintre oamenii mei îşi pierduseră tații şi frații din cauza acestor indivizi dezgustători. Surorile şi mamele lor fuseseră siluite iar casele le fuseseră incendiate de către ei.

Aşa că am stat şi m-am uitat cum floarea nobilimii hicsose era retezată rapid. După ce ultimul cadavru împănat cu săgeți a fost dus de curent, am recâştigat controlul asupra oamenilor mei şi i-am făcut să-şi reia locurile pe băncile de vâslit.

Fără urmă de căință, încă urlând de bucurie însetată de sânge, au întins pânzele şi au pus din nou vâslele în mişcare. I-am lăsat pe hicsoşi la mila ticălosului lor zeu Seth şi am gonit spre Teba şi adevăratul Regat al Egiptului.

Granița dintre Egiptul nostru şi teritoriul cotropit de hoardele hicsose n-a fost niciodată clar demarcată. Era o zonă care se schimba zilnic, cu atacuri urmate de contraatacuri, iar războiul era ca mareea care se retrăgea şi apoi acoperea pământul.

Părăsiserăm Teba în ziua a cincea a lunii Payni. La vremea aceea, lordul Kratas îi alungase pe invadatorii hicsoşi cale de douăzeci de leghe nord de oraşul Sheik Abada. Totuşi, acum eram în luna Epiphi, aşa că multe puteau să se fi schimbat în absența noastră. Dar încă aveam de partea noastră elementul surprizei.

Nici trupele hicsose din prima linie, nici oamenii noştri luptând sub comanda lordului Kratas nu se aşteptau la miraculoasa apariție a unei flotile formate din vase de război minoiane pe Nilul nostru, la peste patru sute de leghe de țărmurile Mării de Mijloc.

În regiunile sudice ale Nilului nu existau nave, nici hicsose, nici egiptene, care să se poată măsura cu triremele noastre. Tocmai dovediserăm că eram de neoprit. Desigur, hicsoşii ar fi putut trimite porumbei călători în încercarea de a-şi avertiza trupele care se aflau între noi şi Egipt. Dar porumbeii sunt spirite libere şi zboară doar încotro au ieşit din ouă, nu spre orice destinație ar prefera cei care îi au în grijă.

N-am ancorat la căderea nopții, deoarece acum ne aflam în ape familiare şi cunoşteam fiecare cot şi banc de nisip, fiecare canal şi fiecare obstacol din această zonă a fluviului.

La şase zile şi şase nopți după ce am trecut de Memphis, cu câteva ore înainte de miezul nopții, tocmai când luna la primul pătrar se ridica, am trecut prin locurile unde erau campate armatele.

Focurile de veghe ale legiunilor inamice se întindeau cale de câteva leghe pe ambele maluri ale Nilului. Abia dacă exista o fâşie foarte îngustă de întuneric între ele, demarcând pământul nimănui.

Pe navele noastre nu era nicio lumină, cu

excepția unei mici lămpi la pupa, astfel încât să putem păstra legătura unii cu alții pe întuneric. Aceste lumini slabe nu erau vizibile de pe maluri. Nu doream să fim recunoscuți de niciuna dintre armate, aşa că am navigat pe mijlocul fluviului. Am trecut fără vreo problemă şi, în cele din urmă, am ajuns înapoi în Egiptul nostru.

În zori, am dat peste o mică flotilă formată din opt galere de râu, care se îndrepta către noi dinspre Teba. Chiar şi de la distanță, am putut vedea că erau încărcate cu trupe egiptene şi arborau culorile albastre ale faraonului Tamose. Am ştiut că erau probabil întăririle pentru armata lordului Kratas.

De îndată ce au zărit ciudatul nostru grup venind spre ei, toate au cârmit şi au încercat să fugă panicate din calea noastră. În zilele precedente, le ordonasem oamenilor să coasă steaguri albastre – grosolane, dar eficiente –, pregătindu-ne pentru o astfel de întâlnire. Fiecare dintre triremele noastre arbora câte unul pe catargul principal, iar galerele au tras la mal şi ne-au lăsat să trecem. Membrii echipajelor se uitau surprinşi cum ne îndreptam spre Teba după ce le-am salutat în treacăt. Sunt sigur că niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată nave precum triremele noastre.

Aceasta a fost o întâlnire pe care aş fi evitat-o dacă ar fi fost posibil. Era mult mai bine ca soarta triremelor pe care se afla comoara să

rămână pe vecie un mister pentru Supremul Minos al Cretei. Nu trebuia să se îndoiască niciodată că hicsoşii erau falşii aliați care îl jefuiseră de tezaurul alcătuit din lingouri de argint. Pentru asta, trebuia să mă asigur că prada noastră, indiferent cât de colosală şi de remarcabilă, va dispărea fără urmă. Aceasta era o sarcină care l-ar fi descurajat pe un om mai puțin iscusit, dar eu găsisem deja soluția.

Pe vremea când oamenii noştri încă nu fuseseră goniți de pe pământul lor de hicsoşi, înainte de exodul nostru, conducător fusese faraonul Mamose. Pe atunci, eu, Taita, eram sclav al lordului Intef, care era monarhul din Karnak şi marele vizir al tuturor celui douăzeci şi două de nome din Egiptul de Sus. Totuşi, printre numeroasele sale titluri şi onoruri se numărau şi cele de lord de Necropolis şi îngrijitor al mormintelor regale.

Era responsabil cu menținerea în bună stare a mormintelor tuturor faraonilor din trecut şi prezent, morți sau în viață. Dar, mult mai important, era şi arhitectul oficial al mormântului faraonului Mamose.

Lordul Intef nu fusese deloc dăruit cu spirit creator, Talentele sale vizau mai mult haosul şi distrugerea. Mă îndoiesc că ar fi fost în stare să proiecteze un grajd pentru vite sau măcar un porumbar, darămite un mormânt regal elaborat,

potrivit pentru un faraon. Păstrând pentru sine recunoştința regală şi favorurile aferente titlului, el a lăsat munca grea, care nu era pe placul lui ori care depășea abilitățile şi competențele sale limitate, în seama mea.

Amintirile mele despre lordul Intef nu sunt fericite. El a fost cel care i-a poruncit unuia dintre servitorii săi să ia cuţitul şi să mă castreze. Era un om crud şi întru totul lipul de compasiune. Dar, până la urmă, i-am plătit-o cu vârf şi îndesat.

Cu mult înainte de acea zi fericită, eu am fost cel care a proiectat fiecare cameră şi tunel, şi amfiteatrul funerar al magnificului mormânt al faraonului Mamose. Apoi, eu i-am supravegheat şi îndrumat pe constructorii, pietrarii, artiştii şi toți artizanii care au fost chemați să muncească la această construcție.

Sarcofagul exterior al faraonului Mamose era sculptat dintr-un gigantic bloc de granit. Era suficient de spațios pentru a putea găzdui şapte sicrie de argint băgate unul în altul. Ultimul dintre acestea urma să conțină trupul îmbălsămat al faraonului. Toate astea însemnau o povară de un volum uriaş şi de o greutate aşijderea. Aceasta trebuia transportată cu mare respect cale de două mii de iarzide la templul funerar de pe malul fluviului Nil până la mormântul de la poalele dealurilor din Valea Regilor.

Pentru realizarea acestui transport, am conceput şi construit un canal care să ducă direct, ca orice săgeată, de la Nil, peste solul negru, până la intrarea în mormântul regal. Acest canal era suficient de lat şi suficient de adânc ca să permită trecerea corabiei funerare a faraonului.

Faraonul Mamose fusese luat prin surprindere de destin şi nu zăcuse nici măcar o zi în mormântul său înainte ca hicsoşii să ne alunge de pe pământul nostru. Când am pornit în lungul nostru exod, soția lui, regina Lostris, ne-a poruncit să luăm cu noi trupul lui îmbălsămat.

Mulți ani mai târziu, regina Lostris mi-a ordonat să proiectez şi să construiesc un alt mormânt în sălbăticia nubiană, la mii de leghe în sud. Acolo zăcea Mamose acum.

Mormântul original din Valea Regilor rămăsese gol în toți aceşti ani. Dar mai important pentru planurile mele era că acel canal pe care îl construisem de la templul funerar de pe malul Nilului până la mormântul regal se afla încă în stare excelentă. Ştiam asta deoarece, doar cu puțin timp în urmă, călărisem de-a lungul malului cu cele două tinere prințese ca să le arăt mormântul gol al tatălui lor. Trebuie că recunosc că niciuna din ele nu a dovedit prea mult interes față de această lecție de istoric despre familia lor.

Chiar şi după toți aceşti ani, îmi aminteam dimensiunile exacte ale corăbiei funerare a lui

Mamose. Memoria îmi este infailibilă. Nu uit niciodată un lucru, un număr sau un chip.

Acum am măsurat dimensiunile generale ale triremelor minoiene rechiziționate. Apoi, i-am poruncit lui Zaras să ancoreze pentru scurtă vreme în ape calme, cât timp eu am înotat pe lângă chila triremei şi am măsurat cât de mult este scufundată în apă cu toată încărcătura de lingouri aflată în cală. Această adâncime variază întru câtva de la ambarcațiune la ambarcațiune.

Am revenit la suprafață mulțumit de rezultatele investigațiilor mele. Acum puteam să compar dimensiunile corabiei funerare a faraonului Mamose cu cele ale triremelor capturate. Canalul funerar avea să permită tranzitul celei mai mari dintre triremele mele, de o parte şi de alta rămânând până la mal zece coți[8]1 de apă, iar până la fundul apei cincisprezece. Chiar mai încurajator era faptul că, în urmă cu atât de mulți ani, căptuşisem canalul cu blocuri de granit şi proiectasem un sistem de ecluze pentru a-l menține permanent umplut cu apă din Nil.

Din experiența mea, dacă îi tratezi pe zei cu toată veneraţia şi cu tot respectul pe care ei le merită şi la care se aşteaptă, adesea sunt înclinați să-ți răspundă pe măsură. Cu toate că pot fi capricioşi, de data asta îşi amintiseră de mine.

---

[8] 1 cot – 0,45 metri (n.tr.).

Am plănuit ultima etapă a călătoriei astfel încât să ajungem la intrarea în canalul funerar la puțin timp dupăapusul soarelui. Pe întuneric, am acostat la cheiul de piatră de la poalele templului funerar al faraonului Mamose. Desigur, Mamose este zeu acum şi are propriul templu care străjuieşte Nilul. Se află la mică distanță de cheiul pe care eu şi Zaras am debarcat.

Nu este un templu foarte impozant. Trebuie să-mi asum această responsabilitate. Când ne-am întors la Teba, după exod, şi i-am înfrânt pe hicsoşi în bătălia de la Teba, stăpâna mea, regina Lostris, s-a hotărât să-i dedice un templu soțului ei, de multă vreme decedatul faraon. A vrut să-l onoreze pe el şi, în acelaşi timp, să aducă mulțumiri pentru că ne întorseserăm teferi din sălbăticie.

Desigur, mie mi-a cerut să construiesc templul. Când am văzut mărimea şi somptuozitatea edificiului pe care îl aveaîn minte, am fost şocat şi alarmat. Ar fi întrecut în dimensiuni şi strălucire marele palat al faraonilor, care se afla pe malul celălalt al râului. Faraonul Mamose aproape că adusese la sapă de lemn Egiptul din cauza construcției celor două morminte: cel de aici, de la intrarea în Valea Regilor, şi cel chiar şi mai complex, şi mai scump din Nubia.

Acum, stăpâna mea, pe care o adoram şi o veneram, plănuia a sărăci din nou poporul

construind un alt edificiu magnific în amintirea lui.

Din fericire, am o influență considerabilă asupra unicului ei fiu, actualul faraon Tamose, care este un flăcău rezonabil. Într-o măsură mult mai mică, învățasem dintr-o experiență lungă şi amară cum să controlez excesele mai sălbatice ale reginei mele. Dimensiunile templului lui Mamose pe care l-am construit în cele din urmă erau la jumătate față de cele ale clădim administrației financiare din Teba şi chiar am reuşit s-o fac să renunțe la duşumelele din marmură.

Un stabiliment de asemenea mărime nu mai necesită serviciile numeroşilor preoți la care se gândea regina mea. I-am subminat hotărârea până când, la un moment dat, şi-a azvârlit resemnată brațele în sus şi a fost de acord cu propunerea mea, de patru preoți, renunțând la cei patru sute, cât estimase inițial că ar fi necesari.

Acum, după ce eu şi Zaras am urcat de pe malul apei spre intrarea din spate a templului şi am intrat în naos fără să ne anunțăm sosirea, i-am descoperit pe cei patru domni evlavioşi într-o stare de ebrietate destul de avansată provocată de vin ieftin de palmier. Se aflau în compania a două tinere doamne care, dintr-un motiv straniu şi obscur, erau goale. Erau prinse într-un ritual de rugăciune cu doi dintre preoții lui Mamose,

care părea să constea din rostogoliri pe duşumeaua din cărămizi de lut, încleştări şi sălbatice țipete de abandon. Ceilalți doi preoți stăteau în picioare şi îi priveau bătând din palme şi îndemnându-le pe credincioase la o manifestare şi mai intensă a devotamentului religios.

A trecut ceva timp până să ne remarce prezența. În acel moment, doamnele şi-au înşfăcat grăbite veşmintele şi au dispărut prin uşa secretă din spatele statuii zeului Mamose. Nu le-am mai văzut apoi şi nici n-au fost pomenite în conversația pe care am avut-o ulterior cu preoții.

Preoții lui Mamose sunt foarte prietenoşi cu mine. De la moartea reginei Lostris, mi-am luat sarcina de a le plătilefurile lunare. Toți patru au îngenuncheat în fața mea, ploconindu-se cu însufleție şi binecuvântându-mă în numele zeului.

Când încă erau îngenuncheați la picioarele mele, am scos de sub pelerină sigiliul cu şoim al faraonului. Au rămas năuci de venerație. Marele preot s-a aplecat la pi. Lua rele mele şi a încercat să le sărute. Mirosea cumplit a sudoare, vin ieftin şi feminitate şi mai ieftină. M-am dat îndărăt, iar Zaras, lovindu-l cu latul sabiei peste fesele goale, i-a curmat manifestările de pietate.

Apoi, m-am adresat scurt, dar ferm celor patru, avertizându-i strict că prezența celor trei mari vase de războiacostate la cheiul din fața uşii lor

principale nu trebuia menționată ori recunoscută față de nimeni, cu excepția faraonului Tamose în persoană. În plus, zi și noapte, gărzi înarmate vor fi postate la templul lor şi la mormântul gol de la capătul îndepărtat al canalului. Pe viitor, doar oamenii aflați sub comanda căpitanului Zaras vor avea voie să între în incintele sacre. Aceleaşi gărzi se vor asigura că preoții vor rămâne în interiorul acelor lăcaşuri.

În cele din urmă, i-am poruncit marelui preot să-mi înmâneze marele mănunchi de chei ale mormântului şi ale celorlalte monumente aflate în grija lui. I-am lăsat susținându-şi devotamentul față de mine şi de faraon şi supunerea neabătută față de ordinele mele. Eu şi Zaras ne-am întors la navele noastre.

Diferența de nivel între intrarea în Valea Regilor şi fundul canalului era mai mică de douăzeci de coți, dar a fost nevoie de patru ecluze pentru a ridica triremele noastre şi a le aduce la mormânt. Cu ajutorul vâslelor, am adus primul vas în ecluza de sub templu şi apoi am închis porțile. Nivelul de apă din ecluză era cu cinci coți mai mic decât cel din canal.

Le-am demonstrat celor trei căpitani ai mei cum să deschidă porțile. Apa din canalul superior a curs în ecluză şi a ridicat încet enorma navă la acelaşi nivel cu apa din canalul superior. Odată ce porțile au fost închise, cincizeci de oameni au fost gata să tragă cu parâmele marea triremă

până în ecluza următoare, în vreme ce, în urma ei, procesul era repetat pentru a ridica a doua triremă.

Niciunul dintre oamenii mei nu mai văzuse ceva atât de impresionant, ceea ce nu era de mirare deoarece eu însumi inventasem sistemul. Aşa ceva nu mai exista nicăieri în lume. Erau entuziasmați şi încântați de ceea ce ei considerau a fi vrăjitorie. Dar, de obicei, genul meu de magie presupunea muncă grea.

Din fericirea, aveam peste două sute de oameni care să facă această muncă. Printre ei, şi sclavii înlănțuiți de cretani. Acum, erau oameni liberi, dar erau obligați sa muncească pentru libertatea lor.

Apa scursă din canalul superior pentru a ridica nava trebuia înlocuită. Am rezolvat asta pompând apă proaspătă din fluviu cu ajutorul unei baterii de cumpene cu găleți. Fiecare dintre ele era manevrată de doi oameni. Asta presupunea o muncă laborioasă care a trebuit repetată de patru ori pentru fiecare triremă.

Înainte ca fiecare vas să fie ridicat prin prima ecluză, pânzele şi catargele au fost coborâte pe puntea superioară. Apoi, coca a fost acoperită cu rogojini făcute din stuf, până când a ajuns să semene cu o grămadă informă de noroi. Când cetățenii Tebei aveau să se trezească în dimineața următoare şi să privească peste fluviu, nu aveau să vadă nimic neobişnuit pe celălalt

mal. Cele trei măreţe trireme dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Până să tragem ambarcaţiunile la intrarea în mormântul lui Mamose s-a apropiat răsăritul soarelui. Oameniierau epuizaţi, aşa că i-am ordonat lui Zaras să le dea porţii suplimentare de peşte uscat, bere şi pâine şi să-i lase să se odihnească în orele fierbinţi ale zilei.

Am luat-o pe drumul de edec al canalului înapoi spre templu. Preoţii păreau să-şi fi revenit după ritualurile obositoare, devoţiunea şi rugăciunile din seara precedentă. M-au trecut fluviul cu barca templului. Mă duceam să-i raportez faraonului succesul expediţiei noastre.

Era o sarcină plăcută, pe care aşteptam cu nerăbdare s-o îndeplinesc. Devotamentul meu faţă de faraon este depăşit doar de cel pe care l-am avut faţă de mama lui, regina Lostris. Desigur, este inutil să compari superlative, aşa că intenţionat nu pomenesc în această ecuaţie de cele două prinţese regale. E de ajuns să spun că devotamentul meu faţă de familia regală îi include pe toţi membrii ei.

Supuşii mei preoţi m-au lăsat pe treptele bazarului de pe malul fluviului, care era deja aglomerat, în ciuda orei matinale. Am luat-o pe ulicele înguste către porţile palatului. Purtând pe cap coiful lovit şi pe faţă masca murdară, nimeni nu m-a recunoscut, dar o ceată de mici derbedei a ţopăit în jurul meu, insultându-mă şi

aruncând cu pietre în mine. Am prins din zbor unul dintre proiectilele lor pe care l-am trimis îndărăt cu mult mai multă forță decât fusese aruncat spre mine. Derbedeul care era evident şeful lor a urlat de durere şi şi-a dus mâna la rana de la cap, ce sângera abundent, apoi a fugit urmat de tovarăşii lui, ca să se pună la adăpost.

Când am ajuns la porțile palatului, mi-am îndepărtat deghizamentul, iar căpitanul gărzilor m-a recunoscut pe dată. M-a salutat respectuos.

— Trebuie să-l văd pe faraon, i-am zis eu. Trimite un mesager să-i spună că aştept să mă primească atunci când va binevoi.

— Îmi cer scuze, lord Taita.

Nu l-am corectat. Începeam să mă obişnuiesc cu noul meu titlu.

— Faraonul nu se află în Teba şi nu îl aşteptăm să se întoarcă prea curând.

Am dat din cap. Era o dezamăgire pentru mine, dar nu chiar o surpriză. Faraonul îşi cheltuia cea mai mare parte a timpului şi energiei cu interminabila campanie împotriva hicsoşilor, în nord.

— Atunci, du-mă la şambelan, lordul Aton.

Când am ajuns în încăperile lui particulare, Aton s-a grăbit să mă îmbrățişeze la uşă.

— Ce veşti ai prietene? A vrut el să ştie. Cum a decurs aventura noastră?

—Veşti grave. Mi-am compus o expresie sumbră. Tezaurul Supremului Minos de la fortul

său de la Tamiat a fost jefuit, iar regele Beon a fost ucis.

Aton m-a ținut la distanță de un braț şi s-a uitat în lui mei.

— Glumeşti cu mine, bunule Taita, m-a acuzat el. Toți oamenii cinstiți ar trebui să plângă la auzul unor asemenea veşti. Cine ar comite asemenea crime oribile?

—Vai! Ambele au fost comise de aceeaşi mână, Aton. Una pe care s-ar putea s-o recunoşti.

Şi mi-am ridicat mâna dreaptă în fața lui. El a privit-o cu stupefacție iscusit simulată. Pentru a supraviețui atât de mult în rolul de şambelan regal, trebuia să fii un actor talentat.

Apoi, a clătinat din cap şi a început să chicotească, încetîntâi, dar veselia s-a intensificat rapid, până a ajuns să râdă în hohote şi să țipe de bucurie. A dat ocol încăperii, clătinându-se, lovindu-se de mobile şi râzând. Pântecele şi toate părțile trupului i se cutremurau de râs. Apoi, brusc, s-a oprit din râs şi s-a repezit în odaiaalăturată. A urmat un moment de tăcere, după care, înainte de a apuca să-l urmez, s-a auzit un sunet asemănător cu cel făcut de Nil la trecerea prin cataracte. A trecut o bună bucată de vreme până când Aton s-a întors în camera unde îl aşteptam. Acum, în vreme ce îşi aranja veşmintele, expresia îi era din nou serioasă.

—Eşti norocos, dragă prietene, că am ajuns la

timp la vasul meu, fiindcă altfel te-ai fi putut îneca la fel ca regele Beon.

— De unde ştii că Beon s-a înecat?

— N-am doar urechile şi ochii pe care îi vezi tu.

— Dacă ştii atât de multe, atunci spune-mi tu despre comoara cretană.

— N-am auzit nimic despre asta. A clătinat mâhnii din cap. Ştii tu ceva?

— Doar că ai greşit.

— Cu ce-am greşit?

— Mi-ai spus că acea comoară s-ar putea să fie de o sută de lakhi, nu-i aşa? El a dat din cap, iar eu am continuat: Ai socotit greşit.

— Poți să-mi dovedeşti? A vrut el să ştie.

— Pot să fac mai mult de-atât, Aton. Te pot lăsa s-o cântăreşti, l-am asigurat eu. Totuşi, înainte de a părăsi palatul, trebuie să-i trimit un mesaj faraonului.

Aton a arătat spre caseta cu obiecte de scris, care stătea deschisă într-un colț al încăperii.

— Scrie-ți mesajul, iar faraonul îl va avea în mână înainte de căderea nopții, a rostit el.

Mesajul meu a fost scurt şi criptic.

— Te rog, ai răbdare cu mine, l-am rugat pe Aton pe când i-l dădeam, dar nu m-am mai îmbăiat şi n-am mai purtat veşminte curate de aproape două luni. Trebuie să-mi vizitez camerele din palat înainte de a mă întoarce cu tine la mormântul lui Mamose.

N-am crezut că merita să pomenesc faptul că, de

la întoarcerea mea, nici nu le văzusem pe cele două micuțe prințese.

De îndată ce am ajuns în odăile mele, l-am trimis pe unul dintre sclavii mei la încăperile femeilor, unde locuiau prințesele regale, pentru a le transmite un mesaj Alteților Sale.

Cele două au sosit cu forța şi furia khamsinului[9] din deşert, tocmai când intram în cada cu apă fierbinte.

Sunt singurele persoane din lume cărora le îngădui să mă vadă dezbrăcat, cu excepția sclavilor mei. Însă toți sclavii mei sunt eunuci, la fel ca mine, aşa că nu se pun la socoteală.

Acum, Tehuti şi Bekatha s-au cocoțat pe marginile de marmură ale căzii şi m-au potopit cu întrebări. Nici n-au băgat în seamă nuditatea mea. Cu mulți ani în urmă, Bekatha vorbise în numele amândurora despre acest subiect: „Tu eşti la fel ca mine şi ca Tehuti – toți trei arătăm mult mai îngrijiți fără acele lucruri care să ne atârne în față".

Acum, şi-a legănat picioruşele în apa din cada mea şi s-a văitat:

—Este atât de plictisitor de când ai plecat. Ce-ai făcut de a durat atât de mult? Trebuie să juri că data viitoare ne vei lua cu tine.

Mi-am turnat pe cap un urcior cu apă fierbinte,

---

[9]Vânt uscat, cu nisip, care bate dinspre sud în Africa de Nord şi Peninsula Arabă. (n.tr.).

pentru a evita jurământul pe care mi-l ceruse.

—Ne-ai adus cadouri, Taita? Sau ai uitat? A preluat Tehuti interogatoriul.

Ca soră mai mare, cunoaşte mai bine valoarea intrinsecă a lucrurilor.

—Sigur că am adus fiecăreia ceva. Cum aş putea să uit vreodată de voi, ştrengăriţelor? Am replicat eu, iar ele au bătut încântate din palme.

—Arată-ne! A ciripit Bekatha.

—O, da, dragă Taita, a fost Tehuti de acord. Te rog, arată-ne. Te iubim atât de mult.

— Atunci, aduceţi-mi punga. Am arătat spre camera cealaltă, unde se afla pe patul meu, şi, ca de obicei, Bekatha a fost prima care a ajuns la ea.

S-a apropiat dansând de mine, fluturând punga de piele. Apoi, s-a lăsat să cadă pe lespezile de marmură, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu punga în poală.

— Deschide-o, i-am spus eu.

Avându-le pe prinţese în minte, alesesem două giuvaiericale din prada pe care o luasem de la ofiţerii cretani pe care îi capturasem la Tamiat.

— E ceva acolo înfăşurat în pânză roşie? Am întrebat eu, iar Bekatha a ţipat entuziasmată.

— Da, grozavul şi iubitul meu Taita. E al meu. Cel în roşu e al meu?

— Sigur că da.

Mâinile ei tremurau de încântare în vreme ce desfăcea micul pachetel. Când a ridicat colierul

de aur, ochii i s-au umplut cu lacrimi de bucurie.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzul vreodată! A şoptit ea.

De lanț erau agățate două figurine din aur. Cu toate că erau foarte mici, fiecare detaliu era lucrat cu migală. Cea mai mare reprezenta un taur în atac. Capul îi era aplecat, gata a lovi cu amenințătoarele sale coarne curbate. Ochii îi erau reprezentați de două mici pietre prețioase care sclipeau mânioase. Umerii lui masivi erau expresia forței şi a furiei. Ataca silueta cealaltă: trupul zvelt al unei fete frumoase. Aceasta părea să danseze ferindu-se de coarnele ucigătoare. Pe frunte, purta o ghirlandă de flori, iar sfârcurile sânilor îi erau două rubine. Capul îi era dat pe spate, fata râzând de taurul furios.

— Este atât de rapidă, încât taurul n-o prinde niciodată.

Bekatha a legănat colierul între palme, pentru a face figurinele să danseze.

— Ai dreptate, Bekatha. Este o amuletă împotriva primejdiei. Cât timp o porți, nicio primejdie nu te poate atinge. Taurul dansator te va feri de toate relele.

I-am luat colierul din mâini şi i l-am prins la ceafă.

Ea şi a coborât privirea şi şi-a legănat umerii ca să facă figurinele să danseze pe pielea lucioasă a pieptului ei băiețesc. A fost încântătoare când a râs.

Tehuti aşteptase tăcută să-i acord atenție, iar eu m-am simțit puțin vinovat când m-am răsucit spre ea. Nu-mi place să am favoriți.

— Cadoul tău este în pânza albastră, Alteța Ta regală.

Ea a despachetat-o cu grijă şi a icnit când a zărit strălucirea inelului.

— N-am văzut niciodată ceva care să strălucească atât de puternic! A țipat Tehuti.

— Pune-l pe degetul mijlociu, i-am spus eu.

— E prea mare. Alunecă de pe el.

— Asta pentru că este o piatră foarte specială. Nu trebuie să-l arăți niciodată unui bărbat, decât dacă...

— Decât dacă?

— Decât dacă vrei ca el să se îndrăgostească de tine. Altminteri, trebuie să-l ții ascuns în palmă. Nu uita că magiava funcționa doar o dată. Aşa că ai mare grijă cui îi arăți inelul.

Ea şi-a încleştat degetele în jurul lui.

— Nu vreau ca bărbații să se îndrăgostească de mine, a replicat ea cu fermitate.

— De ce nu, scumpa mea?

— Pentru că, dacă o fac, încearcă să bage un copil în tine. Când copilul e în tine, nu mai vrea să iasă. Le-am auzit pe femeile din harem țipând, iar eu nu vreau asta.

— Într-o zi, s-ar putea să te răzgândeşti. Am zâmbit, însă piatra are şi alte calități care o fac specială.

— Spune-ne! De ce este atât de specială, Taita?

Bekatha nu era deranjată de temerile prosteşti ale surorii ei.

— Un motiv îl reprezintă faptul că este cel mai dur obiect din întreaga lume. Nimic nu-l poate tăia şi nimic nu-l poate zgâria, nici chiar cel mai ascuțit pumnal de bronz. De aceea se numeşte diamant: „cel dur”. Apa nu-l poate uda. Dar se lipeşte ca o vrajă de pielea femeilor care îl posedă.

— Nu te cred, Taita. Tehuti părea neîncrezătoare Asta-i o altă poveste inventată de tine.

— Aşteaptă şi vezi dacă spusele mele sunt adevărate. Dar ține minte... I-am făcut cu asprime semn cu degetul... niciodată să nu-l arăți unui bărbat decât dacă îl iubeşti foarte mult şi vrei ca el să te iubească pentru totdeauna.

N-o să ştiu niciodată de ce i-am zis asta, doar căfetelor le plăceau poveştile mele, iar mie nu-mi plăcea să le dezamăgesc.

M-am ridicat din cadă şi i-am cerut lui Rustie, şeful sclavilor mei, să aducă un prosop cu care să mă şteargă.

— Pleci iarăşi, Taita, m-a acuzat Tehuti, care are instinctele unei femei mature. Te-ai întors abia de-o oră şi pleci iarăşi. Poate că, de data asta, pentru totdeauna.

Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Nu! Nu! Am lăsat prosopul să cadă şi am

cuprins-o în brațe. Nu este adevărat. Mă duc doar până la mormântul gol al tatălui tău, pe malul estic.

— Dacă spui adevărul, atunci lasă-ne să venim cu tine sugerat Bekatha.

— O, da, te rugăm! Lasă-ne să venim cu tine, dragă Taita, a insistat Tehuti.

Am tăcut câteva momente, analizând propunerea, şi mi-a plăcut la fel de mult cum părea să le placă fetelor mele.

— Există o singură problemă cu această idee, m-am prefăcut eu că ezit. Ceea ce vom face este un mare secret şi va trebui să jurați că nu veți spune nimănui ce veți vedea şi ce veți face acolo.

— Un secret! A țipat Bekatha, iar ochii i-au scânteiat la acest gând. Jur, Taita! Jur pe toți zeii că nu voi spune niciodată, nimănui, un cuvințel.

Cele trei nave cu argint încă erau acostate la cheiul de la intrarea în mormântul faraonului Mamose atuncicând eu, prințesele şi Aton am ajuns acolo.

Zaras şi oamenii lui făcuseră treabă bună în absența mea. Urmându-mi instrucțiunile, instalaseră paravane din rogojini de stuf în jurul mormântului, pentru a nu fivăzuți de pe dealurile învecinate. Eram hotărât să muncim toată noaptea pentru a descărca triremele. Totuşi, iscoadele hicsoşilor se puteau furişa aproape, la adăpostul întunericului, iar noi,

desigur, va trebui să lucrămla lumina torțelor. Paravanele aveau să fie vitale pentru menținerea secretului.

Folosindu-mă de experiența căpătată la Tamiat, plănuisem în detaliu cum era cel mai bine să descărcăm navele. I-am instruit şi supravegheat pe Dilbar şi un grup din oamenii lui în timp ce au făcut paleți grei din bârne, pe care i-au desprins din puntea primei trireme. Aceştia aveau opt coți pătrați şi urmau să între prin gurile calelor. Apoi, pe puntea superioară a fiecărei nave am instalat trepiede şi scripeți care să coboare în cale. Cu ajutorul acestora, oamenii mei coborau paleții în cale, în vreme ce echipe de lucrători aflate acolo le încărcau cu lăzi în care se aflau lingouri.

Apoi, aceste cufere ridicate pe punte, în grupuri de douăzeci, erau trecute peste bord şi coborâte pe chei.

— Ce este în lăzile alea, Taita? A vrut Tehuti să ştie.

Mi-am atins laterala nasului, într-un gest conspirativ.

— Acela este mare secret. Dar ți-l voi arăta curând. Trebuie doar să mai ai puțină răbdare.

— Nu-mi place niciodată să am răbdare, mi-a amintit Bekatha. Nici măcar puțin.

Un lung şir de oameni prelua cuferele pe măsură ce erau descărcate de pe paleți. Şirul se întindea de pe chei, trecea prin intrarea în mormânt, cobora patru rânduri de scări, o lua

prin tunelurile pictate şi ornamentate, trecea prin trei vaste anticamere până ajungea în cele patru trezorerii. Acestea se aflau în imediata apropiere a camerei funerare a faraonului, în care sarcofagele goale aşteptau trupul îmbălsămat care n-a mai sosit niciodată. Acest vast complex a fost cioplit în piatră, iar pentru realizarea lui, eu împreună cu două mii de lucrători am muncit vreme de douăzeci de ani, aşa că, pe bună dreptate, sunt mândru de el.

— Voi, fetelor, ne puteți fi de mare ajutor mie şi unchiului Aton, le-am spus prinţeselor. Ştiți să socotiți şi să scrieți, ceva ce doar unul din o sută de astfel de prostănaci ştie să facă.

Am arătat cu capul spre şirul de truditori pe jumătate goi.

Cele două fete şi-au asumat rolurile de contabile, ca şi cum ar fi fost un joc. Erau încântate să-şi arate cunoştinţele.

Îi lăsasem instrucţiuni lui Zaras şi, în absenţa mea, instalase două balanţe grele în prima trezorerie. Acum, eu şi Aton ne-am apucat să le mânuim. După ce cuferele erau cântărite, le spuneam fetelor greutatea. Bekatha lucra cu Aton, în vreme ce eu o aveam pe Tehuti drept asistentă. Scriau fiecare greutate pe un sul lung de papirus şi făceau totalul după fiecare al zecelea cufăr.

După ce prima încăpere a fost umplută, în ea se aflau două sute douăzeci şi trei de lakhi de argint

pur. I-am trimis pe oameni la suprafață şi le-am dat o pauză de o oră în care să se odihnească, să mănânce şi să bea. După ce am rămas singuri, am profitat de răgaz şi le-am arătat fetelor ce conțineau lăzile. Am ridicat capacul uneia şi am scos un lingou, lăsându-le să-l cântărească în palme şi să-l admire.

— Nu e la fel de frumos precum colierul meu, a remarcat Bekatha şi şi-a mângâiat talismanul de la gât.

— Totul este al tău, Taita? A întrebat gânditoare Tehuti privind în jur la stivele de cufere.

— Este al faraonului, am răspuns eu, iar ea a dat serioasă din cap.

Am văzut-o cum socotea. Se pricepe foarte bine la numere. În cele din urmă, după ce a făcut totalul, a zâmbit.

— Suntem foarte mulțumiți de tine, Taita.

A folosit pluralul regal ca şi cum ar fi fost dreptul ei.

Când oamenii s-au întors, i-am pus din nou la treabă. Au mutat balanțele în a doua trezorerie, care era puțin mai mică decât prima. Aici, au depozitat alți două sute şaisprezece lakhi de argint.

În acest moment, Zaras a venit de pe chei pentru a raporta că primele două trireme fuseseră complet descărcate, dar că o mare parte din comoară încă se mai afla pe a treia şi ultima

navă, urmând să fie adusă la mal.

— Zorii sunt aproape, lord Taita, m-a avertizat el, deoarece uitasem de trecerea timpului, iar oamenii sunt aproape complet epuizați.

În tonul lui am desluşit o urmă de dojană, iar expresia îi era lugubră. M-am gândit să mă iau de el, fiindcă nu sunt obişnuit să fiu criticat de inferiori şi eram eu însumi obosit, dar nu epuizat. În ciuda fizicului meu suplu, am o rezistență mai mare decât a majorității bărbaților, dar m-am abținut să-i zic vreo două.

— Oamenii tăi au lucrat bine, Zaras, la fel şi tu. Dar o să vă rog să mai răbdați puțin. Voi veni cu tine pe chei, ca să văd ce mai e de făcut.

În clipa aceea, am făcut o greşeală fatală.

M-am uitat la Tehuti, care stătea ghemuită pe un taburet în spatele meu, cu capul lăsat pe papirus. Părul curgea ca un văl des de aur, acoperindu-i fața. Nu găsise răgaz să se oprească din lucru ca să şi-l strângă la loc.

— Tehuti, ai muncit ca o sclavă, i-am spus eu. Vino cu mine la suprafață. O gură din aerul rece al nopții te va înviora.

Tehuti s-a ridicat. Şi-a dat capul pe spate, îndepărtându-şi părul de pe chip, şi s-a uitat la Zaras. Şi el s-a uitat la ea.

La lumina lămpii, am văzut dilatându-se pupilele ochilor verzi ai lui Tehuti şi, în acelaşi timp, i-am auzit pe zeii întunecați râzând. Era un sunet îndepărtat şi batjocoritor, dar am ştiut

instinctiv că mica noastră lume se schimbase dramatic.

Cei doi au rămas nemişcaţi ca o pereche de statui de marmură, privindu-se unul pe celălalt.

Am încercat să-l văd pe Zaras cu ochii ei. Cu toate că sunt în măsură să apreciez mai bine frumuseţea feminină decât cea masculină, am văzut pentru prima oară că înfăţişarea lui depăşea cu mult normalul. Deşi ştiam că nu provine dintr-o familie strălucită, avea o aură maiestuoasă. Avea ţinuta şi comportamentul unui nobil.

Ştiam că tatăl lui era un negustor din Teba care făcuse o mare avere prin propriile eforturi. Avusese grijă ca fiul lui să primească educaţia cea mai bună pe care argintul o putea cumpăra. Zaras era inteligent şi un foarte bun soldat, după cum confirma rangul lui militar. Cu toate astea, condiţia lui era modestă, el nefiind în niciun caz o pereche potrivită pentru o prinţesă din Casa Tamose. În orice caz, faraonul avea să decidă cine era potrivit, cu ajutorul unui mic sfat din partea mea.

Am păşit repede între cei doi, curmând contactul vizual. Tehuti s-a uitat la mine de parcă eram un străin pe care nu-l mai văzuse nicicând. I-am atins mâna, iar ea s a cutremurat uşor, după care şi-a aţintit privirea asupra mea.

— Vino cu mine, Tehuti, i-am cerut eu.

M-am uitat la chipul ei. Cu un efort uriaş, îşi

recăpătase controlul.

— Da, desigur. Iartă-mă. Gândurile îmi erau altundeva, Taita. Fireşte că voi veni cu tine.

Am condus-o spre uşa trezoreriei. Zaras a urmat-o îndeaproape. Pasul îi era elastic şi o expresie de uimire amestecată cu euforie îi inundase chipul. Îl cunoşteam bine, dar nu-l văzusem niciodată într-o asemenea stare.

Din nou, m-am interpus între cei doi tineri.

— Nu şi tu, căpitane Zaras. Ai grijă ca balanțele să fie transferate în cealaltă trezorerie, după care oamenii pot să mai ia o scurtă pauză.

Acestea erau ordine nedemne pentru un ofițer de rangul lui, însă trebuia să-i distrag atenția de la actuala fascinație primejdioasă.

Abia acum, mi-am dat seama că era posibil ca Tehuti şi Zaras să nu se mai fi întâlnit niciodată. Ea trăia în mica lume a haremului de la palat, de unde i se permitea să iasă doar cu un strict sistem de escortă. Şi probabil că eu eram veriga cea mai importantă din acel lanț protector.

Ca prințesă frumoasă, virginitatea ei era de o valoare inestimabilă pentru coroană şi stat. Desigur, era posibil ca Zaras s-o fi zărit de la distanță, cu ocazia vreunei procesiuni regale sau în alaiul festivalurilor religioase. Totuşi, nu se aflase niciodată printre gărzile de la palat. Serviciul militar şi-l făcuse pe câmpul de luptă sau antrenându-şi trupele. Eram sigur că, până în ziua aceasta, nu mai fusese vreodată suficient

de aproape de ea pentru a avea măcar o idee de frumusețea ei extraordinară.

I-am dat repede o poruncă lui Zaras:

— Hrăneşte-i pe oameni şi dă-le câte o cană în plus de bere. Lasă-i să se odihnească până le voi cere să reia lucrul.

Apoi, le-am condus pe cele două prințese la suprafață, lăsându-l pe Zaras să se holbeze în urma noastră.

După ce am ieşit pe porțile mormântului, m-am oprit ca să mă uit spre est şi am văzut că mesagerii trandafirii ai zorilor apăruseră deja pe cerul răsăritului. Apoi, am privit spre şirurile de oameni şi mi-am dat seama că mulți dintre ei se clătinau de epuizare. Zaras avusese dreptate în ambele privințe.

Am urcat grăbit pasarela celei de-a treia trireme şi, când am ajuns pe punte, am auzit sunetele trompetelor şi ale roților carelor de luptă apropiindu-se rapid din direcția fluviului şi a oraşului aflat pe malul îndepărtat. M-am apropiat repede de balustrada navei şi am privit prin întuneric, peste câmpie.

Se zăreau lumini de torțe şi era o asemenea agitație, încât nu putea să însemne decât un lucru: faraonul îmi primise mesajul şi se întorsese la Teba. Inima a început să îmi bată mai repede, ca de fiecare dată când ştiu că acea prezență regală se află în apropiere. Am luat-o la

fugă înapoi pe pasarelă, strigând să se aducă torțe suplimentare şi să se alcătuiască o gardă de onoare, însă faraonul a fost mai rapid decât mine.

Carul lui a ieşit bubuind din noapte, restul escadronului urmându-i îndeaproape. Faraonul avea hățurile înfăşurate în jurul încheieturilor, iar când m-a zărit a strigat un salut voios şi a tras de frâie.

—Mă bucur să te văd, Taita! Ne-ai lipsit.

A aruncat hățurile însoțitorului său şi a sărit pe pământ în timp ce roțile se învârteau încă. Şi-a păstrat echilibrul ca un bun conducător de car ce este şi a ajuns lângă mine din zece paşi rapizi. M-a cuprins într-o îmbrățişare zdrobitoare, săltându-mă de la pământ în fața tuturor oamenilor, fără să-i pese de demnitatea mea. Dar lui pot să-i iert totul, aşa că am râs împreună cu el.

— Chiar aşa, Majestate. A trecut prea mult timp. O oră fără prezența ta e ca o săptămână fără soare.

M-a lăsat jos şi s-a uitat în jur cu o expresie întrebătoare. Am văzut acum că era plin de praful şi mizeria unei campanii dure, dar, de asemenea, avea grația şi noblețea un faraon adevărat. Şi-a zărit surorile aşteptând să-l salute. Le-a îmbrățişat pe amândouă, apoi s-a întors la mine.

A arătat spre cele trei trireme acostate la chei.

— Ce corăbii sunt astea? Deşi au catargele coborâte şi vâslele ridicate la bord, sunt de două ori mai mari decât oricare corabie pe care am văzut-o vreodată. Unde le-ai găsit, Taita? Mesajul pe care i-l trimisesem fusese criptic şi lipsit de detalii, însă, cu toate astea, nu mi-a aşteptat răspunsul, ci a continuat imediat: Şi cine sunt toți aceşti sălbatici? Te-am trimis cu o mână de oameni, iar tu te-ai întors cu o mică armată, Taita.

Şi-a îndreptat privirea spre şirurile de oameni care se întindeau de pe chei până în adâncurile mormântului regal. Cei aflați mai aproape de noi lăsaseră jos cuferele şi se aruncaseră supuşi în genunchi.

— Te rog, nu te lăsa păcălit de aparențe, Majestatea Ta. Nu există niciun sălbatic aici. Cu toții sunt bărbați viteji şi adevărați războinici ai Egiptului tău.

— Dar ce-i cu aceste corăbii? S-a răsucit pentru a studia triremele cu mare interes. Cum de te-ai ales cu ele?

— Faraonul meu, lasă-mă să te conduc într-un loc unde să putem vorbi mai liber, l-am implorat eu.

— O, prea bine, Taita. Mereu ți-au plăcut secretele, nu-i aşa?

S-a îndreptat cu paşi mari către porțile mormântului, Iară să se uite îndărăt spre mine. L-am urmat pe faraonul Tamose în aşa-zisul

mormânt al tatălui său.

Când a intrat în prima sală a tezaurului, s-a oprit şi a studiat stivele de cufere din lemn care umpleau marea încăpere. M-am gândit că s-ar putea să întrebe din nou despre conținutul lăzilor, dar ar fi trebuit să ştiu că era prea demn pentru asta.

— Este ciudat că aceste cufere trebuie să poarte emblema Supremului Minos, a fost tot ce a spus el înainte de a intra în următoarea încăpere, iar apoi, în a treia, unde Aton a îngenuncheat în fața lui.

— Şi e şi mai ciudat că respectabilul meu şambelan trebuie să fie părtaş la escrocheria ta, Taita. Faraonul s a aşezat pe o stivă incompletă de cufere, şi-a întins picioarele în față şi ne-a privit cu o curiozitate intensă. Acum, spune-mi, Taita. Spune-mi tot!

— Poate că e mai bine să-ți arăt, faraonul meu, am obiectat eu şi m-am apropiat de lada pe care o deschisesem pentru prințese.

Am dat capacul deoparte şi am luat acelaşi lingou strălucitor pe care îl arătasem prințeselor. M-am lăsat într-un genunchi pentru a i-l oferi. El l-a luat din mâinile mele şi l-a răsucit încet în ale lui. Cu vârful degetului a urmărit conturul emblemei stanțate în metal. Din nou, era taurul dezlănțuit al Cretei.

În cele din urmă, a rostit încet:

— Are greutatea şi se simte la pipăit ca argintul

veritabil. Cu siguranță nu poate fi așa ceva, nu?

— Sigur că poate fi și chiar este, faraonul meu. Fiecare cufăr pe care îl vezi aici este plin cu asemenea lingouri.

El a rămas iarăși tăcut, vreme îndelungată, iar pe sub praful și bronzul soarelui, i-am văzut chipul înroșindu-se de o emoție profundă. Când a vorbit din nou, vocea îi era răguşită.

— Cât se află aici, Tata?

A folosit numele meu familiar, ceea ce era întotdeauna o exprimare a recunoștinței și afecțiunii față de mine.

— Fiecare dintre aceste cufere e plin, Mem, am folosit eu în replică numele lui de copilaș, fiind singurul căruia îi permitea să-l folosească.

— Încetează cu jocurile tale prosteşti. Spune-mi cât argint mi-ai adus. Încerc să-mi dau seama cât de mult este.

Tonul încă îi era plin de venerație.

— Eu și Aton am cântărit cea mai mare parte, am replicat eu.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea, Tata.

— Am cântărit doar lingourile de pe primele două nave cretane și o parte din cele de pe a treia și ultima. Până acum, sunt patru sute patruzeci și nouă de lakhi, faraonule. Probabil că mai sunt alți o sută de lakhi de cântărit, cu toate că s-ar putea să fie o sută cincizeci.

A rămas iarăși tăcut, clătinând din cap și încruntându-se. În cele din urmă, a vorbit din

nou:

— Aproape şase sute de lakhi. E suficient pentru a construi un oraş de două ori cât Teba, cu toate templele şi palatele sale.

— Şi pentru a construi apoi zece mii de nave, şi încă ar mai rămâne destul pentru a purta o duzină de războaie, faraonul meu, am confirmat eu încet. Suficient pentru a recâştiga Egiptul de la barbarii hicsoşi.

— Mi-ai oferit mijloacele necesare pentru a-l învinge şi a-l distruge pe Beon şi gloatele sale, a fost de acord faraonul, vocea devenindu-i mai grăbită şi crescându-i în intensitate în timp ce vizualiza totul.

— E prea târziu, Majestatea Ta. Aton s-a ridicat în picioare şi a venit în fața mea pentru a avea parte de atenția faraonului. Beon al hicsoşilor a fost deja ucis şi înecat. S-a dat îndărăt şi a arătat spre mine cu un gest al mâinii. Taita l-a omorât, a declarat el.

Privirea faraonului s-a îndreptat iarăşi spre mine.

— Sunt adevărate vorbele lui Aton? Pe lângă toate celelalte servicii aduse coroanei mele, l-ai ucis pe Beon? A vrut faraonul să ştie.

Mi-am înclinat capul, confirmând. Lăudăroşenia mi se pare dezgustătoare la oricine, dar mai ales la mine.

— Povesteşte-mi, Taita. Vreau să cunosc toate detaliile morții acestui animal monstruos.

Înainte să-i pot răspunde, Aton a intervenit:

—Te rog, mai acordă-mi puțin atenția ta regală, Majestatea Ta. A făcut o plecăciune către faraon. Aceasta este o povestire care merită toată atenția ta regală. După triumful nostru final asupra tiranului hicsos, aceasta va deveni parte a glorioasei noastre istorii militare. Generațiile viitoare vor cânta despre ea fiilor lor, iar fiii, fiilor lor. O implor pe Majestatea Ta să-mi îngăduie să aranjez o petrecere triumfală în seara aceasta, la care să participe toți membrii înaltului consiliu de stat şi întreaga familie regală. Va fi o întrunire prin care ne vom arăta respectul pentru o faptă de arme care probabil nu are egal în istoria noastră.

— Ai dreptate, lord Aton. Taita mi-a pus dinainte un festin care nu poate fi dat gata dintr-o singură înghițitură. Fiecare îmbucătură trebuie savurată. O să-mi informez consiliul în legătură cu acest noroc incredibil. Opt dintre sfetnicii mei se află în palatul meu din Teba, adică aproape. Lord Kratas vine în urma mea, dinspre nord, iar voi doi sunteți deja aici. Putem întruni consiliul în trei sau patru ore.

— Timp suficient ca să te îmbăiezi şi să te odihneşti, faraonul meu.

Mi-am coborât privirea spre veşmintele lui.

— E murdărie cinstită, Taita, şi plătită cu sânge hicsos. Faraonul mi-a zâmbit. Dar, ca de cele mai multe ori, ai dreptate. Pune-i pe sclavii mei să-mi

încălzească apă, ca să mă îmbăiez.

Până la întrunirea completă a înaltului consiliu, a treia şi ultima triremă fusese descărcată, iar lingourile din cală, cântărite. Petrecerea fusese pregătită, iar soarele apunea.

M-am dus să-l informez pe faraon, aşteptându-mă să-l găsesc odihnindu-se. Ca să-l scutesc de necesitatea de a pleca de la palat pentru ca, mai apoi, să se întoarcă înainte de căderea nopții, ordonasem ca încăperea funerară a tatălui său să fie pregătită ca reşedință temporară. În ea nu se aflase niciodată un cadavru, aşa că nu fusese întinată de moarte. Era un loc tăcut şi răcoros, aerisit prin guri de ventilație săpate în stâncă până la suprafață. Servitorii lui îi instalaseră aici patul pliant şi mobilierul de campanie.

Departe de a se odihni, l-am găsit pe faraon cât se poate de treaz şi alert, păşind prin încăpere şi dictând ordine către trei dintre secretarii săi. Era îmbrăcat cu o uniformă curată peste care purta un pieptar din bronz cu ornamente din aur. Părul îi era proaspăt spălat şi buclat.

Era la fel de arătos pe cât de frumoasă fusese şi mamă-sa.

Când m-am lăsat într-un genunchi în fața lui, el m-a oprit punându-mi o mână pe umăr.

— Nu, Taita, m-a mustrat el. Am intenția fermă de a te face, cât mai curând, nobil şi membru al

consiliului meu personal. Nu mai trebuie să îngenunchezi în fața mea.

— Faraonul este prea bun. Nu merit o asemenea onoare, am adoptat eu o atitudine modestă.

— Firește că nu, a fost el de acord. O fac doar ca să împiedic ridicările şi coborârile tale nesfârşite în fața mea. Pe Seth cel cu gheare la picioare, cum ar zice Kratas, jur că îmi provoci amețeli! Ridică-te şi spune-mi care e socoteala finală pentru comoara pe care ai depozitat-o aici.

— Ți-am promis şase sute de lakhi, faraonul meu, dar avem cu douăzeci mai puțini.

— E suficient şi mai mult decât suficient ca eu să-mi recâştig regatul, iar tu să-ți păstrezi capul pe umeri.

Uneori umorul regal devine cam macabru.

—S-au adunat membrii consiliului?

— Absolut toți, inclusiv lordul Kratas. A sosit cu o oră în urmă.

— Du-mă la ei.

Când am ieşit pe porțile mormântului, mi-am dat Imediat seama de magnificul şi amploarea a ceea ce organizase Aton în onoarea mea. Faraonul m-a condus printre şirurile de gărzi regale îmbrăcate în uniformă completă de ceremonie, către marele cort care fusese ridicat pe malul canalului.

Când am intrat, toată curtea lui se afla deja acolo, aşteptând să ne salute. Erau inclusiv membrii familiei regale: cele două surori ale lui,

cele douăzeci şi două de soții şi cele o sută douăsprezece concubine. Apoi mai erau nobilii lorzi, generalii de armată şi sfetnicii şi funcționarii superiori – toți bărbații şi femeile din Egipt cărora faraonul avea încredere să le încredințeze secretul comorii minoiene erau adunați aici pentru a mă întâmpina.

Când am intrat, s-au ridicat la unison, iar bărbații şi-au scos săbiile pentru a forma o boltă pe sub care să trecem eu şi faraonul. În acelaşi timp, afară, în deşert, o formație alcătuită din lăute şi cornuri a izbucnit într-un marş eroic.

Mie şi faraonului ne-a luat ceva vreme să ajungem la scaunele care fuseseră pregătite pentru noi. Fiecare persoană a dorit să mă atingă, să-mi strângă ambele mâini şi să mă potopească din plin cu complimente şi urări.

De-a lungul pereților cortului, la mici intervale se aflau amfore enorme cu vin, fiecare mai înaltă de un stat de om. Când, în cele din urmă, toată lumea s-a aşezat, servitorii au umplut pocale mari cu vin roşu, iar unul i l-au oferit faraonului. Acesta l-a refuzat cu un gest.

— Ne aflăm aici pentru a-l onora pe Taita. Serveşte-l pe el cu acest vin bun şi lasă-l pe el să fie primul care bea.

Toți ochii din cort s-au ațintit asupra mea atunci când m-am ridicat în picioare şi am ridicat pocalul spre faraon.

— Toate onorurile le merită faraonul. El este

însuşi Egiptul nostru. Fără faraon şi Egipt, suntem doar praf în vânt. Toate strădaniile noastre mărunte nu înseamnă nimic.

Mi-am dus pocalul la buze şi am băut îndelung în timp ce bărbaţii şi femeile s-au ridicat în picioare şi mi-au strigat numele. Chiar şi faraonul a zâmbit.

Am simţit că mă vor îndrăgi cu atât mai mult cu cât voi vorbi mai puţin, aşa că m-am înclinat către faraon şi m-am aşezat din nou.

Faraonul s-a ridicat şi şi-a pus mâna dreaptă pe umărul meu. Apoi a grăit cu voce puternică şi limpede, care a ajuns în toate colţurile uriaşului cort.

— Lordul Taita mi-a câştigat bunăvoinţa, a început el amplu. Ne-a făcut mie şi Egiptului un serviciu enorm, mai mare decât oricine înaintea lui. Merită să fie onorat de mine şi de oricare egiptean în viaţă ori care urmează să se nască. L-am ridicat la rang de nobil. De aici înainte, va fi cunoscut drept lordul Taita de Mechir.

Faraonul a făcut o pauză şi toată lumea a păstrat o tăcere politicoasă, în timpul căreia cea mai mare partea a ilustrei audienţe a încercat să-şi disimuleze surprinderea. Mechir este un sat pe malul estic al fluviului, aflat la treizeci de leghe sud de Teba. E alcătuit din câteva colibe indescriptibile de lut şi are o populaţie formată din specimene la fel de indescriptibile ale rasei umane. Faraonul ne-a lăsat doar puţin să ne

gândim la această ghicitoare.

— De asemenea, i-am acordat drept de proprietate pentru totdeauna asupra terenurilor regale situate pe malul estic al fluviului Nil între zidul sudic al oraşului Teba şi Mechir.

Toată lumea a icnit stupefiată. Malul estic de la Mechir până la Teba înseamnă treizeci de leghe din cel mai bogat pământ irigabil de pe toate domeniile regale.

Dintr-o suflare, faraonul mă făcuse unul dintre cei mai bogați zece oameni din Egipt.

Aşa cum se cuvine, m-am arătat uimit şi încântat de mărinimia lui. Cu toate astea, pe când îi sărutam mâna dreaptă mi-a trecut prin minte gândul necuviincios că, din moment ce eu îl făcusem unul dintre cei mai bogați oameni din lume, niciunul dintre noi nu avea prea mult de suferit de pe urma acestui schimb de favoruri.

Acum faraonul şi-a ridicat pocalul de argint plin cu vin şi le-a zâmbit celor din cort.

— Reginelor, prinților şi prinţeselor, domnilor şi doamnelor, îi mulțumesc, îl onorez şi îi urez viață lungă lordului Taita.

Toți s-au ridicat în picioare, au înălțat cupele şi au strigat în cor:

— Îi mulțumim, îl onorăm şi îi urăm viață lungă lordului Taita.

Probabil că a fost prima dată în istoria noastră când un faraon egiptean a toastat pentru unul dintre supuşii săi. Apoi s-a aşezat din nou şi a

făcut un gest prin care invita pe toată lumea să ia loc.

— Lord Aton! S-a adresat el în lungul mesei. Vinul este excelent. Ştiu că nici banchetul nu va fi altfel.

Aton are reputația de a fi cel mai bun *connoisseur* din țară. Unii spun că acesta e motivul principal pentru care a căpătat înalta poziție de administrator al casei regale.

Reputațiile nu sunt întotdeauna meritate. Aton este bun, dar nu e cel mai bun. Fileurile de biban de Nil pe care le-a servit nu fuseseră sărate suficient, iar dropia de deşert era puțin prea făcută. În plus, îi îngăduise bucătarului-şef al palatului să exagereze puțin cu baharatul[10]. Dacă această sarcină mi-ar fi fost încredințată mie, bănuiesc că mâncărurile ar fi fost mai bine pregătite, însă vinul era suficient de bun pentru a dilua aceste deficiențe banale.

Lumea era deja binedispusă şi gălăgioasă când Aton s a ridicat ca să-l anunțe pe cel care avea să-mi aducă omagiul. M-am gândit în treacăt pe care poet l-aş fi ales dacă m-aş fi aflat în sandalele lui. Firește, eu eram descalificat de la selecție de faptul că eram subiectul acestei compoziții. Aşa că m-am aşteptat ca Aton să-l fi ales fie pe Reza, fie pe Thoiak pentru această mare onoare.

---

[10]Un amestec de şapte condimente (n.tr.).

Cu toate că le recunoştea meritele şi îi aprecia pe barzii Egiptului, a încercat să-şi justifice decizia finală subliniind faptul că persoana aleasă de el fusese martoră la evenimentele petrecute. Desigur, era o idee absurdă.

De când erau faptele reale de mare importanță pentru o poveste bună?

— Mărite faraon şi distinse doamne, vă rog să vă apropiați şi să-l ascultați pe un viteaz ofițer din Divizia de gardă Crocodilul Albastru, care a navigat împreună cu lordul Taita. A făcut o pauză teatrală. Vi-l prezint pe căpitanul Zaras.

Lumea a rămas nemişcată şi neimpresionată când Zaras a păşit printre draperiile cortului şi a făcut o plecăciune în fața faraonului, care părea la fel de surprins ca toți ceilalți. M-am gândit că, probabil, eram singurul dintre toți cei prezenți care auzise vreodată de căpitanul Zaras din Divizia Crocodilul Albastru. Apoi, în capul meu, ceva a căzut la locul lui la fel de precis cum intră un pumnal în teaca sa.

M-am uitat rapid la prințesa Tehuti, care stătea între lordul Kratas şi lordul Madalek, vistiernicul faraonului. Stătea aplecată în față pe scaunul ei, cu chipul strălucitor şi cu o expresie pierdută, privindu-l fix pe Zaras. Nu era atât de nesăbuită, încât să atragă atenția asupra ei aplaudând sau manifestându-şi altfel aprobarea pentru alegerea făcută de Aton – însă ştiam că era mâna ei. Cumva, îl forțase pe Aton să ia această decizie

ridicolă.

N-am subestimat niciodată talentele diplomatice ale celor două prințese ale mele, dar asta părea să aibă iz de vrăjitorie. Mi-am îndreptat atenția spre Bekatha şi am văzut pe dată că şi ea luase parte la această conspirație.

De la celălalt capăt al mesei de banchet, îşi dădea ochii peste cap şi se strâmba încercând să atragă atenția surorii sale mai mari. Tehuti o ignora intenționat.

Eram supărat din cale-afară. Dar, de asemenea, mi-era foarte milă de Zaras. Era un tânăr straşnic şi un bun ofițer, şi ajunsesem să-l iubesc aşa cum un tată şi-ar iubi fiul. Acum se afla în fața tuturor acestor oameni, urmând a se face de râs. Cele două vulpițe regale fără inimă născociseră această cruzime cumplită.

M-am uitat iarăşi la Zaras. Părea să nu-şi dea seama de dezastrul care-l păştea. Era înalt şi frumos, şi netulburat în uniforma lui. Mi-am dorit să pot face ceva pentru a-l salva, dar n-aveam ce. Poate că avea să izbutească s-o scoată la capăt cu o recitare şcolărească, dar eforturile lui aveau să fie pentru totdeauna comparate cu talentul lui Reza şi Thoiak sau chiar, ferească zeii, cu preamăritele capodopere ieşite de sub mâna mea.

Apoi, mi-am dat seama de susurul vocilor feminine, un sunet ca de albine pe un covor de flori de primăvară din grădina mea, în timp ce

sugeau nectarul. I-am privit din nou pe cei aflați acolo şi am văzut că Tehuti nu era singura femeie care îl aprecia pe Zaras. Câteva dintre doamnele mai în vârstă îşi exprimau chiar mai fățiş interesul. Zâmbeau şi şuşoteau în spatele evantaielor. Zaras nu fusese niciodată la curte, astfel că ele nu-şi mai coborâseră niciodată privirile lascive asupra lui.

Apoi, Zaras a făcut un gest autoritar, iar cei din cort au rămas atât de nemişcați şi de tăcuți, încât am putut auzi un şacal urlând departe în deşert.

Zaras a început să vorbească. Îi auzisem vocea când dădea ordine oamenilor săi, conducându-i în zarva bătăliei sau încurajându-i când ezitau, însă nu realizasem niciodată ce timbru şi ce profunzime avea. Vocea lui suna ca un clopot şi se avânta precum khamsinul peste dunele din deşert. Bubuia precum marea în furtună izbindu-se de recif şi fremăta ca vântul printre crengile înalte ale cedrului.

După câteva strofe, îi captivase pe toți.

Alegerea cuvintelor era superbă. Nici măcar eu n-aş fi putut să le aduc cine ştie ce îmbunătățiri. Sincronizarea era aproape hipnotică, iar narațiunea, irezistibilă. I-a purtat cu el cum poartă Nilul aluviunile atunci când se revarsă.

Când a descris zborul celor trei săgeți cu care l-am străpuns pe impostorul hicsos Beon, toți lorzii Egiptului au țâşnit în picioare şi au început

să aclame, iar faraonul mi-a înşfăcat braţul într-o strânsoare atât de sălbatică, încât vânătăile mi-au rămas pe piele multe zile după aceea.

M-am pomenit râzând şi plângând împreună cu ceilalți şi, la final, m-am ridicat odată cu ei ca să-l aplaud.

În vreme ce Zaras recita ultima strofa, s-a răsucit spre intrarea în marele cort şi şi-a întins braţele.

— „Apoi a strigat nobilul Taita către toți zeii Egiptului şi faraonul său, Tamose: «Acesta este doar un simbol al prăzii pe care am câştigat-o pentru voi. Este doar a mia parte a comorii pe care v-o aştern la picioare. Este dovada şi jurământul iubirii şi al supunerii față de tine, faraonule Tamose»”.

Afară, în deşert, o tobă a început să bată solemn, iar în cort au intrat zece războinici în armuri şi cu coifuri. Purtau un paiet pe care se afla o strălucitoare piramidă din lingouri de argint.

Ca unul, întreaga audiență a țâşnit în picioare, într-un tumult de laude şi exaltare.

— Slavă faraonului! Au strigat ei, iar apoi: Cinste lordului Taita!

După ce a terminat de vorbit, n-au vrut să-l lase pe Zaras să plece. Faraonul a stat de vorbă cu el câteva minute, bărbații i-au strâns mâinile ori l-au bătut pe spinare, iar câteva femei care

băuseră vin au chicotit şi s-au frecat de el ca nişte pisici.

Când a venit la mine, ne-am îmbrăţişat scurt, iar eu l-am lăudat:

— Bine scris şi bine grăit, Zaras. Eşti şi războinic, şi poet.

— Mă bucur s-o aud din partea unui bard atât de renumit ca tine, lord Taita, a replicat el şi am fost mişcat să constat că era sincer.

A plecat de lângă mine şi a trecut printre oameni. Nu a lăsat să se vadă evident care era destinaţia finală, dar, în cele din urmă, a făcut o plecăciune în faţa prinţesei Tehuti.

Cei doi se aflau în partea îndepărtată a cortului faţă de locul unde stăteam eu, însă pot să citesc cuvintele pe buze, fără a le auzi, la fel de bine cum pot citi hieroglifele de pe un sul de papirus.

— Să-ţi fie ruşine, căpitane Zaras! Poezia ta m-a făcut să plâng.

Acelea erau primele cuvinte pe care i le adresa, şi l-au făcut să cadă într-un genunchi în faţa ei. Nu stătea cu faţa la mine, aşa că n-am văzut ce i-a răspuns. Însă a făcut-o pe Tehuti să râdă.

— Eşti galant, căpitane. Dar te voi ierta cu o singură condiţie. Dacă îmi promiţi că ne vei cânta din nou, cât de curând. Zaras trebuie să fi consimţit, deoarece ea a continuat: O să am grijă să-ţi ţii această promisiune.

El s-a ridicat în picioare şi s-a dat respectuos îndărăt.

„Bine! Am gândit eu. Pleacă de-acolo, copil prost. Nu vă potriviți. În clipa asta, eşti într-o primejdie mai mare decât ai fost vreodată pe câmpul de luptă.”

Dar Tehuti l-a oprit cu un gest grațios.

— Câtă neîndemânare din partea mea! I-am citit eu iarăşi pe buze. Se pare că mi-am scăpat unul dintre inele.

Îl aveam pe deget, cu o clipă în urmă. Te rog, poți să mi-l găseşti, căpitane Zaras?

El era la fel de nerăbdător ca un cățeluş. S-a lăsat din nou la picioarele ei şi a căutat pe jos, în fața ei. Aproape imediat, a cules ceva, iar când s-a ridicat, se afla pe jumătate cu fața spre mine, aşa că i-am putut citi vorbele pe buze.

— Acesta este inelul pe care l-ai pierdut, înălțimea Ta?

— Da. Chiar acesta. Mi-a fost dăruit de o persoana foarte specială, bărbatul pe care l-ai elogiat atât de frumos în această seară.

Nu s-a grăbit să ia giuvaierul de la el.

— Vorbeşti despre lordul Taita?

— Aşa el A dat din cap. Dar priveşte piatra inelului pe care îl ții în mână. Uită-te cât de limpede este.

— E la fel de limpede ca apa, a fost el de acord ținând inelul în lumina celei mai apropiate torțe.

Îl făcuse să-l examineze cu atenție, aşa că acum era satisfăcută şi şi-a întins mâna spre el.

— Mulțumesc, căpitane!

El i-a pus inelul în palmă, iar ea i-a zâmbit.

Eu am gândit: „Chiar dacă inelul însuşi nu are nimic magic, în zâmbetul tău, prințesă Tehuti, e suficienta magie pentru a face zidurile Memphisului şi ale Tebei să se prăbuşească. Cum să reziste un tânăr neexperimentat ca Zaras farmecelor tale?”.

Prima şi cea mai urgentă sarcină pe care o aveam de îndeplinit era să fac cele trei mari trireme cretane să dispară de pe fața pământului. Nu trebuia să las nici urmă de îndoială în mintea Supremului Minos al Cretei că nu Beon al hicsoşilor era răspunzător pentru furtul comorii lui. Furia avea să-i fie exacerbată de faptul că vinovatul era un presupus aliat al lui.

Primul meu gând a fost să dau foc celor trei nave şi sa arunc cenuşa în Nil, astfel încât misterul dispariției lor să se perpetueze de-a pururi. Însă apoi m-am gândit la uriaşa cantitate de lemn pe care ar fi trebuit s-o distrug.

Egiptul este o țară care n-are aproape deloc păduri, Pentru noi, lemnul este aproape la fel de prețios ca aurul şi argintul. M-am gândit la corăbiile şi la carele de luptă pe care le puteam construi din carenele celor trei trireme şi nu am avut suflet să pun torța pe o pradă atât de greu dobândită.

Am discutat cu faraonul şi cu lordul Kratas, ei

fiind comandanții supremi ai armatei noastre.

— Dar unde în tot Egiptul să ascunzi o asemenea cantitate de lemn, Taita, ticălos bătrân? A vrut Kratas să știe. La asta nu te-ai gândit, nu-i aşa?

Faraonul mi s-a aliat.

— De un lucru putem fi absolut siguri, lord Kratas, şi imune că Taita s-a gândit la asta. Taita se gândeşte la tot.

— Faraonul este prea bun cu mine. Dar încerc să fac totce pot, am murmurat eu, iar Kratas a râs în hohote auzindu-mi protestele.

— N-ai nimic umil în tine, Taita. Chiar şi mirosul pârțurilor tale este vanitos şi ostentativ.

Lordul Kratas e bădăranul meu favorit – în tot Egiptul, nu poți găsi pe cineva care să-l întreacă în privința mitocăniei pure. L-am ignorat şi m-am adresat faraonului.

— Faraonul are dreptate, ca întotdeauna. Cert este că vom fi nevoiți să staționăm un întreg regiment la mormântul divinului tău tată, zeul Mamose, pentru a păzi lingourile de argint depozitate acolo. Acel regiment ar puica îndeplini două sarcini.

Chiar şi Kratas asculta cu atenție acum.

— Continuă, Taita! M-a îndemnat faraonul.

— Ei bine, faraonul meu, am măsurat din nou anticamerele mormântului. Dacă e să dezmembrăm carenele în scânduri, există loc să le stivuim în acele încăperi de sub pământ unde

să rămână ascunse până când vom avea nevoie să le folosim pentru vreun război. M-am răsucit pentru al provoca pe Kratas. Fără îndoială, lordul Kratas are un plan mai bun. Poate că le-am putea duce în apele adânci ale Mării Roşii, unde lordul Kratas le-ar putea scufunda sub povara excrementelor care ies cu atâta generozitate dintre buzele sale?

— Pe toți păduchii din încâlcitul păr pubian al lui Seth, asta-i una dintre cele mai bune zeflemele ale tale de până acum. Trebuie s-o țin minte.

Kratas a râs zgomotos. Apreciază o glumă chiar dacă îl vizează pe el. Aceasta este una dintre numeroasele calități pe care i le admir.

A fost nevoie de multe săptămâni şi de o jumătate de regiment pentru a desface triremele în scânduri şi apoi pentru a număra scândurile şi a le depozita în anticamerele subterane. Dar, în cele din urmă, mi-am finalizat numărul de magie, iar cele trei nave uriaşe au dispărut cu totul.

Acest subterfugiu mi-a adus un beneficiu suplimentar. Am putut să-l manevrez pe faraon astfel încât să-i dea lui Zaras sarcina de a se ocupa de dezmembrarea corăbiilor şi depozitarea lor, cu ordine stricte să rămână la mormânt până la încheierea misiunii. Aşa că, atunci când cele două prințese, Tehuti şi Bekatha, m-au întrebat separai şi împreună unde se află el, am putut să

le informez cu toată sinceritatea că faraonul îl trimisese într-o misiune militară foarte secretă, din care era probabil să se întoarcă după o bună bucată de timp.

Pentru Zaras, palatul din Teba era un loc mult mai primejdios decât orice câmp de bătălie cu hicsoşii. Zăceam noaptea şi asudam îngrozit pentru protejatul meu. Dincolo de faptul că îl consideram un prieten loial care îşi riscase viața pentru mine, era un soldat viteaz, un învățat, iar acum se dovedise a fi şi poet. Aveam multe în comun. În ciuda acestui fapt, ca toți bărbații de vârsta lui, avea o slăbiciune copleşitoare, care nu era absolut deloc atenuată de faptul că, în cea mai mare parte a timpului, o ținea ascunsă sub fustanela lui.

De asemenea, ştiam cât de nemiloase şi de nesăbuite pot deveni tinerele atunci când li se încing ovarele. Gonadele scumpei mele Tehuti se aprinseseră de îndată ce dăduse cu ochii de el. Nu am reuşit să mă gândesc la nicio modalitate fezabilă de a stinge flăcările.

În zilele care au urmat întoarcerii mele la Teba, m-am pomenit copleşit de treburi care mă asaltau din toate direcțiile. Faraonul îmi solicita prezența la orice oră, pentru a discuta despre furtuna politică îngrijorătoare care clocotea între hicsoşi şi Supremul Minos.

Eu şi Aton căzuserăm de acord că, având în

vedere urgența şi pericolul situației, ar trebui să declarăm un armistițiu între serviciile noastre de spionaj rivale şi, pentru moment, să cumulăm resursele şi să cooperăm pentru siguranța şi, probabil, supraviețuirea Egiptului nostru.

Oameni ciudați şi fără nume, bărbați şi femei, apăreau şi dispăreau de la uşile noastre la toate ceasurile nopții aducând mesaje şi informații din Nord. Numărul lor era depăşit doar de al porumbeilor călători care străbăteau acelaşi drum. Uneori îmi închipuiam că atât de multe păsări zburau în acelaşi timp, încât cerul nostru se făcea vinețiu de la culoarea penajului lor.

Eu şi Aton trebuia să examinăm şi să discutăm fiecare cuvânt pe care îl primeam, să-l cântărim cu grijă înainte de a-l prezenta faraonului şi statului său major.

Foarte important a fost raportul iscoadelor noastre despre incinerarea regelui, pe care îl ucisesem cu o săgeată pe când se afla în Nil, înainte de Memphis. Hicsoşii au obiceiul de a arde trupurile eroilor ucişi până devin cenuşă, în loc să le îmbălsămeze, aşa cum facem noi, un popor mult mai evoluat şi mai civilizat.

În acelaşi timp, au făcut şi sacrificii umane pentru a-i împăca pe monstruoşii lor zei al căror şef este Seth. Eu şi Aton am aflat că o sută dintre egiptenii noştri care fuseseră capturați de hicsoşi au fost aruncați de vii în flăcările rugului funerar

al lui Beon, iar aceştia fuseseră urmaţi de o sută de fecioare, pentru a-i satisface plăcerile lui Beon pe lumea cealaltă. Unele dintre aceste virgine abia dacă aveau cinci ani, adică erau suficient de mari ca să ştie ce li se întâmplă atunci când au fost împinse în flăcări. După ce aude aşa ceva, cum poate o persoană cu mintea la cap să încerce a susţine că hicsoşii nu sunt cea mai inferioară formă de viaţă animală?

Eu am fost primul om din Teba care a aflat că, după incinerarea lui Beon, fratele mai mic al acestuia, Gorrab, a fost încoronat rege al hicsoşilor.

Prima grijă a lui Gorrab a părut să fie răzbunarea morţii fratelui său mai mare. A retras zece mii dintre oamenii săi din primele linii ale luptei care se dădea cu forţele noastre egiptene la graniţa dintre Sheik Abada şi Asyut. Decizia lui Gorrab a fost una fericită pentru Egipt. Faraonul era implicat din plin în bătălia care se dădea de-a lungul acestui întreg front. Hicsoşii nu sunt niciodată zgârciţi cu vieţile propriilor trupe, fiind mereu gata să se implice într-o luptă de uzură, dacă se Ivea ocazia. Până în acel moment, faraonul pricinuise pierderi grele armatei lui Beon, dar propriii oameni erau sever pedepsiţi în replică.

Acum, într-o clipită, această presiune dispăruse, iar faraonului i s-a oferit şansa de a-şi consolida poziţia, deoarece Gorrab a ordonat ca

aproape un sfert din armata sa din nord să atace forțele cretane pe care eu le lăsasem intacte la Tamiat.

Gorrab fusese martor la moartea fratelui său. Fusese comandantul gărzilor aflate la bordul corabiei regale. Văzuse cele trei trireme cretane năpustindu-se peste ei şi văzuse uniformele minoiene ale ofițerilor şi echipajului atunci când au lansat asupra lor un atac neprovocat şi mişelesc.

Gorrab îl văzuse pe unul dintre arcaşii cretani trăgând intenționat trei săgeți în fratele lui neînarmat, în vreme ce acesta se lupta să rămână la suprafața apei. Mai târziu, recuperase din fluviu cadavrul străpuns de săgeți al regelui Beon şi îl plânsese atunci când aşezase torța aprinsă pe rugul funerar. Apoi, cu propriile mâini, îşi pusese coroana hicsosă pe cap şi declarase război nimicitor Cretei.

Fu şi Aton am urmărit cu bucurie campania lui Gorrab împotriva minoianilor. Am aflat de la iscoadele noastre că ofițerii comandanți seniori se întorseseră în Creta de la Tamiat, cu galera pe care le-o lăsasem. În mica ambarcațiune nu încăpeau decât patruzeci de oameni, aşa că restul rămăseseră la fort. Când galera a ajuns în Creta, comandantul i-a raportat Supremului Minus despre ruşinosul şi laşul atac al hicsoşilor asupra fortului şi despre capturarea navelor cretane pe care se afla comoara. L-a informat pe

Minos că piraţii nu făcuseră nicio încercare de a-şi ascunde identitatea, ci purtaseră uniforme hicsose întregi şi îi auzise vorbind în acea limbă.

Supremul Minos a trimis imediat o escadră de galere de război la Tamiat, pentru a-i salva pe cei două mii de soldaţi cretani izolaţi acolo. Totuşi, navele sale au sosit prea târziu.

Regele Gorrab ajunsese acolo înaintea lor cu zece mii de războinici. Cretanii au rezistat cu dârzenie, dar Gorrab i-a măcelărit pe cei mai mulţi dintre ei. Supravieţuitorii s-au predat. Gorrab i-a decapitat pe toţi şi a făcut o piramidă din capetele lor pe cheiul din faţa fortului.

Escadra salvatoare a sosit din Creta abia după ce regele Gorrab se întorsese la Memphis, lăsând un morman de capete umane să putrezească la soare şi ca vulturii să devoreze ce mai rămăsese din oamenii lui Minos. Escadra s-a întors în Creta pentru a-l informa pe rege despre masacru.

Supremul Minos a făcut un jurământ de răzbunare pe altarul bizarilor săi zei şi şi-a trimis flota să distrugă porturile şi bazele hicsose aflate de-a lungul întregii coaste nordice a Africii.

Regele Gorrab şi-a luat revanşa printr-un pogrom împotriva tuturor cretanilor care locuiau în nordul Egiptului, sub domnia lui. Cretanii sunt oameni inteligenţi şi ageri. Sunt foarte pricepuţi la toate meşteşugurile şi meseriile. Oricum, sunt mai presus de toţi comercianţii şi

întreprinzătorii. Oriunde se simte mirosul dulce al argintului şi profitului vei găsi şi cretani.

Cum altfel ar fi putut locuitorii unei insule atât de mici precum Creta să devină puterea dominantă a tuturor teritoriilor din jurul Mării de Mijloc?

Există câteva mii de cretani care locuiesc în Egiptul de Nord. Regele Gorrab s-a năpustit asupra acestei populații locale cu toată cruzimea şi ferocitatea animalică pentru care hicsoşii sunt renumiți. I-au târât pe cretani afară din casele lor şi au violat femeile şi copiii chiar şi de cea mai fragedă vârstă. Apoi, i-au mânat pe toți, bărbați, femei şi copii, în templele pe care cretanii le ridicaseră pentru zeii lor şi au dat foc acoperişurilor de deasupra capetelor lor.

Cu toate că au încercat să fugă din țară, foarte puțini cretani au reuşit să scape. Navele Supremului Minos i-au salvat pe câțiva dintre cei mai norocoşi, care locuiau în oraşele şi porturile aflate de-a lungul țărmului Mării de Mijloc. Alții, care locuiau în interiorul continentului, au fugit în deşertul care înconjoară Egiptul. Acolo au murit de sete sau de sabia beduinilor, care şi ei sunt un popor crud şi rapace.

Totuşi, câteva sute de cretani au fugit împreună cu familiile lor la sud de Memphis şi Asyut, iar unii dintre ei au reuşit să scape de urmărirea carelor de luptă hicsose şi să ajungă în liniile noastre. Lordul Kratas le-a ordonat oamenilor

noştri să le ofere refugiaților adăpost şi protecție şi să se poarte frumos cu ei.

De îndată ce am auzit de asta, am încălecat şi m-am îndreptat cât de repede am putut către liniile frontului unde legiunile noastre îi înfruntau pe hicsoşi.

Pe câțiva dintre comandanții noştri seniori îi cunoşteam de când erau țânci. Îi învățasem ştiința şi arta războiului, iar influența mea îi ajutase să se ridice la înaltele ranguri militare actuale.

Lordul Remrem fusese înnobilat de faraon pe câmpul de luptă de la Teba, iar acum avea comanda unui regiment sub generalul Kratas, comandantul suprem.

Hui, care fusese un proscris când îl capturasem, era acum ofițer senior comandând cinci sute de care de luptă. Toți aceşti vechi prieteni şi cunoştințe au fost încântați să mă întâmpine în tabăra lor – inclusiv Kratas, acel bătrân ticălos reprobabil care era comandant-şef la ordinele faraonului. În seara sosirii mele, lordul Kratas a încercat să mă îmbete criță. Mai târziu, eu am fost unul dintre cei care l-au cărat până la patul său şi cel care i-a ținut capul în timp ce a vomitat tot din el. În dimineața următoare, mi-a mulțumit scurt şi şi-a trimis ordonanța să-i aducă în fața mea pe refugiații minoiani care reuşiseră să scape de mânia regelui Gorrab şi ajunseseră în liniile noastre.

Erau vreo patruzeci de nefericiți. Formau un grup jalnic, apucând să fugă doar cu sărmanele lucruri de pe ei, iar familiile fiindu-le decimate de hicsoşi.

Am trecut încet prin fața lor, tratându-i pe fugari cu respect şi bunătate, dar punându-le întrebări viclene.

Exista şi o familie formată din trei persoane care stăteau înghesuite una în alta la capătul îndepărtai al şirului prin fața căruia treceam. Tatăl vorbea o egipteană acceptabilă, dar cu accent puternic. Numele lui era Amithaon. Până cu trei săptămâni în urmă fusese negustor în Memphis, făcând comerț cu cereale, vin şi piele. Fusese un afacerist de succes dacă până şi eu auzisem de el de la iscoadele mele din oraş. Hicsoşii îi dăduseră foc la casă şi depozit şi îi violaseră soția în fața sa, până când aceasta sângerase de moarte.

Fiul lui avea 19 ani. Numele său era Icarion. Mi-a plăcut de el pe dată. Era înalt şi avea o constituție solidă. Capul îi era acoperit cu o claie de păr negru, gros şi cârlionțat şi avea un chip vesel. Nu fusese copleşit şi zdrobit de nenorocire, aşa cum părea să fie cazul cu tatăl său.

— Desigur, ai zburat din Memphis cu aripile pe care ți le-ai făcut singur, nu-i aşa? L-am întrebat eu.

— Desigur, a replicat Icarion, dar am avut grijă să stau departe de soare, domnule.

Pricepuse imediat aluzia pe care o făcusem la numele lui.

— Ştii să citeşti şi să scrii, Icarion?

— Da, domnule. Cu toate că nu-mi place la fel de mult ca surorii mele.

M-am uitat la sora lui, care stătea în spatele celor doi bărbați ai familiei, şi i-am studiat chipul. Era drăguță, cu păr lung şi negru şi cu o față strălucind de inteligență, dar nu era la fel de frumoasă precum cele două prințese ale mele. Dar, în fond, foarte puține femei sunt mai frumoase decât ele.

— Numele meu este Loxias şi am 15 ani, mi-a anticipat ea întrebările.

Avea aproape aceeaşi vârstă ca draga mea Tehuti. Egipteana ei era perfectă, ca şi cum îi era limbă maternă.

— Ştii să scrii, Loxias?

— Da, domnule. Ştiu să scriu în toate cele trei sisteme: hieroglific, cuneiform şi minoian.

— Ea îmi ține socotelile şi îmi scrie toată corespondența, a intervenit Amithaon, tatăl ei. Este o fată deşteaptă.

— Poți să mă înveți minoiana şi scrierea lineară A? Am întrebat-o eu.

S-a gândit câteva clipe, apoi a răspuns:

— Poate, dar o să depindă de abilitatea ta, lord Taita. Minoiana nu este o limbă uşoară.

Am remarcat că mi-a folosit numele întreg şi titlul. Acest lucru demonstra că era tot atât de

deşteaptă cum susținea tatăl ei.

— Pune-mă la încercare. Spune ceva în minoiană, am invitat-o eu.

— Foarte bine, a fost ea de acord, apoi a rostit o frază lungă, plină de expresii susurătoare şi exotice.

Le-am repetat. Am ureche muzicală pentru sunete, atât instrumentale, cât şi vorbite. Sunt capabil să reproduc ireproşabil cadența şi accentul oricărui grai omenesc. În acest caz, habar n-aveam ce spuneam, dar am repetat fraza perfect. Toți trei au părut uimiți, iar Loxias s-a înroşit de enervare.

— Îți bați joc de mine, lord Taita. N-ai nevoie să te învăț eu. Vorbeşti limba aproape la fel de bine ca mine, m-a acuzat ea. Unde ai învățat-o?

Am zâmbit misterios şi am lăsat-o să-şi dea cu presupusul.

Am cerut cai de la regimentul lui Hui şi, în aceeaşi zi, toți patru am pornit călare spre sud, către Teba. Am găsit o locuință confortabilă pentru mica familie rătăcită, la scurtă distanță de zidurile oraşului, în unul dintre sătucele de pe noul meu domeniu, Mechir.

În fiecare zi, mi-am petrecut câteva ore cu Loxias, învățând să vorbesc şi să scriu în minoiană. În câteva luni, Loxias a recunoscut că nu mai avea ce să mă învețe.

— Elevul l-a depăşit pe profesor. Cred că sunt multe lucruri pe care şi eu le pot învăța de la tine,

lord Taita.

Cele două prințese ale mele nu erau eleve la fel de dornice sau de pricepute ca mine. La început, au fost amândouă foarte hotărâte că nu vor să aibă nimic de-a face cu o limbă atât de stupidă şi de barbară ca minoiana. Şi nici n-au vrut să aibă de-a face cu o țărăncuță minoiană de condiție umilă. M-au informat că era decizia lor comună şi că era absolut finală şi ireversibilă, şi că nu puteam face nimic în privința asta. Tehuti a fost cea care a vorbit, iar sora ei mai mică i-a stat alături şi a dat din cap pentru confirmare.

M-am dus să vorbesc cu fratele lor mai mare, faraonul Tamose. I-am subliniat necesitatea ca noi, egiptenii, să dezvoltăm şi să exploatăm relația înfloritoare cu Creta şi cum asta depindea în mare măsură de abilitatea de comunicare a celor două fete cu Supremul Minos şi curtenii săi. Apoi, i-am prezentat în detaliu planurile pe care le aveam pentru surorile lui.

Faraonul a trimis după cele două mici rebele şi le-a dojenit. Şi-a terminat discursul unilateral cu amenințări atâtde cumplite şi de convingătoare, încât până şi eu am fost îngrijorat că le-ar putea pune în practică. Prințesele au renunțat de îndată la decizia lor absolut finală. Dar, câteva zile după aceea, şi-au manifestat nemulțumirea față de mine.

Ranchiuna lor a fost rapid uitată când am instituit un premiu pentru eleva care dovedea

cele mai multe cunoştinţe asimilate după câte o săptămână, după cum aprecia noua lor profesoară, Loxias. Premiul era mereu o podoabă feminină extrem de atrăgătoare, pe care Amithaon o lua pentru mine din bazarul oraşului.

Foarte curând, erau capabile să sporovăiască, să se certe şi să joace diverse roluri într-o minoiană fluentă, iar Loxias şi-a depăşit atribuţiile învăţându-le cuvinte şi expresii care se potriveau mai bine în tavernele şi bordelurile din cartierele sărace ale oraşului decât în palat. În lunile următoare, cele trei mici diavoliţe s-au distrat şocându-mă cu acest limbaj.

În curând, au devenit un trio atât de unit, încât prinţesele au luat-o pe Loxias să locuiască împreună cu ele în haremul regal.

Faptul că eram stăpânul domeniului Mechir îmi oferea o scuză excelentă pentru a scăpa de la palat ori de câte ori aveam chef să călăresc liber şi nestingherit pe pământurile mele – de obicei, cu prinţesele şi cu omniprezenta Loxias drept companie. Le-am învăţat să încalece un cal şi să-l călărească, lucru care este o realizare remarcabilă pentru oricare egiptean, bărbat sau femeie, şi cu atât mai mult pentru surorile faraonului.

În plus, am făcut arcuri speciale pentru cele trei fete, potrivite puterilor lor. Exersând, au ajuns să

poată trage coarda până la buze şi, cu două din trei săgeți, să nimerească ținta plasată de mine la o sută de paşi. Le-am menținut entuziasmul pentru acest sport acordându-le premii şi lăudând-o din plin pe cea mai bună din ziua respectivă.

Când oamenii mei îmi semănau pământurile cu cereale, păsările coborau în stoluri pentru a fura semințele. Le-am oferit fetelor câte o recompensă extravagantă pentru fiecare pasăre doborâtă cu o săgeată. Toate trei au devenit curând vânători formidabili, capabile să lovească dăunătorii cu pene sus în zbor.

Călăritul şi vânătoarea erau deprinderi care ştiam că le vor fi fetelor de mare folos mai târziu în viață.

M-am bucurat din plin de timpul petrecut cu fetele mele, deoarece, odată întors la palat, eram iarăşi permanent la dispoziția faraonului. Rar trecea câte o zi în care să nu mă cheme măcar o dată, pentru a rezolva o problemă, pentru a-i da un sfat sau pentru a-mi spune părerea. Am învățat să nu insist când îmi respingea sfatul, ci să-l reiau puțin mai târziu ca fiind ideea lui.

Una dintre celelalte probleme cu care a trebuit să mă confrunt a fost modul de folosire a comorii pe care i-o adusesem faraonului Tamose de la fortul minoian de la Tamiat.

Faraonul era nerăbdător să înceapă a cheltui

din ea pentru bunăstarea supuşilor săi. A trebuit să-l împiedic să plătească datoriile țării cu lingouri de argint purtând emblema Supremului Minos al Cretei.

— Mărite faraon, amândoi ştim că Minos are iscoade în toate oraşele Egiptului nostru, i-am spus eu. Nu va trece mult până când unul dintre ei va trimite un mesaj în Creta pentru a anunța că fiecare piață şi cârciumă din Teba e inundată cu lingouri de argint pe care se află laurul Cretei.

— Vrei să zici că niciodată nu voi putea să folosesc comoara aflată în trezoreria mea de acolo? A arătat cu bărbia spre mormântul tatălui său, de pe celălalt mal al Nilului. Pentru ca Minos să nu afle de existența lui? Tonul i-a fost amar, iar expresia de pe chip, furioasă.

— Te implor să mă ierți, Alteța Ta. Tu eşti părintele acestei națiuni. Comoara îți aparține pentru a o folosi oricum doreşti. Cu toate astea, trebuie să-i schimbăm înfățişarea astfel încât niciun om de pe pământ, şi mai ales Supremul Minos, să nu o poată recunoaşte.

— Şi cum vom izbuti asta, Taita?

Era doar puțin îmbunat. Dar măcar mă privea în ochi cu o expresie care era din nou prietenoasă şi interesată.

— Trebuie să împărțim lingourile în fragmente mai mici, de greutate egală – să zicem jumătate

de deben[11]. Fiecare dintre ele va avea stanțată imaginea capului tău regal.

— Hm! A murmurat el.

Ştiusem că o să-i placă ideea de a avea chipul său pe aceste fragmente.

— Şi cum să numim aceste fragmente din argintul meu, Tata?

— Sunt sigur că faraonul va găsi un nume mai bun, dar eu m-am gândit că ar trebui să fie cunoscute ca memi de argint.

A zâmbit încântat.

— Cred că este foarte potrivit, Tata. Şi ce imagine vom ştanța pe reversul memilor mei de argint, dacă pe avers e capul meu?

— Firește, faraonul va decide asta.

Mi-am înclinat capul şi i-am ocolit privirea.

— Desigur, eu voi decide asta, a fost el de acord, dar văd că ai vrea să faci o sugestie.

Am ridicat din umeri.

— Am fost împreună chiar din clipa naşterii tale, Majestatea Ta.

— Da. Horus ştie că am auzit asta de la tine de destule ori. Când povesteşti că primul lucru pe care l-am făcut a fost să urinez pe tine, mă gândesc mereu că ar fi trebuit să fac mai mult pipi.

M-am prefăcut că nu auzisem ultima parte a

---

[11] 13,6 grame în Regatul Vechi şi Mijlociu, 91 de grame în Regatul Nou (n.tr.).

remarcii.

— Ți-am fost întotdeauna aproape, ți-am fost loial şi credincios. Poate că ar fi bine ca această tradiție să continue.

Am făcut o pauză, însă el m-a îndemnat să vorbesc mai departe.

— Continuă! Oricum, cred că îmi dau seama încotro ne îndreptăm.

— Poate că – şi o spun cu toată umilința –, poate că faraonul ar considera potrivit ca imaginea şoimului rănit să decoreze reversul memului de argint, am sugerat eu, iar el a izbucnit într-un hohot de râs.

— Nu mă dezamăgeşti niciodată, Tata. Te-ai gândit la toate de la bun început!

Şoimul rănit, cu o aripă frântă, este hieroglifa mea personală.

Cu acordul regal şi în mare secret, am instalat un atelier în mormântul lui Mamose pentru a confecționa monedele. „Monedă" era noul cuvânt pe care îl Inventasem pentru a denumi aceste bucăți de argint, faraonul îl acceptase fără să mă contrazică.

Monedele au fost o altă realizare de-a mea şi s-au dovedit a reprezenta un imbold extraordinar pentru progresul şi prosperitatea Egiptului nostru. În aceste vremuri, un sistem monetar care funcționează fără greş este un instrument esențial de guvernare şi comerț. Este unul dintre darurile făcute de mine Egiptului şi unul dintre

principalele motive pentru care mereu vom fi cea mai de frunte națiune a lumii. Cu toate că, de atunci, şi alte țări ne-au imitat, memul de argint este acum moneda recunoscută şi acceptată cu plăcere în toate statele lumii.

La sugestia mea, faraonul a schimbat numele mormântului tatălui său în „Monetăria Regală", ştergând astfel de acolo amprenta dăunătoare şi funebră a morții. După aceea, faraonul m-a numit guvernator al acestei instituții, suplimentându-mi astfel substanțial sarcinile şi responsabilitățile pe care le aveam deja. Cu toate astea, când e vorba de chemarea datoriei, nu mă plâng niciodată.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut în noua mea calitate de guvernator a fost să-l numesc pe Zaras gardian al Monetăriei şi Trezoreriei Regale. L-am convins pe faraon să-i dea comanda unui batalion de gărzi pentru a-l ajuta să-şi îndeplinească îndatoririle. Desigur, asta îl plasa pe Zaras complet sub autoritatea mea.

Fiindcă prințesa Tehuti apelase la o stratagemă ca să-l silească să-i privească inelul cu diamant, intențiile ei devenind astfel clare pentru mine, avusesem mare grijă să-l țin pe Zaras izolat pe malul vestic al Nilului. Ştiam că, atunci când scumpa mea îşi punea ceva în minte, era extrem de greu, dacă nu chiar imposibil, să-i distragi atenția şi s-o faci să renunțe.

Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să împiedic orice contact între ea şi Zaras până când reuşeam să-mi dau seama care era cel mai bun destin pentru ea. În mod clar, destinul ei era să devină regină şi soția celei mai puternice personalități militare din lume, nu jucăria care-l urmează peste tot pe un soldat de rând, oricât de plăcut şi de atrăgător ar fi acel soldat.

Unul dintre puținele lucruri pe care le ştiam despre enigmaticul personaj care era Supremul Minos îl reprezenta predilecția lui pentru femeile frumoase de sânge regal. Ca să fiu absolut sincer, nici măcar asta nu era ceva dovedit. Era doar un zvon care, prin repetare frecventă, devenise fapt cert.

Cu toate acestea, aveam încredere că acest personaj necunoscut, dar omnipotent avea să le găsească irezistibile pe ambele mele prințese şi că, prin ele, voi putea să-l manipulez pe cretan după bunul plac şi spre binele Egiptului. M-am consolat cu faptul că Tehuti nu putea spera o onoare şi o îndatorire mai mare decât de a ocupa un tron şi de a-şi salva patria natală de barbari. Când îşi va da seama de asta, va da deoparte dragostea ei banală pentru Zaras.

Dar, între timp, trebuia să-l țin pe acest tânăr valoros în Monetăria Regală, cu puține şanse sau cu niciuna de a traversa fluviul, ca să adulmece prin jurul haremului regal ca un câine care simte în nări mirosul unei cățeluşe înfierbântate.

Până acum faraonul şi noi, membrii consiliului său regal, urmăriserăm cu cea mai mare atenție conflictul în creştere dintre Supremul Minos şi regele hicsos, Gorrab. Şi făcuserăm tot ce ne stătuse în putere ca să sporim ostilitatea unuia față de celălalt. Din păcate, nu prea multe. Creta era departe şi nu aveam niciun contact cu al ei conducător.

În vreme ce aşteptam să-mi pot pune în practică planul cu Tehuti şi Bekatha, încercam să aflu cât mai multe despre Creta şi Supremul Minos. În privința aceasta, Amithaon şi fiica lui, Loxias, mi-au furnizat informații de neprețuit despre acest stat insular – istoria şi populația sa, resursele şi, cel mai important, conducătorii săi.

Am folosit deliberat pluralul „conducători", deoarece se pare că în Creta sunt patru regi. Supremul Minos, după cum sugerează şi titlul, este mai mare peste ceilalți trei regi. Ei locuiesc în palate diferite, dar care sunt legate de marele palat din Knossos prin drumuri magnific pavate cu lespezi de marmură. În Egipt, noi îi numim satrapi sau guvernatori, nu regi.

Când i-am chestionat mai amănunțit, am aflat că Amithaon se născuse într-un mic sat aflat la doar trei leghe de zidurile de la Knossos, citadela Supremului Minos. Tatăl lui fusese ofițer la palat şi, copil fiind, Amithaon văzuse multe festivaluri şi procesiuni. El a fost prima persoană din toate

cu câte vorbisem vreodată care îl văzuse efectiv pe Minos.

Potrivit spuselor lui Amithaon, are o siluetă superbă şi impozantă, purtând mereu mască atunci când apare în public. Masca pe care o poartă înfăţişează un cap de taur şi este făcută din argint pur. Niciunul dintre supuşii lui nu i-a văzut vreodată chipul.

— Este nemuritor, a declarat Amithaon. E conducător încă de la naşterea naţiunii, o dată pierdută în negura vremurilor.

Am dat din cap cu înţelepciune, însă m-am gândit că, dacă niciunul dintre supuşii lui nu i-a văzut vreodată chipul, de unde ştiau că era acelaşi om care conduce dintotdeauna? Mie mi se părea foarte probabil ca, la moartea celui care deţinea funcţia de Suprem Minos, succesorul să-şi pună masca de argint în formă de cap de taur şi să continue să conducă ţara.

— Are o sută de soţii, a continuat Amithaon şi s-a uitat la mine aşteptându-se să fiu impresionat.

Am afişat o expresie de uimire.

— Supremul Minos primeşte soţii de la toţi ceilalţi regi ai oraşelor-stat din insulele de pe Marea Egee. De patru ori pe an, la festivalurile care marchează schimbarea anotimpurilor, acestea îi sunt trimise ca tribut.

— Câţi regi vasali are Supremul Minos, Amithaon?

— El este un monarh puternic. Cu totul, are douăzeci şi şase de vasali, domnule, mi-a spus el, inclusiv cei trei de pe insula Creta.

— Câte soții îi trimit?

— În fiecare an, fiecare vasal îi trimite şapte soții.

— Asta înseamnă o sută douăzeci şi opt de soții noi în fiecare an. Eşti de acord cu socoteala mea, Amithaon?

L-am privit făcând adunarea pe degete şi, în cele din urmă, a încuviințat.

— Este corect, domnule.

— Atunci, poți să-mi explici cum de numărul soțiilor rămâne o sută, aşa cum ai afirmat inițial?

— Nu sunt sigur, domnule. Asta mi-a zis tata când eram copil.

A rămas perplex, iar eu i-am pus o altă întrebare pentru a-i alunga stânjeneala.

Amithaon mi-a fost de un ajutor chiar mai mare descriindu-mi topografia insulei Creta şi populația sa. Adunasem un număr destul de mare de hărți presupus corecte ale insulei, care toate însă difereau substanțial una de cealaltă. Eu şi Amithaon le-am studiat împreună, iar el le-a corectat substanțial şi în detaliu, rezultând până la urmă o hartă despre care el a garantat că era perfectă. Harta arăta toate oraşele şi satele, porturile şi locurile de ancorare, drumurile şi trecătorile prin munții cretani.

Datorită legăturilor de familie, Amithaon a putut

să-mi dea cifre de încredere în privința armatei şi flotei minoiene.

Numărul infanteriştilor era substanțial. Cu toate astea, erau în special mercenari recrutați de pe celelalte insule elene sau dintre mezii şi arienii din estul Asiei. Mi-a mai spus că, dat fiind relieful muntos al Cretei, minoianii aveau relativ puține care de luptă comparativ cu hicsoşii sau cu faraonul nostru.

Se pare că Supremul Minos compensează asta cu forța flotei sale, care o depăşeşte de departe pe oricare alta din Marea de Mijloc. Amithaon a putut să-mi dea numerele estimative ale tuturor tipurilor de ambarcațiuni care o alcătuiau.

Numerele pe care mi le-a dat Amithaon erau atât de mari, încât am ştiut că sunt exagerate. Dar m-am gândit că, dacă mă înşelam, iar numerele lui Amithaon erau corecte, atunci Supremul Minos era cu adevărat un om puternic.

Înarmat cu toate aceste informații, am socotit în cele din urmă că venise vremea ca noi, egiptenii, să intervenim activ de partea Cretei în războiul dintre minoiani şi hicsoşi şi că era posibil să producem impulsul critic care era necesar pentru a-i înfrânge în sfârşit pe barbarii hicsoşi şi a-i alunga din patria noastră.

Eu şi Aton am adunat toate informațiile pe care le obținuserăm de la iscoadele noastre, iar el a fost impresionat de volumul celor deținute de

mine, care era mult mai mare decât al celor căpătate de el, însă nu i-am subapreciat eforturile.

După o analiză îndelungată, am căzut de acord că planul cel mai fezabil era să inițiem o relație prietenoasă direct cu minoianii şi să urmărim încheierea unei alianțe cu ei, astfel încât cele două națiuni ale noastre să devină cele mai mari puteri de pe pământ – o forță cu care hicsoşii să nu poată niciodată spera să se măsoare.

Atunci s-a întâmplat ca, în entuziasmul meu, să fac o eroare. I-am spus lui Aton:

— Îmi amintesc că, înainte ca hicsoşii să cotropească Egiptul, am avut mereu relații diplomatice cu Creta, slabe, dar reciproc avantajoase. Cu toate astea, invadarea Egiptului de Sus de către hicsoşi a izolat zona de sud a țării noastre. Asta a făcut să ne fie aproape imposibil să continuăm legătura cu Creta. Cele două țări ale noastre s au îndepărtat, despărțite de bariera pe care hicsoşii au ridicat-o între noi.

Aton m-a ascultat, o expresie mirată apărând încet pe chipul lui rotofei. Când m-am oprit pentru a-i asculta răspunsul, el a continuat să mă privească în tăcere. Am fost obligat să-l presez.

— Deci, care e părerea ta, Aton? Nu-ți convine planul meu?

Nu mi-a răspuns la întrebare, ci a revenit cu bruschețe la ceea ce spusesem la început.

— Te-am auzit bine, Taita? Ai spus că îți amințeşti de vremurile de dinainte ca hicsoşii să ne invadeze țara?

De obicei, sunt extrem de reticent când vine vorba de vârsta mea. Chiar şi cei care mă cunosc bine, cum esteAton, mă consideră cu câteva decenii mai tânăr decât sunt în realitate. Dacă ar fi să le spun câți ani am cu adevărat, m-ar crede dement în cel mai bun caz sau mincinos în cel mai rău caz. Invazia hicsoşilor a avut loc cu aproape nouăzeci de ani în urmă şi, da, mi-o amintesc bine. Dar acum trebuia să-mi corectez greşeala.

I-am alungat întrebarea cu un chicotit.

— M-am exprimat greşit. Ce-am vrut să spun este că, din ce-am citit şi ce-am auzit legat de vremurile de dinaintea invaziei hicsoşilor, Egiptul avea relații de prietenie cu Creta. Apoi am adăugat grăbit: Dacă vrem să încercăm să refacem acele relații amicale şi să încheiem un alt tratat de apărare reciprocă între țările noastre, va fi extrem de dificil s-o facem direct. Nu eşti de aceeaşi părere, Aton?

Nu mi-a răspuns imediat. Încă mai avea acea expresie ciudată pe chip şi i-am văzut privirea coborând cercetătoare de pe gâtul pe mâinile mele care se sprijineau pe biroul din lemn de cedru aflat în fața mea. Aton ştie la fel de bine ca mine că ravagiile timpului se văd cel mai bine pe acele părți ale trupului omenesc.

Cu toate astea, eu reprezint o excepție. Pielea care îmi acoperă tot trupul este la fel de fină şi de imaculată ca a unui tânăr căruia nu i-au mijit încă tuleiele. Aton n-a putut să găsească dovada vârstei mele adevărate, pe care o căuta acolo. Aşa că a dat gânditor din cap şi şi-a îndreptat din nou întreaga atenție asupra subiectului deschis de mine.

— Fireşte că tot ce spui despre situația prezentă este adevărat, Taita. Ar fi aproape imposibil de luat legătura direct cu Minos. Ai identificat corect problema, dar acum spune-mi care crezi că ar fi soluția.

Şi-a îmblânzit provocarea rostind-o cu o voce blândă.

— Ştii, desigur, că Supremul Minos menține o misiune diplomatică la curtea regelui Nimrod al Akkadului şi Sumerului, în capitala sa, Babilon.

— Desigur! A fost Aton de acord. Dar chiar dacă trimitem un sol la Babilon pentru a lua legătura cu ambasadorul cretan, asta ar presupune o călătorie chiar mai anevoioasă decât cea făcută de tine pentru a ataca loriul de la Tamiat.

— Aşa este, Aton. Ar fi de două ori mai lungă şi categoric mai primejdioasă şi mai nesigură. Solul nostru ar trebui să călătorească spre est, către țărmurile Mării Roşii. Apoi, ar trebui să traverseze nu doar acea mare, ci şi vastul şi ostilul Deşert al Arabiei, care se întinde dincolo de acea mare. Acela este un pământ uitat de toți

zeii binevoitori şi locuit doar de ostilele triburi ale beduinilor şi de toți criminalii şi tâlharii care au scăpat vreodată de mâna legii. Distanța e cu mult peste o mie cinci sute de leghe de la Teba la Babilon şi cu asta oricum nu vom rezolva problema.

— De ce nu, Taita? Credeam că am căzut de acord asupra faptului că Minos are un ambasador în Babilon.

— Da, asta aşa este, dar ambasadorul n-ar avea puterea sau autoritatea să negocieze o alianță între Creta şi Egipt. Ar fi obligat să-l trimită pe sol nostru împreună cu mesajul lui la curtea Supremului Minos din Creta. Omul nostru ar fi silit să găsească o corabie în porturile Tirului sau Sidonului, în extremitatea estică a Mării de Mijloc. După ce se va înțelege cu căpitanul corabiei, va trebui să străbată cu el jumătate din Marea de Mijloc, evitând furtunile iernii şi atenția piraților şi a galerelor de război hicsose, ca să ajungă la Supremul Minos, aflat în Knossos, pe insula Creta.

—Cât crezi că ar dura acea călătorie, Taita?

— Probabil că ar dura un an, dacă avem noroc şi dacă zeii sunt de partea lui, sau doi, dacă nu.

— Multe se pot schimba în doi ani, a murmurat Aton.

— Oricum, lucrurile nu s-ar încheia cu asta, am spus eu, deoarece, după ce Supremul Minos va studia mesajul de la faraon şi îl va discuta în

consiliul său, răspunsul va trebui să fie adus aici, la Teba, pe aceeaşi rută. Călătoria înapoi s-ar putea să dureze vreo trei sau patru ani.

— Nu! A exclamat Aton pe un ton hotărât. Nu ne permitem să aşteptăm atât de mult. Până atunci, regele Gorrab s-ar putea să năvălească în Teba cu o sută de mii de sălbatici ucigaşi. Trebuie să existe o altă soluție.

— Sunt sigur că ai dreptate, dragul meu Aton. La ce te gândeşti?

I-am pasat problema înapoi. Uneori, chiar şi răbdarea mea poate ajunge la capăt tot trebuind să le dau cu linguriţa idei celor din jurul meu ca şi cum ar fi copiii mei.

— N-am avut atâta vreme să mă gândesc la această problemă cum ai avut tu. Poate că deja ai găsit un soi de soluție.

Mi-a zâmbit mieros, iar eu, desigur, am cedat. Mă gândesc adesea că sunt prea indulgent cu cei care nu au mintea la fel de ascuțită ca a mea. Marele Horus ştie că am parte de prea puține mulțumiri pentru asta.

— Dacă unui ambasador egiptean numit de faraon i se dă o escortă atât de puternică, încât să poată traversa în siguranță şi rapid Marea Roşie şi deşertul de dincolo de ea fără a se teme de bandiți ori de beduini? Dacă acestui ambasador i se dă suficient argint pentru a închiria o corabie în Tir, una suficient de mare şi de iute pentru a întrece sau pentru a înfrânge

orice ambarcațiune a piraților sau a hicsoşilor?

— Ah!

Ochii lui Aton au strălucit.

— Dacă această corabie grozavă ar naviga direct până la Knossos, în Creta? Şi dacă acest ambasador ar duce daruri râvnite şi apreciate de Supremul Minos? Mi-am aplecat capul într-o parte şi mi-am îngustat semnificativ ochii. Ai idee ce fel de daruri i s-ar părea extrem de acceptabile lui Minos?

— Cred că da, bătrâne prieten, a râs Aton. Dacă tot ce-am auzit este adevărat, Minos are o pereche de testicule de câteva ori mai grele decât cele de care am fost lipsiți noi. Are un apetit insațiabil pentru acele lucruri de care nouă nu ne pasă în mod deosebit.

Am râs ca să-i fac pe plac, cu toate că deficiența mea fizică nu mi se părea prea amuzantă.

— Dar spune-mi, Taita, ce-am câştiga cu toate astea?

Cum ne vor ajuta să coordonăm ofensiva împotriva regelui Gorrab? Comanda armatei egiptene o va avea tot faraonul, care se află aici, în Teba. Toate ordinele lui vor trebui transmise pe lungile distanțe despre care am discutat deja şi pe care le-am deplâns.

— Din nou, ai pus degetul exact în mijlocul chestiunii, i-am felicitat eu. Însă eu m-am gândit deja la asta. Dacă ambasadorul faraonului va purta sigiliul cu şoim regal, va putea să ia decizii

împreună cu Minos şi consiliul lui în Creta fără să apară acele lungi întârzieri. Reacția rapidă la o schimbare de situație duce adesea la câştigarea bătăliilor.

Aton a clătinat atât de violent din cap, încât fălcile i-au fluturat precum aripile unui pelican.

— Niciodată! Faraonul n-ar încredința niciodată comanda armatelor sale şi conducerea unui război cuiva în care n-are încredere desăvârşită.

— Aha, Aton! Crezi că nu există nimeni în Egipt în care faraonul nu se încrede fără rezerve?

— Nu, nu cred... S-a întrerupt şi s-a holbat indignat la mine. Tu, Taita? Doar nu sugerezi că ți s-ar da comanda totală a aripii nordice a armatei egiptene prin sigiliul cu şoim? Tu nu eşti soldat, Taita! Ce ştii tu despre război?

— Dacă nu mi-ai citit papirusurile intitulate *Arta războiului,* mă îndoiesc că ai dreptul să mă judeci în privința asta. Fiecare candidat la colegiul militar este obligat să studieze tratatele mele ca fiind sursa supremă de învățăminte.

— Recunosc că nu le-am citit niciodată. Faimoasele tale papirusuri sunt prea plictisitoare şi este un subiect care nu-mi suscită în mod deosebit interesul din moment ce este puțin probabil să comand vreodată o legiune, a recunoscut Aton. Dar ceea ce am vrut să spun este că a scrie un papirus nu-i totuna cu a lua decizii în focul luptei. Ce cunoştințe directe şi practice ai tu în ceea ce priveşte comanda unei

armate?

— Sărmane Aton, ştii atât de puține despre mine, am rostit eu pe un ton compătimitor. Înainte de a încheia acest subiect, poate că ar trebui să menționez că eu am proiectat primele care de luptă pentru armata noastră şi că eu am fost cel care a mânat carul ce l-a purtat în luptă pe faraonul Tamose în bătălia de la Teba. Faraonul s-a bazat pe sfatul meu pentru luarea celor mai rapide decizii în focul luptei. Rolul meu în bătălie a fost atât de important, încât, după ce am obținut victoria, faraonul m-a răsplătit cu medalia de aur a valorii şi medalia de aur a slavei. Faraonul mi-a încredințat viața lui în acea zi. Poate că se va hotărî s-o facă din nou.

— Nu ştiam nimic din toate astea, Taita. Iartă-mi presupunerea, prietene. Eşti un om înzestrat.

Din când în când, consider că e necesar să-i reamintesc lui Aton care îi este locul în ordinea lucrurilor. Cu toate astea, am considerat extrem de util ajutorul lui în elaborarea prezentării despre misiunea în Creta pe care o pregăteam pentru faraonul Tamose. Odată ce este îndreptat în direcția cea bună, Aton are un ochi bun pentru detalii.

Faraonul nu s-a grăbit la fel de tare ca Aton să-mi discrediteze abilitățile, mai ales având în vedere recentul succes de care mă bucurasem la

fortul de la Tamiat. A fost dispus să acorde toată atenția şi toată considerația planurilor mele de a lua legătura cu Minos. Două zile întregi am discutat împreună fiecare detaliu, căutând vreun neajuns sau vreun aspect care era posibil să-mi fi scăpat. În cele din urmă, a concluzionat simplu:

— Nu văd nicio eroare evidentă în planurile tale, Tata. Este însă posibil ca generalul Kratas şi statul lui major să aibă unele obiecții.

În prezența faraonului şi a întregului consiliu, mi-am expus planurile dinaintea lordului Kratas. Acesta a sărit în picioare şi a început să păşească furios prin încăpere, învinețindu-se de furie pe măsură ce mă asculta. Şi-a fluturat degetul pe sub nasul meu şi a izbit cu pumnii imenşi şi păroşi masa de consiliu, în timp ce-şi striga nemulțumirile şi prevestirile de dezastru către toți zeii, şi buni, şi răi. Kratas este un sălbatic în suflet şi are manierele unui bădăran. Cu toate astea, este un bun războinic, dacă nu chiar unul mare.

Am aşteptat până când vocea i-a răguşit şi până când şi-a folosit toate înjurăturile şi blestemele din bogatul lui vocabular, rămânând fără cuvinte şi ajungând să-şi deschidă şi să-şi închidă gura ca un peşte scos pe uscat. Apoi, am intervenit pe un ton blând şi rezonabil:

— Mai e un lucru pe care n-am apucat să-l menționez, domnule. Voi avea nevoie să-i iau cu

mine în Creta pe Hui şi pe Remrem. Sunt sigur că, dintre oamenii tăi, vei găsi înlocuitori potriviți pentru amândoi.

Kratas s-a holbat la mine cu o oroare fără cuvinte, iar apoi, brusc, a început să râdă. Veselia lui a început ea un chicotit ezitant şi estompat, apoi a crescut în volum, ajungând să umple sala mai mult decât blestemele pe care le revărsase puțin mai înainte. De atâta voioşie, picioarele au părut să-i slăbească până într-atât, încât n-au mai fost capabile să-i susțină greutatea lui considerabilă. Împleticindu-se, s-a dat îndărăt şi s-a prăbuşit pe scaunul lui. Această piesă de mobilier a fost construită special pentru a rezista masivității sale şi călătoreşte pretutindeni cu el Dar acum încheieturile sale au scârțâit a protest față de greutatea lui, iar picioarele i s-au curbat până aproape de punctul de frângere.

A încetat să râdă la fel de brusc cum a început şi şi-a ridicat cu ambele mâini poalele tunicii pentru a-şi şterge lacrimile de veselie de pe chip, expunându-şi cu această ocazie bărbăția abundentă. Apoi, a lăsat fustele să-i cadă în jurul genunchilor şi i s-a adresat faraonului cu vocea lui normală:

— Majestate, după o reflecție serioasă, am ajuns la concluzia că planul lui Taita pare să aibă merite reale. Numai el s-ar fi putut gândi la aşa ceva şi numai el ar fi avut coaie suficient de mari

pentru a-l prezenta consiliului. Şi-a apucat fruntea cu mâna, într-un gest «Ic căință batjocoritoare. Iertați-mă, domnilor, cred că am ales o metaforă nepotrivită, a rostit el serios, apoi a izbucnit iarăşi în hohote de râs.

— Să înțeleg din asta că Hui şi Remrem pot să mă însoțească în Creta?

Am reuşit să-mi păstrez o expresie neutră în ciuda nefericitei sale aluzii la părțile mele lipsă.

— Ia-i, Taita. Aspirațiile tale la gloria războiului merită să fie răsplătite. Cu binecuvântarea mea, ia-mi doi dintre cei mai buni oameni. Poate că ei vor reuşi să te salveze de tine însuți, cu coaie sau fără coaie. Deşi mă îndoiesc serios că există cineva capabil s-o facă.

Pregătirile pentru călătoria spre Babilon au durat aproape două luni.

Preocuparea mea cea mai mare o reprezenta siguranța şi confortul prințeselor şi anturajului lor. Acestea aveau nevoie de optzeci şi trei de sclavi şi de servitori pentru a se ocupa de nevoile lor imediate. Asta includea bucătari, ajutoare la bucătărie, cameriste, garderobiere, machieuze, coafeze, masori, muzicieni şi alți oameni care să se ocupe de distracția lor. În plus, fetele au insistat să ia cu ele o ghicitoare şi trei preotese ale lui Hathor, zeița bucuriei, iubirii şi maternității, pentru a avea grijă de nevoile lor spirituale. În ciuda sfaturilor mele, fratele lor mai

mare le-a acceptat extravaganțele, nerefuzându-le nimic.

Vistieria faraonului era plină, iar el a revărsat monedele de argint fără a se zgârci nici măcar la una. După mulți ani de domnie în care trebuise să fie chibzuit, cred că se bucura de această extravaganță sălbatică mai mult chiar decât surorile lui.

Astfel încurajate, fetele mele au decis că mai aveau nevoie de îngrijitori pentru animalele de companie pe care le luau cu ele, pisici, maimuțe şi păsări, câini şi şoimi de vânătoare. Asta pe lângă grăjdarii şi rândaşii de care aveau nevoie pentru a se îngriji de cei douăzeci de cai pe care îi aleseseră din grajdurile regale.

Din punctul meu de vedere era esențial ca fetele să fie superb îmbrăcate şi să arate extrem de bine în Creta, sub privirile Supremului Minos şi ale curtenilor săi. Faraonul a fost de acord cu mine, şi cele mai bune croitorese din Egipt au fost puse să taie şi să coasă magnificele garderobe pe care le desenasem pentru fiecare prințesă în parte.

Eu şi fetele am scotocit prin prăvăliile din piețele Tebei şi am reuşit să umplem câteva lăzi mari cu bijuterii strălucitoare care să-l ademenească pe Minos, iar el şi miniştrii săi să fie impresionați de bogăția şi importanța regatului nostru. Cu o săptămână înainte de plecarea din Teba, Tehuti şi Bekatha s-au acoperit cu toate aceste podoabe

şi au defilat prin fața faraonului şi a mea pentru a fi admirate şi a căpăta aprobarea noastră. Am fost satisfăcut să constat că niciun om, fie el rege sau de rând, n-ar fi în stare să reziste frumuseții lor.

Până în această etapă, cele două fete fuseseră aproape isterice de entuziasmul stârnit de pregătiri şi de descrierile pe care Loxias le făcuse insulei Creta. Niciuna nu mai văzuse marea şi nici nu navigase pe ea. Nu văzuseră niciodată munți înalți şi crânguri dese de copaci înalți. Nu văzuseră niciodată munți din care să se reverse fum şi flăcări. Ne-au ținut pe mine şi pe Loxias până târziu în aproape toate nopțile, punându-ne întrebări şi cerând descrieri detaliate ale acestor minunății.

Monetăria Regală de pe malul vestic a lucrat fără întrerupere în ultimele zile de dinaintea plecării, transformând o sută de lingouri cretane mari în memi de argint care să acopere cheltuielile călătoriei şi din care să ne putem întreține când aveam să ajungem în Creta, dar şi pe alte meleaguri străine prin care aveam să trecem în drumul nostru.

Escorta militară care avea să acompanieze caravana noastră până în Babilon era alcătuită din două batalioane călare ale Diviziei de gardă Crocodilul Albastru. Aceasta era cea mai renumită din armata egipteană. Faraonul a pus să i se facă fiecărui om câte o armură întreagă,

cu coif cu creastă, platoşă şi protecții pentru picioare. Aveau în dotare arcuri de război, lănci, săbii şi scuturi. Costul producerii acestor arme a depăşit două mii de debeni de argint. Totuşi, înfățişarea lor superbă era menită a-i impresiona pe toți cei care îi vedeau.

— Este un preț mic de plătit pentru supraviețuirea Egiptului nostru. A ridicat din umeri când l-am informat care a fost costul. N-are rost să mi te plângi acum. A fost Ideea ta, Tata.

Nu l-am putut contrazice.

Pregătirile pentru călătorie decurgeau atât de lin, încât ar fi trebuit să ştiu că nu vor continua în acelaşi mod, mai ales nu în condițiile în care prințesa Tehuti s-a implicat cu atâta ardoare.

Plănuisem să părăsim Teba în ultima zi a lunii lui Epiphi – care mereu fusese o lună norocoasă pentru mine. Totuşi, când i-am prezentat ghicitoarei mele favorite o oală cu fecalele mele proaspete, le-a cercetat, apoi m-a avertizat că data pe care o alesesem era nepotrivită şi că trebuia să o evit cu orice chip.

M-a sfătuit să amân începerea călătoriei pentru prima zi a lui Mesore. Am constatat mereu că prezicerile ei sunt de încredere. Cu părere de rău, i-am anunțai despre întârziere pe toți cei care urmau să facă parte din caravană, inclusiv, firește, pe prințese.

În mai puțin de o oră, cele două s-au năpustit în camerele mele de la palat, fără a fi invitate şi fără de veste. Tehuti conducea atacul, dar, ca de obicei, Bekatha îşi susținea cu fermitate sora mai mare.

— Of, ai promis, Tata! Cum poți să fii atât de crud să ne strici distracția, Tata? Aşteptam asta de secole. Nu ne mai iubeşti?

Nu sunt vreun papă-lapte – de cele mai multe ori reuşesc să-mi impun voința de fier, dar nu când e vorba de prințesele mele. Când atacă simultan, niciun om nu îndrăzneşte să le stea în cale, nici măcar eu.

Devreme în dimineața următoare, am traversat Nilul şi m-am îndreptat călare spre Monetăria Regală. Mă duceam să-l anunț pe Zaras de schimbarea datei plecării conform dorinței prințeselor regale şi să mă asigur cu, înainte de asta, Zaras avea să livreze ultimii zece saci cu memi de argint vistieriei regale de la palat.

Cantitatea totală de argint pe care o luam cu noi depăşea zece lakhi, suficient pentru a construi o flotă de corăbii de război şi a plăti o armată de mercenari Totuşi, nu eram împăcat cu gândul că ignoram sfatul prezicătoarei mele şi că puneam în pericol o asemenea comoară uriaşă.

Când am intrat în Monetăria Regală, am constatat că erau o căldură şi o gălăgie ca într-o fierărie. Flăcările răgeau în forje, iar bubuiturile ciocanelor îmi spărgeau urechile.

L-am zărit pe Zaras în partea cealaltă a atelierului. Era dezbrăcat de tunică şi legăna un ciocan de bronz deasupra capului. Brațele lui musculoase străluceau de transpirație, iar sudoarea i se prelingea pe obraji şi îi picura de pe bărbie. Era tipic pentru el să nu stea degeaba când era treabă de făcut. În ciuda gradului militar înalt, se dedicase cu tot sufletul muncii de sclav care era baterea monedelor.

L-am privit cu plăcere. Nu-l văzusem de câteva săptămâni şi aproape că uitasem cât de mult mă ataşasem de el în timpul expediției noastre la Tamiat. Am simțit chiar o puternică împunsătură de regret că nu îndrăznisem să-l am de-a dreapta mea în lunga călătorie care ne aştepta, spre Babilon şi Knossos.

Probabil că Zaras mi-a simțit privirea ațintită asupra lui. Şi-a ridicat ochii şi m-a zărit. A aruncat ciocanul, carea căzut zăngănind pe duşumeaua din piatră, şi, cu mâinile în şolduri, mi-a zâmbit prin fumul forjei.

În ciuda prieteniei noastre, am fost surprins de căldura întâmpinării lui când s-a apropiat cu paşi mari de mine.

—Am crezut că ai uitat de mine şi că m-ai lăsat să putrezesc aici, dar ar fi trebuit să ştiu că nu-i aşa. Un om ca tine nu-şi părăseşte niciodată un prieten. Mi-am lustruit armura şi mi-am ascuțit sabia. Sunt gata să plec cu tine, de îndată ce dai ordinul.

Am fost luat prin surprindere şi am avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu mi se vedea refuzul sau pentru a nu-mi dezvălui în vreun alt mod confuzia.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, i-am spus eu şi am sperat că zâmbetul îmi era convingător. Dar de unde ai ştiut că...?

Am lăsat vocea să mi se piardă înainte de a-i dezvălui faptul că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

— Chiar în această dimineață, un soldat mi-a adus un ordin de la Consiliul de război. Dar, desigur, ştiam că trebuia să mă fi cerut. A râs din nou, iar eu mi-am amintit ce sunet plăcut şi firesc era. Nu am niciun alt prieten sus-pus.

— Al cui sigiliu se afla pe ordin, Zaras?

— Ezit să rostesc numele cu voce tare, însă...

S-a uitat în jur cu un aer secretos înainte de a băga mâna în punga de la brâu şi de a scoate un mic papirus pe care mi l-a înmânat cu grijă şi profund respect.

Am tresărit când am recunoscut semnul regal cu care era sigilat papirusul.

— Faraonul?

Am fost stupefiat de faptul că faraonul s-a preocupat el însuşi de o problemă atât de banală.

— Nimeni altul.

Zaras a privit solemn cum desfăceam papirusul. Ordinul era scurt şi explicit.

„Te vei pune de îndată sub comanda directă a

lordului Taita. Te vei conforma necondiționat ordinelor date de acesta, sub amenințarea pedepsei cu moartea în caz contrar.”

— Unde mergem, Taita? Zaras şi-a coborât vocea, aceasta devenind o şoaptă nerăbdătoare. Şi ce vom face când vom ajunge acolo? Sunt sigur că vom avea parte de lupte grele. Am dreptate?

— O să-ți răspund la aceste întrebări când va veni vremea. Am clătinat cu severitate din cap. Dar să fii pregătit.

El m-a salutat cu pumnul strâns, dar, cu toate că a reuşit să-şi alunge rânjetul de pe chip, ochii îi scânteiau încă.

M-am ocupat rapid de problema monedelor pe care venisem să o discut cu el, apoi m-am grăbit să mă întorc la palat. Doream cu disperare să stau de vorbă cu faraonul şi să-l fac să revoce ordinul dat lui Zaras, dar nu puteam totuşi să dau buzna neanunțat sau neinvitat în încăperile sale. Există un protocol regal strict care trebuie urmat de cei care vor o audiență.

M-am dus direct în anticamera apartamentului regal, unde o duzină de scribi stăteau cu picioarele încrucişate în fața tăbliţelor de scris, mânuind grăbiți pensulele, scriind mesaje şi ordine. Şeful lor m-a recunoscut imediat şi s-a zorit să-şi ofere serviciile. Însă nu m-a putut ajuta.

— Faraonul a plecat de la palat în zorii zilei. N-a

lăsat vorbă când s-ar întoarce. Ştiu că ar fi dorit să discute cu tine dacă era aici. Poate că doreşti să-l aştepți, lord Taita?

Tocmai voiam să-i resping sugestia când, deodată, am auzit inconfundabilă voce a faraonului răsunând pe coridoare. Faraonul a intrat în anticameră urmat de o mulțime de oficiali şi demnitari. De îndată ce m-a văzut, s-a apropiat de mine şi şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Mă bucur că eşti aici. Încă o dată, mi-ai anticipat dorințele, Taita. Tocmai aveam de gând să trimit după tine. Vino cu mine.

Cu mâna încă pe umărul meu, m-a condus la el în cameră şi imediat am început să discutăm o serie de probleme complicate. Apoi, la fel de brusc cum mă întâmpinase, m-a concediat şi şi-a îndreptat atenția spre papirusurile întinse pe masa joasă din fața lui.

— Te implor să-mi mai acorzi un moment din timpul tău, Mem.

Şi-a ridicat capul şi s-a încruntat întrebător la mine.

— În privința căpitanului Zaras şi a ordinelor…

— Cine? Faraonul a părut uşor surprins. Care ordine?

— Zaras. Căpitanul Zaras care a fost cu mine la Tamiat.

— A, el! A răspuns faraonul. Da, vrei să te însoțească în misiunea din Creta. Nu înțeleg de

ce ai avut nevoie de permisiunea mea ca să-l numeşti sau de ce n-ai vorbit direct cu mine dacă ai considerat că era necesar. Nu-ți stă în fire să-i ceri surorii mele să intervină pentru tine. Şi-a coborât privirea spre papirusuri. Oricum, s-a rezolvat şi sper că eşti satisfăcut, Taita.

Fireşte că avusesem suspiciuni în privința persoanei implicate în tărăşenia asta, dar subestimasem tupeul şi viclenia prințesei mele. Era pentru prima dată când intervenea direct în funcționarea ierarhiei militare. Acum, trebuia să iau o decizie rapidă: să capitulez în mod laş sau să am o confruntare cu prințesa Tehuti, care nu se jenase niciodată să se folosească de prerogativele ei regale sau de oricare alt subterfugiu pentru ca lucrurile să desfăşoare aşa cum dorea ea? Mi-am înclinat capul.

— Eşti mărinimos, Alteța Ta, şi îți sunt recunoscător.

Am acceptat inevitabilul.

După ce am terminat pregătirile, iar caravana era gata să plece din Teba, i-am cerul lordului Aton să elibereze un porumbel călător. Pasărea ieşise din ou într-un porumbar al ambasadorului egiptean în Babilon şi ştia unde îi era cuibul. În mesajul purtat de ea, îi ceream ambasadorului nostru să-l informeze pe regele Nimrod al Akkadului şi Sumerului că prințesele regale veneau cu o misiune diplomatică în capitala sa şi

că faraonul Tamose i-ar fi extrem de recunoscător Majestății Sale regele Nimrod dacă acesta le-ar face o primire cordială celor două doamne.

Patru zile mai târziu, un alt porumbel a sosit în hulubăria regală din Teba, întorcându-se din Babilon cu un mesaj din partea regelui Nimrod transmis de ambasadorul egiptean în acel oraş.

Regele îşi reafirma angajamentul de a menține alianța dintre cele două națiuni şi îşi exprima plăcerea de a le primi pe cele două doamne regale la palatul său, unde spera că se vor bucura de ospitalitatea sa pe durata unei vizite lungi.

De îndată ce am primit mesajul, l-am trimis pe Zaras cu o puternică escortă militară în fața caravanei regale, pentru a deschide calea de la Teba până la țărmurile Mării Roşii. Pretextul era că doream să se asigure că nu existau bandiți care să ne pregătească vreo ambuscadă pe drum. Motivul real era că voiam să-l țin departe de draga mea Tehuti.

Nu sunt sigur cum a ajuns să afle Tehuti despre încercarea mea de a o păcăli. Are iscoade pretutindeni, iar haremul regal este un focar de intrigi şi de zvonuri.

Chiar în acea dimineață, îi dădusem ordin lui Zaras să preia comanda avangardei, iar acum şedeam în grădina mea de lângă bazinul cu peşti, bucurându-mă de paharul cu vin cu care obişnuiesc să întâmpin căderea nopții şi să

celebrez trecerea zilei, cu toate realizările şi succesele ei, şi ocazionalele eşecuri. A venit în spatele meu la fel de tăcută ca o umbră şi mi-a acoperit ochii cu mâinile ei reci şi fine, după care mi-a şoptit la ureche:

— Ghici cine-i!

— Habar n-am cine-i, Alteța Ta regală.

— O! Probabil că ai tras cu coada ochiului, a protestat ea şi mi s-a aşezat în poală. Şi-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Te iubesc atât de mult, dragă Tata. O să fac tot ce-mi ceri. Tu o să faci tot ce-ți cer?

M-a îmbrățişat.

— Desigur, Alteța Ta regală. O să fac tot ce nu-ți primejduieşte siguranța sau nu contravine securității şi intereselor Egiptului.

— Nu ți-aş cere niciodată aşa ceva. A părut îngrozită de insinuarea mea. Oricum, până în Sumer şi Akkad, o să fie o călătorie lungă prin deşertul acela cumplit. Eu şi sora mea o să ne plictisim în mod cert şi o să avem mare nevoie de distracție. Ar fi atât de minunat dacă am avea un bard care să ne cânte şi să ne recite poezii.

— De aceea i-ai cerut fratelui tău, faraonul Tamose, să-l pună pe căpitanul Zaras să facă parte din caravana care ne duce pe toți la Babilon?

— Căpitanul Zaras! A exclamat ea cu ochii măriți de surpriză. Vine cu noi? Ce minunat! Este un poet talentat şi are o voce atât de

frumoasă. Poate să călărească împreună cu mine şi cu Bekatha în timpul zilei şi să ne distreze.

— În primul şi-n primul rând, căpitanul Zaras este ofițer şi războinic, nu un menestrel rătăcitor. Avem deja profesionişti – muzicanți, actori şi actrițe, bufoni, jongleri, dansatori, acrobați şi animale dresate, inclusiv un urs care dansează. Zaras va comanda avangarda, trupele care se află în fața caravanei. Ne va deschide calea şi va oferi protecție tuturor, mai ales ție şi surorii tale mai mici.

Zâmbetul mieros a dispărut de pe buzele lui Tehuti. S-a lăsat pe spate şi m-a privit cu răceală.

— De ce eşti atât de rău cu mine, Taita? A vrut ea să ştie.

Eram Taita acum, avertismentul sigur al nemulțumirii regale.

— Îți cer un lucru atât de mărunt.

— Acesta este motivul, înălțimea Ta.

I-am luat mâna dreaptă şi am întors-o cu palma în jos pentru a se vedea inelul cu diamant pe care, din clipa în care i-l dădusem, nu şi-l scosese de pe deget decât ca să-l facă pe Zaras să i-l găsească.

Şi-a smuls mâna din a mea şi a dus-o la spate. Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

Trasase liniile de luptă şi îşi scosese pumnalul metaforic. S-a ridicat şi s-a îndepărtat de mine legănându-şi grațioasă şoldurile, fără să se uite

îndărăt şi fără să rostească alt cuvânt.

În prima zi a lunii Mesore, Zaras, în fruntea gărzilor avangardei, a ajuns în portul Sagafa pe țărmul cel mai apropiat al Mării Roşii. A dat drumul unui porumbel cu un mesaj către mine, în care îmi spunea că găsise flotila de dhow[12]-uri şi de corăbii alcătuită şi pregătită să ia la bord întreaga caravană pentru a traversa marea. Având această certitudine, am dat ordin să pornim la drum.

Faraonul a călărit împreună cu mine în fruntea caravanei cât am urcat faleza Nilului. Când am ajuns sus, am descălecat cu toții.

Prințesele stăteau pe taburete capitonate, de o parte şi de cealaltă a faraonului. Toți consilierii şi ofițerii de rang înalt au format un cerc în jurul trioului regal. Apoi, faraonul mi-a cerut să mă apropii, iar eu am îngenuncheat în fața lui. Stând în picioare lângă mine, s-a adresat audienței:

— Le cer tuturor celor dragi mei şi supuşilor mei adunați aici să fie martori la ceea ce va urma.

Toți cei prezenți, inclusiv Tehuti şi Bekatha, au răspuns cu un strigăt:

— Trăiască faraonul! Fie el onorat şi ascultat!

Cu ambele mâini, faraonul a ridicat mica

---

[12]Ambarcațiune tradițională, cu unul sau două catarge, utilizată în Marea Roşie şi Oceanul Indian (n.tr.).

statuetă din aur a unui şoim deasupra capului său.

— Acesta este şoimul meu sigiliu, simbolul şi pecetea mea. Cel care îl deține vorbeşte cu toată autoritatea dată mie de către zei. Martorii să ia aminte şi să se ferească de puterea şi de mânia mea.

Încă îngenuncheat, mi-am ridicat palmele, iar faraonul Tamose s-a aplecat spre mine şi mi-a pus în mâini sigiliul-şoim.

— Foloseşte-l cu înțelepciune, lord Taita, şi dă-mi-l înapoi data viitoare când ne vom întâlni.

— Cuvântul tău este poruncă, înălțimea Ta! Am strigat eu cu voce puternică şi clară.

M-a ridicat în picioare şi m-a îmbrățişat.

— Fie ca Horus şi toți zeii Egiptului să privească mărinimoşi misiunea ta.

S-a îndepărtat pentru a-şi lua rămas-bun de la surorile sale. Apoi a încălecat, iar alaiul s-a strâns în jurul său. A dat pinteni armăsarului şi a pornit în galop să coboare faleza, îndreptându-se spre zidurile strălucitoare ale Tebei aflate pe malurile Nilului. A trecut de coada caravanei noastre, care urca.

Sclavii au întins un umbrar din păr de cămilă sub care să stăm feriți de soarele care ardea sus pe cer. Ne-am aşezat şi i-am urmărit pe faraon şi escorta lui dispărând în aerul tremurător de sub noi. Capul caravanei a ajuns în dreptul nostru şi a început să treacă pe lângă noi.

În frunte călărea un batalion din gărzile Crocodilul Albastru. Acesta era urmat îndeaproape de cincizeci de cămile şi de călăreții lor. Fiecare dintre aceste animale dizgrațioase căra patru burdufuri enorme cu apă, câte două de fiecare parte a spinării cocoşate. Eram nevoiți să ne bazăm pe ele pentru a traversa lungile pustiuri care separau ochiurile de apă şi oazele de pe arzătoarele întinderi ale Arabiei.

În spatele cămilelor şi a prețioasei ape călărea un al doilea batalion din gărzile Crocodilul Albastru. Era ideal plasat pentru a păzi proviziile de apă sau pentru a se întoarce şi a le apăra pe prințese şi mijlocul vulnerabil al convoiului, în caz că eram atacați de duşmani.

Cu toate că plănuisem ca ruta noastră să treacă mult la sud şi est față de peninsula Sinai, despre care hicsoşii pretindeau că ar fi teritoriul lor, nu voiam să risc în caz că regele Gorrab ar fi aflat de intențiile noastre şi ar fi trimis un batalion de care de luptă să ne intercepteze.

În spatele compactei formații a gărzilor se aflau alte cincizeci de cămile. Acestea cărau corturile, mobilierul şi alte obiecte sofisticate de campare care aveau să fie instalate la fiecare popas din timpul călătoriei.

În urma lor venea pe jos gloata vivandierelor, a servitorilor şi sclavilor. Din procesiune mai făceau parte douăzeci de dromaderi. Aceştia cărau sacii grei cu monede de argint.

Ariergarda era alcătuită din un al treilea batalion de gărzi Crocodilul Albastru, din cai fără călăreți şi care cu bagaje. Când au ajuns în dreptul locului unde ne odihneam, am dat ordin să se strângă umbrarul sub care stăteam.

Am călărit până am ajuns la mijlocul lungii procesiuni şerpuitoare care se întindea pe aproape o leghe în deşert. Greoaiei şi lentei mase de oameni şi animale i-au fost necesare zece zile pentru a ajunge pe țărmul vestic al Mării Roşii.

Zaras a venit călare din portul Sagafa pentru a se întâlni cu noi. El şi garda lui de onoare au galopat de-a lungul convoiului, iar el şi-a strunit calul când a ajuns în dreptul grupului regal şi a sărit din şa pentru a le saluta pe cele două prințese.

S-a lăsat într-un genunchi în fața lui Tehuti şi a salutat-o cu pumnul strâns. Ea l-a răsplătit cu un zâmbet zglobiu.

— Căpitane Zaras, sunt foarte încântată că vom avea parte de compania ta tot restul călătoriei până la Babilon. Îmi amintesc bine declamația ta despre atacul fortăreței de la Tamiat, după ce tu şi lordul Taita v-ați întors din misiune. Mi-ar face mare plăcere să cinezi cu noi în seara asta, iar după aceea, să ne distrezi cu o altă recitare. Cât priveşte restul călătoriei până la Babilon, dorința şi porunca mea este să-i cedezi altui ofițer locul în avangarda acestei caravane şi să îți alegi o

poziție astfel încât să ne poți oferi protecție directă mie şi surorii mele, prințesa Bekatha.

Am suspinat suficient de tare pentru ca ea să mă audă, dar mi-a ignorat protestul discret şi şi-a concentrat toată atenția asupra lui Zaras. El a părut stânjenit şi s-a bâlbâit uşor când i-a răspuns – a fost prima dată când l-am auzit bâlbâindu-se.

— Cuvântul tău este poruncă, înălțimea Ta! Cu toate astea, te voi ruga să mă ierți. Trebuie să-i dau de îndată raportul lordului Taita, căruia faraonul i-a încredințat comanda acestei caravane şi sigiliul-şoim.

Am fost impresionat de loialitatea lui Zaras față de mine şi de încercarea lui de a-i aminti lui Tehuti cine deținea autoritatea supremă. Sărmanul flăcău încerca disperat să iasă cu fața curată din conflictul de interese în care ea voia să-l implice.

Mi-am adunat tot curajul ca să-i sar în ajutor atunci când furtuna regală avea să se reverse asupra capului său. Tehuti nu era obişnuită ca ordinele ei să fie puse nici măcar vag sub semnul întrebării. Dar m-a surprins din nou. În loc să i-o reteze lui Zaras, a zâmbit şi a dat din cap.

— Să faci asta imediat, căpitane Zaras. Datoria de soldat este mai presus de orice altceva.

Zaras a venit lângă mine, iar eu am avut intenționat grijă să rămânem la distanță de urechile prințeselor în vreme ce am călărit spre

marginea falezei sub care, pe țărmul mării, se aflau clădirile răsfirate din Sagafa.

Pricepându-mi intenția, Zaras şi-a coborât vocea când mi-a spus că, în vreme ce aştepta sosirea noastră, a profitat de ocazie pentru a se duce cu un dhow rapid în micul sat pescăresc El Kumm, de pe malul îndepărtat. Mersese acolo pentru a se asigura că beduinul care avea să ne fie călăuză primise ordinele noastre şi ne aştepta împreună cu oamenii lui pentru a ne conduce prin Deşertul Arabiei.

Acesta era Al Namjoo, aceeaşi călăuză care ne condusese când am traversat peninsula Sinai, în călătoria noastră spre țărmurile Mării de Mijloc şi spre fortul Tamiat.

— Sunt încântat să-ți pot spune că Al Namjoo aştepta sosirea noastră de mai bine de două luni, de când a primit mesajul de la noi. Zaras părea mulțumit de sine. Cei doi fii ai lui sunt cu el, dar i-a trimis înainte, pentru a cerceta ochiurile de apă şi oazele de pe traseul caravanei. Până acum, rapoartele pe care i le-au trimis confirmă că în toate e apă, după cum ne şi aşteptam în acest anotimp al anului.

— Sunt uşurat să aud asta, i-am zis eu, apoi m-am uitat pieziş la el. Continuă, Zaras. Voiai să mai spui ceva, l-am îmboldit eu, iar tânărul a părut surprins.

— De unde ai...? A început el, iar eu am completat întrebarea în locul lui.

— De unde am ştiut? Am ştiut pentru că nu prea te pricepi să ascunzi ceva de mine. O spun ca pe un compliment, nu ca pe o mustrare.

El a clătinat din cap şi a râs cu amărăciune.

— Am fost despărțiți prea mult timp, domnule. Uitasem cât de bine ştii să citeşti gândurile oamenilor. Dar ai dreptate, domnule. Voiam să mai menționez ceva, însă am ezitat ca să nu crezi că sunt alarmist.

— Nimic din ce mi-ai putea spune nu mă va face să cred aşa ceva, l-am asigurat eu.

— Atunci, trebuie să-ți zic că, în vreme ce mă aflam în tabăra lui Al Namjoo, trei refugiați au fost aduşi din deşert. Erau într-o stare foarte proastă, aproape morți de sete şi din cauza rănilor. Ca să spun adevărul, unul dintre ei a murit la scurtă vreme după ce a ajuns în siguranța corturilor lui Al Namjoo, iar ceilalți erau incapabili să vorbească.

— De ce nu, Zaras? Ce soartă i-a năpăstuit pe aceşti nefericiți?

— Domnule, primul fusese jupuit cu săbii încinse, aşa că partea cea mai mare a pielii de pe trup îi era arsă. Moartea nu se poate să fi fost decât o fericită eliberare din chinuri. Altuia, limba îi fusese tăiată cu brutalitate din gât. Nu putea decât să mârâie şi să urle ca un animal.

— În numele lui Horus cel milostiv, ce se întâmplase cu ei? L-am întrebat eu pe Zaras.

— Al treilea bărbat scăpase de asemenea răni

cumplite. A putut să ne spună că fusese căpetenia unei caravane de cincizeci de cămile şi la fel de mulți bărbați şi femei, care căra sare şi lingouri de cupru din oraşul Turok când au fost atacați de Jaber al Hawsawi. Acesta e cel pe care oamenii îl numesc Şacalul.

— Îl cunosc doar după reputație, am recunoscut eu. Este unul dintre cei mai temuți oameni din Arabia.

— Există toate motivele pentru a fi temut. I-a castrat şi i-a eviscerat pe toți ceilalți bărbați şi femei din caravană doar pentru a se distra. Desigur, şacalul şi oamenii lui i-au violat pe captivii lor, atât bărbați, cât şi femei, înainte de a-i masacra.

— Unde se află Şacalul acum? Ştia acest om încotro au luat-o?

— Nu, domnule. A dispărut înapoi în deşert. Dar un lucru e sigur, şi anume că va pândi rutele caravanelor precum animalul al cărui nume îi este poreclă.

În acel moment, Tehuti s-a răsucit în şa şi ne-a strigat peste umăr:

— Ce discutați atât de serios? Veniți aici şi călăriți alături de mine şi de Bekatha. Dacă tu şi Zaras vă spuneți unul altuia poveşti, atunci vrem şi noi să le auzim.

Nici măcar eu nu îndrăzneam să-i nesocotesc două ordine date rapid unul după celălalt. Ne-am îmboldit caii ca să ajungem în dreptul

prințeselor. Tehuti şi-a băgat cu abilitate calul între al meu şi al lui Zaras pentru a ne împiedica să discutăm lucruri care n-o interesau în mod deosebit. În clipa aceea, drumul accidentat şi stâncos pe care îl urmam a ajuns pe coama dealurilor, iar Tehuti şi-a strunit calul şi a scos un țipăt de surpriză şi de încântare.

— Uitați! O, uitați-vă la asta! Ați văzut vreodată un fluviu atât de mare şi de albastru? Pe capul încornorat al lui Hathor, cred că-i de o sută de ori mai lat decât Nilul nostru. Nici măcar nu-i văd celălalt mal.

— Ăsta nu-i un fluviu, înălțimea Ta, i-a spus Zaras. Asta-i marea, Marea Roşie.

— Este enormă, s-a entuziasmat Tehuti, iar Zaras n-o cunoştea suficient de bine pentru a-şi da seama că era un spectacol pe care îl dădea pentru el. Trebuie că este cea mai întinsă mare din întreaga lume!

— Nu, Alteța Ta regală, a corectat-o Zaras respectuos. Este cea mai mică dintre toate mările. Marea de Mijloc este cea mai mare, dar înțelepții au calculat că Marele Ocean întunecat pe care pluteşte această lume este şi mai mare.

Tehuti s-a răsucit spre el, deschizând larg ochii de admirație.

— Căpitane Zaras, cunoşti atât de multe lucruri, poate la fel de multe ca lordul Taita. Trebuie să călăreşti alături de mine şi de sora mea, Bekatha, măcar câteva ore în fiecare zi pentru a

ne învăța toate astea.
Tehuti nu este uşor de abătut de la țelul ei.

Traversarea Arabiei a fost infinit mai dificilă şi mai solicitantă decât fusese călătoria spre Tamiat, cu un an în urmă. Atunci, fuseserăm mai puțin de două sute de oameni călătorind rapid şi fără bagaje, şi trebuise să trecem doar golful Suez, acea îngustă fâşie de apă dintre Egipt şi peninsula Sinai, care are o lățime mai mică de cincizeci de leghe.
Acum, trebuia s-o luăm mult prin sud, ca să evităm cu orice preț să intrăm în peninsula Sinai, unde era posibil să stea la pândă carele de luptă pe care regele Gorrab s-ar fi putut să le fi trimis pentru a ne intercepta.
Am fost siliți să traversăm Marea Roşie pe unde avea cea mai mare lățime. Asta a presupus o călătorie de peste două sute de leghe, transportând peste o mie de oameni şi animale în cincizeci de dhow-uri. O asemenea ambarcațiune mică nu putea să care decât zece cămile o dată. Toate trebuiau să facă mai multe traversări.
Ținând cont de toți aceşti factori, trebuia să accept că aveau să fie necesare două luni pline pentru a trece toată caravana noastră în Arabia.
Am campat alaiul regal pe țărmul egiptean în vreme ce elementele principale erau transportate peste marea îngustă. Aflasem pe pielea mea că nu era înțelept să le laşi pe prințese să se

plictisească sau să le laşi prea mult timp liber.

Tabăra regală a fost separată cu grijă de restul corturilor. Cu toate că avea dimensiunea unui mic sat, depăşea chiar şi un oraş mare în privința somptuozității şi a nenumăratelor obiecte de confort şi lux care îi înconjurau pe ocupanții ei.

La fiecare câteva zile, prințesele luau parte la o partidă de vânătoare călare condusă de mine. Fie urmăream câte o gazelă de deşert iute de picior, care zbura la fel de uşoară ca un fluture peste întinderile sărate, fie urcam dealurile către locurile unde ibecşii cu coarne curbate hălăduiau pe stânci. Când nu practicau acest soi de vânătoare, fetele îşi asmuțeau şoimii dresați asupra rațelor şi gâştelor sălbatice aflate de-a lungul țărmului.

Alteori, organizam picnicuri pe insulele din larg, unde fetele puteau să înoate în apele translucide sau să vâneze cu lancea peşti-spadă şi bibani-de-mare care se aflau din belşug printre recifele de coral subacvatice.

Un lucru asupra căruia am insistat a fost ca, în majoritatea dimineților, să studieze. Adusesem cu noi doi scribi erudiți care să le învețe scrierea, matematica şi geometria. Şi mie îmi plăcea să le dau lecții. Orele noastre însemnau muncă grea şi solemnă intercalate cu accese de veselie şi chicoteli de fetişcane. Pentru mine, aceasta era perioada favorită a zilei. Vorbeau cu Loxias în

minoiană, excluzându-mă din conversația lor de parcă nu înțelegeam un cuvânt în acea limbă. Discutau cu detalii senzuale cele mai intime subiecte. Loxias era cea mai mare dintre ele, aşa că se impusese drept autoritate în materie de tot ce însemna carnal şi erotic. Cu toate astea, ascultând-o, mi-a fost clar că nu avea absolut deloc experiență practică. Pentru detalii, se baza întru totul pe o imaginație bogată.

În timpul acestor ore, am reuşit cu adevărat să le cunosc mai bine şi să aflu ce se petrecea de fapt în acele frumoase şi înfierbântate căpşoare.

Fiecare susținea că descoperise iubirea vieții ei. Loxias se decisese asupra lordului Remrem. Cu toate astea, încremenea ca piatra în prezența lui – îi pierea glasul şi era incapabilă să facă altceva decât să-şi plece ochii şi să se îmbujoreze. Cred că era mai mult stânjenită de faptul că el era lord al Consiliului Regal, iar ea era o fată de rând şi o străină. Nu părea deloc deranjată de faptul că el avea de două ori vârsta ei, că avea deja trei soții şi că nici măcar nu era conştient de existența ei.

Bekatha fusese fermecată de Hui, faimosul călăreț şi luptător în care de luptă. Habar n-avea că, atunci când îl capturasem, era frate de sânge cu infamul criminal Basti cel Crud. Făcusem tot posibilul să-l îmblânzesc şi să-l civilizez, dar încă mai avea o doză zdravănă de barbarie în el, care se manifesta mai ales în privința simțului umorului. Bekathei nimic nu-i plăcea mai mult

decât să fie zgâlțâită pe cel mai denivelat teren pe care Hui îl putea găsi în carul lui de luptă, agățându-se de el cu ambele brațe petrecute pe după talia lui şi țipând ca un suflet pierdut în Hades. Cei doi făceau glume şi îşi adresau insulte total de neînțeles pentru oricine îi auzea, dar care îi făceau pe amândoi să se îndoaie de râs. Ca semn al atenției speciale de care se bucura, Bekatha îl bombarda peste masă cu bucățele de pâine şi fructe, atunci când el accepta invitația să mănânce cu noi.

Tehuti se ținea la distanță de aceste discuții şi manifestări ale afecțiunii. Niciunul dintre noi n-a presat-o în legătură cu acest subiect.

Serile treceau cu ghicitori, poveşti şi poezii, cântat din gură şi la instrumente muzicale sau piese de teatru.

Prin aceste mijloace şi cu o planificare atentă, am reuşit să le țin pe cele trei fete pe care le aveam în grijă departe de năzbâtii primejdioase, iar zilele treceau în zbor la fel de rapid ca al păsărilor migratoare. În cele din urmă, cea mai mare parte a convoiului nostru a fost trecută pe țărmul estic al mării şi a venit vremea să-l urmăm.

Înainte de răsăritul soarelui în a cincisprezecea zi a lunii lui Athyr, ne-am adunat cu toții pe plajă, iar cele trei preotese ale lui Hathor, ajutate cu pricepere de Tehuti şi de Bekatha, au sacrificat pentru zeiță un frumos berbec alb.

I-am promis zeiței că îi vom aduce drept ofrandă o cămilă dacă ne arăta bunăvoință atunci când aveam să ne aflăm pe apă şi dacă ne ajuta să ajungem teferi pe țărmul îndepărtat. Apoi ne-am îmbarcat şi ne-am îndepărtat de plajă.

Zeița ne-a ascultat pesemne ruga, deoarece a trimis o briză caldă şi sprințară dinspre Egipt, care să ne umfle pânzele şi să ne poarte în grabă flotila prin apele agitate. Înainte de apusul soarelui, Africa s-a cufundat în valurile din spatele nostru.

La coborârea întunericului, pe fiecare ambarcațiune a fost înălțat un felinar pe catarg, ca să ne vedem unii pe alții. Călăuzindu-ne după stele, ne-am menținut cursul spre est. Când au mijit zorii, am zărit în depărtare țărmul Arabiei, ca un şir de dinți de rechin cariați, negri pe fundalul cerului albastru şi proaspăt al dimineții. Am navigat către el toată ziua, iar soarele se afla la o palmă deasupra orizontului când cincizeci de oameni din gărzile Crocodilul Albastru au intrat în apă ca să tragă dhow-urile sus pe plajă. Fetele au păşit pe pământul Asiei fără să-şi ude picioruşele grațioase. Tabăra regală cu toate minunățiile ei era instalată departe de apă, gata să le primească. Eu poruncisem să se întâmple astfel.

Totuşi, n-am îndrăznit să întârziem acolo fiindcă în fiecare zi consumam cantități uriaşe din prețioasa apă dulce.

Partea principală a convoiului, cu tot cu bagaje, plecase cu multe zile înaintea noastră. Deja trebuia să fi parcurs peste o sută de leghe. A doua zi după sosirea noastră în Arabia, am încălecat pe cai şi pe cămile şi am pornit pe urmele sale.

De îndată ce ne-am îndepărtat de influența răcoritoare a mării, soarele, aflat sus pe cer, a devenit prea dogoritor pentru a ne îngădui să călătorim în miezul zilei. De atunci încolo, ne-am început fiecare etapă după-amiază târziu, când soarele îşi pierdea puțin potrivnicia copleşitoare. Am călătorit noaptea, oprindu-ne doar pentru câte o oră la miezul nopții, ca să adăpăm caii şi cămilele cu apa depozitată pentru noi de cei din caravana principală. Apoi, mergeam până la răsăritul soarelui. Când căldura devenea de nesuportat, ridicam corturile şi zăceam asudând la umbra lor, până când soarele cobora suficient pentru a ne îngădui să repetăm ciclul.

După cincisprezece zile şi nopți, am ajuns în sfârşit convoiul principal. Burdufurile din piele erau deja mai mult de jumătate golite, doar câțiva litri de apă verde şi sălcie clipocind pe fundul lor. Am fost silit să reduc rația zilnică la două căni de persoană.

Intrasem în plin deşert. Dunele se unduiau la nesfârşit în fața noastră. Caii dădeau semne de istovire. Chiar şi dacă aveau în spinare un

călăreț uşor, nisipul moale le îngreuna teribil înaintarea. I-am lăsat să se alăture cailor de schimb din fața caravanei şi am ales cele mai bune cămile pentru fete şi pentru restul grupului nostru.

Al Namjoo m-a asigurat că vom găsi apă după doar câteva zile de mers. Aşa că le-am luat pe fete şi, împreună cu Zaras şi escorta lui, am luat-o înaintea convoiului principal pentru a găsi ochiul de apă promis.

Al Namjoo mi l-a dat pe Haroun, fiul lui cel mare, să ne fie călăuză. Astfel, am putut să călătorim mult mai repede decât convoiul principal. Am călărit din răsputeri, iar la prima licărire a zorilor, Haroun s-a oprit pe culmea unei alte monstruoase dune din nisip roşu şi a arătat în față.

Înaintea noastră se întindea o stâncă înaltă, din rocă striată. Straturile orizontale aveau culori contrastante, dar aprinse, variind de la galben ca mierea şi alb precum creta la roşu şi albastru, şi negru. Unele dintre straturile mai moi fuseseră erodate mai profund decât cele de deasupra şi de dedesubt. Acestea formau galerii ieşite în afară şi caverne adânci alungite arătând aproape ca şi cum ar fi fost proiectate de un arhitect dement.

— Acest loc se numeşte Miyah Keiv, ne-a spus Haroun. Tradus din arabă, ar însemna „peştera apei”.

Haroun ne-a condus sub peretele vertical al

stâncii, la baza căruia se deschidea o fisură laterală joasă. Era exact atât de înaltă cât să poată intra fără să se aplece un bărbat bine făcut, dar avea o lățime mai mare de o sută de paşi şi era atât de adâncă, încât n-am reuşit să văd până unde se întindea în stâncă.

— Apa se află în adâncurile acestei peşteri, ne-a zis Haroun.

Prințesele şi Loxias şi-au îndemnat cămilele să îngenuncheze, apoi au sărit de pe şeile din lemn sculptat. Le-am condus pe toate trei spre intrare, în vreme ce Zaras şi-a ținut oamenii locului pentru a ne lăsa singuri.

Duşumeaua de piatră cobora lin sub picioarele noastre şi, pe măsură ce înaintam, lumina zilei pălea, iar aerul devenea mai rece, până când diferența de temperatură față de căldura directă a soarelui de-afară ne-a făcut să tremurăm.

Deja simțeam mirosul apei şi o auzeam picurând undeva în fața noastră. Gâtul mi s-a încleştat de sete. Am încercat să înghit, dar aveam prea puțină salivă în gură. Fetele m-au apucat de mâini şi m-au tras spre baza pantei.

Un bazin larg se întindea în fața noastră, suprafața sa strălucind datorită luminii reflectate de la intrarea în peşteră. Aceeaşi lumină crea iluzia că apa era neagră precum cerneala de sepie. Niciunul dintre noi n-a ezitat, ci, cu țipete vesele, ne-am aruncat cu toții în apă, încă purtând tunicile şi sandalele. Am

îngenuncheat până ce apa mi-a ajuns la bărbie. Mi-am privit trupul şi am văzut că, departe de a fi neagră, apa era limpede precum diamantul pe care i-l dădusem lui Tehuti. Mi-am umplut gura şi am suspinat de plăcere.

Am băut cele mai bune vinuri din pivnițele palatului din Teba al faraonului, dar niciunul nu se putea compara cu apa acestui divin şi neştiut izvor.

Fetele se aflau în mijlocul bazinului, stropindu-mă pe mine şi una pe alta, icnind şi țipând din pricina apei reci. Încurajați de hărmălaie, Zaras şi oamenii lui au venit alergând în josul pantei. Țipau şi râdeau şi s-au aruncat şi ei în apa întunecată.

După ce am băut până ne-am umflat burțile, oamenii au umplut burdufurile pe care le aduseserăm cu noi şi le-au cărat afară la cămile. Zaras nu le-a îngăduit să aducă animale acelea mari la bazin. Acoperişul de stâncă era prea jos ca ele să poată trece pe sub el, iar riscul să întineze sublima apă cu balegile lor era prea mare.

Haroun mi-a confirmat estimarea că restul caravanei se afla la cel puțin trei zile în urma noastră. Asta nu m-a îngrijorat din cale-afară deoarece fetele erau obosite de călătorie, iar acum ar fi avut ocazia să-şi recapete pe deplin forțele.

Ceea ce mă preocupa cu adevărat era vulnerabilitatea noastră în acest loc. Amplasarea ochiului de apă era bine cunoscută de toate triburile beduinilor cale de sute de leghe în jur. Noi eram un grup mic, însă animalele noastre, armele şi armurile erau foarte prețuite de acele triburi şi ar fi fost foarte atrăgătoare pentru nelegiuiții care se găseau printre ei. Dacă aflau de prezența noastră la ochiul de apă şi cât de puțini eram, am fi fost în mare primejdie. Trebuia să fim atenți şi să ne asigurăm că nu aveam să fim luați prin surprindere.

De îndată ce Zaras şi oamenii lui s-au primenit, i-am scos din peşteră, am postat santinele şi am organizat apărarea pentru a păzi zona.

Apoi, i-am luat cu mine pe Zaras şi pe Haroun ca să explorăm împrejurimile şi să vedem dacă există urme că vreo altă ființă omenească trecuse recent pe-aici.

Toți trei eram complet înarmați. Eu îmi purtam arcul lung pe un umăr şi o tolbă cu săgeți pe celălalt. În plus, sabia de bronz îmi atârna în teaca de pe şoldul drept.

Când am ajuns pe culmea celei mai apropiate dune, ne-am despărțit. Dar, înainte de asta, ne-am înțeles să ne întâlnim înapoi la Miyah Keiv înainte ca soarele să ajungă la zenit, ceea ce avea să se întâmple în aproximativ o oră. L-am trimis pe Zaras să descrie un cerc spre nord, iar pe Haroun să investigheze ceea ce părea a fi urma unei caravane în valea de sub noi. Eu am mers pe creasta dunei către sud.

Era greu să rămâi neobservat, deoarece aproape că nu aveai niciun fel de acoperire în acest teren, dar am avut grijă să nu mă profilez deasupra liniei orizontului, unde un duşman m-ar fi putut zări de la mare distanță.

Foarte curând, m-am pomenit fermecat de acest peisaj sterp şi sumbru, dar în acelaşi timp halucinant de frumos. Existau o infinitate de dune la fel de nestatornice ca unduirile unei mări liniştite, netede şi flexibile ca trupul unei femei frumoase, lipsite de muchii dure, maleabile şi măiestrit modelate. Crestele acestor valuri de nisip erau spulberate de vânt, care le schimba formele dinaintea ochilor mei. Urmele paşilor de om şi de copite se contopeau foarte repede şi curând dispăreau cu totul.

Umblând prin ea, n-am găsit nimic în această lume care să-mi indice că om sau animal existaseră vreodată aici. Până când, brusc, am remarcat o mică bucată de os albită de soare ieşind din nisipul de la picioarele mele. Am

îngenuncheat pentru a-l dezgropa şi am fost surprins să constat că era craniul şi ciocul căscat al unei păsări de noapte. Probabil că fusese purtată de un vânt neobişnuit departe de meleagurile ei.

M-am întors şi am coborât duna. După ce am ajuns la poale, m-am îndreptat spre intrarea în peştera unde se afla ochiul de apă subteran. Apropiindu-mă, am auzit râsete feminine şi zgomot de apă împroşcată.

Zaras se întorsese înaintea mea. El şi oamenii lui scoseseră şeile de pe cămile şi le duseseră sub ieşindul de deasupra peşterii, pentru a îngenunchea la umbră. Oamenii le țesălau şi le hrăneau cu orz din traiste legate sub bot. L-am întrebat pe Zaras:

— Ai găsit ceva?

— Nu, domnule. Nimic.

— Unde este Haroun? S-a întors?

— Nu încă, dar va veni curând, a răspuns el.

Am ezitat în gura cavernei. Totul părea perfect normal şi firesc. Nu pricepeam motivul senzației de anxietate care nu-mi dădea pace, dar ştiam că nu trebuie s-o ignor.

În loc să intru în peşteră, m-am răsucit şi am luat-o pe lângă peretele de stâncă în direcție opusă. Peştera nu se mai vedea când am ajuns într-un loc unde o fisură îngustă brăzda suprafața verticală a pietrei. Nu o remarcasem înainte, aşa că am studiat-o câteva clipe şi apoi

m-am decis că aş putea să urc pe stâncă şi să văd ce se află dincolo de ea. Am întins mâna şi am pus-o pe piatră.

Soarele o încinsese, aşa că m-a ars ca un cărbune aprins. Mi-am retras mâna atât de repede, încât am scăpat craniul de pasăre pe care îl țineam încă. Mi-am supt degetul ars, până când durerea s-a domolit, iar apoi m-am aplecat să iau craniul. M-am oprit înainte ca degetele mele să-l atingă.

Foarte aproape de stâncă, acolo unde vântul încă n-o erodase, în nisipul întărit se afla urma unui picior de om.

În timp ce o priveam, o parte a amprentei a dispărut din pricina unei uşoare alunecări a nisipului, demonstrând cât de recent era.

Cu siguranță, nu fusese lăsată de vreuna dintre fetele inele. Era urma unui picior mare de bărbat, purtând o sanda cu talpă din piele netedă. Din spate, încă mai auzeam vocile slabe şi râsetele ocazionale ale lui Zaras şi ale oamenilor săi. M-am întors repede într-un loc de unde puteam vedea intrarea în peşteră şi grupul de oameni aflat în fața ei. O privire rapidă a fost suficientă pentru a fi absolut sigur de ceea ce ştiam deja. Toți bărbații purtau obişnuitele sandale militare cu tălpi având ținte de aramă.

Exista un străin printre noi.

Următorul lucru la care m-am gândit a fost siguranța tetelor. Mi-am aplecat capul pentru a

asculta vocile care încă răsunau din adâncul cavernei. Am recunoscut Imediat două dintre ele, dar n-am izbutit s-o disting pe a treia. Încercând să-mi ascund neliniştea de oameni, am trecut grăbit pe lângă ei şi am intrat în peşteră. Am coborât repede panta de piatră care ducea spre marginea bazinului. M-am oprit câteva momente ca să le îngădui ochilor să se acomodeze cu semiîntunericul şi m-am uitat la trupurile albe şi nubile care se zbenguiau ca nişte vidre neastâmpărate în apele întunecate. Însă erau numai două.

— Bekatha! Am strigat eu la ea, vocea ridicându-mi-se pe măsură ce se instala panica. Unde-i Tehuii?

Capul i s-a ridicat din apă, părul roşu-auriu acoperindu-i ud fața.

— S-a dus afară ca să-i aducă o ofrandă lui Seth!

Acesta era eufemismul lor copilăresc pentru încheierea procesului digestiv.

— Încotro a luat-o?

— Nu m-am uitat. A spus doar că se duce afară pentru asta.

Tehuti era o copilă delicată. Ştiu că s-ar fi ascuns ca să facă acest lucru intim. N-ar fi rămas în cavernă. S-ar fi dus în deşert. Am fugit înapoi către gura peşterii. Zaras şi oamenii lui încă se aflau acolo unde îi văzusem ultima oară, grupați în stânga intrării. Am strigat la Zaras:

— Ai văzut-o pe prințesa Tehuti ieşind din cavernă?

— Nu, domnule.

— Dar restul oamenilor? A văzut-o vreunul dintre voi?

Au clătinat din cap fără să rostească un cuvânt.

Tehuti i-ar fi evitat. Mi-am zis că, probabil, găsise o altă ieşire din peşteră. M-am răsucit şi am luat-o la fugă pe lângă despicătura în stâncă unde văzusem urma de picior străină.

— Horus, ascultă-mă! Am apelat eu la zeul meu, rugându-mă cu toată forța minții, dezlănțuind ciudata putere din mine pe care am învățat s-o chem în vremuri de restrişte şi deznădejde. Deschide-mi ochii, o, Horus! Lasă-mă să văd. O, zeu iubit, lasă-mă să văd!

Am închis strâns ochii timp de zece bătăi de inimă, iar când i-am deschis din nou, privirea mea căpătase o intensitate luminoasă. Marele zeu Horus mă auzise. Vedeam cu ochiul meu interior. În jurul meu culorile erau mai vii, formele, mai clare şi având contururi mai bine definite.

M-am uitat în lungul bazei peretelui de stâncă şi am văzut-o. Nu era Tehuti, ci amintirea locului unde se aflase de curând, ca un ecou sau o umbră a ei. Era ca o pată în strălucire, un mic nor intangibil. Ea dansa îndepărtându-se de mine, mişcându-se paralel cu peretele striat.

Am ştiut instinctiv că era urmărită şi că încerca

să scape de primejdie. Îi simțeam teama rezonând în inima mea şi simțeam pe limbă gustul terorii.

— La arme, Zaras! Am urlat eu. N-am realizat că vocea mea putea avea o asemenea forță. Lasă cinci oameni cu Bekatha şi Loxias. Restul încălecați şi urmați-mă!

Ştiind că Zaras mă auzise, am luat-o la goană fără să mă uit îndărăt, concentrându-mă cu totul asupra efemerului nor care nu era Tehuti, dar era însăşi esența ei.

Deodată, am simțit că am aripi la picioare. Alergam tot mai repede şi mai repede, dar norişorul se îndepărta la fel de repede, trăgându-mă după el de parcă eram prins în siajul lui. Apoi, brusc, s-a dizolvat în neant acolo unde stânca striată cotea.

Strălucirea s-a estompat în ochii mei, iar vederea mi-a revenit la normal. Picioarele au încetinit şi au devenit grele, lipsite fiind de sprinteneala dăruită de divinitate. M-am silit să înaintez până când am ajuns în locul unde umbra ei dispăruse. M-am oprit, răsuflarea arzându-mi plămânii.

Am privit cu sălbăticie în jur, dar nu am zărit nimic.

Ea dispăruse.

Apoi, mi-am coborât privirea spre pământ şi, cu toate că viziunea ei pierise, lăsase urme ale picioarelor desculțe în nisip, acolo unde era ferit

de vânt. Mi-am ridicat ochii pentru a le urmări şi am văzut că, după câțiva paşi, dispăreau din nou, dar, de data asta, nu din cauza vântului. Nisipul fusese scormonit de picioare bărbăteşti purtând sandale cu tălpi netede. Nu mi-am putut da seama câți erau, dar am bănuit că o duzină sau mai mulți. Mi-a fost clar că Tehuti fusese urmărită de aceşti oameni. Când o prinseseră, se luptase cu ei. Tehuti poseda forța unei pisici sălbatice atunci când era stârnită, dar, în cele din urmă, o copleşiseră.

Captivă între ei, o târâseră până la baza stâncii. Aici, am văzut o altă despicătură în piatră. Însă aceasta era mai lată şi nu atât de abruptă ca prima.

Era mai mult ca o casă a scării, nu ca un horn. Ştiam că aş putea să mă urc uşor, dar cămilele aveau să trebuiască a găsi o altă cale de a ajunge pe creasta stâncii. M-am uitat îndărăt şi l-am văzut pe Zaras călărind prima cămilă de-a lungul bazei stâncii şi apropiindu-se de mine. Văzând că mă uit la el, a strigat neliniştit:

— Ce se petrece, Taita? Ce vrei să facem?

— Tehuti a fost răpită. Probabil că au aşteptat-o aici. Am arătat către fisura din stâncă. Au târât-o pe aici în sus, pe unde cămilele nu pot urca.

— Cine sunt oamenii aceştia? De unde au venit?

— Nu ştiu, Zaras. Nu mai pune întrebări fără rost. Luați-o călare pe lângă baza stâncii, până găsiți un loc pe unde să puteți urca. Eu pornesc

pe aici după ei.

— O să-mi trimit jumătate din oameni după tine, ca să te ajute. Apoi, îi iau pe ceilalți cu mine şi ne întâlnim pe creasta stâncii.

Nu i-am răspuns, ci mi-am păstrat suflul pentru urcuşul pe care îl aveam în față. Urcam cu paşi egali, economisindu-mi forțele. Îi auzeam pe oamenii lui Zaras venind în urma mea. Deşi toți erau mai tineri decât mine, m-am menținut cu uşurință în fața lor.

La jumătatea drumului către vârf, am auzit voci de deasupra. M-am oprit câteva secunde, ca să ascult. Nu vorbesc perfect limba arabă, dar înțeleg suficient ca să pricep despre ce-i vorba.

Bărbații de sus erau beduini şi se îndemnau unul pe altul să meargă mai repede. Apoi, am auzit țipătul slab al lui Tehuti – aş fi recunoscut vocea aceea oriunde şi în orice condiții.

— Fii curajoasă, Tehuti, am strigat eu la ea, cu capul dat pe spate. Sosesc! Şi vine şi Zaras cu toți oamenii lui.

Sunetul vocii ei a fost un imbold pentru mine – am urcat şi mai repede, cu o forță înzecită şi o hotărâre de nestrămutat. Apoi, deasupra mea, am auzit nechezatul unui cal, zgomot de copite şi zornăitul harnaşamentului. Oamenii care o țineau captivă încălecau.

Tehuti a țipat din nou, însă cuvintele i-au fost acoperite de strigătele arabilor care urcau pe cai şi apoi de pocnetele bicelor cu care îşi îndemnau

bidiviii la galop. Caii au fornăit, iar după aceea, copitele au bufnit surd în nisipul moale.

Mi-am dat seama atunci de ce bandiții îşi lăsaseră caii pe coama stâncii. Ştiau că se vor putea întoarce repede la ei, în vreme ce noi aveam să pierdem timpul căutând o altă cale de a urca masivele cămile pe stânca inaccesibilă.

Am străbătut în goană ultimii iarzi ai urcuşului şi m-am rostogolit peste buza stâncii. M-am oprit pentru a evalua situația.

În fața mea se afla un grup de treizeci sau patruzeci de călăreți arabi îmbrăcați în burnuzuri prăfuite şi cu keffieh-uri pe cap. Cu toții încălecaseră deja şi se îndepărtau în goană, îmboldindu-şi bidiviii cu strigăte sălbatice, strigând triumfători unul la altul.

Unul dintre aceşti bandiți încă se lupta cu Tehuti. O aruncase peste partea din față a şeii şi, în vreme ce eu priveam, a încălecat în spatele ei. Era o brută mare şi puternică, având o barbă neagră şi cârlionțată. Corespundea descrierii pe care Al Namjoo i-o făcuse banditului Al Hawsawi, Şacalul. Dar nu putem fi sigur că el era.

Tehuti îl lovea şi țipa, însă el o ține cu uşurință pe şa, imobilizându-le cu o singură mână pe ale ei. Am văzut că tunica şi părul ei încă erau ude după baia făcută. Buclele jilave îi dansau în jurul capului.

S-a uitat îndărăt şi m-a văzut pe buza stâncii,

iar chipul i s-a luminat de o mişcătoare licărire de speranță. Am citit pe buzele ei că mi-a rostit numele.

— Tata! Te rog, ajută-mă!

Cu mâna liberă pe hățuri, cel care o răpise a tras într-o parte capul animalului şi i-a dat pinteni s-o ia la goană peste câmpia stâncoasă, îndepărtându-se de mine. S-a uitat îndărăt pe sub braț şi a rânjit jubilând. Acum, am fost sigur că era Şacalul. M-am întrebat repede de unde ştiuse că veneam la această Miyah Keiv din stânca striată.

Banda lui s-a strâns în grup compact în jurul său. Nu i-am putut număra. Privindu-i îndepărtându-se, aproape că am fost copleşit de un val de furie sălbatică, dar inutilă, care m-a cuprins şi care amenința să mă sufoce.

Mi-am revenit rapid în fire şi mi-am dat jos de pe umăr arcul de război. Din trei mişcări iuți, fixasem coarda şi duceam mâna la spate ca să scot o săgeată din tolbă.

Distanța creştea repede. Ştiam că, în câteva secunde, atât Tehuti, cât şi răpitorul ei aveau să se afle dincolo de bătaia arcului. Mi-am luat poziția cu umărul stâng îndreptat spre țintă şi mi-am ridicat ochii peste linia orizontului, apreciind unghiul pe care trebuia să-l dau săgeții pentru a-l nimeri pe Şacal.

Bucuria luptei mi-a cuprins sufletul când mi-am dat seama că trupul Şacalului era

interpus între mine şi Tehuti şi că, fără să vrea, o proteja de săgeata mea.

Puteam trimite săgeata fără grijă că o voi lovi pe ea. Am tras coarda şi penele săgeții mi-au atins buzele. Fiecare muşchi din brațe şi din partea superioară a pieptului era tensionat de imensa greutate a arcului încordat. Sunt foarte puțini alți oameni capabili să întindă la maximum arcul meu. Nu este vorba doar de forță brută. Mai e nevoie de o poziție anume şi de un echilibru corespunzător, de a deveni una cu arcul.

Când mi-am desfăcut cele trei degete care țineau coarda, aceasta s-a smucit năprasnic, jupuindu-mi pielea de pe antebraț. Am simțit sângele țâşnind strălucitor din rană. Nu avusesem timp să-mi pun apărătoarea de piele pentru a mă proteja.

N-am simțit nicio durere. În schimb, inima mi s-a avântat la fel ca săgeata pe care o trimisesem în zbor, deoarece am văzut că trăsesem perfect. Am ştiut că porcul care o răpise pe Tehuti era mort încă înainte ca el să fie conştient de asta.

Apoi, brusc, am urlat de furie şi de frustrare văzând cum călărețul care gonea în spatele țintei mele a tras calul într-o parte. Numai Horus ştie de ce a făcut asta – probabil, ca să evite o groapă. Indiferent de motiv, mi-a acoperit ținta. Am văzut cum săgeata cade asupra lui ca un şoim în picaj şi îl loveşte în partea de sus a spinării, la trei centimetri de coloana vertebrală. Şi-a aruncat

capul pe spate şi s-a zvârcolit în agonie, în vreme ce încercă să-şi ducă mâna îndărăt ca să apuce săgeata. Dar încă mă împiedica să-mi văd ținta.

Am scos o a doua săgeată şi am trimis-o în zbor cu speranța disperată că bărbatul rănit s-ar putea să alunece din şa şi să cadă la pământ cât aceasta încă era în zbor, descoperind astfel întregul trup al lui Al Hawsawi. Însă arabul rănit se agăța cu încăpățânare de şa; abia când a doua săgeată i s-a înfipt în ceafă, trupul inert s-a prăbuşit din şa şi s-a rostogolit în praful ridicat de caii din fața lui.

Dar deja Al Hawsawi nu se mai afla în bătaia săgeții mele. Am tras încă una în urma lui, deşi ştiam că nu mai exista nicio şansă să-l atingă. Însă m-am blestemat pe mine şi pe toți zeii întunecați care îl protejaseră pe Al Hawsawi, atunci când ultima săgeată a căzut la douăzeci de paşi în urma calului său.

Am luat-o la fugă spre locul unde zăcea trupul omului cu două săgeți înfipte în el. Voiam să ajung la el înainte să moară, ca să apuc să-l bat şi să smulg nişte informații de la el. Poate că, dacă aveam noroc, reuşeam să aflu numele real al tâlharului care o răpise pe Tehuti şi unde l-aş putea găsi.

N-a fost să fie. Banditul fără nume era mort când am ajuns la el. Un ochi îi era dat peste cap, aşa că doar partea albă i se vedea, pe când celălalt se holba la mine cu ofensă mută. L-am

lovit oricum, şi nu doar o dată. Apoi, m-am aşezat lângă el şi am înălțat o rugăciune disperată către Hathor, Osiris şi Horus, implorându-l pe fiecare să aibă grijă de Tehuti până când izbuteam s-o eliberez.

Lucrul pe care îl urăsc cel mai mult când vine vorba de zei este că îți sunt rareori la îndemână atunci când ai cea mai mare nevoie de ei.

Aşa că, în vreme ce aşteptam ca Zaras să mă găsească, în am apucat să scot săgețile din cadavrul banditului pe care îl doborâsem. În tot Egiptul nu există nimeni care săse priceapă mai bine decât mine la confecționarea săgeților.

Lui Zaras i-a luat aproape o oră să sosească. Până atunci, ceata bandiților beduini dispăruse de mult în praful şi lumina orbitoare de la orizont. De obicei, îmi stăpânesc perfect emoțiile. Pot să rămân calm şi lucid în fața dezastrelor şi tragediilor. Când spun asta, mă refer la cucerirea oraşelor, masacrarea armatelor şi alte asemenea neplăceri. Dar pierderea lui Tehuti mi-a provocat o furie copleşitoare, cutremurătoare şi neputincioasă. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât emoțiile mele se intensificau şi dădeau în clocot.

Oamenii pe care Zaras îi trimisese să urce pe stâncă după mine au devenit ținta furiei mele. Am urlat la ei, reproşându-le că erau atât de începți şi de ineficienți. I-am acuzat de laşitate şi

delăsare când am avut nevoie de ajutorul lor.

Când, în cele din urmă, am zărit praful stârnit de cămilele lui Zaras, care se apropiau de marginea de sus a peretelui de stâncă striată, nu m-am mai putut stăpâni nici măcar o clipă. Am luat-o la fugă spre el. Îi strigam să se grăbească, deşi nu mă putea auzi încă.

Cu toate astea, când s-a apropiat suficient pentru a desluşi expresia de pe chipul lui, am realizat că nefericirea lui o egala sau poate o întrecea pe a mea. Pe cât de tare şi de amarnic urlam eu la el să se grăbească, pe atât de tare sau chiar mai tare, mă implora el să-i spun unde se afla Tehuti şi dacă mai trăia.

Atunci mi-am dat seama că între aceşti doi tineri nu era doar o dragoste trecătoare oarecare. Era aceeaşi pasiune măreață şi imaculată pe care eu o nutrisem pentru mama lui Tehuti, regina Lostris. Am văzut că durerea lui Zaras pricinuită de pierderea lui Tehuti era la fel de devastatoare cum fusese cea pe care mi-o provocase cândva pierderea mamei ei.

În clipa în care am conştientizat acest fapt, am realizat şi că lumea se schimbase pentru noi trei.

L–am privit pe Zaras aducându-şi oamenii spre mine cu toată viteza cu care cămilele puteau să galopeze. Erau toate nişte animale magnifice.

Pe distanță scurtă, caii beduinilor puteau întrece cămilele mele, însă nu puteau menține

acel ritm mai mult de două sau trei ore. Pe de altă parte, cămilele mele puteau alerga o zi întreagă pe solul nisipos şi nesigur. Cămilele mele îşi făcuseră recent plinul cu apă. În aceste condiții de sete, căldură şi goană pe nisip, caii aveau să fie epuizați până a doua zi la răsăritul soarelui, în vreme ce cămilele puteau alerga o săptămână întreagă de azi înainte.

Îmi pregătisem deja ordinele pentru Zaras, până să ajungă el la mine. Avea câte un om înarmat în spinarea fiecărei cămile. Numaidecât i-am pus pe jumătate din ei să descalece şi să se întoarcă pe jos la cavernă, pentru a le veghea pe celelalte două fete. Fireşte, siguranța Bekathei era de o sută de ori mai importantă decât a lui Loxias, dar ajunsesem s-o îndrăgesc şi pe micuța fetişcană cretană.

Zaras dăduse dovadă de înțelepciune încărcând fiecare cămilă cu burdufuri pline cu apă. Acesta fusese unul dintre motivele întârzierii lui. Acum, jumătate din şei erau goale, aşa încât călăreții puteau schimba cămilele la intervale regulate. De asemenea, am fost mulțumit de faptul că Zaras o adusese cu el pe căpetenia călăuzelor noastre, Al Namjoo. Nimeni nu cunoştea zona mai bine decât el.

În vreme ce încălecam – fiecare călăreț ducând în urma lui, de căpăstru, o cămilă şi cu apa din burdufuri clipocind liniştitor –, am fost gata să fac pariu pe un sac cu memi de argint că, până a

doua zi la prânz, îl vom ajunge din urmă pe Al Hawsawi.

Vântul se transformase într-o adiere domoală, însă era prea cald pentru a simți vreo uşurare. Dar măcar nu mai avea forța de a ascunde urmele Şacalului înainte de a apuca să le văd. Am pus cămilele să alerge cu o iuțeală pe care am calculat-o cu grijă.

Am socotit trecerea timpului după unghiul soarelui, iar trei ore mai târziu, am putut constata că ne apropiasem bine de prada noastră. Ne-am oprit pentru foarte scurt timp ca să schimbăm cămilele şi le-am îngăduit oamenilor să bea câte două căni cu apă înainte de a porni din nou în urmărire. Încă nu trăgeam din greu, ci mențineam un trap legănat pe care cămilele îl făceau să pară foarte relaxat şi uşor.

După alte două ore, am avut dovada fermă că ne apropiam de fugari. Am dat peste unul dintre caii Şacalului, care şchiopăta epuizat pe urmele lăsate de tovarăşii lui de herghelie. Am fost foarte încântat de modul cum înaintam şi i-am spus lui Zaras că speram că i-am putea prinde totuşi înainte de căderea nopții.

Această opinie s-a dovedit a fi prematură. La o oră după ce mi-o exprimasem, am ajuns la prima bifurcație a urmelor. Mi-am ridicat mâna pentru a semnala grupului să se oprească. Apoi, am confirmat gestul dându-i o comandă verbală lui Zaras.

— Lasă-i pe oameni să descalece şi să-şi întindă picioarele. Fiecare poate să bea două căni de apă. Dar să rămână în spate şi să aibă grijă să nu strice urmele înainte ca eu să le pot interpreta.

Despărțirea era o veche stratagemă a beduinilor care consta în separarea în două grupuri egale. Fiecare grup o lua în altă direcție. În acest caz, eficiența era dublă deoarece era imposibil să ne decidem care dintre cele două grupuri o luase pe Tehuti. Aveam să fim siliți să ne despărțim şi noi pentru a le urmări pe amândouă.

Am descălecat şi i-am dat lui Zaras frâiele cămilei mele. Am înaintat pe jos, păşind cu grijă până când am ajuns în locul unde ceata lor se separase. Am văzut că nu descălecaseră înainte de a face asta. Motiv pentru care n-am putut identifica urmele lui Tehuti. Am privit cu atenție şi din nou am invocat ajutorul zeilor.

— Mărite Horus, lasă-mă să văd! Deschide aceşti ochi slabi şi orbi şi arată-mi calea, te implor. Deschide-mi ochii, preaiubită Hathor, şi îți voi aduce o ofrandă de sânge pentru a-ți încânta sufletul.

Am închis ochii şi mi-am ascultat inima bătând de douăzeci de ori înainte de a-i deschide din nou. M-am uitat cu grijă în jur, dar vederea îmi era neschimbată. Deşertul era la fel. Nicio strălucire translucidă nu lumina nisipurile aspre, nicio umbră nu dansa pentru a-mi arăta calea.

Apoi, am auzit o voce şi mi-am aplecat capul ca s-o ascult. Însă era doar vântul foşnind printre dune. Am întors încet capul pentru a îngădui vântului să-mi atingă urechea. Şi atunci am auzit-o încet, dar distinct.

— Las-o pe Hathor să-ți arate calea.

Era vocea lui Tehuti. M-am uitat repede într-o parte, aşteptându-mă s-o zăresc lângă umărul meu. Însă nu era acolo. Am închis ochii şi am aşteptat micul miracol care ştiam că va urma. Încet, mi-am înclinat capul şi am închis ochii căindu-mă față de zeița Hathor pentru gândurile nu tocmai frumoase pe care le avusesem recent față de ea.

— Avem nevoie de tine, dulce Hathor. Eu şi Tehuti avem nevoie de tine.

Apoi, o scenă petrecută cu mulți ani în urmă a început să mi se deruleze în spatele pleoapelor coborâte. Eu şi Tehuti eram iarăşi în mica barcă din trestie, plutind pe apele sacre ale Nilului. Ea surâdea încântată şi ținea în mâini darul pe care tocmai i-l făcusem pentru a celebra apariția florii roşii a feminității ei. Era o bijuterie încântătoare în care, confecționând-o, îmi pusesem toată dragostea şi toată măiestria. De un lănțişor fin atârna un minuscul cap din aur al lui Hathor, zeița cu coarne a iubirii şi virginității.

Încă zâmbind, Tehuti şi-a pus lănțişorul de aur în jurul gâtului şi, cu amândouă mâinile, a prins încuietoarea la ceafa. Capul de aur s-a legănat în

valea cu piele mătăsoasă dintre sânii ei, iar imaginea zeiței mi-a zâmbit enigmatic.

— O voi purta întotdeauna, Tata, mi-am amintit eu cuvintele exacte ale lui Tehuti. De fiecare dată când o voi simți atingându-mi pielea, mă voi gândi la tine, iar dragostea pe care ți-o port va deveni mai puternică.

Se ținuse de promisiune. Ori de câte ori ne întâlneam, chiar şi după o scurtă despărțire, îmi arăta amuleta legănându-se pe lănțişorul de aur, iar apoi o ducea la buze.

De ce mă gândisem la asta acum, când timpul şi viteza erau critice, nu mi-am putut da seama şi am încercat să-mi alung gândul din minte. Dar amintirea persista. Apoi, cu un entuziasm subit, am realizat că bijuteria trebuie să fi fost deja impregnată cu spiritul lui Tehuti. Puteam s-o detectez fără greş, ca şi cum ar fi fost ea în carne şi oase. Iar vocea vântului mi-a confirmat ceea ce simțisem deja:

— Găseşte-o pe Hathor şi mă vei găsi pe mine.

M-am ridicat repede în picioare. Încă mă aflam în locul unde banda lui Al Hawsawi se despărțise. Am văzut că un grup format din zece persoane cotise spre nord. M-am hotărât să-l urmez pe acesta mai întâi. Am pornit încet, pe lângă urmele lăsate de copitele cailor.

Mi-am deschis simțurile interioare pentru a primi instrucțiuni fie de la Tehuti, fie de la Hathor. N-am simțit nimic. Am continuat să

înaintez şi, la un moment dat, am avut o senzație de frustrare şi de singurătate care creştea în mine cu fiecare pas pe care îl făceam.

M-am întors către locul de unde pornisem, iar neplăcuta senzație a început să pălească treptat şi apoi s-a evaporat când am ajuns acolo unde banda se despărțise.

Al doilea grup de bandiți o luase spre sud. Am pornit pe urmele lor.

Aproape imediat, starea de spirit mi s-a îmbunătățit. Mă simțeam mai încurajat cu fiecare pas făcut, apoi am simțit o mânuță caldă cuprinzându-mi palma şi strângând-o. Mi-am coborât privirea, dar mâna mea era goală, aşa încât am ştiut cu certitudine că lângă mine se afla o prezență care mă ghida.

Am alergat înainte, cercetând nisipul ars de soare. Am parcurs alți o sută de paşi înainte de a vedea ceva strălucind pe jos, în fața mea. Era pe jumătate îngropat în nisipul galben, dar l-am recunoscut de îndată. M-am lăsat într-un genunchi şi am îndepărtat nisipul. Apoi am ridicat micuța piesă de aur galben şi am dus-o la buze.

M-am uitat îndărăt, către Zaras. Acesta stătea în picioare lângă cămila lui şi mă urmărea cu privirea. Mi-am fluturat mâna deasupra capului, făcându-l semn să vină. A încălecat grăbit şi şi-a îmboldit cămila, trăgând de căpăstru şi animalul meu.

— Cum poți fi sigur că ea a luat-o încoace şi nu în cealaltă direcție? A vrut el să ştie în timp ce-mi dădea frâiele cămilei.

— Cunoşti această podoabă?

Mi-am desfăcut palma şi i-am arătat capul zeiței. A dat din cap fără să rostească o vorbă.

—A lăsat-o pentru mine, ca semn.

— Este atât de minunată. Vocea lui era plină de venerație. În toată lumea asta, nu poate exista altă femeie care să se compare cu ea.

Am călărit vreme de două ceasuri înainte de a întâlni alt cal epuizat al beduinilor. Stătea cu capul atârnând, incapabil să mai facă un pas. Călărețul lui îl biciuise fără milă, înainte de a-l abandona. Crupele îi erau sfâşiate de lovituri, iar sângele se închegase negru şi strălucitor pe răni.

— Dați-i apă, am ordonat eu, iar Zaras însuşi a descălecat pentru a umple o găleată din piele cu apă din burduful cărat de cămila lui.

Am descălecat şi eu şi m-am dus în dreptul greabănului animalului. Mi-am scos sabia. Zaras a pus găleata cu apă în fața nefericitului cal, iar acesta şi-a scufundat botul în ea. L-am lăsat să înghită de câteva ori înainte de a-mi înălța cu ambele mâini sabia deasupra capului. Animalul încă bea când am coborât-o cu toată greutatea şi cu toată forța asupra lui.

Retezat curat, capul a căzut de pe ciotul gâtului. Trupul s-a prăbuşit în genunchi, sângele țâşnind din vasele tăiate. Apoi, s-a lăsat pe-o parte.

— Nu irosi apa, l-am avertizat pe Zaras în vreme ce-mi ştergeam lama spadei de trupul animalului, după care am pus-o la loc în teacă.

L-am privit pe Zaras turnând restul de apă din găleată înapoi în burduf. Am avut nevoie de câteva minute pentru a-mi veni în fire. Suferisem aproape la fel de mult precum calul înainte de lovitura eliberatoare. Detest cruzimea inutilă şi suferința în toate formele ei, iar calul fusese abuzat cu sălbăticie. Oricum, am avut grijă să ascund ce simțeam cu adevărat. Dacă mi-ar fi aflat sentimentele, oamenii probabil că m-ar fi considerat excentric şi aş fi pierdut puțin din respectul lor.

Până când soarele a coborât la orizont, am trecut de alți trei cai istoviți şi, după adâncimea urmelor din nisip, mi-am dat seama că unii dintre fugarii arabi erau câte doi în şa. Alții ajunseseră să meargă pe jos, agățându-se de scărițele din piele ale cailor tovarăşilor săi pentru a se ține pe picioare.

Cu fiecare oră care trecea, ne apropiam tot mai mult de ei. Am continuat să înaintăm şi după apusul soarelui. În cele din urmă, luna plină s-a ridicat şi ne-a arătat drumul. Avea o lumină argintie atât de strălucitoare, azvârlea câte o umbră pe fiecare din gropile lăsate în nisip de copitele cailor arabi. Le puteam zări până departe. Hathor este zeița lunii, astfel încât am ştiut că acesta era răspunsul rugăciunilor mele.

Am început să gonim cu o viteză aproape dublă comparativ cu cea de până atunci. Cămilele n-au avut nicio ezitare.

Am trecut pe lângă alți doi cai epuizați aflați pe lângă şirul de urme, dar am văzut că deja erau dincolo de orice suferință, aşa că nu mi-am mai pierdut timpul cu ei. Apoi am dat peste o siluetă omenească zăcând chiar în drumul nostru. Avea ceva care îmi era familiar. De data aceasta, mi-am oprit cămila şi am pus-o să îngenuncheze.

— Ai grijă, Taita! A strigat Zaras îngrijorat. Ar putea fi o capcană. Poate că se preface a fi mort. Vezi să n-aibă un cuțit în mână.

I-am luat în seamă avertismentul şi mi-am scos sabia. Dar, când am ajuns lângă forma umană de pe jos, aceasta s-a răsucit, şi-a ridicat îndurerată capul şi s-a uitat la mine. Lumina lunii a dansat pe chipul omului, şi l-am recunoscut.

M-am holbat la el atât de stupefiat, încât, inițial, nici n-am putut să vorbesc.

— Ce este, Taita? Ce-ai pățit? A strigat Zaras la mine. Îl cunoşti pe om?

N-am răspuns direct la întrebările lui.

— Trimite-l pe Al Namjoo la mine, am ordonat eu fără să mă uit la Zaras.

Omul de la picioarele mele scâncea terorizat în vreme ce se uita la mine. Apoi, şi-a acoperit partea inferioară a feței cu keffiehul ferfenițit care era legat la gât şi şi-a răsucit capul dinspre

mine.

L-am auzit pe Zaras strigându-i pe Al Namjoo să se apropie, iar apoi am desluşit sunetul făcut de cămila pusă să îngenuncheze în spatele meu.

— Vino aici, Al Namjoo, am rostit eu pe un ton aspru.

Am auzit scrâşnetul paşilor săi în nisip, pe când venea lângă mine. Nu m-am întors să-l privesc.

— Sunt aici, stăpâne, a spus el cu voce moale.

— Îl recunoşti pe acest bărbat?

L-am atins cu vârful sandalei pe omul care zăcea la picioarele mele.

— Nu, stăpâne, nu-i văd fața... a murmurat Al Namjoo, dar mi-am dat seama după tremuratul vocii că mințea.

M-am aplecat, am apucat keffiehul de un colț şi l-am smuls de pe chipul omului. L-am auzit pe Al Namjoo icnind.

— Acum, îi vezi fața, i-am zis eu. Cine este?

A urmat o tăcere îndelungată, iar făptura de pe jos şi-a îngropat chipul la încheietura brațului şi a început să plângă în hohote. Nu era în stare să-şi ridice privirea spre noi.

— Spune-mi, Al Namjoo, cine este acest rahat împuțit?

Expresia aleasă pentru a-l descrie era o dovadă a furiei şi durerii mele.

— Este fiul meu Haroun, a şoptit bătrânul.

— Şi de ce plânge fiul tău, Al Namjoo?

— Plânge pentru că a trădat încrederea pe care

noi doi i-am acordat-o, stăpâne.

— Cum a trădat încrederea noastră, bătrâne?

— I-a spus lui Al Hawsawi, Şacalului, unde ne poate găsi. L-a condus pe acesta la peştera cu apă, pentru a ne aştepta acolo.

— Care este pedeapsa potrivită pentru o astfel de trădare, Al Namjoo?

— Pedeapsa cu moartea. Trebuie să-l ucizi pe Haroun, stăpâne.

— Nu, bătrâne. Mi-am scos sabia. Nu-l voi ucide. Este fiul tău. Tu trebuie să-l ucizi.

— Nu-mi pot omorî propriul fiu, stăpâne. S-a dat îndărăt. Ar fi cea mai întunecată şi cea mai cumplită faptă imaginabilă. Eu şi fiul meu am fi blestemați să hălăduim pe vecie în întunecata lume de dincolo a lui Seth.

— Ucide-l, iar eu mă voi ruga pentru sufletul tău. Ştii că am puteri. Ştii că pot lua legătura cu zeii. Este mereu posibil ca ei să-mi asculte rugăciunile. Va trebui să-ți asumi acest risc.

— Te implor, iubite stăpân. Cruță-mă de această cumplită sarcină.

Acum, şi el plângea, dar în tăcere. I-am văzut lacrimile strălucindu-i pe barbă, argintii în lumina lunii. A căzut în genunchi şi mi-a sărutat picioarele.

— Să moară de mâna tatălui său este singura pedeapsă potrivită pentru el. N-am dat ascultare rugăminților lui. Ridică-te, Al Namjoo. Ucide-l sau eu îi voi ucide întâi pe cei doi fii mai tineri ai

tăi, Talal şi Moosa, apoi îl voi ucide pe Haroun, iar în cele din urmă, pe tine. N-o să mai existe spiță bărbătească în casa ta. N-o să mai existe nimeni care să se roage pentru umbra ta.

S-a ridicat clătinându-se, iar eu i-am întins mânerul sabiei mele. M-a privit fix în ochi şi a văzut că hotărârea mea era dură ca un diamant. Şi-a plecat resemnat privirea.

— Fă-o! Am insistat eu, iar el şi-a şters cu ambele mâini lacrimile de pe chip. Apoi, şi-a ridicat hotărât bărbia şi a apucat mânerul sabiei pe care i-o oferеam. A trecut pe lângă mine şi s-a oprit lângă Haroun.

— Fă-o! Am repetat eu, iar el a ridicat sabia şi a lovit o dată, de două ori, de trei ori.

Apoi, a lăsat sabia să-i cadă şi s-a prăbuşit peste cadavrul fiului său cel mare. A strâns la piept capul despicat, iar creierii gălbui i s-au prelins printre degete. Şi-a început bocetul de doliu.

Mi-am ridicat sabia şi i-am şters lama de cadavru. După aceea, m-am îndreptat spre cămila mea şi am încălecat. L-am lăsat pe Al Namjoo să se împace cu pierderea suferită, iar eu am pornit din nou pe urmele Şacalului.

Compasiunea mea nu îi include pe toți oamenii. Mărinimia mea nu poate ierta toate păcatele comise împotrivă-mi.

La prima licărire a zorilor, am ajuns în locul unde Al Hawsawi şi-a împărțit din nou trupa.

Era un gest disperat. Până acum, trebuie că aflase că prima separare nu îl scăpase de mine.

Am descălecat şi am studiat urmele pentru a face o estimare a numărului beduinilor.

Erau şase cai într-un grup şi patru în celălalt. Fiecare cal căra doi călăreți. Însumat, însemna că erau douăzeci de oameni. Pe lângă aceştia, mai erau cinci bărbați care mergeau pe jos.

Mi-am ridicat privirea ca să văd urmele lăsate de grupul mai mare, care cotise spre nord, iar inima mi-a bubuit în piept când am văzut urmele mici şi delicate pe care le cunoşteam prea bine. O luaseră pe Tehuti cu ei.

Totuşi, nu mai era călare şi urmele mi-au spus că era târâtă de doi arabi. M-am apropiat în fugă şi am examinat urmele ei cu mai multă atenție. Uşurarea mi s a transformat în furie când am văzut că unul dintre picioare îi sângera. Una dintre aşchiile de cremene risipite prin nisip îi tăiase piciorul.

Urma era clară şi indiscutabilă. N-am avut nici cea mai mică îndoială că Tehuti făcea parte din grupul care pornise spre nord, dar, cu toate astea, ştiam că era posibil ca mânia să-mi întunece judecata. Trebuia să mă asigur categoric.

— Stai aici până te chem, am strigat eu la Zaras.

L-am lăsat şi am luat-o pe urmele care se vedeau clar. Am făcut doar o sută douăzeci de paşi până când au dispărut complet, dar nu

mi-am făcut prea multe griji.

Mi-am dat seama că fusese săltată de unul dintre arabii aflați călare, poate chiar de către Al Hawsawi. Acum, probabil că se afla din nou pe şaua lui. Nu doar că aceste semne erau evidente, însă erau susținute de aura din capul lui Hathor pe care îl țineam în mâna dreaptă.

Am privit îndărăt şi i-am făcut semn lui Zaras să mi se alăture. Mi-a adus cămila. Am încălecat şi am condus trupa pe urmele arabilor care cotiseră spre nord, luând-o pe Tehuti cu ei.

Am urcat pe o mică dună şi, în clipa în care am ajuns pe vârful celei de-a doua, am observat că aura bijuteriei de aur a lui Tehuti pălea. Am oprit brusc cămila. Am privit încet vastul peisaj mohorât din jur.

— Ce te nemulțumeşte, domnule?

Zaras şi-a adus cămila lângă a mea.

— Până la urmă, Tehuti n-a luat-o pe-aici, am zis eu convins. Şacalul ne-a păcălit.

— Nu e posibil, Taita. I-am văzut urmele picioarelor. Nu poate exista nicio îndoială, m-a provocat el.

— Uneori, minciuna se vede clar în vreme ce adevărul rămâne ascuns, am spus eu în timp ce întorceam capul cămilei.

— Nu pricep, domnule.

— Ştiu asta foarte bine, Zaras. Sunt multe lucruri pe care nu le vei înțelege niciodată. Aşa că

nu voi pierde vremea încercând să-ți explic.

A fost o răutate din partea mea, dar trebuia să-mi revărs frustrarea pe cineva.

Deşi în surdină, am auzit murmurele şi văicărelile oamenilor siliți să se întoarcă şi să mă urmeze. Zaras i-a redus la tăcere cu un mârâit.

M-am întors la locul unde dispăruseră urmele picioarelor goale ale lui Tehuti atunci când a fost ridicată în şa de Al Hawsawi. Am descălecat şi i-am dat hățurile unuia dintre oameni.

Ştiam că era ceva ce-mi scăpase, dar tot nu-mi dădeam seama ce anume.

M-am întors în locul unde cele două grupuri de beduini se despărțiseră şi am examinat cu meticulozitate solul. M-am întrebat dacă nu erau urme care să meargă în direcție opusă. Răspunsul a fost că nu erau. Din punctul unde se despărțiseră, cele două grupuri merseseră drept înainte, nimeni nu se întorsese.

Totuşi, ştiam că mă uitam la explicația acestei anomalii, însă n-o puteam recunoaşte.

— Trebuie să se fi întors, am şoptit eu pentru mine. N-a mers înainte cu al doilea grup, aşa că trebuie să fi mers îndărăt.

Am stat să mă gândesc. De ce folosisem cuvântul „îndărăt”? Era incorect în acel context, iar modul în care eu utilizez cuvintele este de obicei impecabil.

— O persoană nu merge îndărăt, am vorbit eu cu voce tare de data asta. Ştiam că soluția era

aproape. O persoană fie se întoarce, fie merge cu spatele...

M-am întrerupt din nou. Asta era! Ştiam!

Am alergat spre locul unde se sfârşeau urmele paşilor lui Tehuti.

Pentru că acum ştiam ce să caut, am găsit imediat. Exista un alt set de urme masculine care părea să ducă spre nord, la fel ca şi celorlalți membri ai grupului. Cu toate astea, acum am sesizat diferențele subtile.

Aceste amprente ciudate începeau acolo unde urmele lui Tehuti se terminau şi se suprapuneau tuturor celorlalte. Indiferent cine le făcuse, cărase o povară grea. Şi, cel mai important, la fiecare pas călcâiele sandalelor aruncaseră o mică jerbă de nisip îndărăt... deşi era de aşteptat ca vârful să împroaşte nisip înainte.

— Şacalul a lăsat aceste urme, am explicat în timp ce vorbeam aproape văzând ce se întâmplase. Întâi, a dat-o jos pe Tehuti în locul unde banda s-a despărțit. A silit-o să meargă în fața calului său, în urma grupului care a luat-o spre nord. După ce au parcurs o sută douăzeci de paşi, el a descălecat. Şi-a trimis calul mai departe cu acest grup.

Apoi, a luat-o pe Tehuti în brațe şi a cărat-o spre locul unde îl aştepta celălalt grup, dar, de data asta, mergând cu spatele şi purtând-o pe umăr. Acest grup avea un alt cal care îi aştepta pe el şi pe Tehuti. Cu acest cal a dus-o pe Tehuti spre

sud, lăsându-ne pe noi să urmărim grupul care a luat-o către nord. Toată treaba asta a fost diabolic de complicată şi de vicleană.

Am zâmbit feroce.

— Dar nu suficient de vicleană, am rostit eu cu satisfacție.

Zaras şi oamenii lui mă priveau cu o uimire care s-a adâncit şi mai mult când am întors spatele urmelor lăsate de Tehuti şi i-am condus spre locul unde cele două grupuri de beduini se despărțiseră.

Când am pornit în urmărirea grupului mai mic, care o luase spre sud, m-am aşteptat ca Zaras sau măcar unul dintre oamenii lui să protesteze şi am fost cumva dezamăgit că niciunul dintre ei nu a avut suficient curaj să-mi conteste decizia. Cu fiecare leghe străbătută către sud, căldura radiată de capul de aur al zeiței, pe care îl țineam în mână, devenea tot mai puternică.

Ştiam cât de tare ajunsese Tehuti să sufere deja. Când Şacalul o capturase, purta numai o tunică uşoară de bumbac, care nu putea s-o protejeze decât prea puțin de şaua de lemn de sub ea sau de soarele de deasupra. Văzusem sângele care cursese din piciorul zgâriat atunci când fusese silită să meargă pe jos. Picioarele unei prințese egiptene sunt mai delicate decât ale unei țărăncuțe.

O consolare pentru mine era reprezentată de

faptul că Şacalul nu şi-ar fi îngăduit niciodată şi nu le-ar fi permis nici oamenilor lui să-i violeze trupul abia maturizat. Era mult mai valoroasă pentru ei dacă rămânea virgină. Probabil că era suficient de isteț ca să-şi dea seama că putea să cumpere zece mii de sclave drăguțe cu banii de răscumpărare. Cu toate astea, eram amarnic tentat să măresc ritmul şi să forțez cămilele la maximum pentru a o salva chiar şi de o oră de chin.

Obişnuitul meu bun-simț m-a împiedicat s-o fac. Ştiam că Şacalul mai putea avea câteva trucuri disperate pe care să le folosească, iar eu trebuia să le dejoc. Am menținut cămilele într-un galop relaxat, dar n-au mai existat popasuri pentru a bea apă sau pentru odihnă. Am călărit toată dimineața.

Apoi, la o oră după ce soarele trecuse de amiază, am urcat un alt deal de gresie, iar când am ajuns pe culme am văzut o depresiune întinsă cale de multe leghe. Era o vale cu sculpturi naturale gigantice, dăltuite de vânturi de o eternitate. Metereze şi foişoare de stâncă roşie se înălțau atât de sus, încât capetele lor păreau să atingă pântecul cerului de un albastru palid, însă bazele lor fuseseră mâncate de vânt până când rămăseseră doar nişte coloane subțiri pe care capetele masive stăteau în echilibru.

Ochii mei erau cei mai bătrâni din grupul nostru, dar, ca de obicei, sau dovedit a fi cei mai

buni. Am fost primul care i-a zărit pe fugari. Nici chiar când i-am arătat lui Zaras şi celorlalți, aceştia n-au reuşit să distingă grupul de oameni în umbrele de la baza unuia dintre monoliții uriaşi. Ca să fiu cinstit față de ei, aerul fierbinte care se ridica din rocile încinse de soare era tremurător, împiedicându-i să vadă bine.

Apoi, o rază de soare s-a reflectat într-o sabie sau într-un vârf de lance, iar asta le-a atras imediat atenția. Trupa din spatele meu a izbucnit în țipete triumfătoare şi însetate de sânge, însă eu ştiam că tot ce era mai greu de-abia acum urma. Aveam de-a face cu oameni disperați, iar Tehuti era în cel mai mare pericol de când fusese răpită de Şacal.

Cu un gest, i-am redus pe oameni la tăcere şi i-am condus înapoi, de cealaltă parte a crestei. Am lăsat un sergent de încredere şi pe încă doi soldați să-i supravegheze pe beduini. Apoi, după ce n-am mai fost la vedere, am îngăduit restului trupei să descalece, să se odihnească şi să-şi pregătească armele pentru luptă.

Mi-am scos arcul de luptă aflat în husa lui de piele şi tolba cu săgeți. Le-am luat cu mine când l-am tras pe Zaras deoparte. Am găsit o lespede de piatră şi l-am poftit pe Zaras să şadă alături de mine.

— Toți caii lor sunt terminați. Nu pot alerga mai departe. Şacalul şi-a ales zona pentru a da

ultima bătălie, am început eu, apoi i-am explicat pe larg ce are de făcut ca s-o scăpăm pe Tehuti nevătămată din ghearele Şacalului.

După ce am isprăvit, l-am pus să repete instrucțiunile, ca să fiu sigur că nu s-a strecurat nicio neînțelegere.

În timp ce vorbeam, am înlocuit coarda arcului meu. Apoi am ales din tolbă trei săgeți care, la prima vedere, păreau perfecte. Le-am rulat între palme, ca să depistez chiar şi cea mai mică imperfecțiune. După ce au trecut testul minuțios, le-am pus la cingătoare. Am lăsat celelalte săgeți în tolba pe care am legat-o pe spinare. Era improbabil să am ocazia de a trage mai mult de o săgeată, iar asta, de la mare distanță. Dacă mai apărea vreo oportunitate, n-aş mai fi avut niciun moment de pierdut ca să aleg o săgeată.

—Eu sunt gata, Zaras. M-am ridicat şi l-am bătut pe umăr. Tu eşti?

A sărit în picioare.

— Da, Taita! Sunt gata să mor pentru prințesă.

A fost o declarație melodramatică, dar am fost mişcat de sinceritatea lui. Dragostea tinerilor are o splendoare ciudată.

— Cred că prințesa Tehuti, la fel ca şi mine, ar prefera să rămâi în viață, am remarcat eu pe un ton sec şi l-am condus înapoi la trupa care ne aştepta.

În timp ce Zaras le dădea ordinele, am luat

platoşa din piele de crocodil şi coiful din bronz de la una dintre santinele şi mi le-am pus ca să-mi ascund veşmintele distincte şi părul lung. Nu voiam să ies în evidență.

Când ne-am terminat pregătirile, am încălecat din nou şi, trecând de culme, am început să coborâm în valea cu monoliți din gresie, mânând încet cămilele către locul unde ne aşteptau Şacalul şi oamenii săi.

Am profitat de această ultimă ocazie pentru a-mi potrivi protecția din piele pe antebrațul drept, ca să mă protejez de biciuirea corzii arcului. Rana pe care mi-o provocasem deja era încă deschisă şi sângera.

Zaras conducea trupa. Oamenii noştri erau grupați în ordine la douăzeci de paşi în urma lui. Eu nu mai călăream alături de Zaras.

De neremarcat în armura împrumutată, mă aflam în extrema flancului stâng al celui de-ai doilea rând. Mi-am ascuns arcul de război sub țesătura şeii cămilei, unde nu putea fi văzut de duşman până nu-l ridicam.

Zaras călărea bine în fața formației noastre, putând atrage atenția Şacalului asupra sa. Ținea sabia în cealaltă mână, cu mânerul ridicat. Era semnul universal de armistițiu.

Ştiam că Şacalul avea să se aştepte la această invitație la negocieri, deoarece se afla în impas. Nu putea scăpa. Toți caii lui erau epuizați, şi nici oamenii nu se simțeau mai bine.

Pe de altă parte, noi nu puteam ataca atâta vreme cât el avea un cuțit la gâtul lui Tehuti.

A trebuit să mă bazez pe Zaras pentru a ajunge într-o poziție favorabilă, din care să-l pot nimeri atât de precis pe Şacal, încât el să nu mai aibă timp de o reacție ucigaşă. Pe măsură ce ne apropiam, am avut ocazia să studiez terenul mai bine.

După urmele lăsate, ştiam că numărul oamenilor lui Al Hawsawi fusese redus, din cauza despărțirilor şi a deşertului ostil, la cincisprezece supraviețuitori. Eu aveam cincizeci şi şase de oameni, inclusiv pe Zaras. Toți erau relativ odihniți şi apți de luptă. Dacă se ajungea la o confruntare, rezultatul nu putea fi decât unul singur. Ei toți ar fi murit, dar la fel s-ar fi întâmplat şi cu prințesa Tehuti.

Al Hawsawi alesese cu grijă poziția finală, sub un înalt monolit de gresie. Stânga îi asigura ambele flancuri şi îi mai oferea un avantaj. Acoperişul de piatră care se întindea peste grupul lor limita raza de acțiune chiar şi a marelui meu arc de război. Nu puteam trage cu boltă, de la mare distanță, pentru a-l ucide pe Şacal, fiindcă săgeata ar fi lovit întâi stânca de deasupra capului său. Trebuia să mă apropii mai mult şi să imprim săgeții o traiectorie mai dreaptă.

Cu toate astea, stânca roşie era şi peretele închisorii Şacalului. Îi reteza orice cale de

retragere. Trebuia să negocieze un schimb cu noi: viețile lui şi ale oamenilor lui pentru viața prințesei mele.

Conduşi de Zaras, am călărit încet către locul unde ne aştepta Şacalul încolțit.

Acum, am putut să văd că bidiviii beduinilor muriseră cu toții de sete şi din pricina condițiilor potrivnice. Arabii târâseră ultimele câteva cadavre într-un semicerc având arcul îndreptat spre noi. În spatele pateticei redute erau ghemuiți supraviețuitorii. Li se vedeau doar creştetele şi vârfurile lăncilor şi ale iataganelor ridicate spre noi.

Apropiindu-ne, am văzut că trei arabi cel puțin aveau arcuri în care săgețile erau gata să fie trase spre noi. Dar beduinii nu sunt arcaşi de temut. Arcurile lor sunt fragile, cu o bătaie pe jumătate cât a măreței mele arme recurbate, care era ascunsă la îndemână, sub țesătura şeii de sub genunchiul meu.

Acum, totul depindea de cât de aproape de aceste fortificații şubrede reuşea Zaras să mă ducă înainte ca Al Hawsawi să ne ceară să ne oprim. Socoteam permanent distanța care se scurta cu fiecare pas al cămilei mele.

Am ajuns la punctul critic din care ştiam că-mi pot coborî traiectoria săgeții şi pot lovi pe oricare dintre arabi fără teama de a atinge acoperişul de piatră care atârna deasupra capetelor lor. Am oftat uşurat. Fiecare pas făcut de-aici înainte de

cămila mea îmi consolida poziția.

Soldatul care călărea în rândul din fața mea m-a acoperit când am întins mâna şi am apucat arcul. Apoi, fără să-mi cobor privirea, cu mâna liberă, am ales o săgeată din cele aflate la cingătoare. Am sprijinit-o de pumnul cu care țineam arcul şi am ținut-o acolo cu arătătorul mâinii stângi.

Cămila m-a dus mai aproape cu alți cinci paşi lenți şi maiestuoşi, înainte ca un bărbat să se ridice în picioare din mijlocul beduinilor. Şi-a dat pe spate gluga burnuzului, pentru a-şi descoperi chipul, şi a urlat la noi în arabă:

— Opriți-vă! Nu vă mai apropiați.

Ecourile vocii lui au bubuit de acoperişul de gresie de deasupra lui.

Am recunoscut-o de îndată pe bruta cu barbă neagră pe care o văzusem cu trei zile în urmă, aruncând-o pe Tehuti în şa şi privindu-mă urât pe sub brațul ridicat. Şi mi-a confirmat imediat cine era, când a țipat din nou:

— Eu sunt Al Hawsawi, căpetenia războinică a beduinilor. Toți oamenii se tem de puterea mea.

S-a aplecat şi, din spatele cadavrului calului său, unde o ascunsese, a ridicat-o pe Tehuti în picioare.

A ținut-o astfel încât s-o putem vedea şi să-i recunoaştem fața. Brațul lui stâng era încleştat din spate în jurul gâtului ei, sufocând-o pentru ca ea să nu îndrăznească să se lupte sau să țipe.

În mâna dreaptă, îşi ținea sabia scoasă din teacă. Trupul lui Tehuti îl acoperea în vreme ce el ne privea peste umărul ei.

Al Hawsawi o dezbrăcase pe Tehuti de absolut toate veşmintele ei. Ştiam că făcuse asta ca s-o umilească şi ca să demonstreze că se afla complet în stăpânirea lui. Brațele şi picioarele ei păreau mai subțiri şi mai copilăreşti în comparație cu brațul masiv şi păros din jurul gâtului ei. Pielea corpului gol era opalescentă ca sideful. Ochii îi erau atât de enormi de teamă, încât păreau să-i acopere tot chipul.

Zaras a sărit de pe spinarea cămilei şi, cu sabia încă ridicată în semn de pace, a pornit încet spre locul unde Al Hawsawi o ținea pe Tehuti. A ridicat viziera coifului, dezvăluindu-şi identitatea la fel cum făcuse Al Hawsawi.

Când l-a recunoscut pe Zaras, am văzut cum teroarea a pălit în ochii lui Tehuti, fiind înlocuită de lumina puternică a curajului şi speranței. Buzele ei s-au mişcat rostindu-i numele, dar sunetul a fost înăbuşit de brațul gros din jurul gâtului ei.

Am fost mândru de ea atunci, la fel de mândru cum fusesem mereu de mama ei. Dar mi-am alungat din minte toate aceste gânduri şi amintiri care îmi distrăgeau atenția. Ochii mei au măsurat distanța, iar mintea a calculat înălțimea şi abaterea zborului săgeții mele.

Am simțit adierea uşoară pe umărul meu stâng,

însă am văzut că, acolo unde stătea, Al Hawsawi era adăpostit de lespedea mare de gresie. Numai un arcaş desăvârşit putea fi sigur că va nimeri ținta: întâi, vântul bătea spre dreapta, iar apoi, cu câțiva coți înainte de a lovi ținta, săgeata trebuia să treacă printr-o masă de aer nemişcat.

Al Hawsawi s-a lansat într-o serie insulte furioase şi l-a avertizat pe Zaras să rămână unde era, să nu se apropie. Ținea iataganul scurt în mâna dreaptă şi apăsa vârful lamei de bronz sub maxilarul lui Tehuti, în umflătura delicată a gâtului ei.

—Stai unde eşti sau o voi ucide pe cățeaua asta şi îi voi spinteca ovarele putrede şi bolnave, a strigat el la Zaras.

—Nimeni nu trebuie să moară, a țipat Zaras la rându-i, pe un ton conciliant. Putem sta de vorbă.

A continuat să se îndrepte către cei doi. Mi-am îmboldit cămila să înainteze. Zaras îmi câştiga teren prețios.

Cu fiecare pas al cămilei, lovitura mea devenea mai puțin dificilă.

Şi, mai important, îl forța pe Al Hawsawi să se răsucească uşor, pentru a rămâne cu fața la el. Mărea ținta pentru săgeata mea.

Mai trebuia doar ca atenția Şacalului să fie abătută în timpul necesar pentru a-mi încorda arcul şi a trage şi săgeții să-şi atingă ținta.

Fără să-mi mişc capul, am scos țipătul unui

şoim de vânătoare înainte de a-şi începe picajul. Simbolul meu este un şoim rănit. Mi-am perfecționat acel țipăt. Nici cel mai experimentat şoimar nu este în stare să diferențieze țipătul meu de al unei păsări adevărate. Pereții stâncii au amplificat şi au format ecouri ale sunetului, aşa încât a acoperit tirada injurioasă a lui Al Hawsawi.

Toți beduinii sunt şoimari avizi, aşa că Al Hawsawi a recunoscut chemarea şi nu a fost capabil să-i reziste. Şi-a întrerupt insultele şi şi-a ridicat privirea spre locul de unde credea că se auzise țipătul. Era o distragere scurtă, însă doar de atât aveam nevoie.

Mi-am pus în arc săgeata perfectă, iar cele două s-au lipit şi s-au potrivit precum trupurile a doi îndrăgostiți divini în paradisul iubirii lor. Am tras coarda şi, când mi-a atins buzele, am eliberat-o. Am urmărit săgeata urcând, ajungând la zenit. A trecut razant pe sub acoperişul de piatră de deasupra capului Şacalului, fără să-l atingă, iar apoi şi-a început coborârea.

Mi s-a părut că zbura cu o grație maiestuoasă, însă ştiam că doar un ochi atât de ager ca al meu putea s-o urmărească.

Apoi, am văzut ochii Şacalului clipind în găvane. Deşi ştiam că era imposibil, văzuse sau, ca un animal sălbatic, simțise săgeata căzând spre el. Capul i s-a smucit uşor, iar trupul a început să se răsucească. Apoi, săgeata mea l-a lovit în

partea de sus a pieptului, la o palmă în lateral. Se mişcase suficient pentru a-mi deplasa ținta şi am ştiut că vârful săgeții nu-i intrase în inimă.

Cu toate astea, forța şi viteza loviturii l-au împins îndărăt. Instinctiv, şi-a desfăcut brațele în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul, dar picioarele nu l-au mai susținut, iar el s-a prăbuşit pe gresie.

Tehuti a fost aruncată învârtindu-se din strânsoarea lui. Am văzut răsucirea trupului ei în aer, după care a aterizat cu agilitatea unei pisici. S-a înălțat pe picioare şi, cu echilibrul regăsit, goală şi minunată, a fost câteva clipe surprinsă de brusca agitație stârnită în jurul ei.

Zaras fusese pregătit să audă țipătul şoimului, despre care căzusem de acord mai devreme. De îndată ce l-am scos, se repezise spre locul unde se afla Tehuti.

A fost la fel de rapid ca un ghepard la vânătoare. A trebuit să treacă în fugă de trupul prăbuşit al Şacalului pentru a ajunge la Tehuti. A văzut săgeata mea ieşind din pieptul lui Al Hawsawi şi s-a gândit că îl ucisesem. Nu i-a mai acordat nicio atenție. A ajuns la Tehuti înainte ca vreun beduin să-şi dea seama ce se petrecea. A înşfăcat-o şi a împins-o în spatele lui, ferind-o cu trupul său. Şi-a aruncat în cealaltă mână sabia pe care o ținea invers, a prins-o de mâner din cădere şi a luat poziția de luptă, pregătindu-se să înfrunte atacul arabilor.

— Atacați! I-am trimis pe oamenii noştri să-i apere pe cei doi. Doborâți-i, băieți!

Mi-am mânat cămila într-un galop nebun şi, în acelaşi timp, am potrivit în arc o altă săgeată. L-am văzut pe unul dintre arcaşii arabi oprindu-se din fugă şi ridicându-şi arcul spre Zaras.

Am lansat săgeata înainte ca arabul să apuce a o trimite pe-a lui. L-am lovit în gât, la vreme pentru ca el să rateze ținta. Săgeata lui a zburat într-o parte, iar arabul a căzut în genunchi încleştându-şi mâna pe săgeata mea, care îi ieşea din gât, sânge strălucitor țâşnindu-i din gura căscată.

Neînfricat, unul dintre camarazii săi s-a repezit spre Zaras şi, cu iataganul ridicat, a încercat să-l lovească în cap. Zaras a deviat sabia arabului, iar apoi, s-a folosit de inerție pentru a reteza de la cot brațul în care omul ținea arma. Arabul a urlat şi s-a dat împleticindu-se îndărăt, ținându-se de ciotul brațului. S-a împiedicat de trupul îngenuncheat al omului care avea în gât săgeata mea. Au căzut grămadă, punându-se în calea atacului celorlalți.

Am tras a treia săgeată şi am doborât încă un bandit beduin. Zaras şi-a răsucit capul şi mi-a rânjit aprobator. Fără să-mi vină a crede, mi-am dat seama că tânărul idiot se distra de fapt.

— Întoarce-te! Am strigat eu la el. Adu-o pe Tehuii la loc sigur.

El a ridicat-o în brațe de parcă ar fi fost un copilaş şi a pus-o pe umărul drept.

— Lasă-mă jos! A țipat ea la el şi a început să dea cu sălbăticie din picioare, pentru a se elibera.

El i-a ignorat protestele şi a pornit în întâmpinarea noastră, în vreme ce noi goneam înainte, pentru a-i acoperi retragerea.

Al Hawsawi încă zăcea acolo unde săgeata mea îl doborâse. Cu toții ne îndreptaserăm atenția spre beduinii care ne atacau. Am fost la fel de vinovat ca oricare dintre ei. Ştiam că Şacalul reuşise să evite lovitura care îi țintise inima şi că, probabil, încă trăia. Dar m-am gândit că măcar îl rănisem grav, aşa că nu mai reprezenta o amenințare pentru noi. Trupul lui inert zăcea răschirat, iar sabia i se afla sub el.

Zaras fusese silit să treacă pe lângă el pentru a ajunge la Tehuti. Acum, se retrăgea şi se îndrepta cu spatele către el. Toată atenția lui Zaras era concentrată asupra beduinilor care îl amenințau.

Brusc, Al Hawsawi s-a rostogolit şi s-a săltat în şezut. Ținea sabia în mâna dreaptă, dar nu avea putere să se ridice în picioare.

— Fereşte, Zaras! Am strigat eu la el în vreme ce căutam o altă săgeată, dar capacul închis al tolbei mă întârzia. În spate, Zaras! Atenție la Şacal!

Poate că vocea mea a fost acoperită de tumultul

bătăliei sau poate că nu a înțeles avertismentul meu. A făcut un alt pas îndărăt, ceea ce l-a adus în raza de acțiune a săbiei lui Al Hawsawi.

Cu un incoerent strigăt de disperare, Şacalul a plonjat spre el. Lovitura a venit de jos şi din spate. N-a avut forță, însă vârful era suficient de ascuțit pentru a străpunge fusta din piele a lui Zaras şi a ajunge între tinerele picioare musculoase.

Al Hawsawi a încercat slăbit să tragă lama din carnea care o ținea încleştată, dar nu a avut forța necesară. A căzut pe spate şi s-a sprijinit în coate. În vreme ce gâfâia răguşit, săgeata care îi ieşea din piept se legăna în ritmul respirației, iar un firicel de sânge a început să-i curgă din colțul gurii.

Trupul lui Zaras s-a încovoiat, iar apoi a devenit rigid. Sabia i-a căzut din mâna dreaptă. Tehuti s-a desprins din strânsoarea brațului drept şi a aterizat în picioare.

— Fugi la Taita, l-am auzit gâfâind din cauza durerii. Am fost ucis. Taita te va apăra.

S-a aplecat şi mai tare, ținându-se de partea inferioară a pântecului, unde simțea lama sabiei înfiptă adânc în el.

Tehuti i-a ignorat instrucțiunile. A rămas încremenită lângă el. La început, mi s-a părut că era incapabilă să înțeleagă ce se petrecuse; apoi şi-a coborât privirea şi a zărit sabia Şacalului ieşind de sub fusta lui Zaras şi sângele curgând

dintre picioarele lui.

Zaras a căzut în genunchi. Şi-a aplecat capul până când fruntea a atins pământul.

În picioare lângă el, chipul lui Tehuti a devenit o mască a furiei, iar ea a țipat la Al Hawsawi:

— L-ai ucis pe Zaras! L-ai ucis pe bărbatul meu!

A înşfăcat sabia lui Zaras de unde căzuse. S-a năpustit spre Şacal cu o forță total disproporțională cu delicatețea trupului ei şi cu o furie pe măsura feminității ei. A înfipt vârful sabiei în gâtul Şacalului.

Respirația i-a devenit şuierătoare când traheea i-a fost retezată, iar el a apucat cu ambele mâini lama, ca pentru a o împiedica să-l înjunghie din nou. Când a fost trasă printre degetele încleştate ale lui Al Hawsawi, tăişul ascuțit ca briciul i le-a retezat până la os.

Tehuti l-a înjunghiat iarăşi şi iarăşi în piept, printre coaste şi în organele vitale.

Oamenii mei au trecut pe lângă Tehuti, gonindu-i pe beduini şi aplecându-se din şa pentru a-i străpunge cu lungile lor lănci de cavalerie.

I-am lăsat să se îndepărteze. Mi-am oprit cămila lângă Tehuti şi am sărit din şa. Am cuprins-o în brațe şi am ținut-o până s-a liniştit, iar apoi i-am desprins sabia din mâini.

— L-ai ucis de zece ori deja, i-am spus eu cu asprime. Acum Zaras are nevoie de ajutorul tău.

Ştiam că numele lui îi va potoli furia şi o va face

să-şi adune minţile.

N-am vrut să-l mişc pe Zaras deoarece, făcând asta, o rană de genul celeia pe care o avea el se agravează adesea. I-am pus pe oameni să construiască un adăpost rudimentar deasupra lui.

În vreme ce făceau asta, i-am ordonat sergentului gărzilor să adune cele mai curate şi mai puţin pătate cu sânge veşminte ale arabilor morţi şi să mi le aducă. Le-am folosit pentru a o feri pe Tehuti de soare şi de privirile fascinate ale oamenilor.

Apoi, le-am ordonat să târască trupurile cailor morţi şi cadavrele Şacalului şi ale oamenilor săi cale de o leghe în direcţia vântului şi să le lase în deşert. Pe căldura asta, aveau să între în putrefacţie în mai puţin de-o oră. Ultima oară când l-am văzut pe Şacal era gol şi târât de o cămilă, legat de glezne şi cu capul lovindu-se de solul stâncos. Cu braţele întinse deasupra capului, parcă şi le flutura luându-şi rămas-bun.

Îmi luasem la mine trusa medicală şi o mică provizie de ierburi şi leacuri. Le port mereu şi pretutindeni, şi aproape că fac parte din mine. Dar am ştiut chiar înainte de a începe să examinez rana lui Zaras că erau nepotrivite pentru sarcina pe care o aveam de dus la bun sfârşit.

Nu aveam niciun ajutor calificat care să mă ajute. Asprii soldați care mă însoțeau erau cu toții foarte eficienți când venea vorba de luat viața cuiva, dar cumplit de nepricepuți în a salva una.

Singura în care puteam avea încredere era Tehuti. Mă ajutase să îngrijesc cai şi alte animale domestice. Dar eu încă o consideram o copilă. Nu să-l privească pe Zaras murind, şi erau toate şansele să se întâmple asta. Însă nu aveam de ales.

— Prințesă, va trebui să mă ajuți să-l îngrijesc, i-am spus eu în vreme ce preparam puțin suc de opiu din floare roşie de mac, care era suficient de puternic pentru a ameți un bou.

— Da, a răspuns ea încet, dar cu o asemenea hotărâre de neclintit, încât mi-a amintit de mama ei. Spune-mi doar ce vrei să fac şi voi face.

— În primul rând, asigură-te că bea toată asta.

I-am dat cupa din cupru plină cu narcotic. Tehuti i-a luat capul în poala ei. I-a dus cupa la buze şi i-a ținut nările strânse pentru a-l sili să bea tot. Între timp, eu mi-am pregătit instrumentele chirurgicale.

Când pupilele ochilor lui Zaras s-au dilatat, iar el a căzut într-o stare de amorțeală indusă de drog, amândoi i-am scos armura şi veşmintele. Apoi l-am întins pe burtă, pe un pat din pături de şa. Firește că îl mai văzusem pe Zaras gol, dar, ca întotdeauna, am fost impresionat de fizicul lui

magnific. Am simțit un profund junghi de regret la gândul că era posibil ca atât de curând să încredințăm pământului această capodoperă a naturii.

I-am despărțit picioarele pentru a putea ajunge la locul de intrare al sabiei Şacalului. Desigur că lama încă astupa rana. Ştiu că unii care susțin că ar fi medici ar fi smuls-o fără nicio grijă sau fără să se gândească, pecetluind în acea clipită soarta pacientului.

În vreme ce studiam unghiul şi adâncimea rănii, am văzut că sabia ratase complet organele masculine. Am avut sentimente amestecate în privința asta.

M-am bucurat în tăcere de dragul lui Zaras şi Tehuti. Cu toate astea, în ceea ce mă privea, n-am fost la fel de încântat. Poate că ar fi fost de preferat ca aceste organe ale lui Zaras să fi fost îndepărtate întâmplător, de tăişul unei săbii. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, multe dintre problemele la care mă aşteptam ar fi fost eliminate dintr-o lovitură. Am îndepărtat gândurile nedemne şi mi-am concentrat întreaga atenție asupra scoaterii lamei.

Aceasta intrase în fesa stângă. Dacă se înfipsese în osul pelvian, poate că nu trecuse mai departe.

Dar nu se întâmplase aşa. Mi-am dat seama că găsise o cale de a intra în cavitatea osoasă care conținea măruntaiele lui Zaras. Am avut ocazia să disec şi să studiez sute de cadavre omeneşti.

Ştiu că hrana pe care o mâncăm trece prin aceste tuburi până când este eliminată prin orificiul aflat între fesele noastre.

Acum, eram serios alarmat. Dacă sabia Şacalului găurise unul dintre aceste tuburi ale mațelor lui Zaras, reziduurile s-ar fi scurs în cavitatea abdominală. Aceste reziduuri pe care noi le numim excremente sunt compuse din materii rele care dau neplăcutul miros caracteristic. Aceste materii sunt şi ucigător de otrăvitoare, iar dacă sunt eliberate în corp, duc la necrozarea lui. Moartea este consecința inevitabilă.

Sabia trebuia scoasă imediat. I-am chemat pe şase dintre cei mai puternici oameni să-l țină pe Zaras deoarece, în ciuda drogului puternic pe care i-l dădusem, durerea pe care urma s-o îndure avea să facă opiul ineficient.

Tehuti îi ținea capul în poală. Îi mângâia părul şi îi fredona încetişor, ca o mamă copilului ei. Soldații şi-au ocupat locurile şi i-au țintuit membrele. Am îngenuncheat între picioarele lui şi am apucat mânerul sabiei cu amândouă mâinile.

— Țineți-l! Am ordonat eu, m-am lăsat pe spate şi am tras cu toată greutatea şi forța, menținând lama pe tăietura de intrare ca să evit a-l răni şi mai rău.

Tot trupul lui Zaras s-a încordat. Fiecare muşchi s-a contractat, devenind dur ca

marmura, iar el a scos un muget ca un taur în agonie. Celor şase bărbaţi puternici le-a fost greu să-l ţină. Vreme de câteva clipe îndelungate, nimic nu s-a petrecut. Lama de bronz era ţinută ca într-o menghină, captivă din cauza osului pelvian şi a sucţiunii create de ţesutul din jur. Apoi, strânsoarea a cedat, iar sabia a ieşit din rană. Am căzut pe spate.

Zaras a scos un ultim geamăt tremurat, iar trupul i s-a prăbuşit inconştient. Aveam pregătită o compresă din lână de miel, pe care am pus-o pe rană, iar apoi i-am ordonat lui Tehuti:

— Ţine-o pe rană, dar apas-o cu toată greutatea, ca să opreşti sângerarea. După aceea, m-am uitat la oamenii care îl ţineau. Daţi-i drumul! Le-am ordonat eu.

Mi-am îndreptat atenţia către sabia pe care o ţineam în mână şi am măsurat din ochi cât de adânc pătrunsese.

— O palmă şi jumătate, o jumătate de cot, am estimat eu, groaza umbrind speranţa. Adânc, prea adânc!

Am ridicat compresa pe care Tehuti o apăsa pe rană. M-am aplecat pentru a o examina.

Era o tăietură lată cât două degete de-ale mele lipite. De îndată ce n-a mai fost apăsată, din rană s-a prelins un liricei de sânge. Părea curat şi sănătos. Mi-am apropiat faţa şi am mirosit sângele. Nu se simţea miros de fecale.

Am simțit un licăr de speranță renăscută – era posibil ca lama ascuțită ca briciul să nu-i fi găurit măruntaiele.

Tehuti mă privea cu intensitate.

— Ce faci, Taita?

— Încerc să evaluez şansele pe care le avem.

Am legat compresa din lână de miel astfel încât să acopere rana de intrare şi am turnat pe ea distilat de vin pentru a distruge umorile rele. Apoi, m-am dus în dreptul lui Zaras şi mi-am pus câte o mână pe fesele lui. M-am întărit şi le-am separat. Am scos un uşor oftat de uşurare. Anusul era curat.

Mai era un test pe care trebuia să-l fac. Am pus o mână pe noadă şi am apăsat cu putere. A urmat o bolboroseală de gaze eliberate din intestinele sale, urmată de un puseu de excremente apoase şi sânge strălucitor țâşnind din anus. Duhoarea ne-a făcut pe mine şi pe Tehuti să tresărim.

Acum, ştiam cu certitudine fatală că sabia chiar îi străpunsese măruntaiele. M-am simțit devastat de durere şi disperare. Zaras era un om mort. Niciun chirurg de pe lumea asta, oricât de talentat, nu-l putea salva – nici măcar eu. De-acum, îi aparținea lui Seth.

Nu mi-am ridicat privirea spre Tehuti, deşi simțeam că se uită la mine. Eram neajutorat şi detestam senzația. Este ceva cu care nu m-aş putea obişnui niciodată.

— Taita, mi-a şoptit ea numele.

Tot nu mi-am putut ridica ochii spre ea şi să-mi recunosc neputința.

— Te rog, Taita. Vocea ei a crescut uşor. Poți să-i salvezi viața, nu-i aşa că poți? Poți să-l salvezi pe Zaras pentru mine?

Trebuia să-i răspund. Nu puteam îngădui ca ea să mai sufere.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la ea. Nu mai văzusem nicicând atâta suferință şi atâta durere ca în ochii ei – şi văzusem femei care tocmai rămăseseră văduve.

Mi-am formulat în minte şi aveam pe limbă răspunsul negativ, ba chiar am clătinat din cap. Dar n-am putut rosti cuvântul „nu”. N-am putut să-i abandonez pe aceşti doi tineri.

— Da! Pot să-l salvez pentru tine, Tehuti.

Ştiam că eram lipsit de suflet spunând asta. Adevărul tranşant este cu siguranță mai bun decât speranța falsă, dar n-am putut suporta durerea şi disperarea ei.

Aşa că, în tăcere, i-am implorat pe zei să-mi ierte minciuna şi m-am pregătit de lupta cu Seth pentru sufletul lui Zaras.

Tot ce ştiam cu certitudine era că trebuia să lucrez repede. Niciun om nu poate supraviețui unui chin atât de îndelungat.

Nu aveam cunoştințe pe care să le aplic. Niciun alt chirurg de pe lumea asta nu îndrăznise

vreodată să se bage acolo unde voiam eu să mă aventurez.

Mai aveam un sigur flacon cu opiu, care era posibil să fie suficient pentru a-l menține pe Zaras inconştient vreme de cel mult o oră. Aveam nevoie de tot.

Trebuia să deschid cavitatea abdominală şi să găsesc locul unde măruntaiele lui Zaras fuseseră străpunse.

Trebuia să repar tăieturile de sabie cosându-le. Apoi, trebuia să îndepărtez materia scursă din mațe în stomac.

Din fericire, ca noi toți, Zaras mâncase puțin de când plecasem de la Miyah Keiv. Nu am avut prea multă mâncare, aşa că a trebuit să o raționalizez cu strictețe. Măruntaiele nu îi erau pline de materie reziduală. Aveam infuzii din scoarță de salcie şi sevă de cedru, dar în cantități insuficiente pentru a spăla otrăvurile. Cel mai eficient dintre toate era distilatul din vin. Aveam doar un burduf mic plin cu distilat. Şi eu, şi Tehuti ne-am spălat mâinile într-un mic vas în care am turnat prețiosul lichid.

Descoperisem cu mult timp în urmă că fierbințeala uituce dacă nu chiar distruge umorile rele. La instrucțiunile mele, doi dintre oameni au pus pe foc un mare vas plin cu apă. Când apa a început să clocotească furioasă, mi-am înmuiat în ea bisturiele de bronz, acele şi lirele de catgut.

L-am silit pe Zaras să înghită încă o doză mare de opiu, în vreme ce Tehuti îi ştergea pântecele cu distilat din vin.

Apoi, puternicii mei soldați l-au țintuit pe Zaras încă o dată. I-am pus între dinți o bucată de piele împăturită pentru a nu şi-i fisura sau zdrobi dacă fălcile i se încleştau în agonie. Totul era pregătit. Nu mai aveam niciun motiv să întârzii.

Am făcut prima incizie lungă prin peretele abdomenului începând chiar de sub buric şi până la creasta osului pubian. Zaras a urlat de durere, în ciuda căluşului de piele, şi şi-a smucit capul dintr-o parte în alta.

I-am arătat lui Tehuti cum să țină deschisă o rană, băgându-şi degetele de o parte şi de alta a tăieturii şi trăgându-i marginile într-o parte. Am reuşit acum să-mi bag mâinile până la încheieturi în cavitatea abdominală. Aveam în minte imaginea traseului lamei sabiei atunci când îi fusese înfiptă în burtă şi am luat-o de-a lungul lui.

Aproape imediat, am găsit o perforație cât degetul meu mic de lungă, în funia alunecoasă a mațelor sale. Resturile urât mirositoare de mâncare digerată se prelingeau prin acea despicătură.

Am cusut-o strâns cu catgut, din împunsături regulate făcute cu acul meu de bronz curbat. Apoi, am luat şarpele elastic al mațelor sale şi l-am strâns în ambele mâini, pentru a mă

asigura că nu mai existau alte scurgeri. Sutura mea era perfectă, dar presiunea a făcut ca mizeria maronie şi tulbure să țâşnească prin alte trei tăieturi existente mai departe în intestine.

Am cusut şi aceste tăieturi mai mici, încercând să fiu şi rapid, şi eficace. Vedeam că Zaras începea să fie tot mai slăbit din pricina acestui tratament extrem pe care am fost silit să i-l aplic.

Până să ajung să fiu satisfăcut că nu-mi scăpase vreo altă tăietură făcută de sabie, şi eu, şi Tehuti ne-am obişnuit cu mirosul fecalelor. Cu toate astea, îmi reamintea permanent cât de vital era să-i îndepărtez toată această materie din corp înainte de a închide cavitatea abdominală. Orice mirosea atât de atroce trebuia să fie dăunător.

În timp ce Tehuti încă îi ținea abdomenul deschis, mi-am umplut de câteva ori gura cu distilat din vin, pe care l-am împroşcat cu putere dintre buzele strânse printre răsucirile complicate ale mațelor lui. Apoi l-am răsucit pe o parte şi am lăsat lichidul să se scurgă din burta lui.

După aceea, i-am spălat mațele şi cu apă fiartă răcită la temperatura corpului, pe care i-am scurs-o din corp.

În cele din urmă, l-am spălat cu urina noastră. Aceasta este una dintre cele mai eficiente rețete împotriva umorilor, însă urina trebuie să fie proaspătă şi necontaminată de vreun alt lichid

sau substanță din corp. În mod ideal, ar trebui să provină direct din vezică, fără să atingă organele sexuale externe ale donatorului – penisul şi prepuțul în cazul bărbaților sau labiile în cazul femeilor.

În cazul meu, nu exista nicio dificultate. Îndepărtarea emblemelor sexului meu este o poveste atât de străveche, încât amintirea lor nu-mi mai provoacă nici măcar un fior. În timp ce-mi turnam apa în Zaras, Tehuti s-a şters cu o feşă de lână înmuiată în distilat din vin, apoi, după ce eu m-am dat la o parte, s-a aşezat deasupra lui Zaras, şi-a despărțit buzele vulvei şi a eliberat un jet sâsâitor în pântecele lui. Când a terminat, am rostogolit pe o parte trupul inert al lui Zaras, ca să scurgem lichidul pentru a treia şi ultima oară.

Apoi, i-am închis pântecele şi la fiecare împunsătură am rostit câte un vers din rugăciunea pentru închiderea unei răni.

— Îți închid cruda gură roşie, o, diabolice Seth!

Părăseşte acest loc. Îți poruncesc. Pleacă!

— Pleacă de lângă mine, Anubis cu cap de şacal, zeu al cimitirelor. Lasă-l să trăiască.

— Plângi pentru el, Hathor cu inima bună. Arată-i mila ta şi uşurează-i durerea. Ajută-l să trăiască!

Era întuneric deja când am ajuns să-i leg burta cu fâşii de pânză rupte din fustele veşmântului meu şi l-am culcat pe aşternutul încropit în

adăpostul lui. Eu şi Tehuti am stat de o parte şi de cealaltă a lui pentru a-i oferi tot ajutorul şi toată alinarea posibile.

Când Zaras, în delir, a început să se certe şi să se lupte cu demonii reali şi imaginari care se înghesuiau în jurul aşternutului său, Tehuti s-a întins lângă el şi l-a luat în brațe. L-a ținut strâns şi i-a cântat.

Am recunoscut cântecul de leagăn. Era unul dintre acelea pe care regina Lostris i le cântase lui Tehuti când era mică. Treptat, Zaras s-a liniştit.

Oamenii lui au făcut focuri de veghe în cerc în jurul adăpostului în care stăteam cu Zaras. Cred că s-au rugat pentru el la fel cum am făcut şi noi. Am auzit murmurul vocilor lor de-a lungul întregii nopți fierbinți.

Către zori, am adormit. Nu mai puteam face altceva decât să-mi păstrez rezervele de putere pentru treburile pe care ştiam că va trebui curând să le duc la bun sfârşit.

Am simțit o mână mică şi fierbinte apucându-mă de umăr şi m-am trezit instantaneu.

Am văzut prin spărturile din acoperişul adăpostului nostru că dimineața nu era departe. Dormisem foarte puțin, dar m-am simțit atât de vinovat de parcă aş fi comis o crimă.

— Taita, trezeşte-te. Trebuie să mă ajuți.

Auzeam efortul pe care îl făcea pentru a se stăpâni să nu plângă.

— Ce este, prințesă?

— Pielea lui arde. Zaras arde pe dinăuntru. Este atât de fierbinte, încât aproape că e dureros să-l atingi.

Aveam o vergea din lemn de cedru. I-am băgat vârful în tăciunii pe cale să se stingă şi am suflat în ei. După ce a luat foc, am aprins lampa cu ulei de la capul aşternutului şi m-am aplecat spre Zaras.

Fața lui era roşie şi strălucea de transpirație. Ochii îi erau deschişi, dar, în delirul lui, nu vedea nimic. Când am încercat să-l țin nemişcat şi să-l liniştesc, ne-a înjurat. Şi a smucit capul dintr-o parte în alta şi a strigat blesteme.

Mă aşteptasem la asta. Cunoşteam bine febra arzătoare care vesteşte atacul umorilor rele. Văzusem multe cazuri cu simptome aproape identice. Însă îmi pregătisem prima linie de apărare.

I-am chemat pe cei şase viteji şi am reuşit să-l imobilizăm pe Zaras într-un cocon din pături de şa, astfel încât nu mai putea să-şi mişte decât capul. Apoi, am îmbibat păturile cu găleți de apă şi le-am ventilat pentru a grăbi evaporarea. Asta i-a scăzut temperatura corpului lui Zaras până când a ajuns să tremure de relativa răcoare.

Am repetat asta cea mai mare parte a dimineții, dar, până la prânz, puterile lui Zaras au început

să scadă. Se repeta acelaşi scenariu ca în cazul tuturor celorlalți pacienți ai mei pe care umorile îi doborâseră. Nu mai avea forță să reziste tratamentului la care îl sileam.

Nu mai spunea nimic, doar clănțănea din dinți. Pielea lui căpătase o nuanță albăstruie.

L-am despachetat, iar Tehuti l-a cuprins din nou în brațe şi m-a privit peste trupul lui umed şi tremurând.

— Ai zis că poți să-l salvezi, Taita. Dar acum înțeleg că n-o poți face.

Profunzimea disperării ei m-a străpuns la fel de adânc cum sabia Şacalului îl rănise pe Zaras.

Pe vremea exodului, când noi, egiptenii, am fost alungați din patria noastră de invadatorii hicsoşi, am fugit spre sud, scăpând dincolo de cataractele Nilului, în îndepărtata Africă. Timp de mulți ani în care am fost rătăcitori, am supraviețuit în sălbăticie, până când am devenit suficient de puternici pentru a ne întoarce şi a redobândi ce era dreptul nostru din naştere. În acele vremuri, am învățat să înțeleg triburile de negri. Acestea aveau puteri şi talente speciale, pe care le invidiam. Mă atrăgea în mod deosebit tribul Shilluk şi îmi făcusem prieteni printre ei.

Unul dintre aceştia era un vraci bătrân, pe nume Umtaggas. Ceilalți din compania noastră îl priveau ca pe un doctor vrăjitor primitiv, care se însoțea cu demonii. Abia dacă îl considerau o treaptă mai presus de animalele sălbatice care

erau atât de numeroase pe acel meleag îndepărtat din sud. Însă eu am ajuns să-mi dau seama că era un înțelept care pricepea multe lucruri ce ne scăpau nouă, intruşilor din nord. M-a învățat mai multe lucruri decât am putut să-l învăț eu.

Când povara anilor l-a copleşit în cele din urmă şi mai avea câteva zile până să moară, mi-a pus în palme un săculeț din piele cu ciuperci uscate la soare, de un soi pe care nu-l mai văzusem. Erau acoperite cu un mucegai gros şi verzui. M-a avertizat să nu îndepărtez mucegaiul deoarece era un element esențial pentru puterile vindecătoare ale leacului. Apoi m-a învățat cum să prepar din aceste ciuperci o băutură despre care mi-a spus că ucidea mai des decât vindeca. Trebuia s-o folosesc doar atunci când nu se mai putea face nimic altceva pentru pacient.

De-a lungul anilor de când m-am întors în Egipt, am îndrăznit să folosesc această infuzie doar în şapte ocazii. În fiecare caz, pacientul meu era pe moarte, doar o atingere cu o pană a păsării-soare fiind suficientă pentru a-l arunca în prăpastia eternității. Cinci dintre pacienții mei au murit aproape imediat ce au sorbit-o. Unul s-a luptat zece zile să reziste, înzdrăvenindu-se încet, până când sfârşitul a venit pe neaşteptate.

Doar al şaptelea pacient a supraviețuit săgeții care i-a intrat în plămân şi umorilor rele care au urmat rănirii. Şi-a recăpătat puterile. Încă

locuieşte în Teba şi, în fiecare an la aniversarea a ceea ce el numeşte miracolul meu, vine cu toți nepoții lui să mă viziteze.

Ştiu foarte bine că unul din şapte nu este un scor încurajator, dar vedeam că Zaras abia dacă mai avea o oră de trăit, iar Tehuti mă privea cu acei ochi uriaşi şi plini de reproş.

În săculețul din piele de gazelă rămăsese mai puțin de o mână de ciuperci cu mucegai. Le-am fiert într-un vas de cupru, până când am obținut un suc negru şi lipicios. Apoi l-am lăsat să se răcească, după care am pus o pană de lemn în colțul gurii lui Zaras pentru a i-o ține deschisă ca să-i pot turna poțiunea. Gustasem o picătură din acest elixir într-una din ocaziile anterioare. A fost un experiment pe care nu am de gând să-l repet vreodată.

Reacția lui Zaras când i-a simțit gustul a fost similară cu a mea. S-a luptat atât de sălbatic, încât a fost nevoie de toate cele şase ajutoare şi de Tehuti pentru a-l potoli, iar apoi a vomitat mai mult de jumătate din ceea ce îl silisem să înghită. Am adunat ce vărsase şi l-am făcut să înghită din nou. După aceea, am scos pana dintre maxilare şi i-am ținut gura închisă până când am fost sigur că prețioasele mele ciuperci rămâneau sub punte în ciuda încercărilor lui repetate de a le scuipa.

Apoi, eu şi Tehuti l-am înfăşurat în păturile de şa şi le am dat liber celorlalți. Ne-am aşezat de o

parte şi de alta a lui şi am aşteptat să moară.

La căderea nopții, părea să fi atins această stare. În ciuda păturilor, temperatura i-a scăzut, ajungând cât a unui somn proaspăt prins, iar respirația îi era aproape inaudibilă. Ne apropiam cu rândul urechea de gura lui ca să ascultăm dacă mai respiră.

La scurt timp după miezul nopții, când luna răsărise, Tehuti mi-a spus cu fermitate:

— E rece ca un cadavru. Trebuie să mă întind lângă el ca să-l încălzesc.

Şi-a scos veşmintele pătate cu sânge şi prea mari, pe care le luasem de pe trupurile beduinilor, şi s-a băgat sub pătură lângă Zaras.

Niciunul dintre noi nu mai dormise de trei zile, dar n-am dormit nici acum şi nici n-am vorbit. Nu mai aveam ce să ne spunem. Renunțaserăm la speranță.

A venit şi ora morții, cel mai întunecat ceas al nopții. Exista o despicătură în acoperişul adăpostului nostru, acolo unde două pături nu fuseseră bine unite. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că marea stea roşie rătăcitoare, cunoscută nouă ca ochiul lui Seth, era perfect încadrată în ea.

Diabolicul zeu se uita la noi. Spiritul meu s-a cutremurat. Am ştiut că Zaras pierduse bătălia şi că Seth venise să-l ia.

Apoi, un lucru ciudat şi minunat s-a întâmplat. Lumina stelei s-a stins într-o clipită. Inima mi-a

tresăltat în piept. N-am putut interpreta semnul, dar am ştiut că trebuia să fie bun. M-am ridicat încet în picioare, pentru a nu o alarma pe Tehuti, care era ghemuită lângă Zaras. Am ieşit din adăpost şi mi-am ridicat capul ca să privesc cerul nopții.

Întregul firmament licărea de strălucirea nenumăratelor stele – cu excepția locului aflat exact deasupra capului meu, unde, cu o clipă în urmă, văzusem ochiul roşu al lui Seth holbându-se la mine. Acum, ochiul nu se mai vedea.

Un mic norişor întunecat îl acoperea. Era singurul nor de pe cer. Nu era mai mare decât pumnul meu, însă cumplitul zeu Seth fusese orbit de el.

Apoi am auzit voci. Nu veneau din cerul înstelat de deasupra mea, ci din rudimentarul adăpost pe care tocmai îl părăsisem.

— Unde mă aflu? A şoptit vocea lui Zaras. Şi de ce mă doare burta atât de groaznic?

Glasul pe care îl cunoşteam atât de bine i-a răspuns imediat:

— Nu încerca să te ridici, Zaras, prostuțule. Trebuie să stai întins. Ai fost rănit grav.

— Prințesă Tehuti! Eşti în patul meu. Vocea lui Zaras a crescut şocată şi vibrând. Şi eşti dezbrăcată. Dacă Taita ne găseşte aşa, o să ne omoare pe amândoi.

— Nu de data aceasta, Zaras, l-am asigurat eu

intrând înapoi în adăpost, cu inima cântând. Am îngenuncheat lângă aşternutul pe care stăteau întinşi cei doi. Însă data viitoare o voi face cu siguranță.

De îndată ce lumina zilei a fost suficient de puternică, l-am examinat minuțios pe Zaras. Pielea i se răcise, aşa că acum avea temperatura mâinii mele. Inflamația aprinsă a cusăturilor marii tăieturi din burtă pălise. Am mirosit crustele şi am constatat că erau curate.

Lui Zaras i s-a făcut sete, iar Tehuti i-a adus un bol mare cu apă. L-a golit şi a cerut încă unul. Am fost entuziasmat. Acesta era un semn sigur că îşi revenea. Cu toate astea, mi-am adus aminte că burdufurile erau aproape goale şi că sursa de apă cea mai apropiată se afla în caverna unde îi lăsasem pe Bekatha şi pe ceilalți. Trebuia să pornim imediat pe drumul de întoarcere.

Cu toate că Zaras a protestat, susținând că era în stare să meargă sau cel puțin să călărească o cămilă, eu i-am ignorat bravada şi am proiectat şi asamblat o targă pentru el. Aceasta era alcătuită din două lănci lungi cu o pătură de şa întinsă între ele. Am ataşat-o de câte o parte a unei şei, vârfurile lăncilor târându-se în spatele animalului. L-am întins pe Zaras pe această targă.

Tehuti a insistat să călărească pe cămila lui. S-a aşezat cu fața în spate, ca să-l poată

supraveghea. Când terenul era prea denivelat sau prea stâncos, sărea jos şi se urca pe targă lângă Zaras, ca să-l țină şi ca să-l ferească de zgâlțâielile prea puternice.

De-a lungul călătoriei noastre, s-a agitat pe lângă el şi l-a hărțuit fără ruşine. Cu toate că el s-a opus, mi-am dat seama că savura atenția pe care i-o acorda.

În după-amiaza celei de-a treia zile, a insistat să se ridice de pe targă şi să meargă puțin pe lângă ea, dar încovoiat şi şontâcăind ca un bătrân. S-a sprijinit cu o mână de targă. Tehuti l-a luat de celălalt braț ca să-l susțină şi să-l încurajeze. A sporovăit cu el, făcând glume prosteşti şi spunându-i ce băiat deştept era. Când l-a făcut să râdă, el a trebuit să se oprească şi să se țină cu ambele mâini de burtă, dar asta nu a părut să-i diminueze cu nimic capacitatea de a se veseli.

Când ne-am oprit să ne odihnim, am examinat nelinişt cusăturile lui Zaras şi am fost uşurat să constat că erau intacte. I-am administrat ultima gură de opiu pe care o mai aveam în flacon, iar el a dormit ca un prunc.

În ziua următoare, a fost şi mai în puteri şi a putut să meargă mai mult şi mai repede. Ştiam că pentru el compania lui Tehuti avea un efect terapeutic mai bun decât a mea, aşa că m-am dus în avangarda coloanei noastre. Cu toate că m-am ținut departe de ei, am reuşit să le

urmăresc discret conversația.

Niciunul din ei nu ştia că pot citi de pe buze. Aşa că au vorbit fără rețineri. Glumele lor aveau ceva licențios şi nedelicat pentru o tânără dintr-o familie atât de nobilă.

Dar i-am lăsat să se bucure de moment, deoarece niciunul dintre noi nu ştia când aveau să mai aibă parte de altul.

Un schimb de replici dintre ei mi-a rămas în minte până în ziua de astăzi, cu toate că ei trebuie să fi crezut că erau singurele persoane din lume care ştiau de el.

Înaintarea noastră fusese întârziată de starea lui Zaras, aşa că întoarcerea la Miyah Keiv a fost mult mai lentă decât urmărirea Şacalului şi a cetei sale de bandiți. În ziua a cincea, încă nu ajunsesem la destinație. Trimisesem cinci cămile înainte, ca să ne aducă apă, dar încă nu se întorseseră. Aproape toate burdufurile erau goale şi ne mai rămăsese foarte puțină mâncare. Fusesem obligat să reduc rația zilnică la trei căni de apă şi la o jumătate de felie de pâine tare pentru fiecare om. Fireşte că aceste restricții nu i se aplicau prințesei. Era dreptul ei regal să mănânce şi să bea ori de câte ori poftea din rezervele noastre aproape epuizate. Am păstrat câteva lucruri exclusiv pentru ea: o jumătate dintr-o bucată de brânză şi o bucată şi mai mică de carne de vită sărată şi uscată. Totuşi, în ciuda insistențelor mele, ea a refuzat să profite şi s-a

limitat la rația generală.

Apoi, în seara celei de-a patra zile, am văzut-o scoțând pe furiş din mânecă o felie groasă de brânză tare şi o alta de vită uscată şi încercând să-l convingă pe Zaras să le accepte.

— Eşti rănit, Zaras. Trebuie să-ți cruți forțele.

— Sunt doar un soldat de rând, înălțimea Ta. Eşti prea bună cu mine. Îți sunt recunoscător pentru amabilitate, dar nu mi-e foame deloc.

— Eşti un cavaler, Zaras. A vorbit atât de încet şi cu atâta sfială, încât mi-a fost greu să-i citesc pe buze. Mi-ai salvat viața şi aproape că ți-ai sacrificat-o pe a ta făcând asta. Ți-aş da bucuroasă orice doreşti de la mine.

Dacă vorbele i-au fost sugestive, expresia de pe chip i-a fost lipsită de orice ambiguitate.

Inima mi s-a înmuiat. Dragostea lor care îmbobocea era ceva frumos de privit. Mai mult decât oricine, eu ştiam că avea să fie curând zdrobită de datoria neînduplecată.

Deci, în cele din urmă, am ajuns la stânca striată care se înălța la Miyah Keiv, iar cei care ne aşteptau au dat năvală să ne întâmpine. Ne-au înconjurat strigând de bucurie şi s-au prosternat la picioarele prințesei Tehuti. Apoi au luat-o pe sus şi au purtat-o spre locul unde sora ei Bekatha aştepta împreună cu lordul Remrem şi colonelul Hui să-i ureze bun venit.

Am chefuit trei nopți în şir. Am ucis trei cămile

tinere şi am prăjit carnea lor dulce pe cărbunii a cincizeci de focuri. În fiecare seară, prințesa Tehuti a ordonat să fie deschise cincizeci de amfore cu bere şi distribuite tuturor. M-am gândit că era exagerat, dar, cu toate astea, am renunțat la scrupule şi am gustat o cană sau două cu bere. Însă am acordat mai mult respect vinului, mai puțin abundent, din pivnițele palatului faraonului. M-am justificat față de mine însumi spunându-mi că acest nectar ar fi fost irosit dacă ar fi fost oferit gloatei de soldați nesofisticați.

Muzicanții de la curte au cântat pentru noi, iar lumea a dansat şi a cântat în jurul focurilor, până când luna a coborât de pe cer. Apoi prințesele regale au insistat să cânt, însă eu l-am chemat pe Zaras să mi se alăture. Îi dădusem nişte lecții când avusesem ocazia. Am reuşit să dau talentului său natural un lustru şi o sofisticare întrecute doar de ale mele. Când am cântat în duet, audiența abia a îndrăznit să respire de teamă să nu piardă chiar şi numai o singură notă minunată.

M-am dus la culcare simțindu-mă mulțumit de mine. În foarte scurt timp, am adormit. Rar dorm foarte profund. Mintea îmi este prea activă şi alertă pentru a-mi îngădui un astfel de răsfăț.

M-am trezit cu certitudinea că intrase cineva foarte încet în cortul meu şi, în acel întuneric

desăvârşit, se apropia de patul meu. I-am auzit respirația şi am ştiut că, dacă reuşise să se furişeze pe lângă santinele de la intrarea în tabăra regală, intențiile sale erau rele, iar el reprezenta o amenințare şi o primejdie serioase.

Fără să-mi modific ritmul respirației şi fără să scot cel mai mic sunet, am întins mâna spre capul patului, acolo unde îmi atârnă mereu pumnalul aflat în teaca sa specială.

Lumina lunii era filtrată prin pânza cortului, iar eu am o vedere nocturnă excelentă, aşa că am reuşit să desluşesc forma capului asasinului deasupra mea. Cu mâna dreaptă, mi-am scos pumnalul din teacă şi, în acelaşi timp, mi-am petrecut mâna stângă pe după gâtul ticălosului, strângându-i cu putere.

— Dacă mişti, te ucid! L-am avertizat eu, iar el a scâncit ca o fetişcană.

Apoi, am simțit mirosul de lapte al respirației sale şi am simțit inconfundabilele umflături şi adâncituri ale trupului pe care îl lipise de al meu.

— Nu mă ucide, Taita! Sunt eu, Bekatha. Şi deja mor. Am venit la tine ca să mă salvezi. Sângerez de moarte. Te rog, nu mă lăsa să mor.

I-am dat repede drumul şi am sărit din aşternut. Mi-a luat doar un minut să aprind fitilul lămpii cu ulei. Până s-o fac, Bekatha se ghemuise pe patul meu, suspinând amarnic şi ținându-se de burtă.

— E atât de groaznic, Taita. Te rog, fa durerea să

dispară.

Am luat-o cu tandrețe în brațe.

— Pe unde sângerezi, micuțo?

— Îmi curge dintre picioare. Te rog, fă să înceteze. Nu vreau să mor.

Am gemut în sinea mea. Deci, de-acum trebuia să mă lupt nu cu una, ci cu două mânze în călduri.

Colonelul Hui s-ar putea să aibă curând probleme mai serioase decât cocoloaşele de pâine şi curmalele aruncate peste masă.

Am zăbovit la Miyah Keiv cât timp am aşteptat ca rănile lui Zaras să se vindece suficient pentru a-i îngădui să înceapă ultima parte a călătoriei către Țara dintre cele Două Râuri şi oraşul Babilon. Aceasta avea să fie partea cea mai lungă şi cea mai dură, aşa încât eram hotărât să nu-mi asum niciun risc în privința sănătății sale.

Mă surprinde adesea ce pedepse grele poate accepta un trup tânăr şi cât de repede se poate vindeca. În ciuda sabiei pe care, cu doar câteva zile în urmă, Şacalul i-o înfipsese în măruntaie, Zaras se purta ca şi cum se antrena pentru jocurile atletice anuale pe care faraonul le ține în prima săptămână a lui Epiphi, în fața templului lui Horus din Teba, pentru a celebra ziua recoltei.

La început, aceste eforturi se limitau la o plimbare scurtă şi anevoioasă de-a lungul bazei stâncii, însoțit de Tehuti. La fiecare aproximativ

cincizeci de paşi, era silit să se oprească şi să se apuce de burtă, încercând să nu geamă şi să nu lase mâna lui Tehuti.

În ciuda avertismentelor şi protestelor mele, în fiecare zi îşi lungea plimbarea şi mărea ritmul. În curând, a luat la purtare întreaga armură şi a început să care pe umăr o lespede de gresie.

În fiecare zi îi porunceam să se dezbrace şi îi examinam rănile. Păreau să se închidă şi să se transforme iu cicatrice palide chiar sub ochii mei. Avea o rară abilitate de a ignora şi de a-şi supune durerea trupească. Şi-a silit muşchii răniți să lucreze atunci când o persoană mai puțin curajoasă ar fi zăcut neputincioasă săptămâni de zile sau chiar mai mult. În cazul lui, această activitate a părut să grăbească procesul de vindecare, în loc să-l întârzie.

Oricum, rănile îl aduseseră pe Zaras chiar pe marginea prăpastiei. Chiar şi vastele mele cunoştințe abia dacă fuseseră suficiente pentru a-l salva, iar amintirea celorlalți pacienți pe care îi tratasem cu ciuperci cu mucegai încă îmi era prea proaspătă în minte.

Dincolo de afecțiunea pe care o căpătasem față de Zaras şi de faptul că devenise un simbol şi o dovadă a talentelor mele tămăduitoare, am considerat starea lui fizică precară oportunitatea perfectă de a-l despărți de prințesa Tehuti înainte ca ei să aibă ocazia de a-mi distruge complet planurile alcătuite cu grijă de a stabili o

alianță între Supremul Minos al Cretei şi faraonul Tamose, o alianță esențială pentru supraviețuirea Egiptului ca națiune supremă.

Aşa că, în a cincea seară de la întoarcerea noastră la stânca striată, i-am chemat pe lordul Remrem şi pe Hui în cortul meu, pentru a le da noi ordine. I-am cerut şi lui Zaras să participe la întâlnire. Fireşte, am intenționat ca el şi Hui să fie doar observatori, nu participanți la discuțiile principale.

Abia ne instalaserăm toți patru pentru a ne apuca de treabă, fiecare cu câte un pocal de vin bun în față ca să ne aline chinul deciziilor dureroase cu care ne confruntam, când, am simțit brusc pe ceafa o pală din aerul răcoros al serii. M-am întors repede, aşteptându-mă să descopăr pe cineva care trăgea cu urechea la conversația noastră. Dar, spre consternarea mea, prințesa Tehuti a intrat plutind grațioasă pe un val al parfumului ei deosebit.

— Nu doresc să vă întrerup discuțiile, domnilor. Vă rog să mă ignorați cu totul. Nu voi scoate nici măcar un cuvințel. O să fiu atât de tăcută, încât veți uita curând de prezența mea.

Pentru a se face complet neremarcată, purta o splendidă rochie de mătase aurie, rară şi diafană, pe care i-o cumpărasem cu mare cheltuială din bazarul din Teba. La vremea aceea, acceptase cerința mea de a nu o purta până nu ajungeam în Creta, când avea să-i fie

prezentată Supremului Minos. Uitase oare pactul nostru?

În picioare, purta conduri de argint. La gât îi atârna medalionul cu capul lui Hathor şi un altul, din pietre colorate strălucitoare, în special safire şi smaralde. Părul îi era un miracol lucios, întrecut doar de zâmbetul ei.

Era mai frumoasă ca niciodată.

Cu o rotire a fustelor argintii, s-a aşezat la picioarele mele şi şi-a pus coatele pe genunchi şi bărbia în palme, astfel încât inelul cu diamant dăruit de mine să scânteieze în lumină. Apoi i-a zâmbit pieziş lui Zaras şi a încercat să pară inocentă.

Cum de ştiu femeile aceste lucruri care sunt atât de obscure pentru noi, inferiorii muritori de sex opus? Nu o informasem despre întâlnirea noastră. De fapt, îi chemasem pe ceilalți doar cu o oră în urmă şi nu le dădusem niciun indiciu despre ce intenționam să discutăm. Era imposibil ca ea să ştie ce se punea la cale. Dar iat-o îmbrăcată pentru bătălie şi cu acea scânteiere hotărâtă în ochi pe care o cunoşteam atât de bine.

— Te rog, continuă ce doreai să spui, dragă Taita. Am promis că nu te voi întrerupe.

— Mulțumesc, Alteța Ta.

Am ezitat. Exista oare vreo modalitate de a evita confruntarea? Fireşte că da. Eu eram purtătorul sigiliului şoim al faraonului. Vorbeam cu vocea

unui rege. Nimeni nu putea îndrăzni să mă sfideze, nu-i aşa? Mi-am adunat curajul.

— Domnilor, am vorbit cu Al Namjoo, călăuza noastră, şi cu Condos, grăjdarul-şef de la Grajdurile Regale. Amândoi au fost de acord cu mine că grupul nostru este prea numeros pentru a mai zăbovi aici, la Miyah Keiv. Vă amintesc că avem peste trei sute de cai şi cămile, în afară de oamenii noştri şi de doamnele din familia regală. În ritmul în care o consumăm, apa din peşteră se va termina complet în câteva zile. După cum veți fi de acord, asta ar fi un dezastru.

— Desigur! Nici nu se pune problema, trebuie să plecăm.

Dând glas acceptului său, Remrem şi-a mângâiat barba, despre care ştiam că era cenuşiu-argintie, dar pe care o vopsise cu henna în arămiu strălucitor, pentru a-şi ascunde vârsta adevărată. Este un mare lord şi un războinic viclean şi viteaz. Îl iubesc ca pe fratele meu, ceea ce şi este în multe feluri. Totuşi, Remrem are un cusur. Este nesuferit de vanitos când vine vorba de înfățişarea sa.

Am dat din cap, mulțumindu-i pentru susținere, şi am continuat să vorbesc.

— Nu este chiar atât de simplu, domnule. Al Namjoo mi-a spus că următoarea oază de pe ruta noastră se numeşte Zaynab, ceea ce înseamnă „piatră prețioasă”, şi se află la peste două sute de leghe în fața noastră. Ne va lua zece zile să

parcurgem această distanță. Asta înseamnă că, atunci când vom ajunge acolo, animalele noastre vor fi epuizate şi vor suferi amarnic de sete. Va trebui să le lăsăm să se odihnească la Zaynab cel puțin două săptămâni, ca să se refacă. Totuşi, Zaynab este o oază mică. Apa de-acolo este insuficientă pentru a acoperi necesarul întregii caravane mai mult de câteva zile.

M-am oprit pentru a-l lăsa pe Remrem ori pe altcineva să propună o soluție logică la această dilemă. Asta mi-ar fi permis să arunc o parte din vină în cârca altcuiva atunci când prințesa Tehuti va riposta dezlănțuind haosul, lucru care în mod cert se va petrece curând după ce va afla toate ramificațiile planului meu. A urmat o tăcere grea, aşa că am fost silit să continui şi să fac față singur consecințelor.

— Unica soluție este să ne despărțim; să trimitem jumătate din oameni şi animale înainte, la Zaynab. Cealaltă jumătate va rămâne aici vreme de două săptămâni, pentru a-i oferi primei un avans. Vom rămâne despărțiți tot restul călătoriei. Nu ne vom reuni până nu vom ajunge în Țara dintre cele Două Râuri. În acest mod, nu vom fi în primejdie să epuizăm complet apa din vreo oază din cauza numărului nostru mare.

A urmat o perioadă de tăcere, timp în care toți au reflectat la asta.

— Ca întotdeauna, planul tău este deosebit, Taita, a rostit în cele din urmă Remrem, cu

măreața lui voce hodorogită. Şi, dacă te cunosc câtuşi de puțin, deja ai hotărât divizarea forțelor noastre.

Am zâmbit şi mi-am înclinat uşor capul în semn de confirmare.

— Tu, lord Remrem, vei prelua comanda avangardei. Aceasta va consta din jumătate din oameni şi toate cămilele. În plus, le vei lua în grija ta pe prințesele Bekatha şi Tehuti. Fireşte, fata cretană, Loxias, va merge cu ele ca doamnă de onoare.

— Îți rămân îndatorat, lord Taita. Încrederea pe care mi-o acorzi este extrem de măgulitoare.

Remrem avea talentul de a face ca şi cele mai alese sentimente să sune pompos.

Am tras adânc aer în piept şi am continuat:

— Două săptămâni mai târziu, când te voi urma, voi aduce caii. De asemenea, îi voi păstra alături de mine pe căpitanul Zaras şi pe colonelul Hui, în al doilea grup.

Voi avea nevoie de Hui ca să se ocupe de cai. M-am uitat la el, iar Hui a dat din cap. Nu suporta să fie despărțit de animalele sale iubite. Apoi, m-am răsucit spre Zaras. Două săptămâni de-acum încolo ar trebui să fii suficient de înzdrăvenit de pe urma rănilor tale ca să poți călători în siguranță.

Planul meu era aproape genial. Prințesele aveau să se ducă înainte cu Remrem. Eu aveam să-i păstrez pe Zaras şi pe Hui. Dintr-o singură

lovitură, le despărțisem pe fete de băieți şi aranjasem ca atât Zaras, cât şi animalele să ajungă la Babilon bine adăpate şi în stare bună. Şi, cel mai important, mă asigurasem că prințesele mele aveau să ajungă intacte şi neprihănite.

Nu voiam să mă uit la Tehuti. Speram că nu-i lăsasem niciun spațiu de manevră şi că avea să capituleze cu grație.

— Nu! Vocea ei s-a auzit încet, dar limpede. Nu cred deloc că este o idee bună, lord Taita.

Încă o dată, devenisem lord Taita, nu dragă Taita.

Ştiam că fusesem exagerat de optimist. Mi-am vârât palma în mânecă şi am apucat sigiliul-şoim pe care îl purtam întotdeauna cu mine. Aveam nevoie de toată autoritatea.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, înălțimea Ta. Am fost sigur că vei înțelege necesitatea acestor aranjamente, aşa cum a făcut-o atât de repede lordul Remrem.

Am scos din mânecă sigiliul-şoim şi l-am frecat absent între degete.

— O, îmi oferi jucărioara aia?

Fără să aştepte răspunsul meu, s-a întins şi mi l-a luat din mână. Am fost atât de surprins, încât i l-am dat fără să protestez.

— Este adevărat ce se spune, lord Taita?

— Ce se spune, înălțimea Ta?

— Se spune că acela care are sigiliul-şoim

vorbeşte cu vocea faraonului.

— Da, înălțimea Ta. E adevărat.

— Uite cine îl are acum, domnule.

Deja cei trei bărbați din cort erau conştienți că se desfăşura o luptă a voințelor şi încercau fără succes să şi ascundă fascinația. Până şi pentru mine era evident că începeam să par ridicol. Am simțit că încruntarea începe să-mi rideze fruntea şi am înlăturat-o făcându-i o plecăciune respectuoasă lui Tehuti.

— Aştept să te aud vorbind cu nobila voce a faraonului! Am încercat eu o mică glumă.

N-a fost bine primită. Zâmbetul lui Tehuti a devenit o ruină tragică, iar ochii ei minunați s-au umplut cu lacrimi.

— O, dragul meu Taita, a şoptit ea aproape suspinând, te rog, nu fi atât de crud cu mine. Tu eşti singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată. Nu mă alunga, te implor.

Le-ai promis fratelui şi mamei mele că vei avea mereu grijă de mine. Vocea i s-a înecat, iar ea mi-a dat înapoi sigiliul-şoim. Poftim! Ia-l. Alungă-mă dacă trebuie. Voi face tot ce-mi porunceşti.

Interesata noastră audiență a încetat să mai zâmbească. Expresiile lor au devenit consternate şi îngrozite. La unison, şi-au îndreptat spre mine privirile acuzatoare. Brusc, eu eram ticălosul.

Fireşte că niciunul dintre ei nu ştia ce actriță talentată este ea. M-a făcut să par un tiran şi un

mişel desăvârşit. Într-o clipită, mi-a pierit orice putere de a o contrazice.

— Iartă-mă, Tehuti! Spune-mi ce vrei şi îți voi da.

— Eu şi Bekatha vrem doar să rămânem cu tine, tatăl nostru adevărat. Asta-i tot.

Şi-a stăpânit un alt suspin, dar acesta era de prisos. Câştigase şi ştia asta. Îşi atinsese scopul fără măcar să pomenească numele omului în legătură cu care ne certam de fapt.

Patru zile mai târziu, în răcoarea după-amiezii târzii, lordul Remrem a pornit să străbată cu jumătate din caravana noastră cele două sute de leghe spre nord până la oaza Zaynab. Am luat-o pe Tehuti cu mine şi l-am însoțit pe Remrem cale de cinci leghe, pentru a-l vedea plecat cu bine în călătoria lui. Apoi, în cele din urmă, ne-am luat rămas-bun şi ne-am întors spre Miyah Keiv. Garda noastră de douăzeci de oameni din Crocodilul Albastru ne urma la o distanță discretă, suficient de aproape ca să ne sară în ajutor în caz de primejdie, dar nu atât de aproape, încât să ne audă conversația.

Înainte de a pleca de la Miyah Keiv, o invitasem pe prințesa Bekatha să vină cu noi, dar, spre surprinderea mea, refuzase motivând că vrea să termine papirusul cu hieroglife pe care i-l dădusem ca temă. De obicei, Bekatha nu era o elevă atât de sârguincioasă şi de dedicată. Acum,

eram pe cale să aflu cine îi stârnise subitul interes pentru scris.

Am străbătut prima leghe alături de Tehuti într-o tăcere amicală. Apoi m-a întrebat brusc:

— Îl cunoşteai foarte bine pe tata, nu-i aşa? Eu nu ştiu aproape nimic despre el. Te rog, povesteşte-mi despre el, Taita.

— Toată lumea din Egipt îl cunoaşte foarte bine pe tatăl tău. A fost un zeu, faraonul Mamose, al optulea care a purtat acest nume. A fost stâlpul de susținere al regatului, cel drept, cel mare, atoateştiutor şi preamilostiv...

— Nu, n-a fost el, m-a contrazis ea pe un ton sec. Te rog, nu mă minți, dragă Taita.

Acuzația mi-a risipit mințile în tot deşertul, iar în vreme ce mă răsuceam în şa şi o priveam alarmat, mi le-am adunat la loc.

— Se pare că am fost dezinformat! Am încercat să râd nepăsător, dar până şi mie mi s-a părut fals. Dacă n-a fost faraonul, atunci spune-mi, te rog, cine a fost persoana suficient de norocoasă să te aibă drept fiică. O invidiez sincer.

— Tatăl meu adevărat a fost lordul Tanus, iar tatăl lui a fost Pianki, lordul Harrab. Mama lui a fost o sclavă din Tehenou[13], eliberată, cu părul blond şi ochii albaştri, pe care i-am moştenit. Se zice că era foarte frumoasă. Se spune că tata semăna cu ea şi că şi el era foarte frumos. Se zice

---

[13] Libia antică (n.tr.).

că a fost cel mai frumos bărbat din Egipt.

— Cine ți-a spus toate aceste...?

A fost cât pe ce să zic „toate aceste prostii fără margini”, dar am reuşit să fac un efort şi să mă abțin.

— Mama mi-a spus. Regina Lostris. Mai zi acum că a mințit.

Am fost stupefiat şi mai aproape ca niciodată de panica totală. Tronul faraonului şi însăşi fundațiile Egiptului meu se clătinau. Firmamentul era pe cale să se prăbuşească asupra mea. Era cea mai primejdioasă declarație pe care o auzisem vreodată.

— Cui altcuiva ai mai spus? Am rostit eu în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată.

— Nimănui. Doar ție.

— Ştii ce se va întâmpla dacă spui vreodată altcuiva?

— Dragul meu Taita, nu sunt complet idioată.

S-a aplecat din şa şi mi-a luat mâna ca o mamă care-şi linişteşte copilul înspăimântat.

— Eşti sigură că n-ai vorbit despre asta cu fratele tău? Am vrut eu să ştiu, vocea ridicându-mi-se ascuțită. Ştie faraonul de asta? Bekatha? I-ai zis ei ceva?

— Nu. Vocea îi era calmă, liniştitoare. Bekatha este deocamdată o fetiță prostuță. Iar pe Mem l-ar ucide să afle că nu este faraon adevărat.

— Tot mama ta ți-a spus asta? I-am scuturat nerăbdător mâna. Eram îngrozit deja. Ți-a zis

totul? Te rog, spune-mi că am înțeles greşit. Te rog!

— Ai înțeles perfect. Mama mi-a zis că toți trei suntem copiii lordului Tanus, nu ai faraonului Mamose. Suntem trei mici bastarzi.

— De ce îmi spui toate astea, Tehuti?

— Pentru că, în curând, mă voi afla într-o situație foarte similară cu a mamei. Tu ai salvat-o... a început ea, însă eu am clătinat din cap refuzând să accept.

— Nu mai clătina din cap spre mine, lord Taita!

A râs. Mi-a râs în față!

— Ai salvat-o pe mama, iar acum trebuie să faci acelaşi lucru pentru mine.

Măcar atât era adevărat. Regina Lostris fusese iubirea vieții mele, dar acum, fiindcă ea nu mai era, Tehuti îi luase locul. Nu-i puteam refuza nimic, dar puteam cel puțin să-mi impun regulile şi condițiile. Aproape sigur le va ignora, aşa cum făcuse şi mama ei, însă măcar încercasem.

— Spune-mi exact ce vrei de la mine, Tehuti.

— Mama a fost măritată cu un rege, însă soț i-a fost cel pe care şi l-a dorit. A purtat copiii lui, nu pe ai regelui. N ar fi putut face asta de una singură. Tu ai ajutat-o să reuşească toate astea. Nu aşa s-a întâmplat?

— Ba da, aşa s-a întâmplat, am mărturisit eu.

Părea că n-am de ales.

— Am trăit în haremul fratelui meu aproape toată viața, a continuat Tehuti. Are două sute de

neveste, însă o iubeşte doar pe una dintre ele. Masara a fost prima şi i-a dăruit trei fii. Dacă aş putea avea ce are ea, aş fi mulțumită. Dar am văzut nefericirea celorlalte soții. Cele mai multe dintre ele n-au fost vizitate de fratele meu decât o dată sau de două ori în tot timpul de când sunt căsătoriți. Ştii ce fac ele, Taita? A întrebat ea pe un ton dezaprobator.

Am clătinat din cap, iar ea a continuat:

— Se joacă singure sau cu alte femei din harem, în loc să fie cu un bărbat... un bărbat pe care îl iubesc şi îl doresc. Au penisuri de jucărie, făcute din fildeş sau din argint. Îşi bagă aceste lucruri oribile în ele ori în altele. S-a întrerupt şi s-a cutremurat. Nu vreau să fiu ca ele.

I-am văzut expresia de pe chip schimbându-se, întunecându-se de tristețe. L-am văzut lacrimile adunându-i-se în ochi. De data asta, nu juca teatru.

— Ştiu că mă duci într-o țară ciudată şi străină. Acolo, mă vei da unui bătrân ridat şi cărunt, cineva cu mâini reci şi respirație urât mirositoare, care îmi va întoarce stomacul pe dos. El o să-mi facă lucruri urâte... Şi-a stăpânit un suspin. Măcar o dată, înainte să se întâmple asta, vreau să am ce i-ai dăruit tu mamei. Doresc să am un bărbat care mă face să râd şi care îmi face inima să bată mai repede. Vreau un bărbat care mă iubeşte cu adevărat şi pe care să îl iubesc cu adevărat.

— Îl vrei pe Zaras, am rostit eu încet, iar ea şi-a ridicat bărbia şi, printre lacrimi, mi-a întâlnit privirea.

— Da, îl vreau pe Zaras. Măcar o dată, vreau să fiu îndrăgostită şi să păstrez acel lucru preţios în inima mea. Vreau să-l am pe Zaras drept soţ şi adânc în mine. Dacă îmi îngădui asta numai pentru scurt timp, după aceea mă voi duce bucuroasă şi îmi voi face datoria faţă de faraon, faţă de Egipt şi faţă de tine, dragul meu Taita.

— Îmi promiţi asta, Tehuti? Şi nu vei spune nimănui, nici măcar copiilor tăi?

— Mama... a început ea, dar i-am retezat protestul.

— În cazul mamei tale a fost o situaţie specială. La tine nu va fi aşa. Trebuie să-mi promiţi cu sinceritate.

— Îţi promit cu sinceritate, a acceptat ea, iar eu nu m-am putut îndoi de cuvântul ei.

— Trebuie să înţelegi că nu vei putea avea copiii lui Zaras niciodată!

— Aş vrea să nu fie aşa, Taita. Mi-ar plăcea tare mult să am un mic Zaras al meu. Dar ştiu că trebuie să fie aşa cum spui tu.

— În fiecare lună, când floarea roşie a feminităţii tale va fi pe cale să înflorească, îţi voi da să bei o poţiune. Copilul îţi va fi scos din pântec cu valul de sânge.

— Voi plânge gândindu-mă la asta.

— Când vei deveni soţia Supremului Minos, vei

renunța la Zaras pentru totdeauna. Vei locui în haremul regal din Creta. Zaras se va întoarce în Egipt. Nu-l vei mai vedea niciodată. Înțelegi asta, Tehuti?

A dat din cap.

— Vorbeşte! I-am poruncit eu. Spune că înțelegi.

— Înțeleg, a rostit ea cu voce clară.

— În noaptea nunții tale cu Minos, îți voi pregăti o vezică de miel plină cu sânge. Aceasta se va sparge când te va lua în patul său. Îl va convinge de virginitatea şi de castitatea ta.

— Înțeleg, a şoptit ea.

— Nu vei spune nimănui, am insistat eu. Nici măcar Kekathei. Mai ales nu Bekathei.

Sora ei mai mică era o gură-spartă fără pereche, faimoasă pentru faptul că nu era în stare să țină un secret.

— N-o să spun nimănui, a fost ea de acord, nici măcar surorii mele.

— Tehuti, înțelegi în ce primejdie te afli? Minos va avea drept de viață şi de moarte asupra ta. E o nesăbuință să înşeli un rege. Trebuie să ai cea mai mare grijă să nu fii descoperită niciodată.

— Pricep. Ştiu că îți asumi acelaşi risc ca şi mine. Te iubesc şi mai mult pentru asta.

Fireşte că era o nebunie, dar am făcut multe lucruri nebuneşti în viața mea. Singura mea consolare era că mai aveam un pic de timp în care să fac toate pregătirile. Rănile lui Zaras îl făceau inaccesibil deocamdată. Încă nu se afla

într-o stare care să-i permită excesele mai sălbatice ale iubirii. Cu toate astea, se vindeca rapid.

Două zile mai târziu, Zaras a venit la mine şi mi-a cerut permisiunea să vorbească.

— De când trebuie să-mi ceri permisiunea? Lipsa ei nu te-a oprit niciodată până acum.

A părut stânjenit.

— Prințesa Tehuti vrea s-o învăț mânuirea armelor şi s-o instruiesc în privința folosirii săbiei. I-am spus că va trebui să obțin permisiunea ta pentru asta.

— Cred că ăsta n-a fost un lucru înțelept din partea ta, Zaras. Înălțimea Sa de obicei obține ceea ce vrea.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, s-a grăbit el să mă asigure, iar eu am râs de neliniştea lui.

— Prințesa este un arcaş excelent, i-am spus eu. E foarte rapidă. Are privirea ascuțită şi brațe puternice. Aşa încât nu mă îndoiesc că va fi un bun luptător cu sabia. Este o deprindere care i-ar putea fi de folos la un moment dat. Cine ştie? S-ar putea chiar să-i salveze viața într-o bună zi. Nu sunt sigur de ce am zis asta. În orice caz, s-a dovedit a fi unul dintre cele mai importante adevăruri rostite de mine vreodată. Ai vreo obiecție față de dorința ei, Zaras?

— Nici cea mai mică, domnule, m-a asigurat el grăbit. Dimpotrivă, aş considera că este o mare

onoare şi un privilegiu.

— Atunci, apucă-te de treabă. Va fi foarte interesant de văzut ce poți să scoți din ea.

Nu m-am mai gândit la asta, afirmație care nu reprezintă adevărul adevărat. M-am gândit prea puțin la altceva. În săptămânile care au urmat, m-am chinuit cumplit gândindu-mă la Zaras şi la Tehuti.

Zaras a devenit tot mai puternic cu fiecare zi. Dacă era dur cu oamenii lui, cu el însuşi era extrem de dur.

Din zorii fiecărei dimineți şi până la prânz, îi alerga pe oamenii lui pe terenul cel mai dur. Am alergat împreună cu ei. Am fost binecuvântat cu o forță şi cu o rezistență extraordinare şi mă pot întrece cu oameni care au pe jumătate vârsta mea sau sunt chiar mai tineri.

La început, am văzut cum suferea Zaras şi am fost impresionat de modul cum reuşea să-şi ascundă suferința de toți ceilalți, cu excepția mea. Dar, în câteva zile, alerga cot la cot cu mine, făcându-i pe oameni să cânte cu el cântecul de marş al batalionului şi râzând fără rețineri la glumele şi vorbele mele de duh.

I-am apreciat sârguință şi permanenta năzuință de a fi mai bun. Pe de altă parte, toate lucrurile au o limită. Comportamentul care este acceptabil la oamenii de rând nu e întotdeauna potrivit cu demnitatea stratului superior al societății.

Când, fără să mă consulte, Zaras a decis ca, la

alergarea din dimineața următoare, fiecare om să care un sac cu nisip având un sfert din greutatea sa, mi-am dat seama că îmi neglijasem alte îndatoriri mai importante. În loc să alerg prosteşte prin deşert, încercând să mă întrec cu o şleahtă de găligani tineri, trebuia să le învăț pe prințesele mele ştiințele matematicii şi astrologiei, plus că aveam de scris capitolele finale ale tratatului despre genealogia zeilor. Din punctul meu de vedere, mintea trebuie să aibă întotdeauna prioritate în fața muşchilor.

În vreme ce noi zăboveam la Miyah Keiv pentru a-i îngădui lordului Remrem şi oamenilor lui să ajungă la oaza Zaynab înaintea noastră, am avut răgaz să citesc şi să plănuiesc sosirea noastră la Babilon. Timpul trecea în mod plăcut, dacă nu repede.

Alții din grupul nostru au avut parte de evenimente mai spectaculoase şi mai explozive. Cel mai remarcabil a fost terminarea prieteniei dintre Bekatha şi colonelul Hui.

La insistențele Bekathei, Hui îi dădea lecții de călărie în fiecare seară. Sub îndrumarea lui, devenea rapid o călăreață îndrăzneață. Fusese mereu neînfricată, iar echilibrul şi ținuta în şa le surclasau pe ale majorității soldaților lui Hui. Aceşti vajnici bărbați fuseseră mereu luptători în care de luptă, iar cei mai mulți dintre ei preferau să se afle în spatele unui cal, nu călare pe el.

Pe de altă parte, Bekathei îi plăcea să călărească dreaptă şi maiestuoasă, aşa cum o învățasem eu. Fusese mereu capabilă să obțină totul de la calul ei. Îi plăcea să-şi etaleze talentul şi, de fiecare dată când avea public, dădea tot ce avea mai bun.

Într-o seară, Hui o învăța jocul sferelor. Sfera este o minge mare şi grea făcută din fâşii de piele neargăsită țesute între ele. Cele două echipe adversare sunt alcătuite din câte patru călăreți, iar scopul este să duci sfera între două prăjini verticale înfipte în capătul terenului marcat, în vreme ce echipa cealaltă încearcă să te împiedice. Era un joc dur, de obicei urmărit şi aplaudat de o mulțime numeroasă.

În această seară anume, Hui o pusese pe Bekatha să exerseze aplecarea din şa pentru a lua sfera care se rostogolea şi sărea pe terenul nisipos din fața calului. Ca de obicei, exista un public format din o parte din cei cincizeci de soldați care nu erau de gardă şi alți oameni fără treabă care stăteau la marginea terenului pentru a urmări ce se petrecea.

Bekatha a venit în plin galop de-a lungul terenului. Mâinile îi erau libere şi strunea calul din genunchi.

Hui stătea pe linia laterală, ținând sfera şi aşteptând-o pe ea. Când s-a apropiat, i-a aruncat sfera în față. Ea s-a aplecat din şa pentru a o ridica – toată greutatea i se sprijinea

în scăriță. În opinia mea de cunoscător, m-am gândit că era o performanță elegantă şi atletică.

Mulțimea a scos strigăte încurajatoare, iar eu m-am alăturat acesteia.

Bekatha arăta aproape ca un spiriduş pe spinarea enormului animal, dar a reuşit să se aplece suficient de mult pentru a apuca unul dintre cele patru mânere de piele ale sferei care se rostogolea. Triumfătoare, a dat să-şi ridice premiul.

În clipa aceea, scărița de piele a plesnit şi, spre consternarea mea, Bekatha a zburat din şa. Am luat-o la fugă înainte ca ea să atingă pământul. Am fost sigur că murise sau că fusese serios rănită. Hui a fost la fel de rapid ca mine, dar se afla mai aproape atunci când ea a fost azvârlită de pe cal.

Spre uşurarea mea, Bekatha a sărit în picioare şi a rămas pe loc, tremurând de stupoare şi de furie. Aterizase într-un morman de balegă de cal proaspătă. Asta îi amortizase căderea şi probabil că îi salvase viața, dar nu făcuse mare lucru în privința înfățişării ei şi absolut nimic pentru demnitatea ei.

Era mânjită de la buclele arămii până la tălpi cu bălegar verde. Hui s-a oprit brusc înainte de a ajunge şi a rămas holbându-se la Bekatha. Mi-am dat seama că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă în continuare, înainte ca eu să ajung şi s-o liniştesc, rezolvând astfel criza, Hui a

făcut singurul lucru capabil s-o amplifice. A Izbucnit în râs.

Bekatha a replicat în singurul mod firesc pentru ea. Şi a dezlănțuit temperamentul vulcanic. Încă ținea sfera în mâna dreaptă. A aruncat-o direct în capul lui. Hui nu se aştepta să fie atacat, aşa că a fost luat pe nepregătite. Distanța era scurtă şi fără obstacole. Sfera era grea, iar pielea uscată la soare era dură ca osul. L-a lovit chiar la rădăcina nasului său proeminent, iar sângele a țâşnit şiroaie. Nici măcar asta nu a fost suficient pentru a potoli mândria rănită a Bekathei.

S-a aplecat şi, cu o mişcare rapidă, a adunat două mâini de bălegar din grămada în care stătea, iar apoi s-a năpustit spre Hui şi i le-a trântit în nasul rănit.

— Dacă tu crezi că sunt amuzantă, ar trebui să te vezi pe tine, colonele Hui, i-a spus ea cu furie rece.

Apoi, s-a răsucit şi a plecat de pe teren, îndreptându-se spre tabăra regală. Nimeni altcineva din mulțimea de spectatori n-a îndrăznit să râdă, nici măcar eu.

Hui n-a mai fost niciodată invitat la masa regală. Nu s-a mai bucurat de onoarea de a fi bombardat cu mâncare sau să dea lecții de călărie cuiva din familia regală.

Câteva zile mai târziu, am auzit o conversație între Bekatha şi Loxias. Era purtată în minoiană, iar ele se aflau în cortul din tabăra regală în care

se desfăşurau lecţiile fetelor. Eu eram afară, în spatele cortului şi admiram priveliştea stâncilor multicolore de deasupra taberei. Evident că nu trăgeam intenţionat cu urechea la ce vorbeau elevele mele, dar uneori, când mă opresc pentru scurt timp în acest loc înainte de a intra în cort, aud întâmplător schimburi interesante de replici între ele.

— L-ai iertat deja pe colonelul Hui? Am auzit-o pe Loxias întrebând, iar Bekatha a răspuns cu vehemenţă:

— N-o să-l iert niciodată! Este un bădăran şi un barbar. Când o să fiu regina Cretei, probabil că o să pun să fie decapitat.

— Asta ar trebui să fie amuzant. O să mă inviţi să privesc?

— Nu glumesc, Loxias. Vorbesc serios.

— Dar ne-ai spus mie şi lui Tehuti că este singurul bărbat din lume pentru tine.

— M-am răzgândit. Tonul Bekathei era trufaş. De ce aş vrea un bărbat urât şi bătrân, şi fără maniere, şi cu patruzeci de neveste la fel de urâte ca el?

— Nu este atât de bătrân, Bekatha, şi e mai degrabă frumos. Şi ştiu sigur că are doar cinci soţii în Teba, iar unele dintre ele sunt foarte drăguţe.

— E străvechi, a replicat Bekatha cu fermitate. Probabil că e chiar mai bătrân decât Taita. Şi nu mi se pare deosebit de frumos cu nasul rupt şi cu

bălegar pe toată fața. Cele cinci soții ale lui n-au decât să şi-l țină. Eu nu vreau să mai am vreodată de-a face cu el.

I-am iertat Bekathei cuvintele violente şi ofensatoare cu referire la vârsta mea. Măcar una dintre problemele mele imediate se rezolvase singură. Nu mai era necesar să veghez şi virginitatea Bekathei pe lângă a surorii ei mai mari.

Mi-am îngăduit un acces de tuse, iar vocile din cort au tăcut. Când am intrat, capetele celor două tinere doamne erau aplecate asupra tăbliţelor de scris. Spre cinstea lor, amândouă erau absorbite de sarcina pe care le-o dădusem: să copieze un manuscris de istorie egipteană după versiunea pe care eu însumi o scrisesem cu nişte ani în urmă, iar apoi să-l traducă în cretană. Bekatha abia dacă şi-a ridicat privirea când m-am oprit lângă ea.

— Sunt foarte impresionat de sârguință şi de perfecțiunea hieroglifelor, înălțimea Ta. Dar de ce sora ta nu e cu voi?

— O, este atât de ocupată acolo. A arătat cu pensula. Mi-a spus că ni se va alătura mai târziu.

Apoi, şi-a îndreptat întreaga atenție asupra manuscrisului la care lucra.

Auzisem strigătele soldaților venind dinspre terenul improvizat de antrenament de la marginea taberei, dar era ceva atât de comun, încât nu-i acordasem atenție. Acum, că Bekatha

îmi stârnise curiozitatea, m-am dus să investighez. O mulțime formată din rândaşi, animatori, servitori, sclavi şi alte persoane se afla pe marginile terenului. Oamenii erau atât de absorbiți, încât a trebuit să-i împing cu bastonul pentru a mă lăsa să trec. Am ajuns la marginea terenului şi m-am uitat după Tehuti, dar n-am reuşit s-o zăresc imediat.

Zaras stătea cu fața la oamenii săi. Cu toții purtau o jumătate de armură. Cu toate astea, vizierele coifurilor erau ridicate, dezvăluindu-le chipurile. Erau în poziție de salut, cu săbiile scoase, lamele lor atingându-le buzele.

— Pasajul de arme! A ordonat Zaras. Douăsprezece lovituri şi fandări. Una...

— Una! Au strigat oamenii lui şi, perfect sincronizați, au fandat jos în stânga, iar apoi au revenit.

Săbiile au strălucit ca aurul în lumina soarelui.

Apoi, brusc, privirea mea a poposit pe o siluetă mai mică, aflată în centrul primului rând de soldați. Preț de o clipă, nu mi-a venit să cred ce vedeam. După aceea, mi-am dat seama că nu greşeam şi că era într-adevăr Tehuti. Purta o uniformă a gărzilor care i se potrivea perfect. Cel puțin trei dintre servitoarele ei nubiene erau croitorese experte, care i-ar fi putut-o coase într-o seară. Oricare dintre fierarii regimentului i-ar fi putut ajusta jumătatea de armură pentru a se potrivi pe trupul zvelt. Flutura o sabie grea de

luptă, care fusese făcută pentru un om de două ori cât ea.

Fața îi era roşie. Părul îi era ud de transpirație, la fel şi tunica ei. Arăta ca o fată de la țară care îşi petrecuse ziua secerând sau prăşind câmpul soțului ei. Era înconjurată de o ceată de soldați aspri şi se comporta de parcă nu avea nicio jenă pentru aspectul şi atitudinea ei exaltată şi nici respect pentru rangul ei.

Sigur că fusesem de acord să primească lecții de luptă cu sabia de la Zaras. Recunosc că încurajasem chiar acest plan. Cu toate astea, considerasem de la sine înțeles că lecțiile aveau să se desfăşoare în particular, şi bine ascunse de hoarda oamenilor de rând.

Zeii cei buni pot oricând să confirme că nu sunt vreun snob, însă ar trebui să existe nişte limite ale bunăvoinței regale.

Primul meu impuls a fost să mă reped pe terenul de antrenament, s-o înşfac pe Tehuti de ceafă, s-o târăsc în intimitatea taberei regale şi să insist cu fermitate e a, pe viitor, să fie îmbrăcată mai potrivit şi să aibă un comportament mai decent când se află în fața publicului.

Apoi, bunul meu simț a prevalat. Ştiam că n-ar fi ezitat să mă sfideze în fața întregului regiment, afectând astfel respectul şi venerația pe care le aveau față de mine. În timp ce cumpăneam situația, ocazia a trecut.

Am văzut-o strecurându-se prin pasajul de

arme cu o abilitate şi o grație atât de desăvârşite, încât i-a făcut pe durii războinici din jurul ei să pară nişte plugari greoi. N-a ratat niciun pas şi nici n-a pierdut ritmul. Şi-a trecut cu uşurință sabia dintr-o mână în alta, fandând şi lovind cu aceeaşi repeziciune şi acuratețe şi cu stânga, şi cu dreapta. Chipul îi era o mască a concentrării şi hotărârii. Spectacolul pe care îl dădea era de mare talent şi de o frumusețe deosebită, iar puterea firavelor brațe care țineau sabia cea grea era evidentă. A făcut-o să şoptească şi să cânte un cântec de amenințare letală în vreme ce a continuat exercițiile. La sfârşit, a încremenit ca o statuie de fildeş, perfect echilibrată într-o extensie completă şi ținând sabia ca şi cum ar fi fost făcută din voal, nu din metal greu.

— Pe loc repaus! A ordonat Zaras.

Spectatorii au izbucnit în ropote de aplauze, bătând din palme şi tropăind din picioare. Apoi, o voce i-a strigat numele despărțit în trei silabe distincte:

— Te-huu-tii!

Imediat a fost preluat de ceilalți:

— Te-huu-tii!

Adulația lor era contagioasă. M-am simțit plin de mândrie şi de iubire pentru micuța mea protejată. M-am pomenit prins în fervoarea venerării eroului.

— Te-huu-tii!

Am uitat de demnitatea mea şi m-am alăturat

corului care ovaționa.

În cele din urmă, un soldat pe cămilă a sosit la Miyah Keiv, dinspre nord. Aducea un mesaj de la lordul Remrem, prin care acesta mă informa că grupul lui era pe cale să părăsească oaza de la Zaynab unde se refăcuseră în ultimele două săptămâni.

Remrem m-a asigurat că totul era în regulă. Nu pierduse niciun om, ci doar o cămilă, care îşi rupsese piciorul luptându-se cu un alt mascul. Fusese silit să taie animalul şi împărțise carnea în rații cu care îşi hrănise oamenii. Mă chema să vin la Zaynab cât de repede puteam, fiindcă aveam să găsesc oaza părăsită şi rezerva de apă refăcută de izvorul subteran.

I-am transmis ordinul lui Zaras, dar a mai trecut o zi până am strâns tabăra şi am încărcat bagajele pe animale. În timpul acesta, l-am chemat pe Zaras în cortul meu şi i-am cerut să se dezbrace pentru a-i cerceta stadiul de vindecare al rănilor. Am constatat că era într-o condiție fizică magnifică. Cicatricele operației erau greu de detectat, mai ales având în vedere faptul că părul întunecat de pe trup crescuse suficient pentru a le acoperi. M-a asigurat că, în ciuda rănilor interne, funcționarea intestinelor era la fel de eficientă cum fusese întotdeauna, iar eu n-am simțit că era necesar sa i solicit o demonstrație. Chiar în acea dimineață îl

văzusem întorcându-se după o alergare de zece leghe în fruntea trupei, îmbrăcat în armura întreagă şi cu un sac mare de nisip pus pe umăr.

Caravana noastră a plecat de la Miyah Keiv după-amiază târziu, când soarele nu mai ardea atât de nimicitor. Am mers toată noaptea, luna argintie luminându-ne calea. Am ridicat tabăra când soarele arzător a răsărit din nou şi după ce am lăsat în urmă aproape douăzeci de leghe. Eram foarte mulțumit. Înainte de a mă duce să mă odihnesc, am străbătut tabăra ca să mă asigur că totul era în regulă. Mă surprinde mereu cum câteva cuvinte amabile sunt prețuite chiar şi de cei mai de jos membri ai anturajului nostru. Adesea ai tendința să uiți cum te venerează cei mai puțin dăruiți decât tine.

Oricum, cu această ocazie, calmul mi-a fost spulberat de vacarmul cu care am fost întâmpinat când m-am întors în tabăra regală. De fapt, l-am auzit de la distanță. Plânsetele, tânguirile disperate, țipetele de protest, toate erau purtate clar prin aerul deşertului. Am luat-o la fugă convins că tragedia şi moartea ne loviseră.

Când am intrat în tabăra regală, le-am văzut pe servitoare aproape amuțite de teroare. N-au reuşit să răspundă întrebărilor mele nerăbdătoare. M-a enervat atât de tare prostia lor, încât am apucat-o de umeri pe una dintre slujnicele nubiene şi am început s-o zgâlțâi ca

s-o fac să-şi vină în fire. S-a dovedit a nu fi un gest înțelept. Vacarmul din jurul meu a devenit balamuc total.

I-am dat repede drumul fetişcanei şi am asigurat-o că nu aveam de gând s-o pedepsesc, apoi m-am îndreptat spre cortul central, care îi aparținea lui Tehuti. Când am intrat, a trebuit să-mi croiesc drum printre femeile care se lamentau cu voce tare, ca să ajung la prințesa mea care zăcea pe pat. Era întinsă pe burtă, cu fața îngropată în palme. Tot trupul i se cutremura de suspine.

De îndată ce mi-a auzit vocea, a sărit de pe pat şi mi s-a aruncat în brațe.

— Ce este, micuța mea? A murit cineva? Ce tragedie cumplită ți s-a întâmplat?

— Inelul meu! Mi-am pierdut inelul... şi sunt sigură că mi l-a furat cineva.

— Care inel?

Pentru o clipă, n-am înțeles despre ce vorbea.

Şi-a ridicat mâna stângă, cu degetele larg desfăcute.

— Inelul meu a dispărut. Inelul pe care tu mi l-ai dăruit, magicul inel cu diamant pe care mi l-ai adus de la fortăreața de la Tamiat.

— Liniştește-te! O să ți-l găsim.

Am fost uşurat că acea calamitate nu era chiar o calamitate.

— Şi dacă nu reuşiți să-l găsiți? Este lucrul pe care-l iubesc cel mai mult din toată lumea asta.

O să mă sinucid dacă s-a pierdut.

— În primul rând, scoate-le pe toate femeile astea de-aici, iar apoi vom putea vorbi despre asta cu calm şi raţional.

M-am folosit de baston şi de cel mai persuasiv limbaj ca să le dau afară din cort pe femeile măcănitoare. Apoi, m-am aşezat pe pat lângă Tehuti şi i-am luat mâna.

— Acum, spune-mi unde şi când l-ai văzut ultima oară, am invitat-o eu.

Ea a cumpănit întrebarea mea, iar eu, privindu-i chipul, mi-am dat seama că, în ciuda tuturor suspinelor şi lamentărilor, şi ameninţărilor cu sinuciderea, minunaţii ei ochi erau lipsiţi de lacrimi. De fapt, acum, că rămăseserăm singuri, părea destul de relaxată şi chiar că se distra. Suspiciunile mi-au fost imediat stârnite.

— A, da! Îl am! Faţa i s-a luminat cu uşurare teatrală, îmi amintesc acum. Ştiu unde e posibil să-l fi pierdut. Chiar înainte de a pleca de la Miyah Keiv, ieri după-amiază, eu, Bekatha şi Loxias ne-am dus să înotăm pentru ultima oară în peşteră. Îmi amintesc că mi-am scos inelul de pe deget înainte de a intra în apă şi l-am pus în gaura din stâncă unde îl puneam mereu, ca să nu-l pierd. Probabil că l-am lăsat acolo.

— Eşti sigură? Nu e posibil să-ţi fi căzut în altă parte? Am întrebat eu pe un ton serios, prefăcându-mă că nu mi-am dat seama de

minciunile şi fanteziile ei.

— Da, sunt sigură. Şi nu, nu mi-ar fi putut cădea în altă parte, m-a asigurat ea.

— Ei bine, atunci e foarte simplu. I-am zâmbit. Nu mai ai de ce să-ți faci griji. O să-l trimit pe colonelul Hui înapoi la Miyah Keiv, ca să-l recupereze. Cu calul sau rapid, va ajunge acolo şi se va întoarce până mâine dimineață.

— Dar... A fost luată prin surprindere şi şi-a frecat nefericită mâinile. Nu... Nu vreau să-l trimiți pe Hui.

— De ce nu? Am întrebat eu pe un ton nevinovat. Hui e un om bun.

— Cred că...

A făcut o pauză încercând să găsească un motiv convingător. I-am lăsat timp să inventeze ceva.

— Va fi greu să-i descriu lui Hui unde exact să-l găsească. Hui e un străin. Egipteana lui nu este foarte bună.

Am privit-o pătrunzător, iar ea a evitat să se uite în ochii mei.

— Poate că are un accent străin, dar egipteana lui e suficient de bună ca să comande un regiment, i-am respins eu pretextul, însă ea s-a repliat rapid.

— N-am încredere în Hui. Ştii doar cum a umilit-o pe micuța noastră Bekatha. Probabil că va fura inelul. Nu i-aş da nimic pe mână.

— În cazul acesta, poate că ar trebui să te întorci tu la cavernă şi să-l recuperezi.

— Nu mă gândisem la asta! A exclamat ea entuziasmată că mă făcuse să ajung la concluzia dorită de ea de la bun început. Dar ai dreptate, Taita. Va trebui să mă duc eu însămi.

— Dar nu te poți duce singură. Va trebui să trimit pe cineva cu tine. Nu pe Hui, desigur, pentru că nu ai încredere în străini. M-am prefăcut că mă gândesc. L-aş fi trimis pe lordul Remrem, dar, desigur, el nu e aici. M-aş fi dus eu cu tine, însă mă doare spatele şi trebuie să mă odihnesc.

Mi-am dus mâinile la noadă şi am scos un uşor geamăt de durere.

— Săracul meu Taita! Pentru nimic în lume, nu ți-aş îngădui să rişti să te doară mai tare.

Mi-a privit cu nervozitate chipul.

— Ştiu! Am exclamat eu. O să-l trimit pe căpitanul Zaras cu tine.

Şi-a coborât privirea. Şi-a dat seama că o testasem şi a avut eleganța de a fi stânjenită. S-a uitat la mine şi a văzut că aveam o expresie neutră. A renunțat să joace teatru şi a chicotit adorabil. Apoi, şi-a aruncat brațele pe după gâtul meu şi m-a îmbrățişat atât de tare, că m-a durut.

— Te iubesc! A şoptit ea. Te iubesc cu adevărat şi din tot sufletul.

Am îmbrățişat-o şi eu şi i-am şoptit:

— Poate că ar fi mai discret dacă mi-ai lăsa mie afurisitul ăla de inel, în caz că îți cade de-adevăratelea de pe deget.

A băgat palma în mânecă, iar când a scos-o, îi era strânsă în pumn. L-a ridicat în fața mea, tachinându-mă.

— Ți-aş încredința orice altceva, numai asta nu.

Şi-a desfăcut pumnul şi am zărit faimosul inel cu diamant în palma ei.

— Când mă voi întoarce, se va afla pe degetul meu şi nu-l voi mai da jos niciodată. Va fi pentru totdeauna un simbol al iubirii mele pentru Zaras. Chiar dacă datoria mă sileşte să mă despart de el pentru totdeauna, îmi va rămâne acest inel ca să-mi amintească de el.

Ea şi Zaras au plecat într-o oră. Şi-au mânat caii atât de tare către sud, încât garda lor personală rămăsese deja cu o leghe în urma lor atunci când au dispărut după o dună îndepărtată.

M-am simțit doar un pic vinovat din cauza acestei abateri flagrante de la datoria mea. Oricum, sentimentul de vinovăție mi-a fost alungat de euforia de-a fi putut să acord acest episod de fericire trecătoare unor tineri foarte dragi mie.

Nu credeam că cei doi se vor grăbi să se întoarcă de la Miyah Keiv pentru a se alătura caravanei. Nu m-au dezamăgit. I-am aşteptat la oaza Zaynab aproape o săptămână, până când au apărut în cele din urmă.

După ce au descălecat în fața cortului meu de

comandă, Tehuti i-a şoptit lui Zaras:

— Aşteaptă aici. Trebuie să-i vorbesc între patru ochi. Se aflau în lumina strălucitoare a soarelui, aşa că nu m-au văzut privindu-i din umbra cortului. Am putut citi cuvintele de pe buzele lui Tehuti fără ca ea să ştie.

A venit în fugă spre intrarea în cortul meu. Când i-am ieşit în întâmpinare, a scos un țipăt uşor de bucurie şi s-a aruncat în brațele mele deschise. Pe când o îmbrățişam, mi-am dat seama că, în scurtul răstimp care trecuse de când o văzusem ultima oară, se transformase miraculos dintr-o copilă într-o femeie în toată puterea cuvântului – din zgură în aur regal.

— Ai găsit ce te-ai dus să cauți? Am întrebat-o eu fără să-i dau drumul.

— O, da, am găsit. Şi-a ridicat mâna în fața mea. Diamantul a strălucit, dar nu la fel de tare ca ochii ei. Iubesc inelul. Dar iubesc incomparabil mai mult cealaltă comoară pe care am găsit-o în peşteră.

— Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta, am întrerupt-o eu grăbit şi m-am desprins din îmbrățişare. Nu vreau să aud.

— Dar îți voi spune totul, fiecare detaliu, pentru că este cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a rostit ea cu sinceritate deplină.

M-am uitat prin deschizătura cortului. Sărmanul Zaras încă mai stătea acolo, arătând

ca un câine bătut sau ca un băiețel care fusese prins într-o livadă în timp ce fura mere şi se aştepta s-o încaseze pentru asta. Am lăsat baltă subiectul.

Eu şi Tehuti eram atât de înrudiți în spirit, încât o parte din extazul ei a părut să mi se transfere, iar de la mine, şi tuturor celorlalți din caravană.

Toată tabăra a devenit un loc fericit, plin de zâmbete şi râsete. Cu toate astea, am fost plăcut surprins de discreția cu care Tehuti şi Zaras îşi perpetuau povestea de dragoste. Cred că, probabil, eram singurul care ştia ce se petrece. Nici chiar Bekatha, căreia puține îi scapă, nu părea să aibă habar. Eram mulțumit şi chiar mândru de decizia mea de a fi gardianul iubirii lor, în loc s-o împiedic. Îmi aminteam cu durere cum, cu atât de mult timp în urmă, făcusem acelaşi lucru pentru tatăl şi mama lui Tehuti.

Şederea în oaza Zaynab a fost prea scurtă pentru noi toți. A trebuit să plecăm mai departe. Săptămână după săptămână, am înaintat pe urmele lăsate de Remrem şi caravana lui în această magnifică sălbăticie. Ca niciun alt loc din lume, deşertul are o frumusețe şi o grandoare care potoleşte inimile zbuciumate şi ne aduce mai aproape de zei. Aceasta era una dintre cele mai memorabile şi mai bune perioade din viața mea.

Dar, cu fiecare etapă spre nord, ne apropiam tot mai mult de lordul Remrem şi de caravana lui,

până când, în sfârşit, i-am ajuns din urmă şi ne-am unit forțele. Asta făcea parte din planurile mele întocmite cu grijă, iar întâlnirea a avut loc la doar patruzeci de leghe sud de Eufrat, cu toate că nu exista niciun indiciu că un fluviu atât de măreț se afla atât de aproape în fața noastră. Încă eram înconjurați de dealuri stâncoase şi de vai pline de praf şi arse de soare.

Al Namjoo, călăuza noastră cu un singur ochi, ne adusese în ultima oază de dinainte de a ajunge la râu. Acest loc se numea Khrus. Aici se află un grup de cincisprezece fântâni, fiecare cu apă dulce şi bună. Apa era suficientă pentru un sat cu mulți locuitori şi o mare plantație de palmieri, plus diverse soiuri de culturi. Era chiar destulă apă pentru o caravană cu atât de mulți oameni şi animale, o scurtă perioadă de timp.

Nici nu apucaserăm să ridicăm bine tabăra, că Al Namjoo a venit la mine cu o expresie chiar mai lugubră decât aceea care îi decora de obicei fața urâtă.

— Venerate lord Taita!

A făcut o plecăciune în fața mea. Constatasem că de la executarea trădătorului său fiu un astfel de comportament slugarnic anunța, de obicei, o cerere scandaloasă sau o veste deosebit de neplăcută şi pesimistă.

— De aici încolo, ruta spre oraşul Ur al caldeenilor de pe fluviul Eufrat este circulată şi marcată clar. Fluviul e aproape. Nu v-ați putea

rătăci, mi-a spus el.

— În acest caz, nu-ți va fi greu să ne duci până la Ur, conform înțelegerii noastre, nu-i aşa, Al Namjoo?

— Mărețe lord Taita, te implor să-mi acorzi înțelegerea şi compasiunea ta. Nu îndrăznesc să intru în oraşul Ur. Aş plăti cu viața mea mizerabilă. Am duşmani de moarte acolo. Aceşti akkadieni sunt oameni răzbunători şi primejdioşi. Te implor să mă eliberezi şi să mă laşi să mă întorc în sud, la Zuba, pentru a-l jeli acolo pe fiul meu cel mare.

Din orbita goală i-a curs o lacrimă. Nu a fost o privelişte plăcută.

— Desigur, vrei să-ți plătesc suma întreagă pentru care ne-am înțeles, nu-i aşa? Am întrebat eu, iar el a căzut în genunchi şi a început să-şi smulgă din barbă smocuri de păr cârlionțat.

— Eşti părintele şi stăpânul meu. Tu hotărăşti, însă eu sunt un om sărac. Trebuie să am grijă de văduva fiului meu Haroun şi de toți copiii ei. Soarta a fost nemiloasă cu mine.

Am ascultat înşiruirea problemelor sale în vreme ce îi analizam cererea. Nu puteam trece cu vederea faptul că era tatăl unui fiu trădător şi că un fiu este făcut din acelaşi aluat ca şi tatăl său. Pe de altă parte, îl silisem să-şi ucidă băiatul. M-am întrebat dacă asta nu-i plătise datoria. Poate că suferise destul.

Sunt un om cumsecade şi generos din fire, dar

poate că ăsta este mai degrabă un defect decât o calitate. Am ridicat din umeri şi i-am spus:

— Ai făcut o treabă bună pentru mine, Al Namjoo. Ai binecuvântarea mea să pleci.

Mi-am deschis punga şi am scos doi memi de argint din ea. I-am lăsat să cadă în palmele făcute căuş. Apoi i-am îngăduit să-mi sărute picioarele şi să plece.

Patru zile mai târziu, mă aflam pe dealurile joase care străjuiau Urul caldeenilor şi priveam pentru prima dată oraşul şi Eufratul, fluviul cel verde. M-a întristat să constat că era mai lat decât Nilul nostru despre care, până atunci, nu mă îndoisem niciodată că era cel mai mare fluviu din lume.

Malurile Eufratului erau bogat împădurite, cât se vedea cu ochii în ambele direcții. Întinse câmpii semănate fuseseră răpite pădurii. După ariditatea peisajului deşertic prin care călătorisem vreme atât de îndelungată, o asemenea vegetație luxuriantă era o încântare pentru ochii mei. La poalele dealului pe care mă aflam, pe malul fluviului se întindea oraşul Ur. În mijlocul lui se afla un mare zigurat, un templu dedicat zeiței Iştar, divinitatea principală a akkadienilor şi sumerienilor. Era un edificiu în formă de piramidă, cu cinci terase de dimensiuni descrescătoare puse una peste alta. Nu era doar un templu, ci servea şi ca loc de refugiu pentru preoți şi preotese atunci când fluviul se revărsa

peste maluri şi inunda oraşul şi împrejurimile sale.

Am început să coborâm pe drumul spre oraş. Eu călăream în fruntea caravanei, alături de lordul Remrem şi de prinţese, iar înainte de a ajunge la baza dealului, o procesiune de preoţi şi preotese a ieşit de pe poarta principală din zidul oraşului, făcut din cărămizi de lut roşu uscat, şi a venit în întâmpinarea noastră.

Cu toate că Babilonul se afla la o sută douăzeci de leghe în amonte, nu dorisem să sosim în capitala regelui Nimrod imediat după traversarea deşertului. Am vrut să-i impresionez pe sumerieni cu bogăţia şi măreţia noastre. Murdari de pe drum, arătam mai degrabă ca beduinii din deşert decât ca reprezentanţii uneia dintre cele mai mari şi mai prospere naţiuni de pe pământ.

Pe măsură ce procesiunea se apropia, l-am recunoscut pe lordul Phat Tur, care mergea în frunte, între preotul şi preoteasa de cel mai mare rang. Phat Tur era ambasadorul egiptean în Sumer. Noi doi ne cunoscuserăm cu mult înainte ca el să părăsească Teba pentru a ocupa actualul post. Era un oficial sârguincios şi pe care te puteai baza, aşa încât aveam toată încrederea că pregătirile pentru sosirea noastră la Babilon fuseseră făcute aşa cum trebuia. Am descălecat pentru a-l saluta cu căldură, iar apoi, în timp ce ne îndreptam pe jos spre porţile oraşului, am sporovăit ca doi vechi prieteni.

— După cum ai cerut, Taita, am închiriat trei corăbii mari şi confortabile care să vă ducă pe tine, pe prinţese şi pe cei importanţi din delegaţia ta la Babilon, de îndată ce sunteţi gata de drum. Fireşte, eu vă voi însoţi. Dar, între timp, îţi sugerez respectuos ca partea cea mai mare a caravanei să plece înaintea voastră, pe drumul spre Babilon, şi să vă aştepte acolo.

Până să ne instalăm în încăperile pregătite pentru noi de Phat Tur în marele zigurat, soarele a ajuns la apus. Le-am lăsat pe prinţese şi pe femeile lor să despacheteze toate gătelile pe care le aduseseră cu ele de la Teba. În sfârşit, puteau începe să se aranjeze pentru sosirea lor la curtea regelui Nimrod din Babilon.

Le explicasem prinţeselor cât de important era să-şi Iacă o apariţie spectaculoasă pentru a le impresiona pe Majestatea Sa regele Nimrod şi pe ambasadorul cretan, care avea să raporteze totul stăpânului său, Supremul Minos din Creta.

În seara aceea, am cinat cu Phat Tur şi cu Remrem. Am stat afară, pe terasa cea mare a ziguratului, sub panoplia de stele, şi ne-am satisfăcut apetitul cu un uriaş biban auriu, lung cât braţul meu, care fusese pescuit în acea dimineaţă din Eufrat. Am însoţit delicioasa carne roz cu câteva carafe pline cu un plăcut vin roşu făcut din strugurii viilor care creşteau de-a lungul fluviului.

După ce am mâncat, ne-am îndreptat întreaga

atenție spre marele meu plan de a duce la bun sfârşit războiul împotriva hicsoşilor.

— După cum bine ştiți, intenția mea este să-i atrag pe regele Nimrod şi pe Supremul Minos într-o coaliție militară cu iubitul nostru faraon. Odată realizat acest lucru, regele Gorrab se va afla întins pe o nicovală, trei ciocane lovindu-l până la anihilare.

— Ca întotdeauna în cazul tău, bunul meu Taita, alegerea cuvintelor este captivantă, însă nu deosebit de edificatoare. Nu mi-e foarte clar cine e nicovala şi cine sunt ciocanele despre care vorbeşti atât de elocvent, a obiectat Remrem.

Am oftat în sinea mea. Uneori, conversația cu Remrem e ca şi cum ai duce un olog la munte. Trebuie să fie ajutat la fiecare pas.

— Te rog să mă ierți. Am folosit o metaforă. Ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Sahara este nicovala, iar armatele Cretei, Sumerului şi Egiptului nostru sunt ciocanele.

— Atunci, puteai să fi spus că îl vom încercui pe Gorrab, m-a instruit Remrem pedant. Referirea ta la ciocane şi nicovale a fost oarecum confuză. Vorbirea directă este mereu preferabilă, nu crezi?

— Indubitabil, şi îți sunt recunoscător, domnule, pentru sfatul erudit, am replicat eu cu o stăpânire de sine care m-a surprins până şi pe mine. În sfârşit, ceea ce voiam să subliniez este că nici Creta, nici Sumerul nu sunt atât de

interesați să lupte împotriva hicsoşilor cum suntem noi. Uşurat, mi-am îndreptat atenția de la Remrem spre Phat Tur. Aş dori foarte mult să-ți aud părerile despre poziția regelui Nimrod. Poate că vei reuşi să ne lămureşti.

Phat Tur şi-a înclinat supus capul.

— Aşteptam cu nerăbdare să ne întâlnim față în față ca să-ți explic lucrurile mai detaliat decât e posibil prin mesaje legate de piciorul unui porumbel. Desigur, ştiți că Nimrod a moştenit coroana de la tatăl său, regele Marduk, care a murit cu paisprezece ani în urmă.

— Da, am confirmat eu. Ştiu toate astea.

— În ultimii treizeci de ani ai domniei lui Marduk, Babilonul a fost reconstruit şi transformat în cel mai splendid oraş existent.

— Auzisem că Marduk a făcut lucrări ample. Cu toate astea, mă îndoiesc că Babilonul poate egala vreodată splendoarea Tebei.

— Atunci, cred că vei avea o surpriză. Phat Tur a zâmbit. Se crede că regele Marduk a cheltuit peste şase sute de lakhi de argint pentru acest proiect. Ceea ce se şt ie sigur este că a golit vistieria pentru a-şi vedea obsesia împlinită.

M-am uitat mirat la el. Mi-a luat ceva timp până să formulez un răspuns.

— Am crezut că Sumerul e la fel de bogat, dacă nu chiar mai bogat decât Creta.

Am clătinat neîncrezător din cap.

— Da. Asta cred cei mai mulți oameni. Locuiesc

de cinci ani în Babilon şi, la început, am crezut şi eu mitul marii bogății a Sumerului. Abia de foarte curând, am aflat adevărul. Regele Nimrod nu are suficienți bani pentru a-şi plăti vizirii. Serviciul public este la pământ. Armata n-are arme şi echipamente. Soldații dezertează în masă deoarece nu-i poate plăti. Nici vorbă să poată lansa o ofensivă împotriva hicsoşilor, deşi este conştient că, nefăcând asta, îşi pune țara în primejdie de moarte.

Şi eu, şi Remrem ne-am holbat muți la el.

Remrem părea copleşit. Ştiam că se gândea că se alesese praful de tot planul nostru. Fusese sigur că Nimrod al Sumerului avea să ne fie un aliat puternic. Phat Tur îi distrugea repede această speranță.

Pe de altă parte, eu eram încântat. Pentru mine, calea de urmat era clară. Nimrod era lefter. Îşi pierdea armata şi țara. Probabil că era disperat. Eu aveam aproape zece lakhi de argint ascunşi sub podelele false ale căruțelor şi în coburii cămilei mele şi alte sute de lakhi stivuiți în vistieria faraonului din Valea Regilor. Sumerul şi rege le Nimrod ne aparțineau. Puteam să stabilesc eu prețul. Nimrod nu va îndrăzni să mă refuze.

În ciuda reproşurilor lui Remrem în ceea ce priveşte jocurile de cuvinte şi metaforele, aveam primul ciocan în mână. Celălalt ciocan mă aştepta pe insula Creta. Pentru acesta, prețul în

argint era minim, dar prețul în nefericire şi inimi frânte se putea dovedi exorbitant.

În dimineața următoare, m-am trezit binedispus, atunci când şeful sclavilor mei, Rustie, mi-a adus micul dejun şi, odată cu el, un pocal din argint cu vinul meu favorit. Am diluat vinul cu apă de trandafiri şi am sorbit din el în vreme ce m-am plimbat pe terasa care dădea spre mărețul fluviu ce fusese un punct central al istoriei încă de la începutul timpurilor.

În ciuda celor recent aflate despre lipsa de bani a regelui Nimrod, a magnificii panorame a fluviului şi a munților cu crestele acoperite cu zăpadă, din depărtare, precum şi a vinului excelent din pocalul meu, am simții cum buna dispoziție mi se evaporă. Am ştiut că era ceva important pe care îl treceam cu vederea, dar, asemenea unui țânțar care îți bâzâie în jurul capului, îmi scăpa şi, cu toate că mă străduiam, nu-l puteam prinde.

Am dat încă o dată ocol terasei, iar apoi, brusc, m-am oprit cu piciorul drept în aer. Rustie m-a privit alarmat.

— E ceva în neregulă, stăpâne? A vrut el să ştie.

Mi-am lăsat jos piciorul.

— Nimic care să nu poată fi rezolvat, l-am asigurat eu.

M-am dus la masa de scris şi am pictat câteva cuvinte pe un papirus. L-am împăturit, l-am

sigilat şi i l-am dat lui Rustie.

— Te rog, du-i ăsta imediat înălțimii Sale prințesa Tehuti şi ai grijă să i-l dai în mână. Apoi, du-te la grăjdarul-şef şi spune-i că vreau cei mai buni doi cai să aştepte înşeuați în curte. Voi coborî imediat, dacă nu chiar mai repede. Nu vreau să aştept.

Rustie a fugit să-mi îndeplinească ordinele.

Ceea ce voiam să fac nu putea fi făcut în zigurat. Nu aveam nicio îndoială că existau camere ascunse construite în zidurile de piatră şi ferestre secrete, şi posturi de ascultare ocupate de oamenii de încredere ai regelui Nimrod sau ai marelui preot. Îmi puteam foarte bine imagina cu ce încântare ar fi povestit stăpânului că vindeam un fruct răscopt.

Am sorbit restul de vin din pocal cu mai puțină ceremonie decât merita şi m-am grăbit să intru în camera mea ca să-mi pun pelerina de călărie. Apoi am coborât la grajduri, care se aflau în spatele ziguratului. Tehuti m-a lăsat să aştept mai puțin de o oră, dar, când a venit, era veselă şi râdea. Chipul ei minunat strălucea de fericire şi de bună dispoziție, şi de o nouă şi delicată frumusețe care nu existase înainte. A dat fuga să mă îmbrățişeze şi s-a ridicat pe vârfuri pentru a-mi şopti la ureche:

— Rustie spune că ai o surpriză pentru mine. De aceea, nu trebuia să le zic celorlalte fete că vin să mă întâlnesc cu tine. A râs. Spune-mi!

Spune-mi! Ştii că nu suport secretele, dragul meu Tata...

— Hai să mergem undeva unde putem fi singuri.

În ciuda ameninţărilor ei, că se va trânti la pământ şi va muri din cauza suspansului, am săltat-o în şa, iar apoi am luat-o la galop pe malul fluviului Eufrat. După ce am călărit o vreme pe drumul de edec, am încetinit calul la pas de plimbare şi am lăsat-o pe Tehuti să vină în dreptul meu.

— Cum poţi să fii atât de crud? Ştiu că ai un dar pentru mine. Jur pe dragostea mea pentru Osiris că nu mai suport tortura ta nici măcar un moment!

— De data asta, n-am niciun cadou pentru tine. Tot ce am este o mică întrebare. Cât timp a trecut de când tu şi Zaras v-aţi întors de la bazinul de la Miyah Keiv?

— O, asta-i o întrebare simplă. Au trecut patruzeci şi trei de zile şi... Şi-a ridicat privirea spre soare pentru a-i estima înălţimea... Şi vreo şapte ore.

Am dat din cap fără să zâmbesc.

— Şi, de atunci, n-ai mai pierdut nimic?

— O, nu! Încă mai am inelul meu magic.

Şi-a ridicat mâna spre mine, iar diamantul de pe deget a strălucit aproape la fel de luminos ca ochii ei.

Nu i-am întors zâmbetul, ci m-am uitat pur şi simplu în acei ochi minunaţi. După un timp,

văzând că nu zic nimic, bucuria de pe chipul ei a pălit, fiind înlocuită de confuzie până când, brusc, şi-a dat seama exact de rostul întrebărilor mele. Şi-a coborât privirea.

— Ai uitat să-mi spui, nu-i aşa, Tehuti? Tonul meu era necruțător. N-ai avut luna roşie de aproape o lună şi ai încercat să ascunzi asta de mine, cu toate că ți-ai dat cuvântul.

— N-am vrut să te înşel, a şoptit ea. Am vrut doar ca pruncul să mai trăiască puțin în mine. Ți-aş fi spus, Tata, jur că ți-aş fi spus.

— Da, am rostit eu, sunt sigur că mi-ai fi spus după ce ar fi fost prea târziu. Ai pus viața ta şi tronul Egiptului în pericol cu egoismul tău nechibzuit.

— N-o să mai fac niciodată asta, dragă Tata.

Vocea i s-a înecat, iar ea şi-a întors fața de la mine ca să şi ascundă lacrimile, pe care le-a şters cu dosul mâinii pe al cărui deget purta inelul cu diamant.

— Asta zici acum. Eram supărat şi n-am încercat să ascund asta. Vino cu mine!

— Unde mergem?

— În apartamentul meu din zigurat.

Pregătisem poțiunea înainte de a coborî ca să mă întâlnesc cu ea la grajduri. Fiersesem scoarța uscată de salcâm-țepos pe care o adusesem cu mine din ținuturile sălbatice de dincolo de cataractele Nilului. Până să ajungem în apartamentul meu, puternicul suc se răcise. Am

condus-o pe Tehuti în dormitor şi am pus-o să se aşeze pe canapea. Apoi i-am adus cupa şi am pus-o să bea până şi ultima picătură din licoarea neagră. Ştiam că avea un gust amar ca fierea, dar nu aveam de gând s-o cruț. De trei ori i-a venit să vomite, însă am fost inflexibil.

Abia când cupa a fost goală, putea să-mi fie milă de ea. Când a terminat, fața îi era palidă ca oasele albite de soare, iar ochii îi erau congestionați şi înotau în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Tata. A fost o răutate şi o prostie din partea mea. Ți-am trădat încrederea şi ştiu că nu mă vei putea ierta niciodată.

M-am aşezat lângă ea, am luat-o în brațe şi am legănat-o până când suspinele i s-au potolit. Când a adormit, am acoperit-o cu o pătură din blană şi am coborât să vorbesc cu celelalte două fete. Le-am explicat că Tehuti fusese doborâtă de o febră contagioasă şi gravă şi că, din cauza pericolului de a se molipsi, nu le puteam îngădui s-o viziteze până nu se vindeca.

M-am întors în camera unde zăcea Tehuti şi am stat lângă ea în zilele şi nopțile chinuitoare care au urmat. În timpul zilelor, i-am citit, am cântat la lăută şi i-am cântat toate baladele favorite. În timpul nopților, am luat-o la mine în pat şi am avut grijă de ea ca de un copil bolnav, până când substanțele din leacul pe care i-l dădusem şi-au făcut efectul.

În a treia noapte, m-a trezit cu gemete şi

scâncete de durere. Am luat-o în brațe şi am legănat-o, şi i-am murmurat într-una cuvinte de dezmierdare şi de încurajare, până când am simțit că au început contracțiile uterului. I-am masat abdomenul pentru a-i alina durerea şi pentru a-i ajuta pe zeii cei buni să elimine din ea lucrul mort.

Când, în cele din urmă, a fost expulzat cu un val de sânge şi de mucus, ea s-a luptat să se ridice în coate şi m-a implorat:

— Te rog, lasă-mă să-l văd. Te rog, lasă-mă să-mi văd copilul.

Legat de placentă era un mic făt hidos, alcătuit din materie vâscoasă şi sânge, atât de oribil, încât am ştiut că imaginea lui ar fi bântuit-o pentru tot restul zilelor.

N-am putut da ascultare rugăminților ei. Am pus boțul acela fără viață în pocalul meu de argint şi, înainte să treacă noaptea, l-am dus pe furiş la grajduri, am încălecat şi m-am dus departe în pădurea de pe malul fluviului, iar acolo am îngropat-o în micul ei sarcofag din argint, la baza unui platan gigantic. Am îngenuncheat lângă mormântul nemarcat şi m-am rugat lui Isis, zeița copiilor, să aibă grijă de acel suflețel.

M-am întors în dormitorul meu din zigurat. Credeam că Tehuti dormea, dar, când m-am strecurat lângă ea în pat, am constatat că plângea încă. Am ținut-o strâns în brațe şi am

suferit pentru durerea pe care i-o provocasem şi pentru vina de a fi stins prețioasa scânteie a vieții zămislită de un bărbat şi o femeie pe care îi iubeam atât de mult.

Am mai stat doar douăsprezece nopți în ziguratul din Ur. În timpul acesta, Tehuti îşi revenise din calvarul prin care trecuse, iar frumusețea îi era neatinsă.

În ultima dimineață, eu şi lordul Remrem am ieşit călare pe porțile oraşului. Caravana noastră fusese campată chiar lângă ziduri. Corturile fuseseră strânse, bagajele încărcate pe animalele de povară, iar oamenii erau gata să pornească în ultima şi scurta etapă a lungii călătorii spre Babilon.

Garda personală a lui Remrem era pregătită să-l întâmpine. I-am adresat un rămas-bun călduros. Remrem este un soldat şi un gentleman grozav, dar un cot străbătut în tovărăşia lui poate să pară o leghe. O oră cu el poate părea o lună. Am fost fericit să-l las să plece.

Am aşteptat până când şi-a ocupat locul în fruntea caravanei, înconjurat de ofițerii lui. Şi-a ridicat mâna dreaptă, iar cornurile au sunat pornirea la drum. Tobele au început să bată, iar el a luat-o din loc. Mi-am întors calul şi, cu inima uşoară, am pornit înapoi spre Ur.

Prințesele mele şi alaiul lor aşteptau deja pe chei când eu am ajuns pe malul fluviului. Corăbiile pe

care Phat Tur le închiriase erau ancorate în mijlocul cursului de apă. Erau decorate cu steaguri şi fanioane colorate. De îndată ce am descălecat şi mi-am îmbrăţişat prinţesele, prima corabie a ridicat ancora şi s-a apropiat de chei pentru a începe îmbarcarea.

Phat Tur organizase echipajele cu eficienţă obişnuită. Le-a ajutat pe prinţese să urce la bord şi le-a condus spre patul aflat sub o copertină la pupa primei corăbii. Pajii le-au servit cu şerbet cu miere din pocale de aur, răcite cu gheaţă adusă de pe vârfurile muntelui Zagros cu care rapide, în lădiţe special izolate. Fetele nu gustaseră niciodată ceva atât de dulce, aşa că au scos mici ţipete de surpriză şi de încântare.

Bătea un vânt numai bun să umfle pânzele şi să-i ajute pe vâslaşi să crească viteza corabiei care urca în susul măreţului fluviu. Pe puntea deschisă, cântăreţii cântau, clovnii făceau clovnerii şi jonglerii jonglau. Am lăsat-o pe Bekatha să mă bată la bao, iar Zaras şi-a recitat ultima poezie, spre delectarea lui Tehuti. Versurile nu se ridicau la înaltele standarde ale poemelor sale despre legiuni care se ciocneau şi bătălii până la moarte. În schimb, se refereau la inimi zdrobite şi la o pasiune neîmpărtăşită, care au făcut-o pe cel puţin o membră a audienţei regale să izbucnească în lacrimi, dar care pe mine nu m-au impresionat, dorindu-mi să se termine cât mai repede.

Când nu eram ocupaţi cu distracţia prinţeselor, eu şi Phat Tur încercam să găsim cea mai bună modalitate de a prelua comanda legiunilor şi a carelor de luptă ale regelui Nimrod. Fără lordul Remrem care să ne întârzie, am reuşit să punem la cale, să rafinăm şi să finalizăm planurile cu mult înainte ca ambarcaţiunea noastră să treacă de ultimul cot al fluviului, iar splendorile Babilonului să ne apară în faţa ochilor.

A fost una dintre foarte puţinele dăţi din viaţa mea când am fost cu adevărat năucit de stupefacţie. Mi-am dat seama numaidecât că descrierile oraşului, pe care le respinsesem ca foarte exagerate, erau mai degrabă o subestimare şi foarte reţinute.

Iubita mea Teba, minunatul oraş cu o sută de porţi, era un sat umil în comparaţie cu acest oraş strălucitor care se întindea pe ambele maluri ale fluviului. Am recunoscut multe dintre monumente deoarece le văzusem desenele şi schiţele. Cu toate astea, reprezentările pe un sul de papirus ale acestor edificii uimitoare erau la fel de ineficiente ca încercarea de a descrie uriaşa Mare de Mijloc arătând o găleată cu apă sărată.

Palatul lui Marduk domina malul sudic. Era construit cu totul din marmură albă, strălucitoare. Phat Tur stătea alături de mine la prora corabiei, confirmând ceea ce ochilor mei nu le venea să creadă.

— Fațada palatului are o jumătate de leghe de la est la vest şi este de trei ori mai înaltă decât palatul faraonului din Teba. Era încântat de stupoarea mea. În fața lui, pe malul nordic se află Grădinile suspendate. Marduk a cerut să fie făcute acolo pentru ca, de pe fiecare terasă şi de la fiecare fereastră, să se poată bucura de vederea întregii lor splendori. Grădinile cuprindeau o serie de galerii deschise, de multe ori mai înalte decât palatul din fața lor. Geniul arhitecților regelui Marduk crease iluzia că acestea nu stăteau pe pământ solid, ci, în mod miraculos, atârnau din cer. Erau înclinate la un anumit unghi, astfel încât un privitor din palatul de pe celălalt mal al fluviului să poată vedea complet fiecare copac şi plantă care acopereau precum o pădure galeriile.

De când faraonul îmi dăruise domeniul Mechir, de pe malul fluviului, fascinația mea față de cultivarea plantelor devenise obsesie. Această minunată grădină din cer făcea ca toate câmpiile mele fertile să pară meschine.

— Îmi plac copacii şi toate lucrurile verzi. Îmi bucură inima şi-mi fac sufletul uşor, i-am spus eu lui Phat Tur în vreme ce priveam împreună grădinile aeriene.

— Probabil că regelui Marduk îi plac plantele la fel de mult ca şi ție. Şi-a adus țara la sapă de lemn ca să facă ce-a vrut.

M-am gândit că e mai prudent să schimb

subiectul. Ambasadorul nu ştia că în coburii cămilei mele se afla o comoară mare în argint. Un cuvânt scăpat de el l-ar fi putut avertiza pe regele Nimrod de existența sa, şi toți conducătorii sunt nişte bandiți în suflet şi lacomi de argint. N-aveam niciun motiv să cred că Nimrod reprezenta o excepție.

— Cum duc apa la copaci? L-am întrebat eu pe Phat Tur.

— Inginerii regelui Marduk au proiectat nişte conducte cu apă.

A arătat spre coloanele din bronz care se ridicau înclinate de pe suprafața fluviului până la cele mai înalte puncte ale galeriei superioare a grădinilor. Studiindu-le cu mai multă atenție, am văzut că acele coloane erau țevi care se roteau încet.

— Ce le face să se rotească? Am vrut eu să ştiu.

— După cum vezi, deasupra lor sunt nişte mori de vânt. În fluviu sunt pompe de apă, mi-a explicat Phat Tur. Curentul apei roteşte spiralele care se află în interiorul țevilor. Rotindu-se, spiralele trag apa şi o ridică până în partea de sus a țevii. A arătat în sus. Acolo! Vezi?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut apă din fluviu curgând din partea superioară a țevilor în jgheaburi care o transportau către galeriile de dedesubt. La fel ca toate ideile frumoase, era foarte simplă. M-am simțit umilit că nu mă gândisem eu la asta. Implementarea ideii avea să

fie proiectul meu principal de îndată ce mă întorceam la Mechir. Prin folosirea compostului şi a fertilizantului, sporisem de patru ori producția terenurilor mele. Puteam s-o dublez din nou dacă introduceam acest sistem de irigație. Desigur, nu era necesar să spun nimănui din Teba că invenția nu-mi aparținea. Toată lumea din Teba îmi considera geniul ceva firesc. Nu aveam niciun motiv să-i deziluzionez.

— Ce este acel edificiu din spatele grădinilor?

Am arătat spre turnul de piatră atât de înalt, încât părea să zgârie norii care veneau grăbiți dinspre Golful Persic.

— Este Turnul norilor, închinat zeiței Iştar. Şi acesta a fost construit de regele Marduk, după ce s-a înălțat singur la rangul de zeu. A dorit să se însoare cu zeița Iştar. După cum ştii, Taita, Iştar este zeița iubirii, a sexului şi a victoriei în război. Acestea erau lucrurile cele mai apreciate şi râvnite de Marduk. A ordonat construcția turnului pentru a o impresiona pe Iştar cu bogăția şi puterea lui, şi pentru a o ademeni să coboare în vârful turnului, unde să se poată căsători cu ea. Apoi, cei doi urmau să conducă întreaga lume ca soț şi soție. Din păcate pentru amândoi, Marduk a murit înainte ca turnul să ajungă la înălțimea proiectată, de trei sute de coți. Aşa că Iştar a putut rezista tentației de a coborî pe pământ.

Phat Tur a chicotit amuzat de ironia sorții, iar eu

am zâmbit.

— Ce se va întâmpla cu acest turn acum, că Marduk nu mai are nevoie de el? Am vrut eu să ştiu.

— Marduk l-a lăsat fiului său, actualul rege Nimrod, pe care îl vei cunoaşte curând. Nimrod n-are nici bogăția, nici dorința să continue planul tatălui său de a o ademeni pe Iştar să coboare din reşedința ei divină.

— Am auzit că oamenii îi spun lui Nimrod Marele Vânător, pentru că a ucis o sută de lei şi o sută de zimbri pe muntele Zagros, am rostit eu. Dacă este un vânător atât de mare, nu este şi un mare iubitor de femei? Şi atunci, de ce să rateze şansa unui flirt cu zeița?

— Cred că nimic nu i-ar face o plăcere mai mare decât să se distreze cu zeița în patul lui. Are reputația de a fi un prodigios atlet sexual, la fel ca şi un vânător de seamă. Este mare păcat că bogăția sa nu este la fel de mare ca organul genital.

L-am luat de braț pe Phat Tur şi l-am condus spre babordul corăbiei, de unde aveam o vedere mai bună asupra palatului regelui Nimrod. Mărimea şi grandoarea clădirii mi-au menținut interesul ceva vreme, după care privirea mi s-a îndreptat spre amonte şi a poposit asupra unui zigurat aflat pe malul fluviului, alături de palat.

Acesta era un alt edificiu uriaş, de trei sau patru ori mai mare decât cel din Ur, în care am stat

când am ajuns pe malul Eufratului. Avea o formă mai degrabă circulară decât piramidală. Terasa se înălța într-o spirală continuă în jurul clădirii principale, de la sol până la vârf.

Phat Tur m-a văzut că îl studiam, aşa că mi-a spus:

— Acesta este Templul lui Iştar şi nu trebuie confundat cu turnul zeiței. E un loc fascinant. Nu-ți pot descrie felul ceremoniilor care au loc între pereții săi. Trebuie neapărat să te duc acolo cu prima ocazie, pentru a vedea cu ochii tăi.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, Phat Tur, l-am asigurat eu.

— Îmi va face plăcere să ți-o satisfac.

A zâmbit misterios. Apoi a arătat în față, spre mulțimea de oameni îmbrăcați țipător de pe cheiul de piatră aflat la baza zidurilor palatului.

— Lordul Tuggarta, marele şambelan, şi alți nobili Importanți de la curtea regelui Nimrod s-au adunat aici să te întâmpine ca trimis al faraonului şi purtător al sigiliului-şoim. Este o dovadă de mare respect. Majestatea Sa te va aştepta în sala tronului.

M-am grăbit să străbat puntea către locul unde prințesele mele se aflau înconjurate de sclavele şi de servitoarele lor. Am făcut o plecăciune adâncă, spre beneficiul comitetului de primire care ne privea de pe cheiul palatului, după care le-am reamintit fetelor în şoaptă să se comporte aşa cum mă aşteptam de la ele şi aşa cum

trebuiau să se comporte în calitate de reprezentante ale casei faraonului din Egipt. Apoi, mi-am ocupat poziția în spatele lor, cu Phat Tur alături.

În vreme ce vâslaşii aliniau corabia la chei, am profitat de ocazie pentru a studia nobilimea sumeriană venită să ne întâmpine.

Am văzut imediat că femeile, chiar şi cele în vârstă, erau mai plăcute vederii decât bărbații lor, la fel ca în cazul fiecărei națiuni pe care o cunoşteam. Pielea lor arămie era lucioasă şi fără cusur. Fără excepție, aveau părul întunecat ca noaptea, iar ochii lor negri erau machiați cu măiestrie. Aveau o demnitate aparte, chiar şi cele mai tinere.

Bărbații erau în general înalți, cu trăsături aspre. Nasurile le erau proeminente şi încovoiate. Pomeții le erau înalți. Părul negru era lung până la umeri şi cu bucle mici. Bărbile lungi atârnau în valuri până la talii. Veşmintele purtate atât de bărbați, cât şi de femei erau făcute dintr-o țesătură din lână cu modele complicate.

Nu exista nicio îndoială că era un popor nobil, războinic şi extraordinar.

O pasarelă elaborat decorată a fost coborâtă de pe cheiul de piatră pe puntea vasului, iar noi ne-am dus pe mal, unde am fost întâmpinați de lordul Tuggarta. Phat Tur a jucat rolul de translator.

Am stat retras. Nu doream ca gazdele noastre să ştie că eram foarte familiarizat cu limba lor. Ştiam că ne aşteptau negocieri dificile şi voiam să profit de toate avantajele disponibile.

De pe chei, ne-am îndreptat într-o măreață procesiune condusă de lordul Tuggarta spre sala tronului de la palat. Aceasta era o încăpere cavernoasă, cu un tavan înalt şi boltit. Pe pereți atârnau trofee de pe câmpul de luptă şi de la vânătoare. Văzând respectiva etalare, am avut impresia că regele Nimrod măcelărise mult mai multe animale pe lângă cei o sută de lei şi o sută de zimbri despre care se zvonea. Atmosfera din sala tronului era îmbâcsită de duhoarea pieilor şi craniilor de animale prost conservate şi de a trupurilor omeneşti nespălate şi asudate. Phat Tur mă avertizase că sumerienii considerau îmbăierea profund dăunătoare sănătății.

Când regele Nimrod s-a ridicat de pe tronul din aur şi fildeş instalat pe un soclu din marmură incrustată cu pietre semiprețioase, am văzut că era mai înalt decât cei mai înalți dintre supuşii lui. Umerii îi erau largi, Iar brațele, foarte musculoase. Când şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a răsfirat în semn de salut degetele încărcate cu inele, m-am gândit că palma lui era suficient de mare pentru a-mi cuprinde capul. Cu o sclipire lascivă în ochii întunecați, şi-a coborât privirea spre cele două prințese ale mele, iar eu mi-am dat seama pe dată că nu era doar un mare

vânător, ci şi un desfrânat la fel de mare.

Prin intermediul tălmacilor noştri, ne-am petrecut următoarea oră făcând schimb de complimente banale şi nesincere şi de urări de bine. Apoi, regele Nimrod s-a retras, iar noi am fost conduşi spre încăperile care ne-au fost alocate în incinta palatului pe durata şederii noastre.

Am fost mulțumit să descopăr că gazdele noastre uni recunoscuseră importanța şi statutul şi că îmi demonstraseră asta prin camerele puse la dispoziție. Erau spațioase şi aerisite, şi dădeau spre fluviu şi spre templul lui Iştar, care se afla foarte aproape de palat, încăperile erau decorate cu mobilier magnific, făcut din lemn rar şi materiale exotice. Patul era vast ca mărime şi neprimitor ca aspect. M-am hotărât imediat că voi dormi în altă parte.

Cu ajutorul lui Phat Tur, am reuşit să-i fac pe slujitorii de la palat să-mi aducă nişte găleți mari cu apă fierbinte pe terasa apartamentului. Apoi, m-am dezbrăcat, iar sclavii mei mi-au turnat apă pe cap şi pe trup. Până să-mi termin baia, soarele aproape coborâse la orizont. Cu toate astea, căldura a rămas sâcâitoare până când o plăcută adiere de aer rece a început să bată dinspre crestele acoperite cu zăpadă ale muntelui Zagros, aflat în est.

Le-am dat liber sclavilor şi am zăbovit pe terasă, încă gol după baie. Am savurat apusul de soare

şi jocul luminii pe suprafața fluviului de dedesubt.

Brusc, am simțit că mă privea cineva. M-am răsucit repede spre templul-zigurat înalt care se afla lângă palat. Terasa spiralată care urca de la pământ spre vârful templului se afla atât de aproape de locul unde stăteam, încât mi s-a părut că aş fi putut arunca uşor o piatră mică până acolo.

Pe terasa templului, vizavi de mine, se afla o siluetă învăluită într-o pelerină şi cu capul acoperit de o glugă. Nu i-am putut vedea ochii în umbra glugii, dar i-am simțit ațintiți asupra chipului meu. Nu m-am simțit deloc stânjenit de faptul că se uita la mine, dar m-a intrigat identitatea străinului. Sunt pe deplin conştient că, exceptând rănile care mi-au fost făcute cu atât de mult timp în urmă, trupul meu este înalt şi excepțional de bine făcut. Musculatura mea a fost perfecționată de călărie dură şi de exerciții cu armele. De obicei, modestia mă împiedică să folosesc cuvântul „frumos” atunci când mă descriu pe mine, dar, în acest caz, sinceritatea îmi cere s-o fac.

Atât eu, cât şi străinul ne-am studiat calmi unul pe celălalt. Apoi, încet, silueta ascunsă în pelerină şi-a ridicai ambele mâini, şi-a dat jos gluga de pe cap şi a lăsat-o să-i cadă în falduri pe umeri. În mod greşit, presupusesem că străinul era bărbat, dar acum aveam dovada clară că mă

înşelasem.

În fața mea se afla o femeie, o femeie mult dincolo de cele mai extravagante visuri ale mele despre frumusețe. Chipul ei era atât de divin, încât să mă uit la ea îmi provoca o suferință profundă. Am căutat cuvinte pentru a o descrie, dar toate superlativele glorioasei noastre limbi păleau şi erau prea banale şi lumeşti ca să i se potrivească. Nu mai trăisem niciodată o emoție atât de sfâşietoare. Era tot ce râvnisem şi care îmi fusese refuzat, ceva deosebit de prețios care îmi fusese răpit de o soartă crudă, pentru totdeauna. Era încarnarea întregii glorii feminine.

Încet, am întins mâna către ea, înțelegând că era un gest jalnic, ştiind prea bine că o asemenea splendoare îmi va fi de-a pururi inaccesibilă, dar şi că îmi va rămâne etern neştirbită în amintire.

Mi-a zâmbit cu tristețe, o expresie de compasiune pentru starea mea şi de profund regret că ajunsesem astfel. Apoi şi-a acoperit capul cu gluga pelerinei, s-a răsucit şi a intrat în templu, lăsându-mă pustiit.

Am crezut că nu voi mai putea dormi niciodată, că toate nopțile până la moartea mea îmi vor fi bântuite de imaginea femeii cu glugă. Dar nu a fost aşa.

Chiar în acea seară, m-am întins în patul pus pe terasa palatului, sub stele, am închis ochii şi am

căzut imediat într-un somn profund şi fără vise. Următorul lucru pe care l-am simțit a fost mâna lui Phat Tur zgâlțâindu-mă, apoi i-am auzit vocea, care mă îndemna să mă trezesc.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat seama că soarele era deasupra orizontului şi o trupă de servitori şi fie sclavi era aliniată în spatele lui Phat Tur, toți ținând în mâini însemnele şi veşmintele care mă arătau a fi trimisul faraonului Tamose şi purtătorul sigiliului-şoim.

— Trezeşte-te, domnule! M-a îmboldit Phat Tur. Regele Nimrod a convocat consiliul de război şi te invită să iei parte la discuții.

Am clipit în lumina strălucitoare a soarelui dimineții timpurii. Mă aşteptam să fiu sleit şi deprimat din cauza amintirii ciudatei vizite din seara precedentă. În schimb, am fost surprins să constat cât de minunat mă simțeam.

— Dacă Majestatea Sa mă aşteaptă, atunci de ce mă faci să-mi pierd vremea aici, Phat Tur? Hai să trecem la treabă.

Faptul că puteam glumi în asemenea momente era o dovadă că mă simțeam exuberant.

Până să ajungem în sala de consiliu, majoritatea liderilor militari sumerieni se adunaseră deja – toți în ținută completă şi purtându-şi însemnele şi decorațiile. Singurul care lipsea era regele Nimrod însuşi. Tronul gol din capul mesei lungi era un avertisment pentru mine că el intenționa

să stea deoparte până când avansam propunerea de formare a unei alianțe.

După ce ne-am conformat protocolului, am răspuns discursurilor de bun venit folosindu-l pe Phat Tur ca tălmaci. Încă nu voiam ca sumerienii să ştie că vorbeam fluent limba lor. Apoi am deschis negocierile cu o propunere atrăgătoare, menită a-l face pe regele Nimrod să ni se alăture la masă.

— Domnilor, ştiu, desigur, că flota voastră este una dintre cele mai formidabile de pe toate mările – corăbiile voastre sunt cele mai puternice, ofițerii voştri sunt cei mai pricepuți, iar marinarii voştri sunt cei mai viteji.

Au părut încântați de aceste complimente exagerate. Supremul Minos al Cretei are o flotă mult mai mare şi mai puternică. Volumul negoțului pe mare este de trei ori mai mare decât al Sumerului. Am continuat făcându-le propunerea:

— Vreau să cumpăr şase dintre cele mai bune corăbii ale voastre pentru a le trimite să lupte împotriva impostorului şi uzurpatorului hicsos, Gorrab.

Amiralul Alorus era comandantul-şef al marinei sumeriene. Era un bărbat subțire, cu şuvițe albe în barba încrețită cu grijă, cu cearcăne negre sub ochi şi dinți strâmbi şi cariați. A primit cererea mea cu o ridicare de sprânceană şi un chicotit nu batjocoritor, ci oarecum amuzat.

— Lord Taita, ştiu că regele Nimrod apreciază intenţiile voastre războinice faţă de duşmanul nostru comun. Mai ştiu şi că vorbesc cu vocea Majestăţii Sale când îţi amintesc faptul că până şi o singură corabie de război costă mult, darămite o flotă de atâtea...

S-a întrerupt clătinând semnificativ din cap.

— Nimic de valoare nu este ieftin, am fost eu de acord cu el. Faraonul meu ştie prea bine acest lucru, la fel ca şi regele tău, Nimrod. Egiptul se află într-o poziţie de neinvidiat. Hicsoşii deţin controlul asupra fluviului Nil de la nord de Akhenaten şi până la Marea de Mijloc. Nu avem corăbii de război pentru mare cu care să-i facem faţă uzurpatorului Hicsos, Gorrab. Avem numai galere fluviale, iar acestea sunt blocate pe Nil. Dacă am lansa un atac-surpriză asupra flotei sale în largul mării, am putea s o distrugem.

Am scos din mânecă un papirus şi l-am pus pe masă între noi. Amiralul Alorus l-a privit neutru, dar, când şi-a dat seama că pe el scrisesem lista numelor şi specificaţiilor a şase dintre cele mai mari galere de război sumeriene, l-a înşfăcat şi l-a studiat cu aviditate. În cele din urmă, s-a uitat la mine, pe deasupra papirusului.

— De unde ai obţinut aceste informaţii? A întrebat el cu bruschețe. Toate sunt extrem de confidenţiale.

A fost rândul meu să ridic din umeri şi să clatin din cap ca şi cum n-aş fi înţeles întrebarea.

Fireşte, iscoadele lui Phat Tur ne pregătiseră lista.

— Aţi fi de acord să ne vindeţi aceste vase? Am întrebat eu cu voce joasă şi cumpătată. Şi, dacă da, ce preţ ar considera regele Nimrod că este acceptabil?

— Te rog să mă scuzi, a zis Alorus şi a făcut o plecăciune spre mine. Desigur, va trebui să o consult pe Majestatea Sa înainte de a răspunde acestor întrebări.

A ieşit grăbit din sala de consiliu şi, conform ceasului cu apă aflat lângă peretele din faţa mea, a trecut aproape o oră până să se întoarcă.

— Regele Nimrod doreşte să te informez că acele vase anume pe care le-ai ales costă o sută cincizeci de debeni de argint fiecare pentru a fi construit şi lansat la apă. Dacă ar fi să ţi le vândă, ceea ce este extrem de improbabil, nu ar putea accepta un preţ mai mic decât acesta, m-a anunţat amiralul Alorus.

În vreme ce Phat Tur încă traducea oferta, am făcut un calcul rapid. Un lakh de argint înseamnă zece mii de debeni. Numai în unul dintre coburi aveam suficient metal pentru a cumpăra patruzeci de corăbii de război, însă contraoferta mea pentru Alorus a fost de şaptezeci şi cinci de debeni pentru o navă. Alorus a părăsit încăperea pentru a doua oară, ca să discute cu regele, iar când Nimrod a venit împreună cu el, am ştiut că era nerăbdător să

vândă la prețul propus de mine.

Eu şi Majestatea Sa ne-am târguit ca nişte negustori de cai arabi tot restul dimineții şi aproape toată după-amiaza. În cele din urmă, ne-am înțeles la un preț de cinci sute de debeni din argint pentru toate cele şase nave şi să-mi fie livrate în portul sumerian Sidon, de pe coasta estică a Mării de Mijloc, până la sfârşitul lunii lui Phamenoth.

Încântat de ceea ce el considera a fi o afacere profitabilă, regele Nimrod ne-a invitat pe mine şi pe prințese la un banchet special care urma să fie dat în acea seară pentru a sărbători înțelegerea noastră.

Phat Tur se afla lângă mine când am părăsit sala de consiliu şi mi-a murmurat la ureche astfel încât numai eu să-l aud:

— Ți-am promis că te duc să vizitezi Templul lui Iştar. Templul nu se închide niciodată, aşa că putem merge acolo oricând doreşti. Avem câteva ore înainte de banchetul regal din această seară.

Eram la fel de încântat de achiziționarea navelor de război de la Nimrod cum era el că mi le vânduse. Fusesem gata să plătesc dublu. În consecință eram într-o dispoziție atât de bună, încât am răspuns pe dată sugestiei lui Phat Tur:

— Dacă este atât de instructiv şi de interesant cum ai sugerat, atunci hai să vizităm imediat templul.

Am ieşit din palat şi, în timp ce mergeam pe malul fluviului către Templul lui Iştar, Phat Tur mi-a amintit Istoria acestuia.

— Ți-am spus deja că regele Marduk avea peste o sută de soții şi concubine, dar marea lui pasiune a fost zeița Iştar. Întâi a construit templul pentru a-i câştiga favorurile, iar apoi, când s-a dovedit insuficient pentru a o atrage, a început să ridice marele turn de pe celălalt mal.

Amândoi ne-am răsucit pentru a contempla vârful turnului neterminat, care se vedea pe deasupra galeriei superioare a magnificelor Grădini suspendate.

— Ți-am zis deja că Marduk a murit înainte ca pasiunea lui pentru zeiță să primească răspuns. Cu toate că iubirea lui Marduk era concentrată asupra unei singure ființe, a fiului său Nimrod este mult mai risipită. Se făleşte cu faptul că doreşte ca, înainte de a muri, să aibă o relație carnală cu toate femeile nubile din Sumer – tinere sau bătrâne, măritate sau virgine.

— Nu este o ambiție cu totul nerezonabilă pentru un rege, am comentat eu păstrându-mi chipul lipsit de expresie. Ca şi în cazul vânătorii, se pare că Nimrod este mai preocupat de cantitate decât de calitate. Dar nu sunt oare ochii lui mai mari decât celelalte organe ale corpului?

— Se ştie foarte bine că regele Nimrod este insațiabil. Phat Tur a clătinat din cap.

Deocamdată, este ferm în hotărârea sa.

— Dar nu pricep ce legătură are asta cu templul tatălui său, l-am încurajat eu să continue.

— La şase luni după ce regele Nimrod a ajuns pe tron, a dat un ordin care o obligă pe fiecare femeie din regat să stea o zi din viață în templu. Pentru o plată indiferent cât de mare sau cât de mică, trebuie să aibă relații sexuale cu oricare bărbat i-o cere, indiferent că-i este prieten, duşman sau străin. Nicio femeie nu are dreptul să refuze şi niciun bărbat nu poate interzice această uniune.

— Asta înseamnă că regele Nimrod trebuie să stea la coadă cu toți supuşii săi pentru a le avea pe doamnele care se oferă? Am întrebat eu.

Phat Tur a zâmbit cu înțeles şi a clătinat din cap.

— Conform ordonanței regale, femeile trebuie să-şi ocupe postul în zorii zilei, însă doar un singur bărbat are voie să între în templu până la prânz, pentru a alege. Fără îndoială, poți ghici despre cine este vorba. Mi-a zâmbit conspirativ. După prânz, oricare alt cetățean sumerian poate intra şi alege dintre femeile rămase.

Până să ajungem la intrarea din față a templului, se făcuse după-amiază târziu. Era o coadă de cincizeci de bărbați sau poate mai mulți, care aşteptau să între în sacrul edificiu. Unii dintre ei erau soldați sau marinari în permisie, alți purtau pe cap berete albe indicând

faptul că erau avocați, iar alții aveau robe negre pătate cu sânge, uniforma medicilor. Ceilalți erau o adunătură pestriță de bărbați atât tineri, cât şi bătrâni, aparținând fiecărei clase din regat, de la nobili la lucrători.

— Preoții şi preotesele zeiței se disting prin robele lor verzi, mi-a explicat Phat Tur. Acela e unul dintre ei. A arătat spre bărbatul care ieşise pe poartă şi se grăbea spre noi. Numele lui este Onyos, şi am aranjat cu el să ne fie ghid în templu şi să-ți explice misterele sale.

Onyos ne-a salutat respectuos, iar apoi ne-a condus spre o poartă zăbrelită existentă în zid la o oarecare distanță de porțile principale. La apropierea noastră, grilajul a fost deschis din interior, iar noi am intrat în naosul templului.

Era o încăpere atât de vastă, încât tavanul boltit, aflat sus deasupra noastră, era în penumbră. O singură rază de lumină răzbătea şi făcea să strălucească statuia de aur a zeiței aflată în mijlocul duşumelei.

— Pe acoperişul templului există o enormă oglindă de bronz, mi-a anticipat Phat Tur întrebarea. Este pusă pe roți şi învârtită de zece sclavi pentru a urma drumul soarelui din zori şi până la asfințit, astfel încât să reflecte razele sale asupra statuii.

Efectul era magnific şi, dinspre strălucitoarea statuie, aşchii de lumină mişcătoare erau azvârlite pe pereții naosului.

— Ai remarcat frescele, lord Taita? A întrebat Phat Tur. Se spune că a fost nevoie de două sute de artişti care le-au pictat în douăzeci de ani.

— Sunt remarcabile, am acceptat eu fără tragere de inimă. Nimic din ce-am văzut în oricare alt templu pe care l-am vizitat nu le egalează în frumusețe, nici măcar cele din templul funerar al faraonului Mamose.

Eu concepusem picturile murale din mormântul lui Mamose, aşa că eram nesincer făcând o asemenea comparație ridicolă.

— Subiectele sunt fascinate – sunt sigur că eşti de acord. Phat Tur afişa o asemenea mândrie de parcă opera de artă îi aparținea. Toate pasiunile arzătoare ale zeiței Iştar sunt înfățişate aici. Le-a indicat una după alta. Războiul...

Legiuni îmbrăcate în armuri mărşăluiau în formație de luptă pe zidurile înalte ale templului. Care de luptă erau mânate prin nori de praf. Săgeți în zbor umpleau cerul. Oraşe ardeau, iar mulțimi de refugiați alergau din calea armatelor dezlănțuite. Femei care plângeau îşi ridicau în brațe copiii morți şi implorau mila cuceritorilor. Mărețe corăbii de război cu pinteni solizi din bronz la etrave se înfigeau în ambarcațiunile mai firave, aruncându-le echipajele în marea deja plină cu cadavre şi resturi care pluteau. Zeița plutea deasupra câmpului de luptă, binecuvântându-i pe învingători şi condamnându-i pe învinşi.

— Război, iubire şi sex... Phat Tur s-a răsucit încet, arătând spre ceilalți pereți, iar apoi şi-a lăsat capul pe spate pentru a-mi atrage atenția spre tavanul boltit aflat la cincizeci de coți deasupra noastră. În niciun alt templu de care am auzit vreodată nu mai există o asemenea etalare de artă erotică.

Am privit încotro arăta fluturarea mâinilor sale. Oriunde mă uitam, existau reprezentări grafice cu oameni excitați, bărbați şi femei cuprinşi în îmbrățişări desfrânate sau ale vreunui zeu cu organe genitale enorme vârâte adânc în unul dintre orificiile trupului unei zeițe. Plutind pe o mare de spermă clocotitoare şi ejaculări feminine, participanții erau pentru totdeauna încremeniți în contorsionările lor voluptoase.

Pe deasupra tuturor plutea Iştar, cu aripile ei de un alb strălucitor, capul superb fiindu-i încercuit de un nimb de loc, îndemnându-i la o abandonare şi mai mare.

Eu şi Phat Tur am dat încet ocol naosului, minunându-ne de imaginația celor două sute de artişti apocrifi care lucraseră vreme de douăzeci de ani pentru a realiza aceste lucrări monumentale.

La intervale regulate de-a lungul pereților naosului se aflau nişte nişe mari. Am numărat paisprezece astfel de cămăruțe, câte şapte pe fiecare latură a naosului. N-am reuşit să vedem dincolo de intrările în acestea deoarece erau

ticsite de oameni, atât bărbați, cât şi femei uitându-se fascinați la cele ce se petreceau înăuntru. Ştiam că Phat Tur se aştepta să-l întreb ce se petrecea înăuntru, însă eu am preferat să nu renunț la demnitatea mea. În cele din urmă, i s-a adresat ghidului nostru îmbrăcat într-o robă verde, iar preotul ne-a condus spre cea mai apropiată odăiță şi, cu bastonul său, i-a împins pe cei îngrămădiți la intrare, cerându-le cu voce tare:

— Faceți loc pentru onorații oaspeți ai regelui Nimrod!

Supărați şi mormăind proteste, oamenii s-au dat la o parte din fața noastră şi s-au înghesuit din nou, în urma noastră, după ce am ajuns în primul rând. De unde ne aflam, puteam vedea nestingheriți interiorul încăperii.

De-a lungul pereților odăii circulare se aflau saltele acoperite cu pături din lână țesute în culori strălucitoare.

— În fiecare dintre cele paisprezece compartimente se află paisprezece femei pe paisprezece paturi. Paisprezece este un număr magic pentru zeița Iştar, căreia îi este dedicată toată această activitate frenetică, mi-a explicat vesel Phat Tur.

Ştiam că îi era devotat zeiței Hathor şi că avea prea puțin respect pentru oricare altă zeitate.

M-am uitat prin încăpere şi le-am numărat pe femei pentru a-i verifica afirmația. Era corectă.

Cu toate astea, niciuna dintre cele paisprezece femei nu era deosebit de atrăgătoare. Cele mai multe erau trecute de vârsta mijlocie, iar câteva erau de-a dreptul respingătoare. I-am împărtăşit lui Phat Tur constatarea, iar el a fost întru totul de acord cu mine.

— Regele Nimrod le-a ales deja pe cele tinere şi drăguțe. A luat caimacul de pe lapte şi a cules cele mai coapte cireşe de pe cracă. Aceste jalnice creaturi sunt ce a refuzat el.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre femeile din cameră. Cinci dintre ele şedeau cu picioarele încrucişate, fiecare pe salteaua ei. Cu toate purtau pe cap coronițe din trandafiri roşii. Doar atât purtau, în rest erau goale. Aşteptau răbdătoare, cu ochii plecați.

— Trandafirul roşu este floarea zeiței, mi-a explicat Phat Tur rostul coroniților.

Celelalte nouă saltele erau ocupate de femeile care îşi dăduseră jos coronițele şi acum se cuplau cu bărbați mai mult sau mai puțin dezbrăcați. Bărbații mârâiau în vreme ce le penetrau, iar femeile înălțau cântece de slavă zeiței în vreme ce primeau şi răspundeau în aceeaşi măsură ardorii lor devotate.

Cu un dezgust tot mai mare, am văzut cum unul dintre bărbați şi-a arcuit brusc spinarea, ajuns la paroxismul extazului, iar apoi cu un lung strigăt tremurător, s-a rostogolit de pe femeia de sub el. Partenera lui s-a ridicat imediat în

picioare, şi-a cules roba aflată la capul saltelei şi şi-a tras-o pe cap. S-a oprit doar pentru a-i arunca bărbatului în față mica monedă de cupru cu care acesta trebuie s-o fi plătit, iar apoi, plângând în tăcere, şi-a croit drum prin mulțimea fascinată din prag şi a fugit în strada de dincolo de porțile templului.

În spatele meu se afla un marinar. M-a împins cu cotul şi a intrat în cameră. S-a îndreptat spre una dintre femeile care purtau coronițe.

— Îți cer să-ți plăteşti datoria către zeiță, a rostit el şi i-a aruncat o monedă în poală.

Ea şi-a ridicat impasibilă privirea spre el, în vreme ce acesta şi-a ridicat fustanela peste talie şi, cu mâna liberă, şi-a frecat viguros bărbăția pentru a o excita. Pântecul îi era protuberant şi acoperit cu o pătură deasă de păr negru. Femeia s-a strâmbat când el i-a îndepărtat coronița de pe cap şi a întins-o pe saltea, desfăcându-i picioarele.

L-am luat pe Phat Tur de braț şi l-am tras din mulțimea de spectatori, apoi l-am condus hotărât spre porțile templului.

Imaginea sordidă a oamenilor interpretând o parodie grotescă a ceva atât de frumos în esență mai degrabă mă deprima decât să-mi facă plăcere.

Mi-am petrecut după-amiaza următoare cu Nimrod, după ce se întorsese de la devoțiunile lui

matinale din Templul lui Iştar. În timpul negocierilor noastre, regele a fost însoțit de membrii statului-major şi de sfetnicii săi de frunte.

Eu şi lordul Remrem încercam să-i convingem să continue campania împotriva hicsoşilor cu mai multă hotărâre şi vigoare. Dar, odată ce o maşinărie militară şi-a pierdut direcția şi avântul, este extrem de dificil să-i faci roțile să se învârtească din nou.

Totul era condiționat de lipsa de fonduri a regelui Nimrod. Suma pe care i-o plătisem pentru flotila de şase nave de război era nesemnificativă în comparație cu nevoile lui. În ciuda faptului că îşi secătuise cetățenii cu taxele impuse, de aproape doi ani Nimrod nu reuşise să-şi plătească armata şi marina. Armele lor, carele de luptă şi celelalte echipamente erau într-o stare jalnică. Trupele pe care le mai avea erau la un pas de revoltă.

Pentru faraon şi pentru Egiptul nostru, situația era la un pas de catastrofa. Dacă Sumerul nu ni se alătura, tot frontul nostru estic avea să fie expus. Cumva, trebuia să găsesc o cale de a-l scoate pe regele Nimrod din această situație neplăcută. Nu de dragul lui, ci pentru supraviețuirea noastră ca națiune.

Făcusem socoteala că regele Nimrod avea nevoie de minimum treizeci de lakhi de argint pentru ca Sumerul să devină din nou o forță militară

semnificativă.

Criza pe care trebuia s-o evit avea două aspecte neplăcute. Nimrod era unul dintre ele, iar celălalt, deşi nu-mi făcea nicio plăcere să recunosc, era preaiubitul meu faraon. Nimrod era sărac, în vreme ce Memnon Tamose se bălăcea într-un ocean de argint. Nimrod se resemnase cu sărăcia lui, în timp ce faraonul era proaspăt îmbogățit. Stătea pe o fabuloasă comoară de aproape şase sute de lakhi de argint. Nu însemna nimic faptul că eu, şi aproape fără niciun ajutor, câştigasem această comoară pentru el. Comoara era a lui, însă îl cunoşteam atât de bine pe Mem al meu. Eu îl crescusem din fragedă copilărie şi îl învățasem tot ce ştia. Eu îl învățasem că argintul este foarte greu de câştigat şi ridicol de uşor de cheltuit. Acum, trebuia să-l dezvăț cumva de această lecție. Trebuia să-l fac să se despartă de treizeci de lakhi de argint şi să-i dea unui om pe care nu îl cunoştea şi în care nu avea încredere. Şi nu eram deloc sigur că eu însumi aveam încredere în Nimrod. Cu toate astea, ştiam că n-avem de ales. Trebuia să ne încredem în el dacă doream supraviețuirea Egiptului nostru.

După o zi dificilă petrecută în compania regelui Nimrod şi a statului său major, m-am retras în apartamentul meu, devreme în acea seară. Am cinat singur, o smochină coaptă şi puțină brânză cu pâine tare, deoarece nu aveam poftă de

mâncare. Desigur, mi-am turnat câteva picături de vin, dar prima înghițitură a avut gust de oțet. Am dat pocalul la o parte şi m-am concentrat asupra compunerii unui mesaj pentru Mem, un mesaj care trebuia să încapă pe o mică bucățică de papirus pe care un porumbel s-o poată duce în Teba, un mesaj care trebuia să-l convingă pe faraonul Tamose să comită un act pe care avea să-l considere de o nebunie abisală.

După multe ore, aruncasem a şasea ciornă şi eram disperat. Nu uitați că sunt un om priceput la cuvinte, însă tot nu puteam să le găsesc pe acelea care să-l convingă pe faraon. Ştiam că nu era bine ce scriam încă înainte să încep. Mi-am îndreptat picioarele amorțite şi m-am ridicat de la masa de scris. M-am dus către uşa de la terasă. Mi-am ridicat privirea către luna nouă şi, după înălțimea ei, mi-am dat seama că era trecut bine de miezul nopții.

În vreme ce priveam, un nor nu mai mare decât mâna mea a acoperit luna şi a cufundat în întuneric lumea din jurul meu. M-am gândit că dispariția luminii lunii îmi va amplifica deprimarea. Dar, în mod miraculos, a avut un efect complet opus asupra stării mele de spirit. Am simțit un calm profund cuprinzându-mă, înlocuind disperarea de mai devreme.

Apoi, am auzit o voce rostindu-mi numele. Era o voce înceată, dar clară ca fluieratul unui sturz la prima licărire a zorilor – atât de limpede, încât

m-am uitat în jur pentru a descoperi cine vorbise. Eram singur.

Brusc, soluția problemei mi-a apărut în minte. M-am întrebat cum de nu mă gândisem la ea până atunci.

Deținеam sigiliul-şoim. Aveam toate puterile faraonului într-o singură mână. Am ştiut că, pentru a-mi salva țara de la dezastru şi pe faraon de la ruină, trebuia să-mi exercit acel puteri. Chiar dacă acțiunile mele aveau să contravină dorinței faraonului, chiar dacă aveau să-i stârnească furia.

În timp ce am luat decizia, m-am întrebat de unde şi de la cine primisem îndrumare. Soluția era atât de departe de loialitatea mea adânc înrădăcinată şi de crezul meu, încât, cu un pios sentiment de venerație, mi-am dat seama că nu luasem singur acea decizie.

Micul nor care umbrise luna a trecut mai departe şi, din nou, palida lumină a ei a izbucnit pentru a îmbăia lumea de la miezul nopții. A strălucit pe zidurile de marmură ale Templului lui Iştar.

Doamna cu glugă se afla pe terasa de vizavi, exact acolo unde o văzusem ultima oară. Ca şi înainte, gluga robei argintii-cenuşii îi acoperea chipul. Am ştiut de unde îmi venise inspirația.

Am vrut cu disperare să-i văd iarăşi fața. Într-un mod miraculos, mi-a simțit dorința. Cu o mişcare a capului, şi-a aruncat gluga pe umeri, iar

trăsăturile i s-au dezvăluit. Chipul îi era mai palid decât lumina lunii care dansa pe el. Era mai minunată decât îmi aminteam, mai frumoasă decât orice văzusem sau îmi imaginasem vreodată.

Mi-am întins mâinile spre ea, spre vidul adânc care ne despărțea. Însă expresia de pe fața ei a devenit distantă şi tristă. S-a îndepărtat de mine. S-a pierdut încet în noapte, până a dispărut complet, iar luna a pierit odată cu ea.

Dimineață, când Phat Tur a venit în apartamentul meu, eram deja complet îmbrăcat şi îl aşteptam. Forța şi hotărârea mea fuseseră însuflețite, iar eu mă simțeam extrem de încrezător. Am străbătut coridoarele şi pasajele palatului cu paşi atât de uşori şi de nerăbdători, încât lordul Remrem, Phat Tur şi restul anturajului meu au trebuit să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă.

Când am intrat în sala de consiliu, tronul lui Nimrod era gol. Cu toate astea, încăperea era plină cu consilierii şi comandanții lui militari. Aceştia s-au ridicat pentru a mă saluta şi a mă pofti la masa cea lungă, iar curând după ce ne-am ocupat locurile, trompetiştii din fața uşilor principale au început să cânte.

Regele Nimrod a intrat solemn în încăpere. Când l-am văzut atât de devreme dimineață, primul meu gând a fost că renunțase la luatul

caimacului şi la culesul de cireşe din Templul lui Iştar pentru a fi cu noi. Am respectat cu toții protocolul regal, iar apoi m-am ridicat în picioare şi m-am adresat direct regelui.

Eram conştient de respectul pe care mi-l acorda, iar asta mi-a întărit încrederea în ceea ce aveam de gând să fac.

— Majestate, am o propunere atât de delicată şi de confidențială, încât aş vrea s-o adresez doar persoanei tale regale şi celui mai de încredere confident. Te asigur că propunerea mea va fi în beneficiul amândurora şi că se referă la o modalitate de a rezolva în mare măsură situația dificilă în care ne aflăm acum.

Nimrod a fost clar luat prin surprindere şi, pentru o vreme, a ezitat să ia o decizie, dar nu aveam de gând să-i ofer vreo alternativă, aşa că, în cele din urmă, a dat ascultare dorinței mele.

I-am păstrat pe lordul Remrem în dreapta mea şi pe Phat Tur în stânga, ca să traducă. Nimrod i-a făcut semn amiralului Alorus să rămână la masă. Apoi le-a cerut celorlalți să plece.

Când doar noi cinci am rămas în încăpere, am scos sigiliul-şoim din mâneca robei şi l-am pus pe masă între noi.

— Sunt sigur că Majestatea Ta cunoaşte semnificația acestui simbol.

— Cu toate că este prima dată când îl văd efectiv, înțeleg că acesta este sigiliul-şoim care confirmă că vorbeşti cu vocea şi autoritatea

faraonului Tamose al Egiptului.

— Aşa este, Majestate.

Regele Nimrod şi-a ațintit asupra mea ochii negri şi reci. Nu a mai spus nimic, ci a aşteptat cu încordarea leopardului lângă un ochi de apă atunci când simte apropierea prăzii. L-am privit cu aceeaşi intensitate.

— Majestate, amândoi suntem războinici călițiîn lupte, având experiența şi înțelepciunea de a şti că războaiele se câştigă nu doar cu vitejie şi cu o sabie măiastră, ci şi cu greutatea argintului pe care o putem folosi împotriva duşmanului.

— N-am mai auzit niciodată o asemenea exprimare, dar sunt cuvinte înțelepte cele pe care le-ai rostit şi pline de adevăr, a zis Nimrod încet.

— În numele faraonului Tamose al Egiptului şi prin autoritatea dată de sigiliul-şoim pe care îl dețin, îți ofer argint în greutate şi valoare de treizeci de lakhi cu singura condiție de a intra într-o alianță militară cu Egiptul şi de a folosi această sumă exclusiv pentru distrugerea regelui Gorrab şi a hoardei lui hicsose.

L-am auzit pe Remrem, aflat alături de mine, trăgând adânc aer în piept. Ştia că nu aveam acceptul faraonului pentru a face această ofertă şi îşi dădea seama ce risc îmi asumam. Dar nu am catadicsit să mă uit la el. Pe tronul lui, Nimrod s-a lăsat pe spate şi m-a privit neîncrezător, în tăcere. Am văzut cum mici bobițe de sudoare îi apar din pielea de pe frunte,

de sub marginea coroanei.

Când în cele din urmă a vorbit, vocea îi era răguşită de neîncredere şi avariție.

— Chiar are faraonul tău o sumă atât de mare de care se poate lipsi?

— Majestate, te asigur că are. Faraonul mi-a cerut să pecetluiesc înțelegerea dintre națiunile noastre înmânându-ți de îndată trei lakhi de argint. Este doar un avans din ceea ce urmează să primeşti.

Vreme îndelungată, Nimrod m-a privit în tăcere. Apoi, brusc, a sărit în picioare şi a început să se plimbe rapid dintr-o parte în cealaltă a încăperii. Chipul îi era schimonosit de o încruntare feroce şi şi-a ros buza până când un strop de sânge i-a picurat de pe bărbie pe tunica brodată. Nu a arătat niciun semn de durere.

Deodată, s-a oprit în fața mea şi s-a uitat în ochii mei.

— Trei lakhi acum şi alți douăzeci în decurs de un an? Mi-a cerut el să-i confirm.

Am aşteptat ca Phat Tur să facă traducerea înainte de a-mi da acceptul.

— După cum spune Majestatea Ta. Cu toate astea, va trebui să trimiți un regiment format din cei mai buni oameni la Teba pentru a lua restul comorii. Faraonul nu va accepta riscul transportului cu oamenii lui.

Nimrod s-a răsucit şi şi-a reluat plimbarea. Sandalele lui cu ținte de bronz răsunau pe

lespezile duşumelei în timp ce străbătea sala. A început să vorbească singur în limba sumeriană.

— Cum pot avea încredere în acest ciudat prefăcut şi fără coaie? Nu este niciun secret că este de partea lui Seth şi a tuturor diavolilor întunecați. Există chiar unii care cred că el însuşi este unul dintre spiritele întunecate de pe lumea cealaltă, iar apoi, după ce a realizat ce spusese, s-a întors şi a țipat la Phat Tur:

— Dacă traduci cuvintele mele, o faci pe riscul tău!

Dacă o faci, te voi sugruma cu măruntaiele tale, pricepi?

Phat Tur a pălit şi şi-a coborât privirea.

— Cum porunceşte Majestatea Ta, a acceptat el.

Nimrod şi-a reluat mersul dintr-o parte în cealaltă a camerei şi cearta cu el însuşi.

Apoi s-a oprit iarăşi în fața mea.

— Spune-i că am încredere în el, i-a ordonat lui Phat Tur. Dar trebuie să stabilesc o uniune fermă cu faraonul Tamose al Egiptului înainte de a fi de acord cu o alianță.

În timp ce expunea această condiție, am văzut o licărire de viclenie lascivă în ochii lui.

— Dacă este posibil, ştiu că faraonul va fi de acord, am răspuns cu prudență.

— Doresc să-mi unesc familia cu familia regală a Egiptului, a declarat Nimrod. Doresc ca acele două surori ale faraonului, Tehuti şi Bekatha, să-mi fie soții. În felul acesta, eu şi faraonul vom

deveni cumnați.

Am fost uimit cât de mari erau lăcomia, neruşinarea şi obsesia lui sexuală. Acest ticălos voia şi banii, şi carnea.

— Este o mare onoare pe care o faci Egiptului. În oricare alte circumstanțe, ştiu că faraonul meu nu ar ezita nici măcar o secundă înainte de a fi de acord cu această sugestie. Cu un ton cumpătat al vocii, mi-am ascuns furia de această creatură respingătoare care întâi mă insultase pe mine, iar acum poftea ostentativ la fetele mele dragi. Totuşi, faraonul a promis deja că le va da în căsătorie pe cele două surori ale sale Supremului Minos al Cretei, pentru a pecetlui alianța militară dintre țările noastre. N-ar îndrăzni să-şi ia înapoi această promisiune. Minoianul n-ar accepta insulta adusă onoarei sale.

Nimrod a ridicat din umeri şi a murmurat o obscenitate. Cu toate astea, mi-am dat seama că nu a fost foarte deranjat de refuzul meu. Amândoi ştiam că fusese o încercare oportunistă din partea lui de a obține orice avantaj posibil din înțelegerea noastră. Indiferent cât de mult li se oferă unor oameni, ei tot vor puțin mai mult.

Nimrod s-a mai plimbat puțin, gândindu-se la altceva, apoi a mai făcut o încercare:

— Mi-ar plăcea să văd cei trei lakhi de argint de care ai vorbit mai devreme – în niciun caz pentru că nu aş avea încredere că tu şi faraonul tău nu ați onora înțelegerea noastră, dar pur şi simplu

sunt interesat să văd unde i-ai ascuns până acum...

Nimrod mi s-a adresat direct, sperând, sunt sigur, să mă păcălească să trădez faptul că înțelegeam sumeriană. I-am zădărnicit planurile Uitându-mă la Phat Tur în aşteptarea tălmăcirii. Începea să mă distreze ocolirea capcanelor lui Nimrod. Semăna cu a juca bao cu lordul Aton.

I-am trimis pe Zaras şi pe Hui să aducă argintul din tabăra noastră, aflată lângă zidurile oraşului. A fost nevoie de două căruțe şi de cincizeci de oameni pentru asta. În cele din urmă, a format o impresionantă grămadă de argint pe duşumeaua sălii de consiliu. Nimrod s-a plimbat în jurul mormanului strălucitor, mângâind monedele, adresându-le cuvinte tandre, de parcă ar fi fost animăluțele lui dragi.

În seara aceea, am benchetuit din nou la masa lui Nimrod. Vinul a fost indiscutabil mai bun decât poşirca pe care ne-o servise înainte. Cu toate astea, efectul lui asupra manierelor şi comportamentului gazdei mele şi a supuşilor săi a fost mai puțin remarcabil.

Regele Nimrod ratase exercițiile matinale din Templul lui Iştar. Că ne făcea plăcere sau nu, am avut parte de o etalare a insațiabilității Mărețului Vânător. Jumătate din femeile de la banchet au încheiat seara într-o stare de abandon lasciv.

Am fost mulțumit când cele două prințese ale mele s-au încuiat în apartamentul lor, Zaras şi o

duzină din oamenii lui stând de gardă la uşa lor.

Cele şase galere de război pe care le cumpărasem de la Nimrod erau reparate în Sidon şi nu puteam să preiau comanda lor până la sfârşitul lunii lui Phamenoth.

M-am folosit de acest răstimp pentru a lucra cu regele Nimrod şi statul său major la planurile campaniei noastre combinate împotriva hicsoşilor. Îl alesesem pe lordul Remrem să rămână în Babilon ca ataşat militar al faraonului.

Fără tragere de inimă, acceptasem ca Hui să rămână cu Remrem, ca asistent al lui. Sub îndrumarea mea, Hui devenise unul dintre cei mai dăruiți specialişti în ştiința războiului cu care de luptă. Ştiam că îmi vor lipsi amarnic el şi priceperea lui atunci când aveam să pornim ostilitățile asupra hoardelor hicsose din nordul Egiptului, de-a lungul coastei Mării de Mijloc. Însă Bekatha îşi exprimase clar aversiunea față de el. Ştiam că va face o criză de furie dacă îl luam pe Hui în Creta.

La câteva săptămâni după ce Nimrod îşi primise stimulentul în argint, atelierele sale militare lucrau fără întrerupere la fabricarea noilor armuri şi arme, la repararea carelor de luptă şi la construirea altor câteva sute conform planurilor şi specificațiilor mele, mult superioare. Străzile Babilonului s-au umplut cu coloane în marş

formate din recruți, iar piețele şi dughenele vuiau de tocmelile cumpărătorilor şi vânzătorilor.

Datorită lui Phat Tur şi agenților săi, am aflat că fiecare oraş din Sumer se bucura de aceeaşi resuscitare războinică. Miile de luptători până de curând fără lucru reveneau sub steagul regelui – şi la monedele sale de argint.

Treaba pe care eu însumi o aveam de făcut era suficient de dificilă şi de complicată pentru a o înrăutăți şi mai tare pretinzând că nu vorbeam fluent sumeriană. Am început să vorbesc cu gazdele mele o sumeriană poticnită şi copilărească, dar care zi de zi devenea mai fluentă şi mai corectă gramatical. Chiar şi Majestatea Sa regele Nimrod a fost silit ca, în prezența mea, să înceteze cu remarcele jignitoare la adresa mea, pe care le făcea față de lingăii săi. În curând, am reuşit să le uluiesc pe gazdele noastre cu persiflările mele şi cu jocurile de cuvinte în limba lor.

Într-o dimineață, l-am văzut pe amiralul Alorus, aflat împreună cu regele Nimrod de cealaltă parte a terenului de antrenament cu care de luptă, remarcând că rapida mea învățare a limbii sumeriene era absolut miraculoasă. Când am traversat largul teren ca să-i mulțumesc pentru compliment, Alorus s-a dat îndărăt cu o venerație superstițioasă şi a făcut semnul de alungare a diavolului. Nu cred că auzise vreodată

de cititul pe buze. Dar, desigur, credea în vrăjitorie, ca oricare persoană educată şi cu bun-simț.

În răcoarea după-amiezilor, înotam în Eufrat sau călăream pe dealurile de la sud de oraş împreună cu prințesele. Mă amuza cât de des ne întâlneam cu Zaras chiar şi în escapadele în locuri îndepărtate. Era aproape ca şi cum cineva îl informa unde ne ducem. Fireşte, nu se putea să fie Tehuti. Surpriza ei când îl vedea rătăcind pe lângă drumul pe care veneam aproape că o întrecea pe a mea.

Seara, primeam mereu invitații de a cina cu gazdele noastre sumeriene sau cu ofițerii mei. Dacă regele Nimrod era prezent, insistam ca prințesele să stea aproape de mine, pentru a le putea supraveghea.

Când ceilalți se retrăgeau, rămâneam singur pe terasa apartamentului meu, aşteptând până târziu după miezul nopții întoarcerea doamnei cu glugă. Noapte după noapte, m-a lăsat dezamăgit.

Cu toată această agitație, zilele au trecut repede. Apoi, un mesager a sosit de la baza navală din Sidon cu vestea că acele şase galere de război pe care le cumpărasem de la Nimrod aveau să fie gata de lansarea la apă cu douăzeci de zile mai devreme decât se anticipase.

Lentei noastre caravane aveau să-i fie necesare aproape zece zile pentru a ajunge la Sidon, pe

coasta Mării de Mijloc. Le-am ordonat lui Zaras şi lui Hui să iacă pregătirile finale pentru plecarea din Babilon spre coastă.

În seara aceea, după ce le escortasem pe prințese în apartamentul lor regal din aripa estică a palatului, m-am dus în camerele mele înainte ca luna să răsară. Sclavii mei îmi lăsaseră lămpile aprinse în dormitor şi lângă patul pliant de pe terasă. Conform instrucțiunilor mele amestecaseră uleiul din ele cu ierburi al căror fum alungă țânțarii şi alte insecte nocturne, dar, în acelaşi timp induce un somn odihnitor şi vise plăcute.

Rustie aştepta să mă vadă băgat în pat. S-a apropiat să-mi ia veşmintele purtate şi mi-a pus un pocal de argint plin cu vin lângă pat.

— Este trecut de miezul nopții, stăpâne, m-a dojenit el. N-ai dormit mai mult de câteva ore de la începutul săptămânii.

Rustie era sclavul meu de atât de mult timp, încât amândoi pierdusem socoteala anilor. De multă vreme, îşi acordase permisiunea de a se purta cu mine de parcă îmi era dădacă.

Cu ajutorul lui, m-am dezbrăcat, apoi m-am dus pe terasă şi am luat pocalul de vin cu mine. Mi-am umezit buzele şi am suspinat de încântare. Era un vin de zece ani, din viile mele de pe domeniul Mechir. După aceea, m-am răsucit pentru a privi spre terasa de vizavi a templului zeiței. Am fost dezamăgit, dar

resemnat să constat că era pustie. Trecuseră săptămâni de când o văzusem ultima oară pe doamna cu glugă.

I-am dat liber lui Rustie, iar acesta a plecat încă bombănind, apoi am început să mă plimb pe lespezile de marmură, parcurgând în minte punctele importante ale negocierilor pe care le avusesem cu regele în acea seară.

Brusc, m-am oprit din mers. Aspectul lunii se modificase, căpătând o luminozitate aurie diafană. Mi-am ridicat privirea spre lună. Am ştiut pe dată că era vorba de forțe supranaturale, însă nu mi-am putut da seama imediat dacă erau forțe bune sau rele. Cu două degete, am făcut semnul lui Horus pentru a îndepărta răul, apoi am aşteptat în tăcere ca forțele mistice să-şi dezvăluie prezența.

Treptat, am perceput o aromă subtilă şi nedefinită în aerul cald al nopții. Nu mai simțisem niciodată un asemenea miros, dar, cu toate că nu-l puteam identifica, mi-a stârnit luate simțurile. Am simțit o senzație neobişnuită, însă plăcută cuprinzându-mi gâtul şi umerii şi coborând pe şira spinării. Asta m-a făcut să conştientizez puternica prezență aflată aproape în spatele meu.

M-am răsucit cu fața la ea şi am fost atât de surprins, încât am scăpat pocalul cu vin, care s-a rostogolit zăngănind pe duşumea. Preț de o clipă, inima mi-a stat în piept, apoi a început să

bubuie cu putere, ca a unui cal de curse.

Misterioasa doamnă din templu se afla în fața mea, atât de aproape, încât i-am putut distinge trăsăturile umbrite de glugă. Dacă aş fi întins mâna, aş fi putut s-o ating, însă nu eram în stare să mă mişc.

În cele din urmă, mi-am regăsit vocea, dar, când am vorbit, am descoperit că era şoptită de atâta venerație.

— Cine eşti?

— Numele meu este Inana.

Am fost străfulgerat până în adâncul ființei mele atât de sunetul glasului, cât şi de semnificația răspunsului ei. Mi-a răsunat în urechi ca o muzică divină. Am ştiut pe dată că niciun sunet atât de frumos nu putea fi scos de o gură omenească. Semnificația vorbelor ei era chiar şi mai izbitoare. Inana este numele străvechi, de la începutul timpurilor, al zeiței Iştar.

— Numele meu este Taita.

A fost singura replică la care m-am putut gândi.

— În afară de numele tău, ştii foarte puține despre tine însuți, nu-i aşa? Nu ştii nici măcar numele tatălui şi al mamei tale.

A zâmbit cu compasiune blândă în timp ce rostea cuvintele.

— Nu. Nu le-am ştiut niciodată, am recunoscut eu adevărul afirmației sale.

Compătimitoare, a întins o mână spre mine, iar eu, fără să ezit, am luat-o. Imediat, i-am simțit

căldura şi forța curgând în mine.

— Nu te teme, Taita. Sunt prietena ta, şi mai mult decât prietenă.

— Nu mi-e frică de tine, Inana.

Şi-a întins şi cealaltă mână, iar când i-am luat-o, am simțit că o puternică legătură de sânge şi de gânduri exista între noi.

— Te cunosc! Am exclamat eu mirat. Simt că te-am cunoscut de la început. Spune-mi cine eşti.

— N-am venit să-ți vorbesc despre mine. Am venit să-ți vorbesc despre tine. Vino cu mine, Taita.

Încă ținându-mi ambele mâini, s-a dat îndărăt, trăgându-mă de pe terasă în dormitor. Paşii ei – admițând că păşea – nu scoteau niciun sunet. Se auzea doar foşnetul moale al fustelor. Am simțit că, sub ele, picioarele nu atingeau pământul şi că ea era suspendată în aer.

Frumoasa încăpere luminată de lampă, în care am intrat, îmi fusese casă în toate aceste ultime săptămâni şi credeam că îi cunoşteam fiecare centimetru pătrat, dar acum am văzut că, în peretele din față, era o uşă pe care n-o mai văzusem niciodată. În vreme ce Inana mă conducea spre ea, aceasta s-a deschis singură. Dincolo de uşă era un întuneric total. Încă ținându-ne de mâini, am intrat în întuneric, iar acesta ne-a învăluit. Am simțit că ne prăbuşim, însă ea mă ținea de mâini, aşa că nu mi-a fost

frică. Curentul creat de căderea noastră îmi sufla în față cu o asemenea forță, încât a trebuit să-mi mijesc ochii pentru a mă feri. Am zburat prin întuneric ceea ce mie mi s-a părut a fi o eternitate, dar ştiam că era o iluzie. Apoi, am simțit ceva solid sub picioare şi am încetat să ne mai mişcăm. A apărut o lumină – la început, doar un licăr. Am desluşit din nou conturul capului Inanei, iar apoi şi trupul i-a apărut. Am văzut că acum era la fel de goală ca mine.

Am văzut trupurile multor femei frumoase în timpul lungii mele vieți, dar al Inanei le întrecea pe toate. Şoldurile îi erau voluptuoase, dar, deasupra lor, talia îngustă le sublinia forma elegantă. Cu toate că era la fel de înaltă ca mine, picioarele şi mâinile ei erau atât de fine şi de delicat sculptate, încât nu m-am putut abține să nu le mângâi. Încet, mi-am plimbat degetele de la încheieturile până la umerii ei. Pielea îi era mătăsoasă, dar muşchii de sub ea erau duri ca diamantul.

Părul îi era strâns în creştet, dar, când şi-a scuturat capul, i-a căzut ca o cascadă strălucitoare peste umeri, ajungându-i până la genunchi. Acest văl unduitor nu-i acoperea sânii, care se iteau printre şuvițe ca nişte vietăți. Erau perfect rotunzi, albi ca laptele de iapă şi cu sfârcuri rubinii care s-au întărit când privirea mea a poposit asupra lor.

Trupul îi era complet lipsit de păr. Şi zona

pubiană îi era complet lipsită de păr. Vârfurile buzelor interioare se iveau timide din despărțitura verticală. Dulcea rouă a excitării feminine strălucea pe ele.

Lumina a devenit mai puternică, iar eu mi-am dat seama că ne aflam în Grădinile suspendate, mult deasupra Babilonului. Abundența de tufe şi flori care ne înconjura era minunată, dar banală în comparație cu splendoarea Inanei. Mi-a luat mâinile de pe umerii ei şi le-a sărutat pe rând. M-am cutremurat datorită senzației care mi-a cuprins întreaga ființă.

— Ce vrei de la mine, Inana?

Nu mi-am recunoscut vocea când am rostit întrebarea.

— Vreau să mă unesc cu tine.

— Ştii, desigur, că nu sunt bărbat întreg, am şoptit eu ruşinat. Am fost emasculat cu mult timp în urmă.

— Da. Vocea ei era blândă, plină de compasiune. Am fost acolo când ți-au făcut asta. Am simțit cuțitul la fel de cumplit cum l-ai simțit şi tu. Am plâns pentru tine, Taita. Dar m-am bucurat pentru mine. A te cupla nu este acelaşi lucru cu a te uni. Nu vorbeam despre acea scurtă îmbinare a cărnii care se termină atât de repede cu un firav spasm muscular, palidă răsplată pentru bărbat, care îşi varsă sămânța, sau pentru femeie, care o acceptă în pântecul ei. Aceasta e doar soluția practică a naturii pentru a

crea o altă viață muritoare, mult prea curând curmată de moarte.

Mi-a coborât mâna dreaptă de la buzele ei şi mi-a vârât adânc degetele în deschizătura dintre coapsele seducătoare. Era îngustă cât să-mi între două degete şi alunecoasă. Mi-am simțit vintrele topindu-se de căldura alor ei.

— Nu vorbeam despre asta. Cu vârful degetelor mi-a mângâiat cicatricea cumplită dintre picioare, acolo unde fusese cândva bărbăția mea. Şi nici despre asta, a adăugat ea.

— Ce altceva uneşte un bărbat şi o femeie, Inana?

— Există uniunea sufletelor, care e mai presus decât cea trupească. Contopirea minților superioare. Asta este adevăratul miracol al existenței şi foarte rar se întâmplă.

M-a tras jos, pe iarba grădinii secrete. Era mătăsoasă şi moale sub noi, precum puful de rață sălbatică. Cu o mişcare rapidă şi sinuoasă, s-a întins deasupra mea şi, pe dală, trupurile noastre s-au încătuşat atât de strâns şi de intim cum le meniseră zeii. Picioarele şi brațele noastre s-au împletit, iar respirațiile noastre au devenit una. Îi simțeam inima bătând lipită de a mea.

Treptat, inimile noastre au devenit un singur Organ comun şi au început să bată ca una. Respirațiile noastre combinate s-au armonizat susținute de plămânii amândurora. Era cea mai înălțătoare şi mai perfectă senzație pe care o

simțisem vreodată. Voiam să mă cufund şi mai mult în trupul ei şi s-o cuprind complet în nune, astfel încât să devenim o singură ființă.

Apoi, am avut o trecătoare senzație de panică şi de neajutorare când i-am simțit mintea preluând controlul minții mele. Am încercat s-o împiedic, însă apoi am realizat că şi eu îi invadam mintea exact la fel cum făcea şi ea cu a mea. În vreme ce ea îmi lua amintirile, eu i le luam pe ale ei. Între noi, nimic nu era pierdut sau uitat, împărtăşeam o existență care se întindea mult în trecutul îndepărtat.

— Acum ştiu cine este tatăl meu, am şoptit eu şi mi-am auzit mirarea din propria voce.

— Cine este? A întrebat ea.

Cunoştea răspunsul încă dinainte de a rosti întrebarea, Iar eu am auzit întrebarea, deşi nu îi dăduse glas.

— Este Meniotos, zeul mâniei şi al moralității, am răspuns eu în tăcerea divină pe care o împărtăşeam.

— Şi cine este mama ta? A întrebat Inana, iar eu am găsit răspunsul în mintea unică a amândurora.

— Mama mea a fost Selias, dar era om şi muritoare. Şi-a pierdut viața dându-mi naştere.

— Eşti semizeu, Taita. Nu eşti nici pe de-a-ntregul om, nici complet zeu. Cu toate că trăieşti mult, într-o zi şi tu va trebui să mori. Mi-a îmbrățişat sufletul şi mai strâns, şi mai

protector cu al ei. Însă ziua aceea este îndepărtată. Cu toate acestea, voi fi alături te tine pentru a te proteja şi a te susține atunci când se va întâmpla. După ce nu vei mai fi, te voi jeli o mie de ani.

— Cine eşti tu, Inana? De ce mă simt aşa de legat de tine atât trupeşte, cât şi spiritual? Cine este tatăl tău?

— Tatăl meu este Hyperion, zeul luminii. Este frate cu Meniotos. Aşa că noi doi avem acelaşi sânge divin, a răspuns ea direct.

— Ți-am auzit răspunsul înainte de a pune întrebarea, i-am spus eu în tăcere. Şi mama ta? Era muritoare sau zeiță?

— Mama mea este Artemis, a răspuns Inana.

— Artemis e zeița vânătorii şi a tuturor animalelor sălbatice. De asemenea, este şi zeița virgină, şi zeița fecioarelor. Cum poate fi şi virgină, şi mama ta naturală?

— Taita, trebuie să ştii că, în privința celor care sunt zei şi semizei, orice este posibil. Tatăl meu, Hyperion, i-a refăcut mamei virginitatea la o oră după ce m-am născut. Am zâmbit auzind cât de încântător de practică a fost soluția tatălui ei şi am simțit-o pe Inana surâzând înainte de a continua: Dar eu sunt virgină, la fel ca mama, şi, printr-un decret al lui Zeus, care este părintele tuturor zeilor, trebuie să rămân virgină pentru totdeauna. Asta este pedeapsa pentru că l-am refuzat pe Zeus, care e bunicul meu, atunci când

a avut gândul incestuos de a face dragoste cu mine.

— Este o pedeapsă crudă pentru o asemenea jignire banală, am compătimit-o eu.

— Nu cred, Taita. Cred că e răsplata cea mai bună şi cea mai plăcută – cum altfel am fi putut noi doi să fim iubiți de-a lungul timpurilor care au trecut şi a celor care vor veni, şi totuşi să ne păstrăm virginitatea şi puritatea?

— Cum ar fi putut cineva să ne cunoască destinul, Inana? Nici măcar nu mă născusem în acele vremuri îndepărtate despre care vorbeşti.

— Am fost acolo când te-ai născut, Taita. Am fost acolo când ți-a fost retezată bărbăția şi am plâns pentru tine cu toate că ştiam cât de bună va fi pentru noi această luptă crâncenă de-a lungul mileniilor.

— Vorbeşti de milenii. Noi doi vom fi împreună atât de mult timp, Inana?

Nu mi-a răspuns direct la întrebare.

— Cu toate că n-ai fost conştient de asta, te-am urmărit îndeaproape încă din ziua naşterii tale. Am ştiut tot ce ți s a întâmplat – fiecare bucurie şi fiecare agonie cumplită.

— De ce eu, Inana?

— Pentru că noi suntem o singură ființă, Taita. Suntem de-un sânge şi un suflet.

— Nu-ți pot ascunde nimic, am recunoscut eu. Cu toate astea nu sunt virgin, aşa cum eşti tu. În viața mea, am avut relații carnale cu alte femei.

Inana a clătinat cu tristețe din cap.

— Ai cunoscut o singură femeie, Taita. Am fost acolo când s-a întâmplat. Te-aş fi putut avertiza să n-o faci, deoarece pedeapsa pentru această plăcere trecătoare a fost lama cuțitului de castrat. I-am simțit respirația în gura mea şi tristețea în propria inimă când a continuat: Te-aş fi putut cruța de acea agonie, dar, dacă aş fi făcut-o, dacă te-aş fi atenționat în privința consecințelor, atunci noi doi n-am fi putut niciodată să fim un cuplu ca acum, în eternă şi divină castitate.

M-am gândit la cele spuse de ea, apoi am suspinat când ea a suspinat în mine.

— Totul s-a petrecut atât de demult. Nici măcar nu-mi mai amintesc chipul fetei. Nu-mi amintesc nici numele ei, am recunoscut eu.

— Asta pentru că ți-am şters amintirea din minte, a şoptit ea. Dacă doreşti, ți-o pot reda, iar tu s-o păstrezi pentru următorii cinci mii de ani, însă nu-ți va aduce nicio bucurie. Asta vrei?

— Ştii că nu vreau.

Renunțam la acel biet suflet pierdut, care fusese o sclavă pentru mine. În nefericirea noastră comună, ne oferiserăm unul altuia o oarecare alinare. Îmi dăruise iubire. Dar ea fusese cu multă vreme în urmă înghițită de abisul spațiului şi timpului, ajungând într-un loc unde nimeni n-o putea urma, nici măcar un semizeu emasculat ca mine.

Am cedat momentului, ospătându-mă cu cele aflate în mintea şi în amintirea Inanei, la fel cum şi ea se ospăta cu ale mele. Cu trupurile şi sufletele unite, timpul nu mai era un râu care se grăbea fără a-şi trage sufletul. A devenit un ocean blând, pe care pluteam împreună, savurând fiecare clipă ca şi cum ar fi fost o felie de eternitate. Ea mi-a consolidat meterezele sufletului, făcându-mă nemăsurat mai deştept şi invulnerabil la rău.

Împreună, am atins o stare de înălțare spirituală.

După o eternitate, sufletul meu i-a vorbit sufletului ei:

— Inana, vreau ca asta să nu se sfârşească niciodată. Vreau să rămân cu tine aşa pentru totdeauna.

Apoi, am auzit vocea ei răspunzându-mi din străfundurile ființei mele:

— Tu faci parte din mine, Taita, iar eu fac parte din tine. Dar, în acelaşi timp, suntem separați, fiecare fiind o făptură. Avem existențe distincte, la care trebuie să ne întoarcem. Avem propriile destine pe care trebuie să le împlinim.

— Te rog, nu mă părăsi, am implorat-o eu.

— Te voi părăsi acum. A venit vremea să plec.

Vocea nu-i mai era unită cu a mea.

— Te vei întoarce la mine?

— Da.

— Unde? Am vrut eu să ştiu.

— Oriunde te vei afla?

— Când, Inana? Când te voi vedea din nou?

— Peste o zi, un an sau poate peste o sută de ani.

I-am simțit trupul mişcându-se pentru a se desprinde din îmbrățişare şi îndepărtându-se.

— Mai stai doar puțin, am implorat-o eu, dar ea deja plecase, iar eu m-am ridicat în capul oaselor.

Am privit uimit în jur. M-am pomenit stând pe patul pliant de pe terasa palatului. Am sărit în picioare şi am dat fuga în dormitorul principal. M-am oprit în mijlocul marii încăperi şi m-am uitat la peretele în care văzusem uşa spre grădina secretă unde Inana zburase cu mine. Nu mai era nicio uşă acum.

Am traversat camera încet şi am început să examinez cu atenție zidul, trecându-mi vârfurile degetelor peste suprafața lui, căutând balamalele dintre uşă şi cadru. Tencuiala era netedă şi fără întreruperi. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Inana: „Trebuie să ştii, Taita, că, în privința celor care sunt zei şi semizei, orice este posibil”.

Mi s-a părut că trecuseră mulți ani de când stătusem ultima oară în acel loc. M-am întrebat dacă timpul ca dimensiune exista în locul îndepărtat unde mă transportase Inana. Chiar dacă da, poate că timpul rămăsese înghețat în această lume, în vreme ce eu mă aflam în

cealaltă, cu ea.

Pe când încercam să separ realitatea de fantezie şi adevărul de falsitate, ochii mei au căzut pe buchetul de trandafiri roşii din enorma amforă de bronz aflată în mijlocul duşumelei. M-am apropiat şi am examinai florile de pe tulpinile cu spini. Erau la fel de proaspete ca atunci când le văzusem ultima oară.

— E posibil ca buchetul să fi fost schimbat de multe ori în absența mea, am vorbit eu cu voce tare.

Apoi mi-am coborât privirea. Pe lespezile din marmură zăcea o floare roşie. Mi-am adus aminte că o desprinsesem de pe tulpină în după-amiaza de dinainte, pentru a-i savura parfumul, după care o lăsasem să cadă pe podea pentru ca servitorii palatului s-o ia.

M-am aplecat s-o ridic şi am mirosit-o. Parfumul era la fel de puternic ca atunci când o mirosisem ultima dată, iar când am examinat-o mai îndeaproape, am descoperit că, deşi nu fusese în apă, nu se ofilise, ci era la fel de proaspătă ca atunci când o desprinsesem de pe tulpină.

Oare eu şi Inana petrecuserăm o singură noapte în acea îmbrățişare divină, şi nu o viață întreagă, aşa cum îmi imaginasem? Nu părea posibil. Uimit, am rămas locului, trecându-mi peste buze petalele trandafirului roşu.

Am auzit uşile principale ale apartamentului deschizându-se, apoi voci estompate vorbind în

egipteană.

— Cine este? Am strigat eu, iar una dintre voci mi-a răspuns:

— Sunt eu, stăpâne.

Am recunoscut vocea lui Rustie. Câteva momente mai târziu, a apărut în pragul uşii dormitorului.

— Unde ai fost? Am vrut eu să ştiu.

— Stăpâne, mi-ai spus să nu te trezesc până când soarele nu ajunge deasupra orizontului, a protestat el cu indignare prost ascunsă.

— Când ți-am zis asta?

— Seara trecută, când mi-ai dat liber.

Deci, fusesem plecat doar o noapte. Dar, de fapt, poate că nici nu se întâmplase. Poate că doar visasem, însă speram cu disperare să nu fi fost aşa. Deja tânjeam după următoarea întâlnire cu Inana – desigur, dacă era reală, şi nu o zămislire a minții mele. Voi afla vreodată răspunsul la acest mister: zămislire sau realitate, ce şi cine era Inana?

— Uitasem. Te rog să mă ierți, Rustie.

— Desigur, stăpâne. Dar eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze.

Rustie este atât de uşor de calmat. E un om minunat şi îmi este cu adevărat foarte drag. Totuşi, i-am amintit cu asprime:

— Să nu uiți că plecăm spre Sidon peste cinci zile. Până atunci, trebuie să fii gata de drum.

— Deja am împachetat şi am urcat în care

majoritatea bunurilor tale. Pot fi gata de drum într-o oră.

Fiecare oră a celor ultime cinci zile pe care le-am petrecut la Babilon a însemnat o activitate frenetică. Am avut ultimele întâlniri cu Nimrod şi consiliul său, am semnat acordurile între țările noastre şi am făcut aranjamentele pentru ca restul argintului promis să poată fi luat de oamenii lui Nimrod din Teba. Eram foarte mulțumit că nu aveam să fiu acolo atunci când ordinul semnat de mine pentru plata a douăzeci şi şapte de lakhi de argint avea să-i fie prezentat faraonului Tamose.

Pe deasupra, a mai fost şi sosirea la Babilon a emisarului trimis de Supremul Minos, pentru a mă anunța că misiunea mea avea să fie primită cu plăcere şi că avea să călătorească împreună cu noi spre Creta. Acesta venise din Knossos cu o flotilă de galere de război şi însoțit de anturajul său. Îşi lăsase navele în portul sumerian Sidon şi venise pe uscat cu alaiul lui, pentru a se întâlni cu mine.

Numele lui era Toran, ceea ce, tradus din minoiană, însemna „Fiul taurului”. Era un bărbat frumos, în floarea vârstei şi călătorea în condiții conforme reprezentantului celui mai bogat şi mai puternic monarh de pe pământ. Regele Nimrod i-a pus la dispoziție o întreagă aripă a palatului în care să stea cu alaiul său.

Numai pentru a-i hrăni şi distra pe vizitatorii cretani, Nimrod era obligat să cheltuiască mult din cei trei lakhi de argint pe care i-i dădusem. Ardea de nerăbdare să-l vadă pe Toran întorcându-se pe insula lui şi făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a-i grăbi plecarea.

Dincolo de frumusețea lui fizică şi manierele regale, Toran era unul dintre bărbații cei mai vicleni şi mai inteligenți pe care îi cunoscusem vreodată. De la prima întâlnire, între noi s-a format o puternică legătură de respect reciproc – aproape imediat, fiecare a recunoscui calitățile superioare ale celuilalt.

Unul dintre numeroasele lucruri pe care le aveam în comun era dezgustul față de barbarii hicsoşi şi orice le era chiar şi de departe asociat. Mi-am petrecut aproape o oră deplângând cu el mişelescul şi neprovocatul atac asupra fortăreței minoiene de la Tamiat, precum şi atrocitățile pe care ei le comiseseră față de trupele cretane pe care le capturaseră acolo. Fiul cel mai mic al lui Toran fusese unul dintre tinerii ofițeri pe care îi decapitaseră după ce aceştia se predaseră.

Totuşi, niciunul din noi nu a menționat cele trei mari trireme cretane şi nici cei cinci sute optzeci de lakhi în lingouri de argint pe care hicsoşii îi furaseră de la Supremul Minos. Era ca şi cum uriaşa comoară nu existase niciodată. În orice caz, eu unul aş fi jurat fără ezitare, în fața tuturor zeilor, că habar n-aveam de ea.

Ceea ce m-a convins în final de calitățile deosebite ale lui Toran şi de intelectul lui superior a fost stăpânirea fluentă a limbii egiptene şi faptul că citise şi studiase multe dintre lucrările mele pe teme variate. Mi-a spus că îmi considera genial tratatul despre tacticile războiului naval şi că tradusese multe dintre poemele mele în minoiană.

Abia în a doua zi a discuțiilor, am deschis subiectul propusei alianțe dintre cele două puternice națiuni ale noastre şi a modului în care am putea confirma şi consolida acest tratat. Aceste deliberări au durat alte trei zile, timp în care amândoi ne-am folosit din plin talentele de negociatori, iar apoi, în a patra zi, am semnat un acord pe care eu îl scrisesem atât cu hieroglife egiptene cât şi cu litere minoiene.

Am considerat că acum era un moment propice să le prezint pe prințesele mele lui Toran. I-am invitat pe el şi suita lui să cineze cu noi în seara următoare.

Am supravegheat personal alegerea vinurilor şi am decis ce feluri de mâncare să fie servite. Meniul meu a fost aproape la fel de lung ca tratatul cu Creta pe care tocmai îl semnaserăm, dar considerabil mai plăcut. Apoi, mi-am dedicat întreaga după-amiază pregătirii celor două prințese pentru acea ocazie. Era esențial pentru scopul meu, ca să nu mai vorbesc de binele Egiptului, ca Toran să fie determinat să trimită la

palatul din Knossos o descriere entuziastă a tuturor calităților lor.

Cu cea mai mare grijă am ales din uriaşa garderobă pe care o adusesem de la Teba acele materiale şi culori care puneau cel mai bine în valoare frumusețea celor două fete ale mele: roz pentru Bekatha şi verde pentru Tehuti.

Am stat alături de cele două femei care le aplicau machiajul. N-aveam de gând să accept decât perfecțiunea de la amândouă. Până să fiu satisfăcut de eforturile lor, le făcusem pe amândouă să izbucnească în lacrimi, dar rezultatele au fost demne de insistențele mele. Singura frumusețe care o întrecea pe a fetelor mele în acea seară anume era a chipului zeiței Inana în lumina lunii. Ştiam că nici Toran, nici stăpânul lui din Creta nu vor fi în stare să reziste fetelor mele – la fel cum nici eu nu putusem vreodată.

În acea seară, am aşteptat până când Toran şi restul alaiului s-au aşezat la masa magnific decorată pe care o pregătisem şi cu toții fuseseră serviți cu vin înainte de a da semnalul ca fetele să-şi facă intrarea.

Când au venit parcă plutind pe uşile duble din capătul sălii, una lângă alta, peste întreaga adunare s-a aşternut o tăcere imediată şi profundă. Bărbații erau muți de admirație, iar femeile, de invidie.

Prințesele mele s-au oprit în fața lui Toran şi

amân două au făcut o plecăciune grațioasă. Erau urmate de Loxias. Şi ea s-a înclinat politicoasă. Desigur, nimic din atenția mea nu o vizase pe fetişcana cretană. Purta o rochiță mai degrabă mohorâtă, care îi expunea genunchii. Chipul şi genunchii îi erau drăguți, dar nu aveau nimic excepțional. Era evident că se ocupase singură de coafură şi de machiaj. La urma urmelor, era o servitoare şi avea mare noroc că îi îngăduisem să participe la banchet.

M-am uitat pe furiş la Toran, pentru a-i vedea reacția la această etalare de frumusețe feminină, şi am constatat că se uita peste capetele celor două prințese ale mele şi că zâmbea. Mi-am îndreptat atenția în aceeaşi direcție ca el şi, spre surprinderea şi supărarea mea, am văzut că Loxias îi surâdea cu timiditate. Mi-am adus aminte de admirația ei anterioară față de lordul Remrem şi mi-am dat seama că acea copilă avea o predilecție pentru bărbații mai în vârstă.

De îndată părerea mea exagerat de bună despre Toran s-a temperat. Poate că o fi el un om de stat abil şi erudit, cu un gust deosebit pentru literatură, dar, când venea vorba de femei, nu putea face diferența între un colibri strălucitor şi o vrăbiuță cenuşie.

Le-am făcut semn fetelor mele să-şi ocupe locurile de o parte şi de cealaltă a lui Toran. Primiseră deja instrucțiunile că trebuiau să-l uimească pe cretan cu felul în care stăpâneau

limba acestuia. Apoi, cu un semn din cap, am trimis-o pe Loxias în capătul îndepărtat al sălii, unde n-avea decât să-şi exercite farmecele banale asupra tinerilor mei ofițeri mai apropiați de ea ca vârstă şi poziție socială.

De-a lungul următoarelor câteva săptămâni, am fost obligat să petrec o mare parte din timp în discuții serioase cu Toran, lordul Remrem şi înaltul comandament sumerian, plănuind şi coordonând campaniile noastre comune împotriva regelui Gorrab. Zilele au trecut în zbor şi mi s-a părut că n-am avut niciun moment de respiro.

Cu două zile înainte de plecarea caravanei noastre din Babilon spre portul Sidon, n-am mai rezistat tentației obsesive de a face o vizită de bun-rămas la Templul lui Iştar. Aveam speranța arzătoare că voi putea da de o urmă a Inanei în acea clădire bizară, poate să găsesc vreun mesaj criptic de la ea sau măcar o urmă ezoterică a prezenței ei.

Am aranjat cu Onyos, preotul cu robă verde al zeiței, să-mi îngăduie accesul în templu după ce acesta se închidea pentru ceilalți adoratori. M-am dus singur, îmbrăcat într-o robă cenuşie cu glugă, care semăna cu cea pe care Inana o purta întotdeauna. Trecuse o oră după miezul nopții când am ajuns la uşa zăbrelită a templului unde mă aştepta Onyos.

— Vreau să fiu singur, l-am concediat eu punându-i un mem de argint în palmă.

El s-a dat îndărăt respectuos, a făcut o plecăciune adâncă şi a dispărut în umbrele naosului hipostil.

Fără reflexia soarelui în marea oglindă de pe acoperiş, templul era un loc sumbru şi straniu. Cu excepția câtorva preoți şi preotese în robe verzi, era pustiu. Odăile în care femeile aşteptau să îndeplinească serviciul obligatoriu față de zeiță erau goale. Câteva dintre frescele cele mai spectaculoase erau luminate de lămpi cu ulei prevăzute cu reflectoare din cupru lustruit.

Lumina unduitoare dansa pe siluetele pictate conferindu-le o viață proprie lugubră. M-am oprit în fața unora dintre ele şi am reflectat la hăul care despărțea aceste imagini de firea adevărată a divinei şi castei zeități căreia îi erau dedicate. În timpul călătoriei în care mă purtase Inana, am aflat că tot ce cred oamenii despre zei este în general propria imaginație. Ideea că un om îi poate face pe nemuritori să se plece spre el prin rugăciuni şi sacrificii sau prin confesiuni pioase este absurdă. Nemuritorii fac doar ce le convine, adică se preocupă doar de puterea şi de plăcerea lor.

Am cercetat încet şi cu atenție sălile cavernoase şi coridoarele, dar nu am reuşit să depistez nicăieri nici cea mai mică urmă a existenței Inanei. Regele Marduk îşi înălțase enormul

edificiu în încercarea de a o ademeni pe zeiță în el şi de a o captura, însă acum ştiam că zeița nu este niciodată prada – e vânătorul.

M-am dus pe terasa care urca în spirală pe zidurile exterioare ale templului. Aici îmi apăruse adesea, dar acum nu era nici urmă de ea. Am ajuns pe acoperişul plat şi m-am aşezat lângă gigantica oglindă de metal care, în orele zilei, reflecta razele soarelui în naos.

Am cercetat bolta împodobită cu stele a cerului de la miezul nopții. Dar nici acolo nu lăsase nimic pentru mine. Tot ce aveam era amintirea ei şi promisiunea că, într-o zi, se va întoarce la mine.

Regele Nimrod ordonase construirea unui pavilion regal în fața porților principale ale oraşului. Era decorat cu steaguri, flori şi frunze de palmier. În ziua în care am plecat spre Sidon, Majestatea Sa s-a urcat pe podium pentru a ne saluta.

Era înconjurat de nobili sumerieni, de ofițerii cu rang înalt şi de demnitarii oraşului. Lordul Remrem, colonelul Hui şi ceilalți ofițeri egipteni care rămâneau cu el în Babilon şi-au ocupat şi ei poziția privilegiată pe estradă.

Cu o zi în urmă, îi trimisesem pe toți servitorii, sclavii şi personalul necombatant înaintea convoiului principal. Odată cu ei plecaseră carele cu bagaje şi efectivele refăcute de cai şi cămile.

Aşa că alături de mine rămăseseră doar ofițerii şi soldații atunci când am defilat pe lângă regele Nimrod.

Toate carele noastre de luptă, armele şi armurile fuseseră reparate şi lustruite, astfel încât străluceau în lumina soarelui. Caii şi cămilele fuseseră hrănite, țesălate şi erau odihnite, aflându-se în cea mai bună formă. Zaras avusese grijă ca şi oamenii să se bucure de aceeaşi atenție, delăsarea nefiind îngăduită. Arătam ca o mică armată periculoasă, ceea ce şi eram.

Mulți dintre oameni stabiliseră relații cu populația locală, aşa că de-a lungul drumului care ducea spre coastă se aflau multe doamne înlăcrimate. Unele dintre acestea aveau deja sarcini vizibile. Toate acestea contribuiau din plin la emoția şi dramatismul momentului.

Toran călărea în stânga mea, iar cele două prințese, în dreapta. Loxias reuşise cumva să-şi găsească un loc foarte aproape în spatele ambasadorului minoian. Asta de mult nu mă mai surprindea sau supăra. Aflasem că nu mai dormea în cameră cu fetele mele şi că, de la sosirea lui Toran în Babilon, îşi găsise alt dormitor. Nu m-am străduit să aflu mai multe în această privință.

Cu ambasadorul şi prințesele călărind alături de mine şi cu formația de cornuri, fluiere şi tobe a regimentului în spatele nostru, mi-am condus oamenii pe porțile oraşului. Am oprit coloana

când am ajuns în dreptul pavilionului regal. Am descălecat şi am urcat treptele spre podiumul unde stătea regele Nimrod.

Muzicienii au încetat să cânte, iar mulțimea a tăcut respectuoasă când m-am lăsat într-un genunchi în fața regelui Nimrod. Majestatea Sa m-a ridicat în picioare şi m-a îmbrățişat cu aceeaşi dragoste cu care ar fi făcut-o fratele meu, dacă aş fi avut unul. Asta pentru că eu îi pusesem pe picioare regatul şi armata. De asemenea, îl făcusem un om bogat redându-i o mare parte din averea risipită de tatăl lui, regele Marduk.

Am schimbat jurăminte de prietenie eternă, care, din partea mea, nu erau cu totul sincere. Apoi, ne-am despărțit.

După ce am încălecat pe cal, am ridicat mâna dreaptă, pregătindu-mă să dau ordinul de plecare, iar trupa a cântat notele de început ale imnului regimentului.

În acea clipă tensionată, o foarte dragă voce din stânga mea a scos un strigăt care s-a reverberat în masivele ziduri ale oraşului.

— Stop! A țipat prințesa Bekatha, iar noi toți i-am ascultat porunca.

Muzica formației şi ovațiile mulțimii s-au stins într-o facere ciudată. Toți ochii, inclusiv ai mei, s-au îndreptat şi. S-au concentrat asupra ei.

— Ce te nemulțumeşte, draga mea? Am întrebat eu pe un ton conciliant.

Am văzut că era pe punctul de a face una dintre faimoasele ei crize. Poate că sunt parțial răspunzător pentru manifestările temperamentale ale Bekathei. Se poate să fi fost exagerat de îngăduitor cu ea, în trecut.

— Ce crede Hui că face pe estradă, ascunzându-se în spatele lordului Remrem în vreme ce eu plec de una singură pe o insulă sumbră şi uitată de zei, de la capătul pământului? Bekatha şi-a ridicat mâna dreaptă şi a arătat spre persoana care o ofensase atât de cumplit. Uită-te la el cum stă pitit acolo!

Toate capetele, inclusiv al regelui Nimrod, s-au întors spre Hui.

— Ai spus că nu vrei să-l mai vezi niciodată pe Hui, i-a reamintit Loxias Bekathei.

Bekatha s-a răsucit spre ea.

— Nu te amesteca sau o să-ți pară foarte rău!

— Loxias are dreptate. Ai zis că-l urăşti pe Hui, a intervenit Tehuti cu vitejie în sprijinul fetei cretane.

— N-am spus niciodată asta. N-am folosit niciodată cuvântul „ură”!

— Ba da, l-ai folosit, au rostit cele două fete la unison, iar Tehuti a intrat în detalii: Ai zis chiar că o să pui să fie decapitat.

— N-am spus niciodată „decapitat”. Ochii Bekathei s-au umplut cu lacrimi de furie. Am zis „pedepsit”. Am spus că o să-l pedepsesc.

Persoanele aflate în spate în mulțimea de pe

podium au început să le ceară informații celor din față, care înțelegeau puțin egipteana:

— Ce-a zis?

— Zice că o să pună să fie cineva decapitat.

Copiii mici aflați în mulțime au început să scâncească insistenți pentru a fi ridicați pe umeri de către părinții lor, ca să vadă mai bine execuția.

— Chiar şi eu te-am auzit spunând că Hui este un bădăran şi un barbar, am intervenit eu circumspect în conversație, acoperit de hărmălaie.

— Tot ce am zis a fost că Hui n-ar fi trebuit să râdă de mine.

— Nu crezi că e urât?

Şi-a coborât privirea şi vocea.

— Nu tocmai. De fapt, e chiar drăguț, într-un mod amuzant.

— Şi cum rămâne cu cele cinci soții ale sale.

— Mi-a promis că le trimite acasă la mamele lor.

Am clipit. Era evident că lucrurile ajunseseră mult dincolo de controlul meu.

— Poate că ar fi mai bine dacă l-am lăsa în Babilon, ca să nu-ți vină ideea să te ții de promisiune şi să pui să fie decapitat, am sugerat eu.

— Nu fi atât de oribil, Tata.

— Eşti absolut sigură că vrei ca Hui să vină cu noi în Creta?

A dat din cap, iar zâmbetul i-a fost irezistibil –

pentru mine cel puțin. M-am ridicat în scări şi am strigat peste capetele mulțimii:

— Hui! Strânge-ți lucrurile şi vino după noi. N-o să te aştept. Dacă nu te alături regimentului până la apusul soarelui, o să te consider absent nemotivat.

Am pocnit din călcâie şi tot convoiul a pornit spre coastă. Cu coada ochiului, l-am zărit pe colonelul Hui coborând de pe podium cu o grabă indecentă. Ignorând protestele lordului Remrem, a luat-o la fugă spre porțile oraşului, pentru a-şi lua echipamentul.

M-am întrebat de ce mă simțeam atât de mulțumit de mine însumi. Tocmai transformasem o situație dificilă în una aproape în totalitate de neconceput. Eu n-aveam niciun profit din asta, cu excepția faptului că acum îl aveam din nou sub comanda mea pe cel mai bun războinic cu care de luptă din Egipt şi a faptului că o făcusem din nou fericită pe micuța mea Bekatha.

Am mers spre nord-vest pe malul fluviului Eufrat vreme de şase zile, până am intrat pe Drumul Regilor, în dreptul oraşului Resafa. Am urmat acest drum prin munți până la Ash-Sham[14], Oraşul Iasomiei.

De când plecaserăm de pe țărmul Mării Roşii,

[14] Damasc, Siria (n.tr.).

călătoriserăm pe un traseu descriind un enorm cerc care nu ne dusese niciodată mai aproape de şapte sute de leghe de teritoriile aflate sub dominație hicsosă, în partea de nord a Nilului.

Din Oraşul Iasomiei, puteam în sfârşit să ne îndreptăm direct spre vest, către portul Sidon, aflat pe țărmul extrem estic al Mării de Mijloc. Aceasta era cea mai frumoasă şi mai plăcută etapă a lungii noastre călătorii. Ne-a dus prin munții şi pădurile Feniciei.

Drumul era străjuit de cedri gigantici, care nu simțiseră niciodată tăişul vreunui topor. Păreau să fie coloane pe care se sprijinea cerul, ajungând până la lăcaşul zeilor, în acest anotimp al anului, ramurile superioare erau acoperite cu ghirlande încărunțite de zăpadă proaspătă, iar aerul era înmiresmat de răşina lor.

Coborând spre coastă, vremea s-a încălzit, iar noi ani putut lepăda blănurile şi grelele şaluri de lână pe care le cumpăraserăm din Oraşul Iasomiei. Am ieşit din pădurile de cedri şi am descoperit un alt munte înălțându-se în fața noastră. Călăuzele m-au asigurat că era muntele Rana, ceea ce, în canaanită[15] înseamnă „Perfect în frumusețe".

Acesta străjuieşte țărmul Mării de Mijloc între porturile feniciene Tir şi Sidon, despărțindu-le

---

[15] Canaan (Țara Făgăduinței) - vechiul nume al Palestinei şi al Feniciei, îndeosebi al părții de la est de Iordan (n.tr.).

cale de aproape douăzeci de leghe.

Drumul comercial pe care îl urmam se bifurca în fața muntelui. Am luat-o prin dreapta şi, pe când ocoleam muntele Rana, am putut să zărim pentru prima dată marea. Avea o minunată nuanță de albastru profund ca al cerului şi se întindea până la orizont. Chiar şi partea inferioară a norilor de deasupra munților reflecta albăstrie apele de dedesubt.

Portul Sidon era unul dintre cele mai prospere şi mai însuflețite oraşe comerciale de pe această coastă. Portul era ticsit de ambarcațiuni. Chiar şi de la această distanță, am reuşit să desluşesc stema cu o secure cu două capete a Cretei de pe pânzele multora dintre corăbiile cele mai mari. Acestea făceau parte din flotila care îl adusese pe Toran din Creta. Acesta s-a apropiat de mine pentru a-şi lua rămas-bun, apoi s-a dus călare mai departe către port, ca să se urce la bordul navei-amiral şi să preia comanda. Avea să plece înaintea noastră pentru a-i anunța Supremului Minos iminenta noastră sosire.

Am ales un loc deschis la marginea drumului, la o jumătate de leghe de zidurile de piatră ale portului. Aici, un pârâu care curgea de pe pantele muntelui Rana avea să ne asigure necesarul de apă. I-am ordonat lui Zaras să ridice tabăra în acest loc. Înainte să apuce să facă asta, o delegație a ieşit de pe porțile principale ale oraşului şi s-a apropiat de noi.

Am văzut că bărbatul care o conducea purta uniformă de ofițer sumerian de rang înalt. S-a apropiat călare de mine, apoi a descălecat.

— Sunt Naram Sân, guvernatorul provinciei Sidon. Şi-a dus la inimă pumnul strâns, în semn de respect. Desigur, ştiu că eşti lordul Taita. Numele tău este deja cunoscut şi prețuit în tot Sumerul. Majestatea Sa regele Nimrod mi-a poruncit să-ți acord tot respectul şi să mă supun pe dată şi fără comentarii ordinelor tale. Voi avea grijă ca ție şi prințeselor aflate în grija ta să nu vă lipsească nimic.

— Mulțumesc pentru această primire prietenoasă. Prima mea rugăminte este ne asiguri hrana animalelor noastre.

Naram Sân s-a răsucit pe călcâie şi a rostit repede un şir de ordine pentru subordonații săi. Aceştia s-au grăbit să le îndeplinească, iar guvernatorul s-a răsucit spre mine.

— Îți mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

— Du-mă, te rog, la şantierul naval unde flotila mea este reparată. Sunt nerăbdător să văd ce treabă s-a făcut.

Cele şase galere pe care le cumpărasem de la Nimrod au reprezentat, la prima vedere, o mare dezamăgire pentru mine. Se aflau pe schele, aşa că am putut să examinez cocile sub linia de plutire. Am făcut greşeala de a le compara cu marile trireme minoiene pe care le capturasem la

fortul de la Tamiat. Aceste nave sumeriene erau aproape pe jumătate cât ele şi, după forma carenelor, mi-am dat seama că aveau să fie mult mai lente şi nici pe departe la fel de uşor manevrabile.

Cu un efort, am dat deoparte deziluzia şi m-am hotărât să-mi concentrez toată atenția pe a face tot ce se putea mai bine cu ce aveam.

De-a lungul următoarelor câteva săptămâni, mi-am petrecut majoritatea orelor zilei pe şantier, împreună cu Zaras şi cu marangozii. Făceau tot ce puteau mai bine dintr-o treabă proastă, însă nu era suficient pentru a mă satisface. Doresc întotdeauna perfecțiunea.

Am cercetat fiecare scândură şi fiecare vergă. Am scos la întâmplare cuie din carene şi am verificat cât de ruginite erau. Am făcut acelaşi lucru cu fitingurile din bronz. Am scobit cu vârful sabiei calafatul dintre scândurile bordajelor şi ale punților pentru a mă asigura de calitatea etanșării. Am dat jos toate pânzele şi le-am întins pe plajă pentru a le verifica în amănunțime, căutând locuri unde fuseseră reparate sau puncte slabe în țesătură.

Apoi, am cerut să se facă o serie de modificări carenelor. Eu şi Zaras discutaserăm asta în detaliu, în timpul lungii călătorii de la Babilon. Când i-am arătat şefului de şantier desenele mele, acesta a mormăit şi a mârâit, şi a ridicat o duzină de obiecții pe care i le-am desființat fără

drept de apel.

Voiam ca aceste galere să susțină îndeaproape forțele noastre terestre care curând aveau să dea piept cu legiunile hicsose de-a lungul țărmului nordic al Egiptului. În ciuda îndoielilor inițiale, acum eram încrezător că aceste nave aveau să fie capabile să transporte rapid un număr mare de oameni dintr-un loc în altul unde era cel mai mult nevoie de ei. Cu toate astea, trupele erau ineficiente fără carele de luptă şi caii lor.

În cele din urmă, şeful de şantier a dat ascultare cererilor mele şi a construit rampe de încărcare la pupele galerelor mele. L-am pus să ranforseze podelele dintre băncile vâslaşilor, pentru a putea susține douăsprezece care de luptă şi caii lor chiar şi pe o mare în furtună.

Aveam să putem apropia navele cu spatele de orice plajă sau de oricare alt loc de debarcare potrivit şi să lăsăm pe țărm un escadron de douăzeci şi şapte de care de luptă cu perechile lor de cai gata înhămați şi cu oamenii lor în ele, pregătiți să între imediat în acțiune. Odată ce îşi îndeplineau obiectivul, puteau fi recuperați de pe plajă la fel de repede.

În vreme ce se făceau toate acestea, Toran a primit ordine de la Supremul Minos să-şi întârzie plecarea ca să navigheze în convoi cu noi. Trebuia să-mi pună la dispoziție galerele sale mari şi confortabile pentru a le transporta pe prințese şi alaiul lor în condiții mai bune decât ar

fi avut la bordul corăbiilor mele mult mai mici.

Am avut noroc că regele cretan a fost atât de amabil cu mine – altminteri, Toran n-ar fi avut ocazia să constate calitățile militare ale micii mele flote.

Până să se facă toate modificările la carenele corăbiilor mele, sezonul furtunilor s-a încheiat. Zeii ne-au binecuvântat cu vreme frumoasă şi ape calme. Dar, înainte de a porni spre Creta, m-am hotărât să testez pe mare carenele modificate şi toate celelalte îmbunătățiri pe care le făcusem. În acelaşi timp, aveam ocazia să-i instruiesc pe soldați să folosească rampele pentru carele de luptă.

Am lansat corăbiile la apă şi am navigat în susul şi în josul coastei vreme de câteva zile, debarcând carele de luptă pe fiecare plajă şi promontoriu potrivit, iar apoi, recuperându-le. Mi-am pus oamenii să facă asta până când ei şi oamenii lor au ajuns suficient de antrenați şi de iscusiți la aceste manevre. Când, în cele din urmă, am fost satisfăcut, ne-am întors în portul Sidon.

Cu două zile înainte de plecarea spre Creta, dimineață devreme, mă duceam pe jos din tabără spre şantier, pentru a supraveghea treaba care trebuia făcută în acea zi, când, lângă port, am fost acostat de un cerşetor cu un singur ochi. Am încercat să-l dau la o parte şi să-mi continui conversația cu Zaras şi Hui, care mă însoțeau.

Împuțitul ticălos a insistat. Scâncind, m-a apucat de mânecă. M-am răsucit şi mi-am ridicat bastonul pentru a-l alunga cu o lovitură, dar el nu a arătat nici urmă de teamă, ci a rânjit cu neruşinare.

— Lordul Aton te provoacă la o partidă de bao, a murmurat el.

Mi-am coborât bastonul şi m-am holbat la el cu gura căscată. Cuvintele erau atât de nepotrivite din partea unui vagabond fără dinți şi urât mirositor, încât am fost luat complet prin surprindere. Înainte să-mi pot reveni, individul mi-a vârât un mic sul de papirus în mână, iar apoi s-a făcut nevăzut pe o alee aglomerată. Zaras s-a repezit imediat după el, însă l-am chemat înapoi.

— Lasă-l în pace, Zaras. E prietenul unui prieten.

Zaras s-a oprit neîncrezător şi s-a uitat la mine.

— Eşti sigur că nu ți-a tăiat punga? Nu vrei să-l bat până spune adevărul, pentru orice eventualitate?

— L-a spus! I-am zis eu. Lasă-l să plece! Întoarce-te, Zaras.

Mi-a dat ascultare, dar privind cu părere de rău peste umăr.

M-am întors imediat în tabără şi m-am izolat în cort înainte de a desface papirusul. Dintr-o privire, am văzut că era într-adevăr un mesaj de la Aton. Caligrafia lui este inconfundabilă. La fel

ca şi stilul, e pretenţioasă.

„În a cincea zi a lui Pachon, Vulturul a trimis o haită formată din două sute de şacali la est de Zanat, pentru a-l intercepta pe şoimul rănit la gaura din zid şi a-i împiedica zborul către noul cuib de pe insulă.”

Conţinutul mesajului confirma fără echivoc identitatea autorului. În codul secret folosit de mine şi de Aton, Vulturul era regele Gorrab. Două sute de şacali însemnau două sute de care de luptă hicsose. Zanat era numele de cod pentru oraşul de graniţă Nello, aflat între Egiptul de Nord şi Sinai. Gaura din zid era Sidonul. Noua insulă era Creta. Desigur, şoimul rănit era hieroglifa mea personală.

În limbaj simplu, Aton mă avertiza că, în urmă cu şaisprezece zile, Gorrab trimisese un detaşament de două sute de care de luptă pe drumul de coastă de la Nello la Sidon pentru a mă intercepta şi a mă împiedica să pornesc pe calea apei spre Creta.

Nu a fost un mare şoc sau o surpriză pentru mine faptul că Gorrab şi oamenii lui aflaseră de misiunea mea. În orice caravană atât de mare şi de eterogenă ca aceea pe care am condus-o de la Teba la Babilon, iar acum, până în portul Sidon, era de aşteptat să existe cineva cu gura mare şi cineva cu urechi mari. Ne aflam de destulă vreme pe drum pentru ca veştile să ajungă în bârlogul lui Gorrab din Memphis, iar el să reacţioneze la

ele. Cu toate că luasem toate precauțiunile posibile pentru a-mi ascunde urmele, m-am resemnat cu faptul că Gorrab ştia că mă aflam la comanda acestei misiuni. Reputația mă precede. Probabil că ştia şi ce adversar formidabil sunt.

N-am mai pierdut niciun moment întrebându-mă cum de aflase Aton această informație, dacă era autentică şi cum îmi fusese livrată. Aton are căi şi mijloace de a face anumite lucruri, la fel cum am şi eu. Nu făcea greşeli, la fel cum nu făceam nici eu.

Mi-am scos capul prin deschizătura cortului şi l-am strigat pe Zaras. Aştepta în apropiere şi a sosit aproape imediat cu Hui pe urmele lui.

— Urcați imediat oamenii şi carele de luptă pe corăbii. Vreau să plecăm înainte de prânz, le-am spus eu.

— Încotro? A întrebat Hui. E un alt exercițiu?

— Nu pune întrebări idioate, s-a răstit Zaras la el. Execută ordinele lui Taita şi fă-o repede!

Mai era o oră până la prânz când mi-am scos flotila din portul Sidon. La invitația mea, Toran a venit alături de mine la prora navei mele amiral pe care o botezasem *Furia.* Furia fusese reacția mea inițială când dădusem cu ochii de ea.

De îndată ce am ieşit din apele portului, am pornit către sud. Restul corăbiilor mele mă urmau în şir, navigând paralel cu linia coastei. Făcusem nişte calcule rapide pe baza

informațiilor succinte pe care Aton mi le transmisese.

Dacă, după cum mă avertizase Aton, plecaseră într-adevăr din Zanat în 5 ale lunii lui Shemu, aveau de făcut o călătorie de peste patru sute de leghe ca să ajungă la Sidon. Având în vedere drumul foarte lung, carele de luptă încărcate nu puteau parcurge decât circa douăzeci de leghe pe zi fără să-şi distrugă caii. Aceştia trebuiau să se odihnească şi să mănânce. Astfel, călătoria lor avea să dureze aproape douăzeci de zile cu totul. Conform informațiilor lui Aton, se aflau deja pe drum de şaisprezece zile. Aşa că probabil se aflau la doar optzeci de leghe distanță. Am ancorat corăbiile de îndată ce soarele a apus.

Când Toran a vrut să ştie de ce nu doream să navighez noaptea, i-am explicat:

— Nu pot risca să trec pe întuneric pe lângă duşman. Dar faptul că am aruncat ancorele, nu ne va amâna întâlnirea prea mult. Carele de luptă hicsose se vor apropia de noi cu toată viteza. Ne putem aştepta să-i întâlnim poimâine pe la prânz.

După ce i-am prezentat lui Toran aceste calcule, a avut pentru mine o altă întrebare presantă:

— Cum vom şti când vom ajunge în dreptul lor? Cu siguranță, de pe puntea acestei corăbii, vom întrezări doar rareori drumul de coastă.

— Praf şi fum, i-am spus eu.

— Nu înțeleg.

— Două sute de care de luptă vor ridica un nor de praf pe care îl vom putea vedea de la distanță de pe mare.

Toran a dat din cap, apoi a insistat:

— Şi cum e cu fumul?

— Unul dintre numeroasele obiceiuri fermecătoare ale hicsoşilor este să incendieze fiecare sat prin care trec, preferabil cu locuitorii închişi în clădiri. Poți fi sigur că înaintarea lor va fi marcată de nori de praf şi de coloane de fum. Sunt cu adevărat nişte indivizi detestabili.

După cum prezisesem, a doua zi, puțin după prânz, am zărit fum ridicându-se de după un crâng de copaci aflat la mai puțin de o sută de paşi de linia sinuoasă unde valurile mici de spărgeau de țărm.

M-am urcat pe catargul principal, de unde am văzut foarte bine că focurile fuseseră aprinse recent. Mi-am dat seama de asta deoarece coloana de fum devenea tot mai densă şi se înălța tot mai sus în timp ce priveam. Apoi s-a înălțat fum din alte trei locuri aflate mai departe de prima coloană.

— Iată dispărând alt sat şi toate ființele din el, am murmurat eu şi în clipa aceea am văzut două siluete feminine ieşind dintr-un tufiş şi îndreptându-se spre plajă. Amândouă alergau îngrozite. Una ținea un copilaş pe umăr şi, din când în când, se uita îndărăt. Au gonit pe nisipul galben al plajei către apă, iar apoi au cotit şi au

fugit pe țărm, unde nisipul era mai ferm sub picioarele lor. Se uitau la corăbiile noastre şi ne făceau semne disperate.

Deodată, un car de luptă hicsos a apărut gonind pe drumeagul desfundat dintre tufişurile de deasupra plajei, În el se aflau trei bărbați. Cu toții purtau armuri hicsose şi coifuri din bronz în formă de castron. Cel care îi mâna a strunit caii înainte de a ajunge pe nisipurile înşelătoare de pe țărmul mării. Toți trei au sărit din car şi au pornit în urmărirea femeilor. Au acordat prea puțină atenție corăbiilor noastre. Ne aflam prea departe de țărm pentru a reprezenta o amenințare evidentă pentru ei. Este ciudat cât de puține înțeleg despre nave şi ce pot face cu ele cei care nu sunt oameni ai mării. Toată atenția lor era concentrată asupra femeilor pe care le urmăreau. Ştiam din experiență amară că, după ce aveau să fi terminat cu mama, urmau să fie la fel de brutali şi cu copilul ei.

— Le vei salva pe acele femei? A strigat Toran la mine de pe punte, cu mâinile făcute căuş la gură.

— Nu este un loc unde să putem debarca în siguranță. Mai bine îi lăsăm pe porcii ăştia hicsoşi să trăiască acum, ca să-i putem măcelări pe toți două sute mai târziu, am răspuns, iar apoi am dat ordin cârmaciului să se îndepărteze de țărm.

Toran a rămas la balustrada de la pupa, privind ce le făceau soldații femeilor capturate. I-am

ignorat strigătele de furie şi de oroare.

Nici măcar nu m-am uitat îndărăt, la cele ce se petreceau pe plajă. Văzusem asta de peste o sută de ori înainte, însă nu-mi era deloc mai uşor. În schimb, mi-am concentrat toată atenția ca să-mi îndepărtez mica flotilă de țărm şi apoi să ne întoarcem paralel cu acesta în direcția din care venisem.

Cu câteva ore înainte, trecuserăm de un mic golf străjuit de promontorii stâncoase. Era o zonă răpită uscatului de către un râu măricel. În anotimpul secetos, râul se transforma în pârâiaş. Drumul de coastă îl traversa printr-un vad în dreptul căruia ambele maluri erau abrupte şi stâncoase. Acestea aveau să reprezinte un obstacol serios pentru coloana de care ce se îndrepta spre portul Sidon. Hicsoşii aveau să fie siliți să treacă pe rând fiecare car prin vad. Fără spațiu de manevră, urmau să fie vulnerabili în acest timp.

Mai devreme în această zi, când am trecut prin dreptul golfului, remarcasem o plajă îngustă cu nisip gălbui, înghesuită lângă promontoriul nordic. Aceasta era protejată de intrândul mării tocmai prin acel promontoriu. Panta era lină, iar nisipul părea suficient de ferm pentru a îngădui carelor noastre să-l traverseze şi să ajungă pe solul tare de dincolo de el.

Am luat-o îndărăt de-a lungul coastei spre acest loc creat de natură pentru o ambuscadă.

Întorcându-mă, am trecut suficient de aproape de celelalte galere pentru a-mi striga ordinele oamenilor de la bordul lor. Una după alta, s-au întors şi au urmat *Furia* spre locul de debarcare ales de mine. Toate pânzele erau întinse, iar vâslaşii au trecut de la viteza de croazieră la cea de atac. Ritmul de croazieră poate fi menținut de către oamenii de la vâsle vreme de trei ore fără oprire, în timp ce ritmul de atac îi epuizează complet într-un ceas.

În siajul nostru, apa clocotea înspumată în vreme ce goneam către locul de debarcare. Înaintam atât de repede, încât mă îndoiam că vâslaşii vor putea menține mult timp cadența. Cu toate astea, adrenalina le curgea în vine şi n-au încetinit deloc până când n-am văzut golful deschizându-se în fața noastră.

L-am studiat nerăbdător şi mi-am dat seama că se potrivea scopului meu chiar mai bine decât îmi închipuisem inițial. Plaja era suficient de lată pentru a putea trage la țărm două galere simultan, ceea ce avea să mărească viteza debarcării.

În plus, am văzut acum că drumul pe care coloana de care hicsose avea să fie silită să-l urmeze ca să se apropie de vad era străjuit de o pădure aproape impenetrabilă. Acest lucru încetinea foarte mult înaintarea carelor de luptă din ariergardă, căci calea avea să fie blocată de vehiculele care traversau vadul. Şi nu puteau să

se retragă rapid deoarece drumul era prea îngust pentru a îngădui o manevrare facilă a carelor. Dacă îmi ascundeam arcaşii în pădurea aflată de o parte şi de cealaltă a drumului, puteau să-şi tragă săgeţile de la o distanţă ucigător de mică în aceste vehicule blocate.

În timp ce ne apropiam de golf, i-am făcut semn lui Hui să-şi tragă galera paralel cu a mea. I-am strigat ordinele peste mica distanţă care despărţea vasele noastre. A înţeles imediat ce-i ceream şi, când ne-am aflat la adăpostul oferit de promontoriu, am coborât pânzele la unison şi oamenii au tras invers la vâsle pentru a roti corăbiile în semicerc, astfel încât pupele să fie spre plajă. Carele noastre se aflau acum în dreptul rampei de încărcare. Caii erau înhămaţi, iar echipajele îşi ocupaseră locurile în carele de luptă, oamenii fiind complet înarmaţi şi îmbrăcaţi în armuri.

În ultimul moment, Toran a coborât grăbit de pe puntea superioară şi a cerut să vină alături de mine în carul conducător. I-am admirat curajul, însă el nu era un războinic. Odată ajunşi pe ţărm, n-ar fi fost decât o povară. Reprezenta legătura mea cu Supremul Minos şi nu îndrăzneam să risc să fie ucis în bătălia iminentă.

— Rămâi la bord şi observă cele ce se vor petrece, astfel încât, mai târziu, să-i poţi raporta Supremului Minos! L-am refuzat eu cu asprime.

În clipa aceea, nava s-a lovit atât de dur de nisipul ud, încât Toran s-a dezechilibrat şi a căzut prin sabord. Asta mi-a rezolvat problema şi l-am lăsat să-şi poarte singur de grijă.

— Jos! Jos! Jos! Am strigat eu când rampa s-a prăbuşit pe țărm cu o bubuitură.

Am biciuit caii, făcându-i să coboare rampa. Caii au sărit împroşcând apa care nu le ajungea mai sus de glezne. De îndată ce au ajuns pe nisip uscat, eu şi echipajul meu am sărit jos ca să ajutăm caii să tragă carul de pe plajă pe pământ tare. Apoi ne-am urcat imediat înapoi şi am pornit în galop. Carele au coborât rampa unul după altul şi m-au urmat rapid.

Înainte de a ajunge pe drumul de coastă am dat brusc peste un mic sat amărât, care îmi fusese ascuns privirii de un dâmb. Nu avea mai mult de o duzină de cocioabe mizere. În timp ce galopam printre ele, ocupanții lor s-au grăbit să iasă. Femeile şi pruncii lor țipau cuprinşi de teroare. Erau şi zece bărbați. Cu toții erau îmbrăcați în zdrențe şi erau atât de împuțiți, încât trăsăturile lor abia dacă puteau fi numite omeneşti. Dar bărbații erau înarmați cu bâte de lemn şi ne-au înfruntat cu o sfidare demnă de milă.

Fără să opresc, am strigat la ei în sumeriană:

— Luați-vă femeile şi copiii şi fugiți la adăpost în pădure! O armată de violatori şi ucigaşi se apropie pe drum, dinspre sud. O să ajungă aici înainte de prânz, fugiți! Plecați de-aici cât de

repede puteți.

Ştiam că aveau probabil o ascunzătoare în pădure, nu prea departe. N-ar fi supraviețuit atât de mult fără să aibă una. M-am uitat îndărăt şi am văzut că se grăbeau să-mi dea ascultare. Cărându-şi copiii şi câteva bocceluțe amărâte cu bunurile lor, îşi abandonaseră bordeiele şi goneau spre pădure ca o turmă de sălbăticiuni îngrozite. Nu le-am mai dat atenție, ci m-am îndreptat spre drumul de coastă pe care deja îl vedeam în față.

Când am ajuns la el, am oprit înainte de a-l traversa. Toate cele şaptezeci de care de luptă ale mele se aflau aproape în spatele meu. M-am uitat spre mare şi am văzut că navele mele erau deja la o jumătate de leghe mai departe pe coastă, îndreptându-se spre celălalt promontoriu, în spatele căruia aveau să ancoreze. Desigur, vâslele lor erau ridicate la bord, deoarece acum aveau insuficienți oameni care să le mânuiască. Toți bărbații care nu erau necesari ca să se ocupe de pânze luaseră armele şi coborâseră pe țărm sub comanda lui Zaras. Veneau în marş forțat pe urmele escadronului de care de luptă.

Nu puteam decât să bănuiesc cât avea să-i ia coloanei hicsose să ajungă la vad, dar, dacă nu erau întârziați de plăcerile devalizării şi violului, nu urma să dureze mai mult de două sau trei ore, suficient timp pentru a le da oamenilor dispoziții în vederea confruntării cu ei. În vreme

ce aşteptam nerăbdător ca Zaras să ajungă cu infanteriştii, am studiat cu grijă terenul de pe ambele maluri ale râului.

Dincolo de vad, pădurea era prea deasă pentru carele mele. Aveam să-l trimit pe Zaras cu infanteria lui peste râu, pentru a profita de acoperirea de-acolo. Totuşi, pe acest mal era teren deschis de la plaja unde debarcaserăm până la liziera pădurii, cale de aproximativ patru sute de coți în lungul drumului, unde acum se aflau carele noastre. Aici, aveam spațiu pentru a profita cel mai bine de care.

După ce m-am decis asupra planului de acțiune, i-am ordonat lui Hui să-şi ducă oamenii de partea cealaltă a drumului prăfuit şi să-i ascundă de-a lungul lizierei, iar acolo, să-mi aştepte ordinele ulterioare. Hui era un mare maestru al luptei cu care. Ştiam că pot avea încredere în el. L-am privit ordonându-le oamenilor să coboare din vehicule şi să-şi ducă încet caii peste drum, astfel încât să nu stârnească un nor de praf care să-i alerteze pe hicsoşi în legătură cu prezența noastră.

De îndată ce toate vehiculele au traversat în siguranță, oamenii s-au urcat din nou şi le-au mânat pe iarba de la lizieră. Aici s-au dat iarăşi jos şi au băgat carele cu spatele sub paravanul gros al pădurii. Apoi au intrat în pădure ca să taie crengi pline cu frunze pe care le-au tras ca să construiască paveze care să ascundă carele de

luptă. M-am apropiat din nou cu Hui de marginea drumului şi ne-am asigurat că toate erau complet ascunse.

În vremea aceasta, Zaras şi arcaşii lui au ajuns şi ei la drum. Pe lângă puternicele arcuri recurbate, fiecare avea o mână de corzi de rezervă puse pe după gât şi trei tolbe cu săgeți pe umăr, fiecare om având asupra sa câte cincizeci de săgeți.

Le-am acordat câteva minute ca să-şi tragă sufletul în timp ce i-am arătat lui Zaras unde voiam să se plaseze, pe malul îndepărtat al vadului. Apoi, i-am trimis acolo şii-am privit de pe malul înalt cum traversează râul, pentru a ajunge la o distanță de două sute de iarzi de vad.

După ce au traversat vadul, şi-au mânjit fețele şi dosul palmelor cu noroi din râu, înainte de a urca malul. Zaras şi Akemi, locotenentul său de încredere, au fost ultimii care au urcat panta, asigurându-se că nu rămăsese nicio urmă care să-i alerteze pe hicsoşi.

Odată ce au ajuns sus, Zaras şi-a ascuns oamenii în pădurea deasă care mărginea drumul, plasându-i la intervale de douăzeci de paşi, de o parte şi de cealaltă. Frunzişul des şi măştile cu noroi îi făceau invizibili chiar şi de aproape. Coloana hicsosă avea să treacă printre aceste şiruri de arcaşi ucigaşi.

După ce oamenii lui şi-au ocupat pozițiile pentru ambuscadă, m-am întors repede la liziera

unde aşteptau carele mele de luptă.

Constatând cu satisfacție că erau complet ascunse, am ales un copac înalt, aflat lângă carul meu. Fără prea mare dificultate, m-am urcat pe crengile cele mai de sus. Din acest loc avantajos, aveam o vedere bună asupra drumului înainte şi după vad. Am fost mulțumit că nici chiar de la această înălțime nu se zărea nici urmă de oamenii lui Zaras, care se aflau pe malul opus al râului.

În cele din urmă, am fost mulțumit de pregătirile tăcute pentru primirea soldaților hicsoşi, iar când m-am uitat spre mare, am descoperit că flotila mea de vase de război dispăruse complet în spatele promontoriului stâncos de la nord de gura de vărsare a râului. Marea era pustie, iar pădurea din jurul meu era nemişcată şi tăcută, nederanjată nici măcar de foşnetul unui animal sălbatic sau de țipătul vreunei păsări.

Am aşteptat pe ramura mea până când am socotit, după schimbarea înălțimii şi unghiului soarelui, că o altă oră trecuse la fel de încet ca un olog fără cârje. Apoi, la limita câmpului vizual, am desluşit un mic nor de praf ridicându-se deasupra pădurii la mare distanță de locul unde aşteptau Zaras şi arcaşii lui.

Treptat, norul de praf s-a apropiat şi a devenit mai dens, la baza sa am văzut licărul unei raze de soare reflectate de o suprafață metalică lustruită – un coif sau poate lama unei arme.

La scurt timp după aceea, am zărit prima pereche de care de luptă apărând de după un cot îndepărtat al drumului. Nu exista nicio îndoială că erau hicsoşii. Înălțimea mare, aspectul greoi şi roțile butucănoase, având cuțite strălucitoare montate în canturi, erau distinctive.

Coloana hicsosă a intrat pe acea porțiune a drumului unde Zaras aştepta cu arcaşii săi. Când cei din fruntea coloanei au ajuns în dreptul vadului, ofițerul hicsos din carul conducător a ridicat pumnul înmănuşat pentru a semnala escadronul aflat în spatele său să se oprească.

Apoi, comandantul a studiat cu atenție vadul de sub el şi terenul de pe malul opus, unde ne aflam noi. În ciuda distanței care ne despărțea, mi-am dat seama că era un filfizon. Mantia lui era de un albastru fenician aprins. Trei sau patru coliere strălucitoare îi atârnau la gât. Coiful îi era din bronz lustruit, cu acoperitorile de obraz din argint iscusit gravat, pentru care l-am invidiat.

Satisfăcut în cele din urmă că nimic neplăcut nu-l aştepta, ofițerul hicsos a sărit din vehiculul său şi a coborât în fugă panta stâncoasă spre râu. Nu a ezitat, ci, urmat de trei dintre oamenii lui, s-a năpustit în apă şi a traversat pe celălalt mal. Mulțumit că putea fi trecut cu piciorul, s-a întors şi a urcat spre locul unde îşi lăsase carul. S-a suit în el şi, cu strigăte de încurajare adresate cailor săi, i-a mânat spre râu. Caii s-au oprit când au ajuns lângă apă, dar el a pocnit din

bici peste capetele lor, iar aceştia au pornit din nou, ezitând, înaintând până când apa a ajuns să le clipocească sub burți. Apoi, brusc, roata exterioară a lovit o piatră aflată sub apă, iar carul s-a răsturnat pe o parte. Caii legați de el au fost traşi în genunchi şi au rămas țintuiți de greutatea vehiculului şi de presiunea apei. Cel care mâna carul şi ceilalți doi membri ai echipajului au fost aruncați peste bord şi traşi sub apă de greutatea armurilor şi a echipamentelor.

Imediat, oamenii aflați în vehiculele din spate au sărit să-i ajute pe cei aflați în apă şi caii lor. Într-un vacarm de ordine şi contraordine strigate, i-au tras pe tovarăşii lor la suprafață înainte să se înece, iar apoi, au pus carul pe roți. După ce caii au ajuns din nou în picioare, au tras vehiculul din apă şi au urcat malul abrupt, ajungând pe teren drept chiar în dreptul locului unde erau ascunse carele noastre de luptă.

Precauți, ceilalți duşmani şi-au coborât carele în vad, unde câțiva dintre tovarăşii lor îi aşteptau pentru a-i ajuta să treacă râul. Din punctul meu de observație, vedeam foarte bine coloana de care inamice care se adunaseră dincolo de vad, aşteptând să le vină rândul să traverseze. Am putut să le estimez numărul şi, după socoteala mea, nu erau mai mult de o sută şaizeci, față de cele două sute în legătură cu care mă avertizase Aton. Ştiam că numărul scăzut putea fi explicat

prin pierderile pe care probabil că le suferiseră hicsoşii în timpul lungii şi grelei călătorii din nordul Egiptului, care dura deja de şaisprezece zile. Modul în care erau construite făcea ca vehiculele lor să fie susceptibile la frângerea osiilor şi a canturilor roților. Mai apăruse şi epuizarea cailor din cauza lungilor ore de goană pe teren accidentat şi drumuri desfundate.

După ce fiecare car trecea vadul şi urca malul, echipajele împiedicau caii şi apoi îi lăsau liberi să pască. Apoi oamenii fie se întindeau pe iarbă pentru a se odihni sau a dormi, fie se adunau şi aprindeau focuri la care să-şi pregătească o masă caldă.

Am fost surprins, dar încântat de faptul că al lor comandant le îngăduia un asemenea comportament neglijent şi o asemenea lipsă de disciplină, deşi se aflau pe un teritoriu necunoscut şi potențial ostil. N-au postat santinele sau oameni de veghe şi nici n-au trimis cercetaşi în recunoaştere pe drumul din fața lor. Ba chiar le-a îngăduit oamenilor să-şi lase deoparte armurile grele şi armele în timp ce se relaxau. Cei mai mulți păreau aproape epuizați şi niciunul nu s-a apropiat de liziera pădurii în care erau ascunse carele noastre de luptă. Nici măcar aceia care au trebuit să răspundă chemării naturii nu s-au îndepărtat prea mult de camarazii lor pentru a-şi face necesitățile. Aici, pe pământuri străine, trupele hicsose se țineau

instinctiv aproape ca să-şi ofere protecție reciprocă.

Pe malul opus al râului, înghesuiala de oameni, care şi cai a scăzut treptat. Aşteptam momentul în care inamicul avea să fie despărțit în două grupuri egale şi cu toții aveau să fie complet păcăliți de absența unei amenințări. Fiindcă acea clipă se apropia, mi-am scos din buzunarul unde o ascunsesem eşarfa strălucitoare din mătase galbenă şi am desfăcut-o.

Comandantul hicsos cu pelerină albastră şi coif care sărea în ochi încă stătea pe malul de deasupra vadului şi supraveghea traversarea trupelor sale. Oricum, încă nu se vedea nici urmă de Zaras sau de oamenii lui, deşi ştiam precis unde era ascuns fiecare. Când mă văzuse urcând în copac, Zaras îmi făcuse un semn vesel cu mâna înainte de a se retrage în ascunzătoarea lui.

Următorul car hicsos a urcat pe malul râului, caii opintindu-se, iar oamenii împingând şi ținându-i pe traiectorie. Acesta era carul cu numărul optzeci şi cinci din câte traversaseră râul până acum. Forțele hicsose erau în critica situație de a fi despărțite în două jumătăți aproape egale şi niciuna nu-i putea oferi ajutor celeilalte.

În tratatul meu despre arta războiului, scrisesem: „Un duşman despărțit este un duşman învins”. Aceasta era o ocazie de a

demonstra înțelepciunea propriilor învățături.

M-am ridicat încet, legănându-mă uşor pe creanga copacului. Mi-am fluturat de trei ori în jurul capului eşarfa galbenă strălucitoare. Dincolo de râu, l-am văzut pe Zaras ridicându-se imediat în picioare. Şi-a ridicat pumnul încleştat în direcția mea, dându-mi de veste că mi-a văzut semnalul. În mâna cealaltă, ținea arcul de război cu o săgeată pregătită în el.

Am aşteptat doar cât să văd verdele dens de pe ambele margini ale drumului prinzând viață în timp ce oamenii lui Zaras se ridicau din ascunzătorile lor. Ca unul, şi-au ridicat arcurile şi au aşteptat ordinul de a slobozi prima ploaie de săgeți.

Zaras a fost primul care a dat drumul săgeții. S-a ridicat pe fundalul îndepărtaților munți albaştri. Încă dinainte de a-şi începe coborârea, am ştiut ce țintă îşi alesese. Comandantul hicsos încă stătea pe mal, cu spatele la Zaras. A fost aruncat înainte de lovitura puternică a săgeții şi s-a rostogolind pe panta spre râu, ieşind din raza mea vizuală.

Zaras trimisese deja alte trei săgeți. Este foarte rapid – la fel de rapid ca mine. Oamenii lui i-au urmat exemplul, săgețile lor ridicându-se ca un nor întunecat şi rapid de lăcuste, căzând asupra carelor hicsose înşirate pe drumul dintre cele două şiruri de arcaşi.

Din pricina căldurii, hicsoşii îşi scoseseră

coifurile şi armurile. Caii erau protejați doar de păturile groase de luptă care le acopereau spinările, dar care le lăsau expuse grebenele şi crupele. Am auzit clar sunetele estompate – „vump! vump!” – atunci când vârfurile săgeților loveau carnea şi se înfigeau adânc în ea.

Au urmat imediat răcnetele oamenilor răniți şi nechezatul cailor loviți şi ei. Iadul a cuprins rândurile strânse ale duşmanilor noştri.

Caii panicați s-au dat îndărăt şi i-au lovit cu copitele pe oamenii care încercau să-i struneascâ. Animalele lovite în crupe au dat cu putere din picioarele posterioare, distrugând partea din față a carelor şi aruncându-i afară pe ocupanții lor.

De îndată ce soldații au pierdut controlul animalelor înnebunite de durere au încercat să fugă, dar nu aveau cum să scape din învălmăşeală. Se loveau de carul care le bloca drumul în față, împingându-l la rându-i în cel din fața sa. Foarte repede, a apărut o reacție în lanț care a răsturnat nişte care, a rupt roțile altora, a schilodit cai şi oameni şi, în cele din urmă, a împins carele din primele rânduri pe panta abruptă spre râu.

Cai, care şi oameni au alunecat şi s-au rostogolit peste oamenii şi carele care se aflau deja în vad luptându-se să ajungă pe malul opus. Masa de oameni şi animale înnebunite, plus rămăşițele carelor au ajuns să blocheze efectiv

vadul. Nu exista scăpare în acea direcție.

Fiecare dintre arcaşii lui Zaras avea cincizeci de săgeți şi, dată fiind distanța mică, puține şi-au ratat ținta. Am văzut un om aruncat cu capul înainte de pe podeaua carului său şi care, în mod miraculos, a reuşit să se mențină pe picioare fără să fie strivit sau tăiat de cuțitele din roți. A luat-o la fugă pentru a scăpa din învălmăşeală, dar s-a oprit brusc când, după doar câțiva paşi, trei săgeți i s-au înfipt simultan în spinarea goală. Vârfurile din cremene ascuțite ca briciul au ieşit imediat din pieptul păros. Cu eleganța unui dansator, a făcut o piruetă înainte de a se prăbuşi şi de a fi absorbit în acest vârtej al morții.

Pe partea râului unde mă aflam eu, hicsoşii care reuşiseră deja să traverseze vadul au sărit de unde stăteau întinşi pe iarbă sau din jurul focurilor pe care găteau. S-au holbat cu oroare neputincioasă la măcelărirea camarazilor de pe malul celălalt.

N-am mai stat să mă uit, ci am coborât repede din copac şi m-am repezit la carul meu de luptă. Unul dintre membrii echipajului s-a aplecat şi m-a înşfăcat de braț pentru a mă trage în el. În timp ce apucam frâiele, am dat ordinul:

— Cohortă, porneşte! Ieşi! La goană! Atacă!

Strigătul meu a fost transmis de-a lungul întregii linii. Carele au țâşnit în plin galop din pădure. Eu şi Hui ne aflam în mijloc, gonind

roată la roată. De ambele părți, carele ne urmau în formație de atac, ca un vârf de săgeată.

În fața noastră, cei mai mulți dintre hicsoşii risipiți până atunci pe terenul deschis fugiseră înapoi pe malul râului. Acum, erau înghesuiți acolo, privind îngroziți soarta care se abătuse asupra camarazilor aflați în vadul de dedesubt şi pe drumul din dreptul pădurii lovit de furtuna de săgeți a lui Zaras.

Niciunul dintre carele hicsose de pe acest mal al râului nu avea echipajul la bord. Caii nu erau înhămați la ele. Animalele priponite de genunchi fuseseră lăsate să pască libere pe pajişte. Cei mai mulți dintre soldații inamici s-au întors de la râu şi au dat fuga după animale, în speranța deşartă de a le prinde. Caii s-au speriat de zarva bruscă şi de confuzie şi au luat-o la sănătoasa. Faptul că aveau picioarele împiedicate nu făcea decât să-i încetinească, dar tot alergau cel puțin la fel de repede ca un om.

Mi-am dat capul pe spate şi am hohotit de râs pentru a-mi potoli teama şi a-mi exprima bucuria. În ciuda huruitului făcut de roți şi a bubuitului copitelor pe pământul tare, l-am auzit pe Hui râzând şi el, ca un ecou. Ne-am năpustit asupra lor ca o falangă solidă, gonind roată la roată, fără niciun spațiu între noi prin care vreun hicsos să poată scăpa. Încă păreau să nu-şi dea seama de atacul nostru. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu se uitau în direcția noastră. Doar

aceia care renunțaseră să mai alerge după caii lor erau acum încremeniți de teroare şi ne priveau prostiți. Ştiau că n-au cum să scape prin fugă. Arcurile noastre erau ridicate, iar săgețile, pregătite.

Când ne-am aflat la mai puțin de şaptezeci de paşi de cel mai apropiat dintre ei, am strigat ordinul de lansare a săgeților. Chiar şi dintr-un car ce goneşte, majoritatea flăcăilor mei pot lovi de la cincizeci de paşi un om care aleargă. Majoritatea fugarilor au fost doborâți înainte de a ajunge la vehiculele lor.

Am văzut că doar unul a reuşit să ajungă la locul unde îşi lăsase carul. Şi-a scos arcul dintre armele aflate în el şi a luat o mână de săgeți din tolbă. Apoi s-a răsucit spre noi. Era o bestie uriaşă şi păroasă, puternică şi înnebunită de furie, ca un mistreț încolțit de copoi. Şi-a ridicat arcul şi a reuşit să tragă o singură dată înainte ca săgețile noastre să înceapă a-l lovi. Săgeata lui l-a lovit pe cel care mâna al treilea car aflat în spatele meu. Era unul dintre fiii lordului Kratas. Era un flăcău grozav – viteaz ca tatăl său şi de cincizeci de ori mai frumos. Era unul dintre favoriții mei, iar săgeata l-a ucis instantaneu.

Am tras trei săgeți în bruta hicsosă înainte ca aceasta să mai apuce a trage vreuna. Apoi, fiecare al doilea arcaş din formația noastră a tras în el, până când a fost umplut de săgeți, ajungând să arate ca un porc spinos cu pene.

Dar a rămas în picioare şi a tras una spre mine. M-a lovit în partea de sus a coifului şi a ricoşat zbârnâind, dar forța loviturii aproape că m-a aruncat din car.

N-am sugerat niciodată că hicsoşii sunt laşi. Până la urmă a fost nevoie de şaptesprezece săgeți pentru a-l ucide pe acesta. Cinci dintre ele au fost ale mele. Le-am numărat mai târziu.

După aceea, a fost măcel. Nu mă deranjează un mic măcel atunci când apare ocazia, mai ales în asemenea circumstanțe. Cu toate astea, să iei sclavi e considerabil mai profitabil decât să măcelăreşti oameni, aşa că am fost primul care a strigat la fugarii hicsoşi pe limba lor:

— Predați-vă, javre scheunătoare ale lui Gorrab, sau veți muri!

— Predați-vă sau veți muri! Strigătul a fost preluat de toată formația de care de luptă: Predați-vă sau veți muri!

Majoritatea hicsoşilor care fugeau au căzut în genunchi la primul meu strigăt şi şi-au ridicat mâinile goale în semn că se predau, însă câțiva au continuat să alerge până când formația mea s-a desfăcut şi s-a răsfirat pentru a-i încercui. Atunci, s-au oprit rapid, gâfâind de efort şi de groază. Au privit în jur, la arcurile încordate, ațintite către ei din toate direcțiile, iar apoi, groaza li s-a transformat în resemnare şi, unul după altul, au căzut la pământ strigând:

— Ai milă, în numele tuturor zeilor! Cruță-ne,

măreţe lord Taita! N-am vrut să-ţi facem niciun rău.

Bunul zeu Horus poate confirma că în niciun caz nu caut gloria. Cu toate astea, sunt suficient de sincer pentru a recunoaşte că am fost mulţumit şi flatat de faptul că am fost recunoscut pe câmpul de luptă de către duşmanii mei.

— Legaţi-i cu funii pe aceşti mici eroi, i-am ordonat lui Hui. Duceţi-vă şi adunaţi toţi caii lor. Să nu scape niciunul.

Mi-am întors caii într-un semicerc strâns şi i-am mânat spre malul de deasupra vadului. I-am condus pe creastă şi m-am uitat în jos spre carnajul care bloca vadul şi drumul de dincolo de el.

Şi aici lupta se terminase, iar oamenii lui Zaras îşi legau prizonierii şi le adunau bunurile. Mi-am dat seama dintr-o privire că pierderile lor fuseseră similare cu ale noastre, cei aflaţi de această parte a râului – adică mici spre minime. Am fost mulţumit să constat că Zaras nu era rănit şi că supraveghea luarea prizonierilor şi prinderea cailor hicsoşilor. Aceste animale erau la fel de valoroase ca oamenii.

Zaras s-a uitat brusc în sus şi m-a văzut stând pe vârful malului. M-a salutat, după care şi-a dus mâinile căuş la gură şi a strigat peste râu:

— Mai multă putere pentru sabia ta, lord Taita! Chiar că a fost o altă zi bună la vânătoare. În

curând, o să-mi pot permite o soție.

Era o glumiță prostească. Deja îl îmbogățisem pe Zaras cu partea lui din recompensa pentru captura de la fortul Tamiat. Iar remarca lui despre luarea unei soții nu era foarte subtilă. Cu toate astea, i-am zâmbit şi i-am făcut semn cu mâna înainte de a mă îndepărta.

Am trimis un călăreț pe promontoriul în spatele căruia era ascunsă flotila noastră, cu ordin de a flutura steagul albastru care le chema înapoi.

Deja satisfacția victoriei se evapora rapid, deoarece partea cea mai rea a zilei abia acum începea pentru mine. Trebuia să mă ocup de caii hicsoşilor, mulți dintre ei fiind răniți. Am avut dintotdeauna o afecțiune profundă față de aceste animale. Eram primul om din Egipt la domolirea şi îmblânzirea acestor bestii minunate, ceea ce făcea ca datoria pe care o aveam acum față de ele să fie şi mai împovărătoare.

Călărind fără şa pe zece dintre caii care nu fuseseră răniți, eu şi soldații care se îngrijeau de animale i-am verificat pe aceia care mai puteau să se țină pe picioare. Rapid, am separat animalele care nu erau sau care erau puțin rănite, iar pe acestea le-am trimis spre nord pe drumul de coastă spre Sidon, însoțite de oamenii mei.

Erau cai antrenați să tragă care de luptă, deci cu atât mai valoroşi.

Am pus să fie curmate rapid suferințele

animalelor care erau grav sau fatal rănite. Întâi, le-am făcut o ofertă de pace punând mei zdrobit în fața fiecăruia, iar după ce şi-au coborât capetele şi au luat o gură, oamenii mei le-au lovit cu câte o bâtă cu cap de bronz, între urechi, pentru a le zdrobi creştetele. Moartea lor a fost milostiv de rapidă.

După ce această treabă oribilă a fost făcută, mi-am îndreptat atenția spre prizonierii hicsoşi. Ordinea priorităților mele era clară. Pe cât de mult iubeam caii, pe atât profund îi uram pe stăpânii lor. Am trecut rapid prin fața rândurilor de bărbați îngenuncheați, examinându-l fugitiv pe fiecare. Dacă nu erau răniți sau dacă erau puțin răniți, îi trimiteam pe plajă, să aştepte întoarcerea galerelor mele.

Cu toate astea, mulți dintre prizonieri erau prea grav răniți pentru a mai fi buni de ceva, nici chiar ca sclavi. Un om cu o săgeată ascuțită înfiptă adânc în cavitatea toracică nu mai are mult timp să mânuiască o vâslă. Am ordonat ca aceste creaturi nefericite să fie întinse la umbră, să li se dea nişte apă care să le mai țină puțin în viață şi să fie lăsate să-şi lămurească destinul cu diabolicul lor zeu care, nu mă îndoiam, plana în apropiere.

Ştiu că ar fi trebuit să le curm suferințele, aşa cum făcusem cu caii răniți, cu o lovitură de bâtă în cap. Dar erau hicsoşi, aşa că nu le datoram favoruri speciale.

În cele din urmă, am avut câteva clipe în care să mă gândesc la mine şi la cele două prințese ale mele. M-am urcat din nou în carul meu şi m-am întors la trecătoarea prin râu, oprindu-mă pe malul înalt. Am lăsat hățurile în mâinile unui om din echipaj şi m-am plimbat pe coama sa. În această zonă a câmpului de luptă nu mai exista acum nicio ființă vie. Cu toate că ştiam unde să caut trupul comandantului inamic, nu l-am zărit imediat în maldărul de care zdrobite, echipamente risipite şi cadavre de pe malul opus. Apoi, am zărit o pată albastră indigo mult mai departe de locul unde mă aşteptasem să-l găsesc, aproape de râu.

Am pornit să cobor panta abruptă, păstrându-mi echilibrul în ciuda pietrelor care mi se rostogoleau sub picioare. Când am ajuns jos, am intrat în apă şi m-am îndreptat spre malul celălalt.

Am găsit cadavrul căpitanului hicsos înfipt adânc între două stânci mari. Se rostogolise pe pantă şi ajunsese aproape de apă. Doar un fald al pelerinei sale îmi dezvăluise locul său de odihnă.

M-am aplecat, l-am apucat de glezne şi l-am tras din crăpătura unde se înfipsese trupul său. Era o pată mare de sânge pe pelerina lui, dar servitorul meu se pricepea foarte bine să spele haine. Am împăturit mantia şi am pus-o deoparte. Apoi, am căutat coiful mortului. A trebuit să urc panta

spre locul unde căzuse inițial. Acolo, am găsit-o, şi ea providențial ascunsă, sub rămăşițele unui car de luptă. Jefuitorii care fuseseră aici înaintea mea nu văzuseră nici coiful, nici cadavrul.

M-am aşezat cu coiful în poală şi am admirat gravurile. Erau imagini minunat reproduse ale zeilor egipteni: Hathor şi Osiris pe apărătoarele pentru obraji şi Horus pe frunte. Căpitanul hicsos probabil că o luase de pe cadavrul unuia dintre ofițerii egipteni de rang înalt, de pe un alt câmp de luptă. Era o comoară aproape neprețuită. Făcea ca propriul coif să pară ponosit şi banal. Fusese înfundat rău acolo unde lovise săgeata hicsosă.

L-am aruncat fără regrete, apoi, aproape cu venerație, l-am înlocuit cu opera de artă făcută din aur şi argint. Interiorul era căptuşit cu piele şi mi se potrivea de parcă ar fi fost făcut special pentru mine. În clipa aceea, aş fi dat mult pentru o oglindă.

Am coborât înapoi spre locul unde lăsasem cadavrul căpitanului. Era împodobit cu trei coliere – la fel ca şi coiful, erau trei obiecte încântătoare. Dar unul dintre ele avea un cristal-de-stâncă tăiat în forma capului lui Seth. L-am aruncat în râu. Celelalte două aveau elefanți şi cămile minunat sculptate în fildeş. Prințesele aveau să le adore, deşi nu văzuseră niciodată un elefant în tinerele lor vieți.

Am urcat spre locul unde îmi lăsasem carul. Iar

soldatul care ținea hățurile a privit admirativ la coiful meu, amețit de venerație. M-am dus pe plajă, iar majoritatea oamenilor s-au întrerupt din ce făceau pentru a se holba la mine. Probabil că arătam minunat.

Corăbiile flotilei mele au ocolit promontoriul şi au intrat în golf. S-au apropiat de-a-ndărătelea de plajă şi au coborât rampele.

Prizonierii pe care îi alesesem au fost urcați la bord, coborâți pe puntea cea mai de joc şi legați la ambele glezne cu lanțuri de punțile de vâslit. Aveau să rămână aici, cu picioarele goale în apa de santină până când Seth avea să-şi trimită îngerul întunecat să-i elibereze din temniță.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, toți oamenii şi toate carele fuseseră urcate la bord şi eram gata să pornim spre Sidon. Toran se afla alături de mine pe puntea superioară de la pupa. S-a uitat îndărăt spre țărm şi a dat din cap spre hicsoşii răniți pe care îi lăsasem deasupra plajei.

— Văd că ai cruțat viețile duşmanilor răniți. N-am auzit niciodată de o asemenea clemență din partea unui general victorios.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Dar i-am lăsat pe alții să se ocupe de ei. Iată-i că vin.

Locuitorii satului, pe care îi trimisesem mai devreme să se ascundă de carele hicsoşilor care se apropiau, se întorseseră. Oamenii încă erau înarmați cu lopețile şi sapele cu care încercaseră

să ne amenințe.

Acum, ne ignorau complet. Am văzut cum omul care părea a fi căpetenia acestor amărâți s-a apropiat de un hicsos rănit şi şi-a ridicat lopata. Apoi, a repezit-o de deasupra capului ca şi cum ar fi spart un lemn pentru foc. Deşi ne aflam la mare distanță, am auzit craniul victimei crăpând cu un sunet ca de pepene răscopt scăpat pe o duşumea de piatră. După aceea, omul cu lopata s-a îndepărtat implacabil, lăsând trupul războinicului hicsos rănit să se zbată în chinurile morții.

Următorul rănit l-a văzut apropiindu-se şi a încercat să se îndepărteze târându-se pe coate. Săgeata care îi retezase o vertebră încă îi ieşea din spinare. Picioarele paralizate erau trase de restul corpului. Țipa ca o femeie în chinurile facerii. Țăranul a râs când a ajuns lângă el şi l-a împins cu lopata într-o poziție mai potrivită pentru a primi lovitura miloasă.

Femeile neîngrijite şi copiii lor nespălați îi urmau îndeaproape pe bărbații lor, mişunând pe cadavrele proaspete ale hicsoşilor precum muştele-de-carne, despuindu-i de fiecare petic al veşmintelor pătate de sânge şi de orice bun cât de cât de valoare. Râsetele lor entuziasmate erau purtate clar peste apă.

— Domnule, este evident acum că, în ciuda aparențelor, nu e de glumă cu tine.

Toran s-a uitat la mine cu respect reînnoit.

A doua zi, cu o oră înaintea prânzului, când am intrat cu *Furia* în port, cele două fete ale mele se aflau pe chei, fluturându-şi mâinile şi dansând entuziasmate. Mereu se întrec care să fie prima care mă salută atunci când mă întorc după vreuna dintre absențele periodice. De obicei, Tehuti era mai serioasă şi mai reținută, dar, de data asta, ne-a luat prin surprindere şi pe mine, şi pe sora ei. În urma lecțiilor pe care Zaras i le dăduse de curând, devenise o atletă şi o spadasină de excepție.

Acum, făcea o demonstrație a acestor noi talente. Şi-a azvârlit sandalele şi a zburat desculță pe dalele de piatră ale cheiului, apoi a sărit la bordul corabiei care încă nu ajunsese la țărm. Era o distanță de zece coți. Dacă ar fi căzut în apă, ar fi fost zdrobită între carenă şi chei, înainte de a o putea salva.

Am murit de o sută de ori în agonie în scurtul interval cât ea s-a aflat în aer. Dar, când picioarele ei, au atins puntea, groaza mea s-a transformat instantaneu în furia uşurării. M-am apropiat în grabă, ca s-o dojenesc pentru un asemenea comportament nesăbuit.

— Arăți atât de minunat cu noua ta pelerină şi cu noul tău coif, Taita. Unde le-ai găsit? Te fac să arăți la fel de nobil ca oricare rege! Dar nouă ne-ai adus vreun cadou?

Toate astea au fost rostite dintr-o singură

suflare. Mânia mi s-a stins şi am strâns-o la piept.

— Fireşte că v-am adus câte un cadou. Dar, întâi, spune-mi dacă te-ai purtat frumos cât timp am fost plecat.

— Nu mi-ai dat de ales. Ai luat toate tentațiile cu tine.

Zâmbetul îi era neastâmpărat, iar apoi s-a uitat spre galera care a urmat-o pe a mea în port. Zaras se afla pe puntea de comandă şi, în ciuda distanței care îi despărțea, privirea schimbată între ei a fost ca un fulger.

Ne-au trebuit alte patru zile ca să terminăm pregătirile pentru ultima etapă a călătoriei spre Knossos, în Creta. Toran ne-a invitat să călătorim la bordul navei sale amiral. Această magnifică triremă era de cel puțin două ori mai mare decât oricare dintre galerele mele sumeriene.

— Tu şi prințesele veți călători mult mai confortabil la bordul *Taurului sacru* decât pe una dintre micuțele voastre corăbii.

Acesta era numele corabiei sale – m-am gândit că era cam pretențios. În plus, nu mi-a plăcut desconsiderarea lui față de galerele mele de luptă, care tocmai îşi dovediseră calitățile în prima lor victorie semnificativă împotriva hicsoşilor. Am ezitat.

— Dacă vei călători cu mine, vom avea timpul şi ocazia să discutăm mai detaliat la ceea ce ar

trebui să te aştepți atunci când vom ajunge în Knossos. Politicile şi protocolul de la curtea Supremului Minos sunt foarte complicate, dar trebuie respectate cu strictețe. Încă mai ezitam, aşa că el a continuat persuasiv: Bucătarul meu este considerat a fi unul dintre cei mai buni din lumea elenă, şi ar trebui să menționez că am la bord douăzeci de amfore mari cu cel mai bun vin roşu din insulele Ciclade. Înțeleg că acesta este un motiv foarte atrăgător pentru a-ți petrece două săptămâni în compania mea, însă îți apreciez în mod deosebit spiritul şi îți venerez erudiția. Te rog să-mi faci această concesie, domnule, şi să accepți ospitalitatea mea.

Ultimele rețineri mi s-au evaporat în fața unor argumente atât de convingătoare.

— Eşti extrem de amabil, domnule ambasador, am acceptat eu, însă m-am întrebat dacă prețuia atât de tare compania mea sau pe a lui Loxias, servitoarea prințeselor mele.

Atât Tehuti, cât şi Bekatha au obiectat aprig față de aceste aranjamente de călătorie asupra cărora convenisem cu Toran. Au venit în cabina mea de pe *Furia* şi mi-au prezentat o lungă listă cu obiecții, una mai nesemnificativă şi mai puțin convingătoare decât alta.

M-am uitat la ele cu cea mai amenințătoare expresie şi le-am ascultat fără să le întrerup, până când protestele lor s-au domolit, iar ele m-au privit atât de nefericite, încât mi s-a făcut

milă de ele.

— Deci, trebuie să înțeleg că niciuna din voi nu are încredere în ambasadorul Toran şi că sunteți de părere că încearcă să vă ademenească la bordul corabiei sale pentru a vă ucide în somn?

S-au foit stânjenite.

— Şi când v-a venit ideea că *Taurul sacru* este o corabie atât de mare, încât nu poate pluti şi că se va scufunda, iar noi toți ne vom îneca?

Tăcerea lor a continuat până când Bekatha a izbucni în lacrimi care i s-au prelins pe obraji. Am fost îngrozit. Dacă mi-aş fi dat seama că era atât de nefericită, nu aş fi tachinat-o atât de nemilos. Am sărit de pe taburetul meu şi m-am apropiat de ea, ca s-o liniştesc. Ea m-a îmbrâncit şi şi-a întors fața de la mine.

— N-o să-l mai văd niciodată, a suspinat ea.

M-am prefăcut nedumerit de această declarație.

— Pe cine n-o să mai vezi niciodată? Vorbeşti despre ambasadorul Toran?

Mi-a ignorat întrebarea şi a continuat cu un talmeş-balmeş de cuvinte:

— I-ai promis lui Tehuti că vom putea fi cu toții împreună cel puțin până ajungem în Creta. Abia atunci, va trebui să fim sechestrate în seraiul Supremului Minos. Dar ai promis că, atâta vreme cât suntem discrete, ne putem vedea cu ei până ajungem în Creta. Dar acum n-o să-i mai putem vedea niciodată. Viața mea s-a sfârşit!

— Am nevoie de clarificări, dragă Bekatha, am

întrerupt-o eu. Despre cine discutăm aici?

Bekatha şi-a întors iarăşi chipul spre mine, dar acum expresia îi era furioasă.

— Ştii foarte bine despre cine vorbim. Vorbim despre Hui al meu.

— Şi despre Zaras al meu, a rostit Tehuti încet, dar la fel de limpede ca sora ei mai mică.

Într-adevăr, intenția mea fusese să le desprind subtil şi cu blândețe din primejdioasele lor relații, cu mult înainte de a ajunge în Creta şi de a locui în palatul lui Minos. Acum, planul meu se lovise de reciful intransigenței lor şi se scufunda sub mine.

Am încercat să le înveselesc, dar, de fiecare dată, am fost imediat respins de ele. Până la urmă, am capitulat.

Atât Zaras, cât şi Hui s-au aflat la bordul *Taurului sacru* atunci când, în sfârşit, am ieşit din portul Sidon.

Aveam o flotilă alcătuită din şapte corăbii. *Taurul sacru* se afla în centrul formației. Două dintre galerele cele mai rapide, care ar fi trebuit să fie comandate de mine şi de Zaras, alcătuiau avangarda. Dilbar şi Akemi erau căpitani acum.

Celelalte patru galere navigau pe flancuri şi în ariergarda flotilei. Fiecare vas menținea contact vizual cu vecinii din imediata apropiere. În felul acesta, aveam vedere asupra mării cale de şaizeci de leghe în fiecare direcție. Concepusem un

sistem de semnalizare cu steaguri pentru a putea fi avertizat cu mult înainte de materializarea primejdiei.

Toate aceste precauțiuni erau esențiale deoarece această parte a Mării de Mijloc era teren de vânătoare pentru oamenii mării. Aceştia erau renegați şi proscrişi din toate țările civilizate şi supuse legilor. Exilați, ei se uniseră în bande de pirați. Nu aveau credință față de nimeni, nu numeau pe nimeni stăpân. Erau complet lipsiți de moralitate, conştiință sau remuşcare. Erau la fel de primejdioşi ca leii feroce sau ca şerpii şi scorpionii veninoşi. Mai mult decât orice recif ascuns sau decât haitele de rechini mâncători de oameni, făceau ca mările să fie mai primejdioase. În Egipt, le spuneam „Fiii lui Yamm". Yamm este zeul mării când e tulburată şi mugeşte. Nu este unul dintre zeii cumsecade.

Totuşi, aceasta era perioada cea mai propice a anului pentru a a naviga pe Marea Verde, numele egiptean pentru această zonă a Mării de Mijloc. Vremea era bună, vânturile băteau atât cât trebuia, iar marea era calmă. Ca pasageri pe *Taurul sacru,* ne bucuram de călătorie.

Zaras continua lecțiile de mânuire a armelor cu Tehuti. A improvizat o țintă de lemn plutitoare pentru săgețile ei, trasă în urma corabiei de o parâmă care putea fi lungită sau scurtată.

De asemenea, a luat cu el săbii de lemn pentru exerciții, ale căror lame erau îmbrăcate în piele

de oaie, precum şi scuturi de lemn. El şi Tehuti se antrenau pe puntea deschisă. Strigătele ei triumfătoare anunțau că izbutise o altă lovitură. Niciodată nu renunța la ferocitatea împunsăturilor şi loviturilor. Erau mereu date cu toată forța, iar Zaras, acel spadasin experimentat, părea să aibă dificultăți în a le evita. În mod ciudat nu era niciodată capabil să ridice sabia la ea pentru a se răzbuna.

Bekatha li se alătura luând lecții de tras cu arcul, dar nu era suficient de puternică pentru a încorda bine un arc la fel de greu ca al surorii sale, aşa că nu putea trimite o săgeată la fel de departe sau la fel de precis. A stat bosumflată o zi, apoi a provocat-o pe Tehuti la o partidă cu săbii de lemn. Vânătăile pe care i le-a pricinuit sora ei au avut nevoie de o săptămână pentru a se estompa.

S-a retras cu grație din competiție şi şi-a concentrat toată energia pe a-l învăța pe colonelul Hui să joace bao. Hui s-a dovedit a fi un elev lamentabil. L-a bătut fără milă. Când, în cele din urmă, s-a răzvrătit împotriva chinului la care era suspus, s-a apucat să-l învețe să cânte, să danseze şi să compună ghicitori.

Spre surpriza tuturor, Hui avea o voce bună şi un pas uşor. A excelat la primele două discipline, mai ales că dansul îi oferea un pretext să-şi îmbrățişeze profesoara. Totuşi, cea mai mare reuşită a avut-o la ghicitori. Bekatha a făcut

eforturi pentru a ține pasul cu logica lui întortocheată.

— Două mame şi trei fiice se duc să călărească. De câți cai au nevoie? A întrebat-o el.

— De cinci, fireşte.

— Greşit, s-a bucurat el. Au nevoie doar de trei. Sunt bunica, mama şi fiica.

— Of, om sucit! A rostit ea şi i-a aruncat în cap rodia pe care o mânca.

Hui a prins-o şi a muşcat din ea înainte de a i-o arunca înapoi.

Bucătarul ambasadorului Toran a fost întru totul demn de laudele stăpânului său. Ne-a servit numeroase feluri delicioase, pe care le-am savurat sub o copertină din pânză instalată pe puntea de la pupa, pentru a ne feri de soare, în acordurile muzicii de flaut şi de alte instrumente de suflat, cântate de o formație alcătuită din patru membri.

Vinurile de Ciclade oferite de Toran au reprezenta! O încântare pentru limbă şi doar conversația a fost mai scânteietoare.

Au fost zile frumoase şi, ca nişte copii lipsiți de griji, cu toții am râs mult şi am fost fericiți.

Desigur, nimic nu este vreodată perfect. Se pare că *Taurul sacru* era infestat cu şobolani sau alte animale nocturne stranii. După ce ne-am retras în cuşetele noastre, le-am auzit furişându-se grăbite pe coridorul din fața cabinei mele ori foşnind şi scoțând mici țipete în cuşetele

alăturate, unde eram sigur că inocentele mele fete dormeau deja.

Nici chiar cabina principală, a ambasadorului cretan, aflată vizavi de a mea, nu era lipsită de asemenea manifestări misterioase. Nu păreau să-l deranjeze deoarece, la anumite intervale, îl auzeam chicotind şi şoptind, iar replicile pe care le primea îmi sunau foarte mult a îndemnuri feminine în minoiană la o strădanie mai mare.

Eram deja de paisprezece zile pe mare, iar eu şi Toran şedeam pe puntea de la prora, la umbra velei mari. Eram cufundați într-o conversație însoțită de o carafă cu excelentul său vin când am fost întrerupți de o activitate bruscă de la pupa.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe căpitanul Hypatos, comandantul minoian al *Taurului sacru* făcând semne cu steagul pe catargul principal. M-am ridicat instantaneu, întrerupându-i pe Toran în mijlocul unei propoziții.

— Se întâmplă ceva care s-ar putea să fie important. Vino cu mine!

Ne-am grăbit să străbatem puntea pentru a ajunge la grupul de ofițeri adunați la pupa. Cu toții priveau în zare.

— Ce este, Hypatos? L-a întrebat Toran pe căpitanul său, iar acesta a arătat în larg.

— Un semnal de la una dintre galerele noastre de recunoaştere, domnule. Dar distanța e mult

prea mare. Îmi pare rău, însă mesajul nu este clar, s-a scuzat căpitanul Hypatos.

M-am uitat la corabia aflată pe linia orizontului. Era chiar nava mea, *Furia,* comandată acum de Akemi.

— Raportează că nava lor soră este atacată şi abordată de echipajul unei ambarcațiuni ciudate, am tradus eu semnalul steagului. Akemi ne mai dă de veste că se duce în ajutorul lui Dilbar.

— Cum ai dedus toate astea, domnule? A întrebat stupefiat Hypatos.

— Pur şi simplu, am citit semnalul lui Akemi, am explicat eu răbdător.

— De la distanța asta? A intervenit Toran. Parcă ar fi o vrăjitorie, Taita.

— Şoimul este hieroglifa mea personală, i-am spus eu pe un ton oarecare. Atât eu, cât şi pasărea avem ochi buni. Te rog, ordonă-i lui Hypatos să ridice toate pânzele şi să le poruncească vâslaşilor să treacă la viteză de atac.

Ne-a luat aproape o oră să ajungem la galerele noastre. Apropiindu-ne, am constatat că erau în pană, cu vâslele ridicate la bord şi pânzele strânse. Erau încleştate în luptă cu un dhow arab. Era o navă mai mare decât oricare dintre galerele mele, având două vele latine şi o trincă, acum contra vântului şi în dezordine. Era evident că lupta era aproape pe sfârşite, fiindcă

echipajul de pe dhow îşi arunca armele şi îşi ridica mâinile goale.

Când am ajuns lângă vasele lipite, am văzut că numele dhow-ului capturat era pictat pe carenă cu hieroglife egiptene. Se numea *Porumbelul.* Neconcordanța m-a făcut să zâmbesc. Cu siguranță, nu era o pasăre a păcii.

— Lipeşte nava noastră de a inamicului! I-am ordonat lui Hypatos.

El a manevrat cu măiestrie, iar eu m-am urcat apoi pe scara de funie şi am ajuns pe puntea dhow-ului echipat pentru luptă. Zaras m-a urmat îndeaproape, ca un dulău de stână. Am simțit cât de dezamăgit era că ratase bătălia. Atât Dilbar, cât şi Akemi s-au apropiat de mine cu săbiile în mâini.

— Ce s-a petrecut aici? I-am întrebat eu după ce ei m-au salutat.

Cu lama însângerată a armei sale, Dilbar a arătat spre şirurile de prizonieri îngenuncheați pe punte. Mâinile le erau prinse la ceafa, iar frunțile le erau lipite de punte.

— Aceşti mici ticăloşi au avut impresia că navigam singuri, a explicat Dilbar. S-au prefăcut că iau apă şi ne-au cerut ajutorul. Doar câțiva oameni se aflau pe puntea lor. Când am ajuns în dreptul lor, cei care se ascundeau au săritşi au aruncat spre noi cârlige de abordaj. Apoi, s-au năpustit cu toții la bordul navei noastre. Dilbar părea foarte mândru de el. Firește, noi îi

aşteptam. I-am ținut ocupați până când a sosit Akemi şi s-a alăturat distracției.

— Câți ați capturat? Am vrut eu să ştiu.

— Mă tem că am fost siliți să-i ucidem pe câțiva dintre ei înainte ca restul bastarzilor fără mamă să aibă bunul-simț să se predea, s-a scuzat Akemi ştiind că preferam sclavii cadavrelor. Oricum, pe treizeci şi opt i-am prins vii.

— Ați făcut amândoi o treabă bună. Împărțiți-i între voi şi puneți-i la vâslit pe galerele voastre.

În vreme ce oamenii noştri au început să-i ridice pe prizonieri în picioare şi să-i ducă pe punțile pentru sclavi ale galerelor mele, am văzut că unul dintre captivi încerca să se ascundă în ultimul rând. Era un efort inutil. Era evident căpitanul piraților, pentru că avea veşmintele cele mai bogate şi, în ciuda încercării de a părea umil, avea o eleganță şi o încredere în sine naturale. Oricum, evita să mă privească în ochi.

— Nakati! L-am interpelat eu, iar el şi-a îndreptat spinarea şi şi-a ridicat bărbia înainte de a se uita la mine.

Apoi, m-a salutat milităreşte, cu pumnul strâns la piept.

— Domnule! Mi-a răspuns el. M-am rugat să nu te mai întâlnesc niciodată.

— Zeii nu ne ascultă mereu rugăciunile, l-am compătimit eu.

— Îl cunoşti pe acest animal, stăpâne? A intervenit Dilbar în conversația noastră.

— A fost căpitan în Batalionul Roşu al gărzilor faraonului. Cu cinci sau şase ani în urmă, şi-a înjunghiat mortal colonelul cu ocazia unei bătăi între beţivi iscate din pricina unei prostituate dintr-o tavernă din Abydos. A dispărut înainte de a fi prins şi spânzurat.

— Să-l ucid acum?

Am clătinat din cap.

— Hai să mai amânăm puţin această plăcere. Fusese o vreme când Nakati era un ofiţer de mare valoare, părând destinat unui grad mai mare şi unor fapte măreţe. Până atunci, pune-l să vâslească.

— Să cer să nu fie biciuit?

— Sigur glumeşti, Dilbar. Ai grijă să primească tot ce capătă un sclav, inclusiv lovituri de bici.

— Îmi amintesc că ai fost mereu darnic, lord Taita, a rostit Nakati menţinându-şi chipul inexpresiv.

Umorul lui mi s-a părut lăudabil date fiind circumstanţele, şi mi-a grăit numele cu respect. Am făcut semn din cap către ofiţerul de punte să-l ducă împreună cu ceilalţi prizonieri. Apoi, m-am îndreptat spre chepengul principal al calei de pe *Porumbel*.

— Dilbar, pune-ţi oamenii să scoată penele de fixare şi să deschidă trapa.

După ce aceasta a fost deschisă şi a căzut pe punte, m-am uitat în cală. Era plină cu lingouri de cupru şi cositor. Era evident că nu fuseserăm

primii clienți care avuseseră parte de atențiile lui Nakati şi ale echipajului său.

— Transferă această încărcătură pe *Furia,* i-am ordonat lui Dilbar. Apoi, trimite echipajul de rezervă pe nava piraților şi aduceți-o în convoiul nostru până în Creta.

Un plan plin de imaginație începea deja să mi se formeze în minte. Cu toate astea, doream ca Nakati să petreacă suficient timp pe banca de vâslit pentru a căpăta starea de spirit potrivită ca să-mi asculte cu toată atenția propunerea.

Am aşteptat cât să rămână patru sau cinci zile până la debarcarea pe insula Creta, apoi am ordonat să fie adus pe *Taurul sacru* şi condus în cabina mea.

Toate penele lui frumoase fuseseră smulse. Avea doar lanțurile şi o cârpă împuțită în jurul şoldurilor. Atitudinea lui arogantă dispăruse. Spinarea îi era crestată de lovituri de bici. Brațele îi erau slabe şi întărite de trasul la vâsle. Pântecul îi era concav ca al unui ogar înfometat. Nu mai exista niciun exces de carne pe oasele lui.

Totuşi, am constatat că, deşi fusese biciuit zdravăn, nu era încă înfrânt. Cărbunii încă străluceau sub cenuşa mândriei lui. Nu mă dezamăgise.

— Mai ai o soție în Teba sau a fugit cu altcineva? L-am întrebat eu, iar el m-a privit pătrunzător.

Ochii îi erau duri şi strălucitori. Faimosul lui simț al umorului era reținut.

— Copii? Am insistat eu. Câți? Băieți sau fete? Mă întreb dacă se gândesc vreodată la tine. Tu te gândeşti vreodată la ei?

— Ce-ar fi să-ți pui o altă pereche de coaie şi să te fuți singur până mori? A sugerat el, iar eu mi-am reținut un zâmbet.

Chiar îl admiram pe acest fanfaron. I-am ignorai sugestia şi am continuat de parcă nu-i dăduse glas.

— Bănuiesc că, în sufletul tău, încă eşti un fiu al Egiptului nostru – un om civilizat, nu un pirat sângeros. N-a reacționat în niciun fel, dar eu l-am presat. Ai făcut o singură greşeală, care te-a costat tot ce aveai de preț.

A clipit fără să vrea. Atinsesem cu precizie o coardă sensibilă, iar el s-a răstit la mine:

— Ce-ți pasă ție, bastard îngâmfat?

— Mie nu prea-mi pasă, am fost eu de acord. Dar bănuiesc că înseamnă foarte mult pentru soția şi copiii tăi.

— Acum, e prea târziu. Nimeni nu mai poate face nimic.

Tonul i se schimbase din nou, în voce având un ocean de regret.

— Îți pot obține iertarea, i-am spus eu.

El a pufnit într-un râs amar.

— Nu eşti faraon.

— Nu, nu sunt, dar sunt purtătorul sigiliului-şoim. Cuvântul meu are aceeaşi greutate ca al faraonului.

Am văzut speranța mijind în ochii lui şi mi-a făcut plăcere s-o privesc.

— Ce vrei de la mine, domnule?

Avea un ton rugător acum, sfidarea dispăruse.

— Vreau să mă ajuți să eliberez Egiptul nostru de hoardele hicsose.

— Faci să sune foarte simplu, însă eu mi-am petrecut mai mult de jumătate din viață pentru această cauză cu şanse foarte mici de succes.

— Mi se pare că, de când ai fugit din Teba, ai devenit unul dintre prinții oamenilor mării. Sunt sigur că mulți dintre camarazii tăi sunt şi ei proscrişi egipteni care ar lupta pentru şansa de a se întoarce în patria lor.

Nakati şi-a înclinat capul, fiind de acord cu mine.

— Ar lupta chiar şi mai aprig pentru puțin argint şi o mică bucată de pământ egiptean fertil, pe care să-l cultive, a sugerat el.

— Aceasta este răsplata pe care pot să v-o promit şi ție, şi lor, l-am asigurat eu. Adu-mi cincizeci de nave precum *Porumbelul* tău şi oameni care să servească pe ele şi care să lupte, iar eu vă voi reda mândria, onoarea şi libertatea.

S-a gândit la spusele mele şi, în cele din urmă, a clătinat din cap.

— N-aş putea găsi niciodată cincizeci de nave pentru tine. Dar dă-mi înapoi *Porumbelul* şi echipajul şi, în trei luni, mă voi întoarce cu cel puțin alte cincisprezece vase. Îți jur solemn!

M-am îndreptat spre uşa cabinei şi am deschis-o. Zaras şi trei dintre oamenii lui aşteptau cu săbiile scoase, gata să se repeadă să mă salveze.

— Trimite vorbă la cambuză să mi se aducă mâncare şi vin.

Când Zaras s-a întors, şedeam la masă cu Nakati în faţa mea. Se spălase pe faţă în ligheanul meu şi îşi pieptănase părul ud. Era îmbrăcat în hainele pe care i le dădusem. Cu toate că era înalt şi cu umeri largi, era la fel de zvelt ca mine, aşa că hainele mele i se potriveau.

Musul care l-a urmat pe Zaras a pus un platou mare cu carne sărată dinaintea lui Nakati, iar eu am umplut trei cupe cu vin roşu şi i-am făcut semn lui Zaras să ni se alăture la masă. Am început să vorbim şi încă mai vorbeam în dimineaţa următoare când au mijit zorii.

Căpitanul Hypatos a coborât pânzele, iar echipajul de rezervă a tras *Porumbelul* alături de noi. Nakati a trecut pe puntea lui şi a preluat comanda dhow-ului său, apoi l-a condus spre galerele pe care era prizonier echipajul său. A coborât pe punţile sclavilor fiecăreia, şi-a ales oamenii, care erau înlănţuiţi de bănci, şi i-a adus la lumina soarelui.

Oamenii erau într-o stare jalnică. Purtau doar cârpe peste şolduri şi, la fel ca Nakati, cu toţii aveau urme de lovituri de bici. La ordinele mele,

Akemi şi Dilbar îi munciseră din greu. Trecuseră granița disperării şi a resemnării. Ştiam că, dacă era să-i facă cineva să-şi revină, acela era Nakati. Nu mi-ar fi plăcut această provocare.

Nakati m-a salutat de pe puntea de la pupa *Porumbelului.* Apoi, a rotit timona şi a pornit spre nord. Flota piraților se afla acolo, pândind din vizuinile risipite printre miriadele de insule nelocuite ale arhipeleagului egeean.

— Crezi că o să-l mai vezi vreodată? A întrebat Zaras, iar eu am ridicat din umeri.

N-am vrut să-i provoc pe zeii întunecați răspunzând afirmativ la această întrebare. Oricum, aveam o înțelegere cu Nakati şi mă pricep destul de bine la oameni pentru a crede că puteam avea încredere că va face tot posibilul s-o respecte.

Dovedisem deja, spre propria satisfacție şi spre nefericirea inamicului, că puteam să debarc un mare detaşament de care de luptă în orice loc slab apărat de pe teritoriul ocupat de hicsoşi, să răspândesc moarte şi haos printre trupele lui Gorrab, iar apoi să-l urc din nou pe corăbii înainte ca inamicul să se poată răzbuna. Desigur, mica mea armată n-ar fi putut niciodată spera să se angajeze într-o campanie pe scară largă împotriva tiranului, dar, cu siguranță, îl puteam forța să trimită un mare număr de trupe de la granița sudică, unde se afla Egiptul, pentru a apăra frontul nordic extins.

Acceptasem să le plătesc lui Nakati şi tovarăşilor lui câte o mie de memi de argint pentru a compensa jafurile la care trebuiau să renunțe navigând sub comanda mea. Apoi, după ce campania împotriva hicsoşilor va duce, în cele din urmă, la eliberarea întregului Egipt, oamenii lui aveau să fie iertați de toate relele comise, inclusiv de piraterie şi crimă. Fiecare avea să fie demobilizat din marină şi urma să i se acorde cetățenie egipteană. În plus, aveau să fie recompensați cu cinci sute de kha-ta de teren fertil şi irigabil din domeniul lordului Taita de Mechir, aflat de-a lungul fluviului Nil la sud de oraşul Teba.

În vreme ce priveam *Porumbelul* îndepărtându-se, m-am întrebat cât de mult din această recompensă oferită cu larghețe puteam să scot din vistieria faraonului şi cât de mult va trebui să scot din cuferele proprii. Fără îndoială, faraonul avea să fie recunoscător, dar în privința exprimării concrete a gratitudinii în monede eram mai puțin încrezător. Mem al meu şi argintul lui nu se despart prea uşor.

Despre căpitanul Hypatos ştiam că făcuse călătoria dintre Sumer şi Creta de mai multe ori înainte.

Dar, întrebându-l când ne-am putea aştepta să ajungem la Knossos, a devenit oarecum evaziv:

— Desigur, depinde de vânturi şi de curenții pe

care îi vom întâlni, dar aş zice că, în şaisprezece zile, vom ajunge pe pământul insulei sacre a Cretei.

Am fost mulțumit de această estimare. Caii de la carele noastre de luptă fuseseră prea mult timp închişi în compartimentele lor de pe corăbii. Starea lor generală se deteriora. Pielea îşi pierduse luciul, pierdeau în greutate şi deveneau tot mai apatici. Hui era la fel de îngrijorat ca mine.

La cina din cea de-a paisprezecea zi din cele şaisprezece promise, i-am amintit lui Hypatos de afirmația făcută, iar el şi-a susținut-o:

— Lord Taita, trebuie să înțelegi că toți marinarii se supun voinței şi toanelor marelui zeu Poseidon, care stăpâneşte mările. Am estimat că vor fi şaisprezece zile şi cred că e corect.

Atât eu, cât şi Hypatos eram siguri de un lucru – că nu mai eram în primejdie să fim atacați de pirați. Niciunul n-ar fi riscat să opereze atât de aproape de portul principal al celei mai puternice flote de pe toate mările. Aşa că am semnalat tuturor galerelor mele să se apropie. Cu mult înainte de apusul soarelui, se aflau în formație de escortă în jurul *Taurului sacru.*

Înaintea zorilor din dimineața următoare, am părăsit în tăcere cabina, m-am dus pe punte şi am urcat pe catargul principal. În lumina neclară şi cenuşie, am cercetat orizontul din față şi am constatat că e pustiu – nu se zărea nici

urmă de pământ.

Tocmai voiam să cobor şi să mă întorc în cabină când un albatros a apărut din pâclă şi a început să zboare în cercuri largi deasupra mea, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta pentru a se uita la mine. Toate înaripatele mă fascinează, iar asta era prima ocazie pe care o avusesem vreodată de a studia de aproape vreuna dintre aceste magnifice păsări. Şi albatrosul părea la fel de interesat de mine, planând aproape suficient de aproape ca să-l ating, în vreme ce mă studia cu ochii săi negri şi strălucitori. Dar, când am întins mâna spre el, s-a ferit brusc şi a dispărut în negura din care se materializase.

Am privit spre punte înainte de a începe să cobor şi am fost surprins să văd că, în timp ce fusesem absorbit de marea pasăre, un cuplu ieşise de sub punte şi stătea la prora, scrutând orizontul cu aceeaşi atenție cu care o făcusem şi eu cu câteva minute în urmă. N-am putut fi sigur cine erau cei doi deoarece erau îmbrăcați gros pentru a se feri de răcoarea zorilor, iar chipurile le erau întoarse dinspre mine.

Când, în cele din urmă, s-au răsucit unul spre celălalt, i-am putut recunoaşte pe Zaras şi Tehuti. S-au uitat în jur pe punte, dar nu şi-a ridicat ochii spre catarg. Satisfăcut că nu erau observați, Zaras a luat-o în brațe şi a sărutat-o. Ea s-a ridicat pe vârfuri şi s-a agățat de el cu o disperare palpabilă. M-am simțit ca un un intrus

în acest moment de intimitate. Dar, înainte de a apuca să-mi îndepărtez privirea, Tehuti s-a tras puțin îndărăt, ca să vorbească, iar eu i-am putut citi pe buze.

— Ca întotdeauna, Taita a avut dreptate. Nu se vede nici urmă de pământ. Zeii ne-au dăruit cel puțin încă o zi prețioasă în care să fim împreună înainte ca ei să ne despartă pentru totdeauna.

Expresia de pe chipul ei era tragică.

— Tu eşti prințesă, i-a amintit Zaras, iar eu sunt războinic. Amândoi avem o datorie sacră de îndeplinit, indiferent cu ce preț. Vom suporta.

— Ştiu că spusele tale reprezintă adevărul, dar, când vei pleca, vei lua cu tine inima mea şi voința de a trăi. Voi rămâne un înveliş gol.

S-a întins spre el şi l-a sărutat din nou.

Mi-am întors capul. Nu mai puteam privi nici măcar o clipă deznădejdea lor. Şi eu aveam o datorie sacră de îndeplinit. Cu toții suntem doar nişte insecte prinse într-o plasă pe care zeii o țes pentru noi. N-avem cum să scăpăm din ea.

Am aşteptat până când ei au părăsit puntea, după care am coborât de pe catarg şi m-am dus în cabina mea.

Nu mai plânsesem din îndepărtata zi când mama lui Tehuti murise. Dar acum am plâns din nou.

În dimineața următoare, m-am urcat iarăşi pe ca târg şi, de data aceasta, n-am fost dezamăgit.

În lumina zorilor, insula Creta se zărea joasă şi albastră pe linia orizontului de la tribord. Nu se afla acolo unde mă aşteptasem s-o văd, fiindcă, în loc să se afle chiar în faţă, era la cincizeci de leghe nord de noi.

Ca să spun adevărul, nu eram nemulţumit de această abatere minoră. N-aveam nicio grabă disperată să fac cunoştinţă cu Supremul Minos dacă asta însemna să Ir lipsesc pe fete de câteva zile în plus de fericire. M-am hotărât să profit de această ocazie neaşteptată ca să viul mai mult din acest regat al legendelor. Forţa sa romantică şi mistică părea să ajungă deja la mine peste ape.

Voiam să mă bucur din plin de ea, fără amestecul altora, dar n-a fost să fie. De pe *Furia,* care naviga în faţa noastră, s-a auzit o rumoare bruscă şi ţipete sălbatice:

— Pământ la orizont!

Aproape imediat, puntea de sub mine a început să viermuiască de oameni entuziasmaţi. S-au înghesuit cu toţii lângă balustrada de la tribord şi s-au urcat pe greement ca să vadă mai bine pământul.

N-am mai rămas singur mult timp, deoarece ambasadorul Toran s-a cocoţat alături de mine pe catarg. Era chiar mai bucuros decât mine, dar, la fel ca mine, nici pe el nu-l deranja mica prelungire a călătoriei noastre.

— Eroarea de navigaţie a lui Hypatos poate fi iertată dată fiind lunga perioadă cât am navigat

fără să vedem pământul, plus variațiile vântului şi ale curenților. Navigația pe mare nu este niciodată o știință exactă. Mai degrabă, este un instinct dezvoltat. Într-adevăr, greşeala de calcul a lui Hypatos poate fi fortuită.

M-am uitat chiorâş la el.

— Vrei, te rog, să dezvolți ideea?

— Sigur îți aminteşti că, înainte de a pleca din Sidon, ți-am explicat că, printr-un decret al Supremului Minos, nicio navă de război străină nu are voie să între în portul Knossos, de pe țărmul nordic al regatului. Acolo sunt ancorate galerele noastre de luptă.

— Da, aşa este, mi-ai spus că vasele mele vor trebui să între în portul Krimad, de pe coasta sudică. De fapt, acel loc va fi mult mai convenabil pentru galerele mele. Nu vor trebui să călătorească atât de mult pentru a ajunge la pozițiile hicsose din delta Nilului.

Toran mi-a arătat pământul din zare.

— Vezi acele clădiri albe de la poalele muntelui Ida? Sunt ale şantierelor navale din portul Krimad. Ar trebui să-ți trimiți imediat corăbiile acolo pentru a ancora în port. Căpitanul Hypatos îl va trimite pe unul dintre ofițerii săi pe post de pilot pentru căpitanii tăi.

— Excelent! Am aprobat eu. Doreşte Supremul Minos să rămân cu flotila mea în Krimad?

— Nu, nu, Taita! S-a grăbit el să mă asigure. Supremul Minos ştie foarte bine că eşti

reprezentantul faraonului Tamose, aşa că meriți cel mai deplin respect. O vilă aflată pe pantele muntelui Ida, deasupra oraşului Knossos a fost pregătită pentru folosința ta exclusivă. Totuşi... S-a oprit şi mi-a făcut conspirativ cu ochiul... Există membri ai anturajului tău care se află la bordul acestui vas şi pe care s-ar putea să vrei să-i cazezi mai degrabă în Krimad decât în Knossos.

— Ah! Am simulat eu ignoranța. Şi care ar fi acele persoane?

— Nu vreau să sugerez că ar exista un comportament nepotrivit, dar sunt persoane care par prea familiare cu viitoarele mirese ale Supremului Minos.

— Sigur nu te referi la micuța Loxias, camerista regală.

Toran şi-a coborât privirea. I-am amintit discret că amândoi aveam secrete de ascuns.

— Las la aprecierea judecății tale impecabile, s-a retras Toran cu grație din discuție.

Când am coborât pe puntea principală, căpitanul Hypatos mă aştepta zâmbind.

— Şaisprezece zile au fost, lord Taita.

— Trebuie să te felicit pentru stăpânirea măiastră a artei navigației, Hypatos, l-am lăudat eu. Te rog, semnalează-le căpitanilor galerelor mele să vină imediat la bordul acestei nave.

Hypatos a dat ordin să se coboare pânzele

navei-amiral şi să se transmită semnalul „Toți căpitanii”.

Comandanții galerelor mele şi-au lansat bărcile la apă, iar echipajele acestora au vâslit spre *Taurul sacru.* În ordinea importanței, cu Dilbar şi Akemi în frunte, au urcat la bord. Le-am arătat portul Krimad şi le-am explicat că acea avea să fie viitoarea lor bază de operațiuni.

Apoi, Zaras şi Hui au preluat comanda propriilor corăbii şi s-au pregătit să părăsească nava-amiral. Servitorii lor le făcuseră bagajele, iar acestea au fost coborâte în bărci pentru a fi duse pe galere.

Intenționat, îi anunțasem din scurt pe Zaras şi pe Hui despre transferul lor şi mă abținusem să le informez pe Tehuti şi pe Bekatha de plecarea lor iminentă. Cu orice preț, voiam să evit o manifestare publică a sentimentelor.

Cu toate astea, fetele mele nu sunt uşor de păcălit. Îşi dăduseră seama aproape imediat că se petrecea ceva ciudat. Şi-au părăsit cabinele şi au venit pe puntea de la pupa să investigheze. Erau într-o stare de spirit relaxată, care s-a schimbat imediat ce i-au văzut pe Zaras şi pe Hui pe puntea principală de sub ele, în fruntea oamenilor lor.

M-am uitat pe furiş cum cele două fete ale mele conştientizau cumplitul fapt că temutul moment sosise şi că despărțirea era iminentă.

Trăsăturile lui Tehuti au devenit reci şi palide ca

ale unui cadavru întins pe o lespede pentru a fi înmormântat.

Buza de jos a Bekathei a început să tremure, iar ochii să clipească des pentru a opri lacrimile.

Pe puntea principală, Zaras şi-a chemat ofițerii la ordine pentru a-i saluta pe cei de la pupa. Am văzut-o pe Bekatha căutând mâna surorii ei şi strângând-o cu atâta forță, încât încheieturile degetelor i s-au albit.

Buzele lui Tehuti s-au mişcat şoptindu-i:

— Fii curajoasă, Bekatha. Toată lumea ne priveşte.

Loxias, care se afla aproape în spatele celor două, a venit alături de Bekatha şi a luat-o de mâna cealaltă.

Zaras i s-a adresat formal căpitanului Hypatos:

— Căpitane, cer permisiunea să părăsim nava.

Hypatos i-a răspuns la fel de formal:

— Permisiune acordată, căpitane!

Zaras s-a răsucit spre balustrada navei şi şi-a condus oamenii pe scara de funie în ambarcațiunea care aştepta. Hui l-a urmat. Niciunul nu le-a observat pe fetele rămase în urma lor. Nu s-au uitat îndărăt.

În vreme ce îl privea pe Hui îndepărtându-se, Bekatha s-a clătinat uşor pe picioare şi a scos un geamăt încet. Apoi, încă ținându-se de mâini, cele trei fete s-au întors spre scara care cobora la cabinele lor. Bekatha s-a împiedicat puțin la prima treaptă, însă Tehuti a sprijinit-o discret ca

să nu cadă.

Toran stătea vizavi de mine, lângă balustrada de la babord. După ce fetele au dispărut sub punte, s-a uitai în direcția mea şi a dat imperceptibil din cap, în semn de aprobare.

Cu un simplu gest, deveniserăm complici. Ştiam că, pe viitor, ne vom putea încrede unul în altul.

După ce bărcile s-au desprins de *Taurul sacru* şi s-au îndreptat spre galere, Hypatos a dat ordin să se ridice pânzele şi a schimbat cursul, pornind înapoi pentru a ocoli capul estic al insulei.

M-am uitat peste balustrada de la pupa şi am urmărit cum galerele mele se îndreptau în şir spre portul Krimad. Încă eram întristat de nefericirea fetelor mele. Am încercat să-mi alung gândurile ducându-mă lângă Toran la babord şi punându-i o întrebare oarecare, la care deja ştiam răspunsul.

— Pe uscat, care este cea mai scurtă distanță între Knossos şi Krimad?

— Nu distanța în sine e cea care contează, mi-a explicat Toran. Abia dacă sunt patruzeci de leghe sau mai puțin. Problema este că drumul e abrupt şi înşelător în zona unde ocoleşte poalele muntelui Ida şi plin de hârtoape în rest. Cailor voştri le-ar trebui cam două zile pentru a face această călătorie. I-ați ucide dacă i-ați forța mai tare.

Ştiam că va fi nevoie să parcurg regulat acea rută pentru a menține contactul cu ofițerii de pe navele mele, dar şi cu fetele care aveau să stea în seraiul regal. Pe de altă parte, nu puteam accepta durata atât de mare estimată de Toran. Am decis că va trebui să instalez o serie de puncte de schimb pe insulă. Având cai odihniți care să aştepte la intervale de zece leghe pe traseu, puteam să-i forțez din plin. În felul acesta, era posibil să traversez insula în şapte ore sau chiar mai puțin. Aceasta avea să fie prima mea preocupare după ce le voi fi instalat pe fete în noua lor casă.

Am coborât pentru scurt timp, ca să le ademenesc pe fete să urce pe punte, în speranța că astfel le voi distrage de la durerea lor. Dar au refuzat să vină cu mine. Nefericirea lor era atât de profundă, încât abia puteau să deschidă gura pentru a răspunde la întrebările mele îngrijorate. Stăteau pe un prici, agățându-se una de alta pentru a avea o mică alinare. Loxias şedea cu picioarele încrucişate pe duşumea, lângă ele. Nu era pentru prima dată când loialitatea tinerei minoiene mă impresiona.

Fetele mele aveau nevoie de timp pentru a accepta cruzimea destinului şi lipsa de inimă a zeilor. Necazurile vieții sunt amplificate de sute de ori de tinerețe, dar sunt îndulcite în egală măsură de înaintarea în vârstă. Cu toții trebuie să învățăm să îndurăm.

Le-am lăsat şi m-am întors pe punte. Şi Toran coborâse, aşa că m-am urcat iarăşi pe greement.

Acestea erau apele lui Hypatos şi le cunoştea în amănunțime. Uneori trecea pe lângă recifuri şi pe lângă promontorii atât de aproape, încât părea că pot să păşesc de pe punte pe uscat fără să-mi ud picioarele.

Am privit fascinat pământul pe lângă care treceam. Nu mă aşteptasem să fie atât de muntos şi nici să aibă păduri atât de bogate. Îmi petrecusem o parte atât de mare a vieții în locuri deşertice, încât ceea ce vedeam acum mi se părea exotic şi frumos.

Era trecut de prânz când am ocolit cel mai estic cap al insulei şi am schimbat cursul pentru a ne îndrepta, paralel cu țărmul nordic, spre Knossos. Soarele bătea astfel încât apa avea o minunată nuanță de albastru.

Marea din fața noastră era punctată cu ambarcațiuni – de la mici bărci de pescuit ancorate la mari trireme comerciale cu şirurile de vâsle în mişcare şi norii de pânze însuflețite de vânt.

Trecând pe lângă golfurile şi porturile care muşcau din linia țărmului, am văzut că şi acestea erau pline cu nave ancorate de pe care se descărcau sau pe care se încărcau mărfuri. Acestea reprezentau forța generatoare a bogăției care transformase mica insulă într-un colos care

domina lumea civilizată.

Şi totuşi, ştiam din studiile mele că insula în sine era stâncoasă şi neprielnică vieții. Solul era sărac în minerale prețioase şi deloc bun pentru a fi cultivat. Deşi marile păduri au crescut din abundență, rădăcinile lor reprezentau un obstacol suplimentar pentru obținerea de recolte semnificative.

Minoianii rezolvaseră problema trimițându-şi corăbiile peste mări pentru a aduce materiile brute furnizate de alte pământuri. Plăteau o nimica toată pe ele şi le aduceau în Creta. Aici, aplicând cunoştințele de inginerie şi geniul lor pentru proiectare şi inovare, le transformau în produse dorite cu ardoare de restul lumii.

Prelucrau minereul pe care popoare mai primitive îl scurmau din pământ cu bețe ascuțite, iar apoi transformau metalul obținut în săbii şi pumnale, coifuri şi armuri pentru războinici, sape, furci şi pluguri pentru agricultori.

Perfecționaseră arderea nisipurilor bogate în bioxid de siliciu şi a altor minerale pentru a fabrica sticlă: o substanță extraordinară pe care ei o transformau în farfurii şi vase, şi ustensile care înfrumusețau mesele de banchet ale regilor; în ornamente şi giuvaiere în miriade de culori, spre încântarea soțiilor de oameni bogați; şi în mărgele pe care unele triburi le foloseau drept monede de schimb. Existau țări primitive în care

cu un şirag de asemenea mărgele de sticlă puteai cumpăra un cal de rasă sau o fecioară frumoasă.

Minoianii dădeau aceste produse pe cânepa şi bumbacul, pânzeturile şi lâna agricultorilor săraci de pe alte meleaguri. Ei le prelucrau şi le țeseau, transformându-le în veşminte, pasmanterii, corturi şi pânze pentru ambarcațiuni.

Pe acestea le vindeau apoi, repetând la nesfârşit ciclul până când nicio altă țară nu s-a mai putut compara în bogăție cu ei – nici măcar Egiptul nostru.

Exista însă un preț ascuns al acestei goane neîncetate şi hotărâte după bogății.

Din poziția mea avantajoasă de pe greementul *Taurului sacru,* am privit pământul şi am văzut fum ridicându-se din nenumărate forje şi cuptoare unde erau prelucrate minereurile, iar nisipurile erau transformate în sticlă.

Pe pantele muntelui de deasupra oraşelor şi atelierelor existau mari suprafețe pustii, pământ plin de cicatrice în urma pădurilor căzute sub lama toporului pentru a furniza lemnul necesar construirii corăbiilor comerciale minoiane sau pentru a fi ars în cuptoare.

Am văzut râurile cu ape murdărite şi otrăvite de coloranți şi lichide corozive folosite în ateliere, care curgeau direct în mare.

Ca oricărui om, îmi place greutatea şi strălucirea argintului şi aurului în mâinile mele.

Dar, văzând această pângărire a naturii pure, m-am întrebat care este prețul suprem pe care un om e dispus să-l plătească pentru a-şi satisface lăcomia insațiabilă.

Cugetările mi-au fost întrerupte de un strigăt venit de jos, iar când mi-am îndreptat privirea într-acolo, am văzut că ambasadorul Toran se întorsese pe punte şi îmi făcea semn să cobor. Când am ajuns la el, mi-a spus pe un ton de scuză:

— Nu pot să stau prea mult sus, mi-a explicat el. Mi se pare că legănarea corabiei este neplăcut exagerată de înălțimea catargului şi n-aş vrea să mă despart de excelentul mic dejun pentru care bucătarul meu şi-a dat atâta osteneală ca să-l pregătească. M-a luat de braț şi m-a condus spre prora. Priveliştea de aici e la fel de bună ca de pe catarg, şi vreau să-ți arăt locurile interesante după ce trecem de insula Dragonada şi putem vedea pe de-a-ntregul Knossosul şi muntele Cronos.

Ne-am instalat confortabil la umbra trincii în vreme ce corabia ocolea capul insulei şi o nouă panoramă a coastei nordice a Cretei se întindea în fața noastră.

La babord, aveam o privelişte minunată a muntelui Ida, care arăta complet altfel față de versantul sudic. Din acest unghi, muntele părea chiar mai înalt, mai abrupt şi mai sălbatic. La poalele lui, oraşul Knossos şi portul lui ni se

înfățişau privirii.

Portul era vast, însă apele lui abia dacă păreau suficiente pentru a adăposti flota minoiană de galere de război şi corăbii comerciale ancorate acolo. Unele dintre ele erau suficient de mari pentru ca *Taurul sacru,* pe puntea căruia ne odihneam, să pară un pitic.

Deasupra portului se ridicau clădirile oraşului. Mi-am dat seama imediat că era de multe ori mai mare decât Teba şi Babilonul combinate. Cu toate astea, comparativ cu Knossosul, cele două oraşe mai mici erau mai frumoase, mai vesele şi mai primitoare.

În ciuda fundalului alcătuit din muntele înalt şi maiestuos şi a grandorii arhitecturii sale, Knossosul era un loc sumbru şi în tonuri întunecate. Simțurile mele sunt atât de fin acordate la nuanțele subtile şi ascunse ale supranaturalului, încât am ştiut imediat că oraşul fusese construit pe unul dintre acele rare câmpuri de forță în care zeii şi-au concentrat toate energiile.

În această epocă iluminată, oamenii educați acceptă că pământul este o creatură vie, care respiră, o gigantică broască-țestoasă care înoată de-a pururi în oceanul întunecat al eternității. Plăcile care formează carapacea de pe spinarea sa se unesc de-a lungul acestor linii de forță. Când pământul se mişcă, aceste îmbinări îi permit să-şi flexioneze trupul şi membrele.

Acestea sunt centre ale unei forțe inimaginabile – uneori bune, alteori rele.

Aici, era rea. I-am simțit gustul rânced pe limbă şi duhoarea în nări.

M-am cutremurat încercând să-i accept enormitatea.

— Ți-e rece, Taita? M-a întrebat Toran grijuliu.

Deşi am clătinat din cap şi am zâmbit, n-am fost sigur că fața nu-mi va dezvălui adevăratele sentimente. Mi-am întors-o de la el şi am privit spre mare. Departe de a-mi calma presimțirile negre, acestea s-au amplificat când am dat cu ochii, pentru prima dată de aproape, de cele două vârfuri gemene ale muntelui Cronos. Tulburarea mea probabil că a fost evidentă pentru el, deoarece Toran a chicotit şi m-a bătut prieteneşte pe umăr.

— Înveseleşte-te, Taita! Majoritatea oamenilor au aceeaşi reacție ca tine când văd pentru prima dată citadela lui Cronos, părintele tuturor zeilor. Cunoşti istoria acestor locuri şi povestea despre cum s-au întâmplat toate aceste mistere?

— Ştiu prea puține sau chiar nimic.

De fapt, eram sigur că ştiam mai multe decât Toran însuşi, dar adesea e mai bine să te prefaci ignorant. În felul acesta, este mult mai probabil să afli secrete care altminteri ți-ar rămâne ascunse.

Toran s-a apucat cu mare plăcere să mă instruiască.

— Ca om de litere şi erudit, probabil eşti de acord că zeul Cronos este tatăl tuturor zeilor. Înainte de el a existat doar Geea, Pământul, şi Uranus, Cerul. Din unirea lor s-a născut Cronos.

— Măcar atât lucru ştiu, am recunoscut eu cu grijă. Nu voiam să fiu atras într-o dispută, deşi ştiam că existau alte explicații mai plauzibile ale creației. Dar, te rog, continuă, bunule Toran.

— După o vreme, Cronos s-a bătut cu tatăl său, Uranus, şi l-a înfrânt. Apoi, l-a castrat şi l-a făcut sclavul său. Cronos a condus în epoca de aur a zeilor. Cu toate astea, cunoştea profeția că unul dintre copiii lui se va ridica împotriva sa, aşa cum făcuse şi el cu tatăl său. Aşa că şi-a devorat propriii copii atunci când se năşteau, pentru a împiedica acest lucru.

— Date fiind condițiile, să-i mănânce a fost probabil o opțiune rezonabilă. Cunosc destui părinți muritori care îşi doresc să fi făcut acelaşi lucru, l-am ironizat eu, dar cu o expresie serioasă pe chip, astfel că Toran m-a luat în serios şi a dat din cap.

— Chiar aşa! Oricum, atunci când Rhea, care era nevasta lui Cronos, a născut al şaselea copil, l-a numit pe băiețel Zeus şi l-a ascuns de tatăl său într-o peşteră de pe muntele Ida. A arătat spre muntele aflat dincolo de golf. În acest fel, Zeus a supraviețuit până la maturitate. Apoi, după cum spunea profeția, s-a bătut cu Cronos. După ce l-a înfrânt, a despicat pântecul tatălui

său, şi toți frații şi surorile lui au fost eliberați de-acolo.

— După aceea, Zeus împreună cu frații şi surorile lui au zburat pe vârful muntelui Olimp, unde trăiesc până în ziua de azi, conducând de sus viețile oamenilor, am continuat eu povestirea într-un ritm accelerat. Uneori, Toran poate fi enervant de pedant. Zeus este acum părintele zeilor şi stăpânul furtunilor. Frații lui sunt Hestia, zeița căminului şi a vetrei, Demetra, zeița fertilității, a grâului, a holdelor, Hera, zeița căsătoriei, Hades, zeul infernului, şi Poseidon, zeul mărilor.

— Ai spus că nu cunoşti istoria lor. Toran părea puțin ofensat, dar apoi s-a grăbit să continue înainte ca eu să pot spune restul poveştii. Zeus n-a reuşit să-şi omoare tatăl, fiindcă era nemuritor, aşa că, înainte să plece spre Olimp, l-a întemnițat pe Cronos în adâncurile de foc ale acelui vulcan care acum îi poartă numele.

O vreme, amândoi am privit muntele în tăcere.

— Este cel mai vechi şi mai puternic vulcan din lume, a curmat Toran tăcerea. Toată puterea lui e controlată de Cronos. Cu această forță, ne protejează de invidia regilor străini şi de avariția țărilor mai puțin civilizate. De exemplu, odată, când euboenii[16] şi-au trimis flota să ne atace,

---

[16] Locuitorii insulei Euboea (Evia), a doua insulă ca mărime din Grecia, după Creta (n.tr.).

Cronos a aruncat asupra lor stânci aprinse, de pe înălțimile muntelui său, scufundându-le majoritatea corăbiilor şi gonindu-i pe supraviețuitori înapoi de unde veniseră.

Am privit muntele. Avea cu adevărat o înfățişare amenințătoare. Nu exista nici urmă de vegetație sau de viață animală pe abruptele metereze în formă de piramidă. Acestea cădeau aproape direct în mare, cu suprafețe negre sau de un roşu strălucitor reprezentând lavă vitroasă solidificată.

Din deschizăturile gemene aflate pe cele două creste, lava topită încă se scurgea, şerpuind strălucitoare şi tremurătoare din cauza căldurii, râuri de foc care explodau în nori de aburi atunci când se întâlneau cu marea care clipocea la baza muntelui.

— Când Cronos este ori foarte fericit, ori extrem de furios scoate fum şi foc, a explicat Toran. Intensitatea furiei sau bucuriei lui poate fi apreciată după volumul şi forța respirației sale de foc. După respirația blândă de acum, îți dai seama că doarme sau e binedispus. Când este cu adevărat stârnit, suflă roci topite şi nori de fum sulfuros, care ajung atât de sus în cer, încât se combină cu norii. Atunci, mugetele şi răcnetele sale pot fi auzite peste tot în Creta, iar cutremurările lui violente se simt şi pe pământurile îndepărtate de dincolo de mare.

— Ce l-ar putea înfuria atât de tare? L-am

întrebat eu pe Toran.

— El este cel mai măreț dintre toți zeii. Cronos n-are nevoie de un motiv pentru a fi furios şi, cu siguranță, nu ne dă nouă socoteală pentru toanele şi poftele sale. E furios pentru că-i furios – asta este.

Am dat cu înțelepciune din cap ascultându-l pe Toran preamărindu-i puterile şi justificând excesele acestui zeu al lui. Desigur, nu am fost de acord cu el. Am studiat istoria şi originea tuturor zeilor. Există sute. Precum muritorii şi semizeii, diferă foarte mult între ei ca putere şi temperament, ca virtuți şi ca nelegiuiri.

Ceea ce m-a surprins a fost că un om superior cum era Toran îl proslăvea şi i se supunea unui monstru furios, şi nu unui zeu nobil şi binevoitor ca Horus.

N-am încredere nici în Cronos, nici în Seth. Mai mult, n-am fost niciodată complet sigur de Zeus. Cum poți să ai încredere în cineva, fie el şi zeu, care îşi găseşte plăcerea în a juca feste proaste omenirii şi familiei sale imediate?

Nu, îi sunt cu totul dedicat lui Horus.

Aglomerația din şi de pe lângă portul Knossosului era atât de mare, încât căpitanul acestuia, văzând că ne apropiem, a trimis un mesager, interzicând intrarea imediată a *Taurului sacru* şi ordonându-ne să ancorăm în radă până când ni se găsea o dană în portul

propriu-zis.

Ambasadorul Toran s-a dus la țărm cu ambarcațiunea căpitanului portului pentru a vesti la palat sosirea noastră.

Cam la o oră după plecarea lui Toran, un mic vas s-a apropiat de noi. Avea arborat drapelul regal al Cretei. Pe o parte era taurul auriu, iar pe cealaltă se afla securea cu două tăişuri a călăului – semnificând dreptul de viață şi de moarte deținut de Supremul Minos.

Fusesem avertizat de Toran, înainte să se ducă pe țărm, că Tehuti şi Bekatha, ca viitoare mirese regale, trebuiau să stea în cabinele lor, departe de ochii bărbaților. Când apăreau în public, fețele lor trebuiau să fie bine acoperite cu văluri groase şi chiar mâinile şi picioarele trebuiau să fie complet acoperite până când aveau să fie cazate în siguranță, în seraiul regal.

Când le-am spus despre codul vestimentar minoian, fetele au fost revoltate. Erau obişnuite să umble goale puşcă atunci când aveau chef. A fost nevoie de tot tactul meu şi de toate abilitățile de negociator pentru a le convinge să se supună obiceiurilor minoiene şi să se comporte ca membre ale familiei regale din această țară.

Foarte preocupat de aceste îngrădiri, m-am pomenit singurul necretan de pe puntea de la pupa *Taurului sacru* care întâmpina delegația de la palat.

Lângă balustrada de la prora vasului care se

apropia, alături de ambasadorul Toran se aflau trei oficiali de la palat. Unul dintre ei a vorbit de îndată ce s-a aflat la o distanță suficientă pentru a fi auzit. În numele Supremului Minos, a cerut permisiunea să urce la bord – o solicitare la care căpitanul Hypatos a răspuns cu însuflețire.

Aceşti trei vizitatori erau îmbrăcați în lungi robe negre, ale căror poale măturau puntea în vreme ce se apropiau de mine cu un mers ferm şi plin de demnitate. Cu toții purtau pălării înalte, fără boruri şi împodobite cu panglici negre. Bărbile lor erau vopsite negre ca pana corbului şi cu cârlionți mici, făcuți cu cleşti fierbinți. Fețele le erau pudrate cu cretă albă, dar ochii le erau machiați cu kohl. Contrastul era şocant. Expresiile lor erau lugubre.

Ambasadorul Toran îi urma îndeaproape şi mi i-a prezentat când s-au oprit în fața mea. M-am înclinat în fața fiecăruia când Toran i-a rostit numeroasele nume şi complicatele titluri.

— Lord Taita! Emisarul-şef s-a înclinat la rându-i în fața mea. Supremul Minos mi-a ordonat să-ți urez bun venit în regatul Cretei...

A continuat asigurându-mă că sosirea noastră a fost aşteptată cu nerăbdare. Cu toate astea, la palat existaseră incertitudini legate de momentul exact al fericitului eveniment. Acum, solicitau alte douăzeci şi patru de ore pentru a pregăti o primire potrivită pentru prințesele egiptene promise în căsătorie Supremului Minos.

— O corabie oficială va sosi mâine la amiază, pentru a te conduce pe tine şi pe miresele regale la palatul unde Supremul Minos le va aştepta ca să le ureze bun venit în familia sa.

— Supremul Minos este extrem de binevoitor! Am răspuns eu la ceea ce era în esență o poruncă regală diplomatic formulată, şi nu o invitație.

— Majestatea Sa mi-a cerut să le asigur pe prințese de bucuria pe care i-o face sosirea lor. Şi mi-a mai cerut să le prezint aceste dovezi ale favorurilor regale.

A arătat spre cuferele grele din argint cărate de ajutoarele îmbrăcate în negru care îl însoțeau. Acestea au pus darurile pe punte şi s-au îndepărtat de-a-ndărătelea, făcându-mi plecăciuni adânci.

Întâlnirea s-a terminat. Delegația s-a întors pe vasul care o adusese. Aflam că minoianii erau un popor serios, care pierdea foarte puțin timp cu ceremonii sau formalități politicoase.

Speram că darurile pe care le trimisese Supremul Minos ar putea lumina puțin mohoreala în care se cufundaseră prințesele mele. Într-adevăr, s-au dovedit a fi demne de cel mai bogat monarh al lumii. Aurul şi argintul străluceau, iar pietrele prețioase au luminat cabina cu razele lor multicolore.

Tehuti şi Bekatha le-au examinat indiferente, apoi le-au dat deoparte şi au revenit la melancolia lor.

Până acum mă asigurasem cu strictețe ca fetele mele să nu se bucure vreodată de consolarea oferită de struguri, dar mi-am dat seama că la vremuri disperate se cer măsuri disperate. Am coborât în cala vasului şi am luat una dintre amforele ambasadorului Toran. Am umplut pe jumătate trei carafe mari din cupru cu vin dulce şi roşu de Ciclade. Apoi, le-am umplut cu apă şi l-am trimis pe musul corabiei să se ducă în cabina unde sufereau fetele mele.

— Vrei să bem otrava asta? A dorit să ştie Tehuti. Dar ne-ai spus că o să ne facă să chelim.

— Asta doar dacă bei când eşti foarte tânăr. Dar voi sunteți mari acum, am explicat eu. Uitați-vă la mine. Sunt eu chel?

Şovăind, au recunoscut că nu.

— Ne-ai mai zis şi că o să ne cadă dinții, mi-a amintit Bekatha.

În replică, i-am rânjit cu toată dantura mea perfectă. S-au gândit o vreme la asta.

— O să vă facă să vă simțiți mai vesele şi mai fericite, le-am momit eu.

— Nu vreau să mă simt veselă şi fericită, a rostit Bekatha cu fermitate. Vreau doar să mor.

— Cel puțin, vei muri fericită, am argumentat eu.

— Poate că ar trebui s-o punem pe Loxias să-l încerce întâi.

Tehuti s-a uitat gânditoare la tânăra minoiană. Bekatha a împins una dintre carafe spre ea, pe

masă. Loxias a suspinat resemnată. Se obişnuise de mult să i se dea sarcinile cele mai neplăcute şi potențial primejdioase. A ridicat vasul la buze şi a luat o înghițitură mică, apoi şi-a îndreptat trupul, ținând vinul în gură.

— Înghite-l! I-a poruncit Tehuti.

Ea i-a dat ascultare, iar ele au privit-o cu atenție, aşteptând să vadă dacă avea să-şi piardă părul sau dinții. Loxias a zâmbit.

— Are gust bun.

Şi-a aplecat din nou capul spre carafa.

— Destul! Nu trebuie să-l bei pe tot, a protestat Tehuti şi i-a luat carafa din mâini.

Şi-au trecut-o una alteia, discutând cu însuflețire despre gustul vinului. Bekatha era de părere că are gust de prune, dar Tehuti spunea că are categoric gust de rodie coaptă. Loxias n-a avut nicio opinie, dar s-a asigurat că nu era sărită la rând. Ea a fost prima care a râs. Celelalte două au privit-o surprinse. Apoi, Bekatha a chicotit.

Într-o oră, toate trei îşi lepădaseră hainele şi se împodobiseră cu bijuteriile strălucitoare trimise de Supremul Minos. Eu cântam la liră una dintre melodiile lor de dans favorite, iar ele țopăiau prin cabină, râzând în hohote. Era deja trecut de miezul nopții când Bekatha s-a prăbuşit în cele din urmă pe patul ei, dar nici celelalte n-au întârziat prea mult până s-o urmeze. Le-am acoperit cu cearşafuri, le-am sărutat de noapte

bună şi am stins lampa. Am urcat scara spre puntea principală, pentru a savura aerul nopții, simțindu-mă destul de mulțumit de mine.

Prințesele mele erau îmbrăcate în stil minoian şi aşteptau pe puntea principală când corabia regală a ieşit din port, la prânz în ziua următoare, şi s-a îndreptat spre *Taurul sacru*. Până nu s-au mişcat, nimic nu sugera că, sub straturile de haine şi de voaluri negre care le acopereau, s-ar fi aflat o făptură vie. Ambasadorul Toran le trimisese cu o barcă aceste costume şi accesorii, mai devreme în acea dimineață. Avusesem nevoie de toată viclenia şi de toată ingeniozitatea mea pentru a le convinge pe fete să îmbrace această costumație bizară. Loxias fusese cruțată de această insultă. Cu toate că şi rochia ei era lungă şi neagră, iar pălăria, înaltă, conică şi împodobită cu panglici negre, măcar fața şi mâinile îi erau descoperite. Însă ea era doar o servitoare şi sunt sigur că nici dacă ar fi avut pieptul dezgolit n-ar fi băgat cineva de seamă.

Le-am condus pe corabie în ritmurile solemne ale tobelor la care băteau patru preoți de la templul lui Cronos, care se aflau la pupa. Apoi, corabia a pornit spre port, iar eu am avut ocazia să studiez mai îndeaproape edificiile înalte care îl înconjurau, înghesuindu-se până în apropierea apei.

Erau construite în întregime din blocuri de piatră de un cenuşiu-închis, despre care am aflat mai târziu că proveneau de la o carieră din munți. Foarte puține elemente diferențiau o clădire de vecinele sale. Acoperişurile erau plate. Ferestrele erau nişte fante înguste acoperite cu sticlă cenuşie opacă.

Cea mai mare clădire se afla chiar în dreptul intrării în port. Nu era nevoie de statuia taurului de aur al Cretei de pe acoperişul ei pentru a indica faptul că aceasta era unul dintre cele patru palate mari ale Supremului Minos.

Cu o precizie obținută în urma practicii îndelungate, vâslaşii au adus corabia la cheiul din fața palatului unde un grup de demnitari aştepta să întâmpine micul meu alai. Toți purtau uniforme identice, negre şi lungi, şi pălării conice înalte. Fețele tuturor era albe de cretă şi ochii le erau subliniați cu kohl. Câțiva purtau lanțuri de aur şi argint şi alte decorațiuni pe hainele lor, denotându-le rangul şi statutul superioare.

Chiar şi eu eram îmbrăcat într-o robă lungă şi neagră, pe care mi-o trimisese ambasadorul Toran. Dar îmi purtam magnificul coif din aur cu creasta lui cu pene, iar fața nu îmi era dată cu cretă sau cu kohl.

Singurele persoane care nu erau înveşmântate în negru erau cei patru războinici supli şi cu pielea foarte întunecată, care purtau strălucitoare tunici verzi cu curele din piele în

partea superioară a trupului şi coifuri din piele pe cap, care s-au grăbit să le întâmpine pe prințese când au păşit pe țărm. Erau înarmați cu săbii scurte şi pumnale. Doi dintre ei aveau bice, care speram că erau ceremoniale, nu funcționale. Şi-au ocupat pozițiile de o parte şi de alta a fetelor mele.

Era ceva ciudat de feminin la aceşti paznici de corp îmbrăcați în verde. Chipurile lor erau lipsite de bărbi şi fine. Trăsăturile le erau delicate şi dăltuite cu eleganță, la fel ca şi mâinile. Le lipseau doar protuberanțele pieptului feminin, al lor fiind la fel de plat ca al unui băiat. Am decis că erau un soi de hermafrodiți – o altă ciudățenie ca atât de multe altele pe acest meleag straniu. Mi i-am scos din minte şi le-am urmat pe fete pe uşă, în cavernosul vestibul al palatului.

Acesta era ticsit cu oameni înveşmântați în negru şi având fețele date cu cretă. Totuşi, n-am văzut nici măcar o femeie în întreaga mulțime. Noi, egiptenii, suntem mândri de femeile noastre şi ne aşteptăm să joace un rol major şi foarte vizibil în viața națiunii noastre. Am considerat acest izolaționism sexist extrem de nefiresc şi respingător.

Prin mijlocul duşumelei din marmură fusese lăsat un culoar liber, doar atât cât să aibă loc fetele mele şi escortele lor în uniformă. Acesta ducea către o altă pereche de uşi, aflată în capătul celălalt al încăperii. Micul nostru alai a

pornit pe acest culoar, dar, după nici douăzeci de paşi, cineva a ieşit din mulțime şi a venit alături de mine. Pentru o clipă, n-am realizat că era ambasadorul Toran, deoarece şi el era îmbrăcat complet în negru, iar fața îi era de un alb cadaveric, cu orbitele negre, însă purta un lanț de aur pe care l-am recunoscut şi, cu toate că mi-a vorbit pe un ton sepulcral, vocea îi era inconfundabilă.

— Totul se desfăşoară aşa cum a fost plănuit. Supremul Minos şi întregul consiliu ne aşteaptă în sala tronului, care se află dincolo de uşile din față. Le-a arătat cu o ridicare a bărbiei. Chiar şi regina mamă e cu el. Asta-i o onoare rară. Nu se aşteaptă de la tine să participi la evenimentele de azi, dar de mâine vei lucra cu marele amiral şi Consiliul său de război pentru a plănui campania împotriva hicsoşilor.

— Sunt uşurat şi încântat să te aud spunând asta. Cu toate că am vorbit cu o voce la fel de coborâtă ca a lui, era adevărul. Îmi trebuiseră ani de planificare intensă şi de acțiuni şi mai intense pentru a ajunge în acest punct. Ne aflam în pragul succesului. Totuşi, când va avea loc ceremonia de căsătorie? Am întrebat eu.

Toran mi-a aruncat o privire surprinsă, dar, înainte de a apuca să-mi răspundă, uşile din lemn de cedru decorate cu câte un taur de aur s-au deschis fără zgomot în fața noastră. La bătaia solemnă a unei tobe, am intrat în sala

tronului şi ne-am oprit în vreme ce uşile se închideau silenţios în urma noastră.

Încăperea era slab luminată. Nu existau lămpi. Cele câteva ferestre înguste erau acoperite cu draperii de lână în culori închise. Cu toate astea, ochii mi s-au obişnuit repede, aşa că detaliile siluetelor şi chipurilor au apărut din penumbră.

În centrul sălii se afla un tron instalat pe un podium. Un grup compact de oameni era strâns în jurul bazei tronului. În stânga sa erau adunaţi preoţii lui Cronos. Purtau pelerine lungi, cu glugi care le ascundeau trăsăturile. Aceste veşminte aveau o culoare roşiatică intensă, despre care am aflat de la Toran, mai târziu, că se numea roşu sânge de taur.

Vizavi de tron se afla un alt grup de curteni şi nobili. Unii dintre ei purtau tradiţionalele robe negre şi lungi şi pălăriile înalte.

În faţa lor stăteau militarii de rang înalt şi comandanţii navali. Uniformele lor erau pe atât de ţipătoare şi colorate, pe cât de mohorâte erau hainele nobililor.

Tronul în sine era masiv. Era sculptat din abanos şi avea incrustaţii de sidef. Cu toate că era suficient de mare ca pe el să aibă loc cinci bărbaţi mari îmbrăcaţi în armuri, doar două persoane şedeau pe el. Una dintre ele era singura femeie din sala tronului, cu excepţia prinţeselor mele şi a lui Loxias.

M-am uitat la ea nevenindu-mi să cred. Era cea

mai bătrână femeie pe care o văzusem vreodată. Părea la fel de bătrână ca timpul însuşi. Trupul şi membrele descărnate erau acoperite cu o dantelă de un negru prăfuit, însă nu purta mănuşi. Degetele îi erau grotesc răsucite de artrită şi de vârstă. Dosul palmelor scheletice îi era plin de o rețea de vinişoare albastre torsadate.

Fața îi era galbenă şi ridată ca un măr desprins de vânt din copac şi care a zăcut la poalele sale câteva luni în soare. Nici nu mai părea omenească. Şuvițele de păr rare şi năclăite erau vopsite în roşu aprins şi lipite de craniu sau cârlionțate în jurul urechilor. Ochii îi erau cufundați în orbitele adânci. Un ochi îi era negru şi strălucitor ca obsidianul lustruit. Celălalt îi era opac şi din el picurau lacrimi pe obrazul ofilit, prelingându-se pe dantela neagră ce îi acoperea partea de sus a corpului.

În tăcerea din sală a tuşit şi a expectorat nişte mucus verde şi galben. Când a deschis gura pentru a-l scuipa pe duşumeaua din marmură, am văzut că dinții îi erau negri şi zdrențuiți precum cioturile rămase în pădure după un incendiu.

— Pasiphae, regina mamă, a şoptit Toran atât de încet, încât numai eu l-am auzit.

Alături de ea şedea o siluetă umanoidă gigantică, înveşmântată într-o robă cu filigran de aur şi cu un pieptar din aur cu desene în relief.

Totuşi, creatura părea prea mare pentru a fi om. M-am întrebat dacă era oare vreo bestie supranaturală sau aparținea panteonului minoian de nemuritori?

Mâinile lui erau acoperite de mănuşi făcute din piele neagră îmblănită, despre care am presupus că era de bivol sălbatic. Picioarele erau vârâte în cizme înalte, din acelaşi material.

Cel mai surprinzător era însă capul creaturii. Era complet acoperit de o mască din metale prețioase, făcută în formă de taur sălbatic cu nări fremătând şi o coamă zburlită. Coarnele masive montate în mască erau autentice, desprinse de pe craniul unui animal autentic. Erau lungi, curbate spre față şi cu un aspect letal. Văzusem specimene aproape identice printre trofeele regelui Nimrod, în Babilon.

Găurile pentru ochi păreau să fie negre şi goale, până când m-am dat puțin într-o parte. Capul mascat s-a întors să-mi urmărească mişcarea şi, făcând asta, unghiul luminii venite dinspre ferestrele înalte s-a modificat. Am reuşit să desluşesc licărul unor ochi vii adânc în găvane. Erau ochi de om, de fiară sau divini? Nu aveam de unde să ştiu.

Toboşarul ascuns a bătut de două ori, apoi s-a lăsat tăcerea. Nimic şi nimeni n-a mişcat în liniştea bruscă. Atunci, silueta mascată s-a ridicat de pe tron şi şi-a întins brațele. A scos un muget ca de taur sălbatic când simte în nări

mirosul estrului. Sunetul a creat un ecou de o asemenea intensitate în masca acelei creaturi, încât mi-am dat seama că învățații minoiani trebuie să fi folosit nişte mijloace pentru a-l amplifica la acest volum extraordinar.

La unison, întreaga congregație, inclusiv preoții, au scos un geamăt de veneraţie atât de profund şi de intens, încât a sunat a teroare, după care s-au prosternat în fața lui. Gărzile îmbrăcate în verde, aflate de o parte şi de alta a fetelor mele, le-au silit să-şi lipească fețele de duşumeaua din marmură.

Ambasadorul Toran m-a apucat de încheietură şi m-a tras în jos odată cu el.

— Stai nemişcat! Mi-a şuierat el. Pentru nimic în lume să nu-ți ridici capul!

I-am dat ascultare. Habar n-aveam ce se petrece, dar ştiam că nu era momentul să-l contrazic sau să obiectez. Am stat nemişcat, gemând când restul mulțimii gemea, lovindu-mi fruntea de duşumea doar când toți ceilalți o făceau.

Tirada dinspre tron a continuat neabătută, dar crescând în volum până când capul a început să-mi vâjâie.

Deşi studiasem cu asiduitate minoiana, n-am înțeles nici măcar un cuvânt din spusele Supremului Minos. Fie ținea discursul într-un limbaj cabalistic, fie amplificarea îi distorsionase cuvintele dincolo de capacitatea mea de a le

înțelege.

Am o brățară pe care o port la încheietura dreaptă în astfel de ocazii. Pe un lanț uşor este suspendat un mic disc de aur pe care l-am lustruit până la perfecțiunea unei oglinzi. Privind reflexia sa, văd orice sau pe oricine e în fața sau în spatele meu, fără a-mi înălța capul. În felul acesta, am aflat multe lucruri interesante şi nu doar o dată am evitat astfel moartea.

Brusc, în mica mea oglindă, am zărit o draperie circulară neagră coborând tăcută din umbrele tavanului. Avea exact dimensiunea podiumului pe care se afla tronul. I-a învăluit complet atât pe Supremul Minos, cât şi pe mama sa, Pasiphae.

Apoi, a fost ridicată la fel de repede precum fusese coborâtă – şi atât tronul, cât şi podiumul erau acum pustii. Supremul Minos şi mama lui dispăruseră. Era cea mai inteligentă scenografie la care fusesem martor vreodată.

Toboşarul ascuns a început din nou să bată. La acest semnal, ne-am ridicat cu toții în genunchi şi ne-am înălțat capetele. S-a auzit un murmur de venerație şi mici țipete de surpriză când am realizat că Supremul Minos şi mama lui dispăruseră. M-am alăturat celorlalți fără să am nevoie de îndemnul lui Toran. După ce mi-am exprimat din plin stupefacția față de puterile miraculoase ale regelui Cretei, m-am ridicat în picioare alături de Toran şi l-am întrebat:

— Presupun că Supremul Minos a stabilit o dată

pentru ceremonia de căsătorie, nu-i aşa?

— Te rog să mă ierți, lord Taita. Ar fi trebuit să-ți explic mai amănunțit. Am presupus că înțelegi ce se petrece. Părea sincer stânjenit. Tocmai am luat parte la ceremonia de căsătorie.

Nu-mi amintesc când am rămas mut ultima dată, fără să găsesc ceva inteligent sau spiritual de spus, dar, în cele din urmă, cu toate că vocea îmi era spartă, am izbutit să vorbesc:

— Nu înțeleg, Toran. Te-am întrebat de nunta prințeselor mele egiptene.

— Asta a fost nunta. Nu mai sunt prințese. Acum sunt regine minoiane. Noi doi am reuşit ce ne-am propus.

M-a luat de braț parcă pentru a mă susține. Încă privindu-l fix, i-am îndepărtat mâna.

— Ce se petrece cu fetele mele acum? Am insistat eu.

— Femeile-bărbat le vor conduce în seraiul regal.

A arătat cu capul spre paznicii de corp în uniforme verzi.

— Încă nu sunt pregătit să le însoțesc, am protestat eu. Întâi, trebuie să-mi iau lucrurile de pe *Taurul sacru.*

— Bărbații nu au voie în Palatul soțiilor regale. Îmi pare foarte rău, domnule.

— Toran, ştii foarte bine că nu sunt cu adevărat bărbat. N-am fost niciodată despărțit cu forța de fetele mele.

— Conform legii minoiane, eşti bărbat, a insistat el.

— Atunci, cum e cu creaturile alea? Am vrut eu să ştiu, arătând spre gărzile în uniforme verzi, care le ridicau pe fetele mele în picioare. Nu sunt ele bărbați – chiar mai mult decât mine, Toran?

— Nu, Taita. Acestea sunt femei din tribul Mbelala, aflat în vestul Africii.

— Dar nu au sâni! Am protestat eu.

— Sânii le-au fost extirpați la pubertate, pentru a putea să mânuiască mai bine sabia, dar jos sunt pe deplin femei. O să-ți dovedesc asta.

S-a răsucit spre căpitanul gărzilor şi i-a vorbit cu asprime. Ascultătoare, şi-a ridicat tunica şi şi-a etalat vaginul perfect.

— Poți să-l atingi dacă vrei, stăpâne. Însă doar dacă eşti dispus să-ți sacrifici brațul pentru acest privilegiu.

Cu mâna pe mânerul sabiei, femeia-bărbat a zâmbit provocându-mă să încerc. Am clătinat din cap şi m-am întors spre Toran.

— Când voi putea să-mi văd fetele din nou? Am întrebat eu şi mi-am auzit tonul rugător al vocii.

— Îmi pare cumplit de rău că eu sunt cel care trebuie să-ți răspundă la această întrebare, deoarece răspunsul este niciodată, a rostit Toran cu fermitate. Niciun alt bărbat cu excepția Supremului Minos nu le va mai vedea vreodată chipurile… până în ziua morții lor.

Privind retrospectiv, cu înțelepciunea înțelegerii

ulterioare, mi-am dat seama că ultima parte a declarației lui era o avertizare camuflată, însă am fost atât de năucit de iminenta pierdere, încât n-am realizat pe loc.

Cele patru gărzi le-au luat pe prințesele mele acoperite cu voaluri şi s-au îndepărtat. Loxias le-a urmat, dar s-a uitat îndărăt la mine şi a şoptit prea încet ca s-o aud, dar i-am citit pe buze:

— O să le apăr cu prețul vieții mele!

Nu m-am mai putut abține şi am pornit pe urmele lor, pentru a le împiedica să plece, însă Toran m-a apucat de braț şi m-a ținut pe loc.

— Nu eşti înarmat, Taita. Aceste femei-bărbați sunt ucigaşe antrenate. Nu cunosc mila.

Am rămas locului şi le-am privit îndepărtându-se. Puteam vedea că Bekatha plângea – pe sub văluri, tot trupul i se cutremura. Spre deosebire de ea, Tehuti a păşit în necunoscut ca o eroină.

În peretele din spatele tronului de abanos, o uşă s-a deschis fără zgomot. Deznădăjduit, le-a urmărit dispărând prin ea.

A fost ca şi cum viața mea se sfârşise. Cele două fete care, vreme de mulți ani, fuseseră principalul motiv pentru care trăiam plecaseră pentru totdeauna.

Ambasadorul Toran ştia cât de profund le iubeam şi cât de amarnic fusesem rănit de

pierderea lor. A dovedii acum că îmi devenise prieten adevărat. Şi-a asumat sarcina de a mă îndruma prin complexitatea ciudată a societății cretane. Avea o trăsură care ne aştepta în curtea din spatele palatului. Cu ea ne-am dus pe un drum şerpuit către marea vilă aflată pe munte, deasupra oraşului Knossos. Aceasta avea să fie ambasada egipteană, iar eu, ambasadorul.

În vreme ce urcam, Toran a făcut o conversație uşoară, pentru a-mi distrage atenția de la durerea mea, prezentându-mi punctele de interes ale oraşului care se întindea sub noi. Acestea includeau birourile navale şi complexul clădirilor guvernamentale cu ajutorul cărora Supremul Minos conducea vastul său imperiu.

— În fruntea guvernului se află Consiliul de stat, care este format din zece demnitari numiți de Supremul Minos. Sarcinile şi responsabilitățile lor acoperă toate fațetele existenței noastre ca națiune – de la venerarea zeului Cronos, care este obligatorie pentru toți cetățenii, la plata taxelor, care nu e opțională. Toran a chicotit amuzat de mica lui glumă. Alte formațiuni majore sunt Amiralitatea, Departamentul comerțului şi Armata.

Cu un efort, am reuşit să dau deoparte durerea pierderii şi să mă concentrez asupra acestor informații vitale. Am izbutit chiar să iau parte la conversație:

— Desigur, lumea întreagă ştie despre flota

minoiană, care le întrece pe ale tuturor celorlalte țări, dar nu ştiam că aveți o armată semnificativă.

— Armata noastră are aproape cincizeci de mii de oameni bine pregătiți, mi-a spus Toran cu mândrie.

— Pe Horus, asta trebuie să însemne cea mai mare parte din populație! Am exclamat eu surprins.

— Toți ofițerii de rang înalt sunt cretani, dar grosul e format din mercenari. Cea mai mare parte a populației noastre e reprezentată de meseriaşi talentați, nu de soldați.

— Acum înțeleg. Eram fascinat de această informație. Şi sunt sigur că superba voastră flotă va putea să-i transporte foarte repede pe aceşti războinici oriunde este cea mai mare nevoie de ei.

Toran mi-a înşirat numele şi responsabilitățile tuturor militarilor de rang înalt. Apoi mi-a vorbit despre calitățile şi slăbiciunile fiecăruia:

— Unii dintre ei sunt războinici pricepuți şi care văd lucrurile în perspectivă, dar mulți alții nu văd mai departe de propriile buzunare, pântece sau vintre.

Totuşi, când am încercat să-l întreb pe Toran despre Supremul Minos şi despre caracterul ființei aflate în spatele măştii de aur, acesta a devenit sperios ca un mânz nedomesticit şi a evitat subiectul cu o avertizare sumară:

— Să discuți despre persoana Supremului Minos este o crimă de lezmajestate pasibilă cu moartea. E suficient să ştii că el întrupează spiritul națiunii noastre. De data asta, voi lua în considerare faptul că ai pus întrebarea din ignoranță, dar, Taita, te previn să iei în serios acest avertisment.

Ne-am cufundat amândoi într-o tăcere stranie, în vreme ce ocoleam un pinten stâncos al muntelui, după care am ajuns brusc în fața reşedinței care îmi fusese pusă la dispoziție. Era o clădire mare, dar, ca toate celelalte pe care le văzusem până acum, era sumbră şi urâtă. Nu existau grădini care să înfrumusețeze impersonala piatră cenuşie. În schimb, era înconjurată de viță-de-vie crescută pe spaliere.

Servitorii casei erau aliniați în fața uşilor principale, pentru a-mi ura bun venit, cu toate că primirea lor a fost la fel de mohorâtă ca zidurile din spatele lor.

— Desigur, sunt sclavi, mi-a explicat Toran din proprie inițiativă. Tuturor li s-au scos limbile şi coardele vocale, astfel că nu vei fi deranjat de flecăreala lor.

„Şi nici nu voi afla de la ei ceva interesant sau important”, am gândit eu, însă nu am dat glas cuvintelor.

— El este Bessus, majordomul tău. A arătat spre un flăcău vânjos, cu zâmbet plăcut. Înțelege egipteana, dar, din motive evidente, n-o vorbeşte.

Poți să-i ceri orice vrei.

Toran a continuat repede, conducându-mă apoi într-un tur al noii mele locuințe. Camerele erau confortabile, dar austere. Lucrurile mele personale şi hainele de schimb fuseseră trimise din port, înainte de sosirea noastră. Fuseseră despachetate, spălate şi aranjate cu grijă în dulapuri. Lângă dormitor se afla o bibliotecă cu peste o sută de pergamente mari aranjate pe rafturi.

— Aceasta este istoria Imperiului Minoian, mare parte din ea fiind scrisă de mine. Sper că, poate, o vei găsi instructivă, mi-a explicat Toran, apoi mi-a arătat masa de scris joasă din centrul încăperii. Ai cerneluri, pensule şi papirusuri de cea mai bună calitate. Voi putea aranja ca misivele tale să fie livrate la orice destinație din lume.

— Eşti foarte amabil, bunule Toran.

I-am mulțumit cu o expresie neutră pe chip, dar am zâmbit în sinea mea şi i-am evaluat oferta în gând: „Foarte probabil, după ce îți faci copii”. Înțelegeam că exista o limită a prieteniei şi amabilității.

— În pivnițe se află cincizeci de amfore pline cu vin bun, a continuat el. Vor fi umplute de îndată ce se golesc. Peşte proaspăt şi carne vor fi trimise din port în fiecare dimineață. Cei doi bucătari sunt excelenți – ştiu din experiență personală. Eu i-am ales pentru tine.

Am ieşit şi ne-am dus la grajduri, unde grăjdarul-şef s-a prosternat în fața mea. Am văzut urmele proaspete de bici care îi brăzdau spinarea.

— Ridică-te, băiete! Mi-am ascuns adevăratele sentimente în spatele unui ton politicos. Cândva, fusesem şi eu sclav şi îmi aminteam suficient de bine sărutarea biciului. Cum te numeşti? L-am întrebat eu, iar el, făcând eforturi, a bolborosit răspunsul.

Era un flăcău vesel, care în mod clar nu era cretan.

— Uaaga? Am repetat eu sunetul, iar el a râs. Foarte bine, Uaaga, arată-mi caii tăi.

A dat fuga la grajduri înaintea mea, scoțând sunete neinteligibile, dar entuziaste din laringele lui gol.

În micul țarc din spatele grajdurilor se aflau opt cai frumoşi. Uaaga i-a fluierat, iar aceştia au venit imediat la el, nechezând uşor de plăcere. A dat fiecăruia câte un mic pesmet din punga de piele pe care o avea la şold. Dacă animalele aveau încredere în el, atunci m-am hotărât să am şi eu, cel puțin până mi-ar fi dovedit că mă înşel. De obicei, caii au o judecată bună.

— În curând, va trebui să mă duc călare la Krimad, pe țărmul sudic. O să am nevoie de o călăuză care să-mi arate drumul. Tu îl cunoşti?

Uaaga a dat din cap cu convingere.

— Să te pregăteşti, l-am anunțat eu. O să te

anunț din scurt şi vom goni din răsputeri.
El a rânjit. Se părea că deja ne înțelegeam.

În dimineața următoare, m-am sculat înainte de răsăritul soarelui şi am mâncat grăbit înainte de a coborî călare muntele, îndreptându-mă spre Amiralitate. Mi-am petrecut toată ziua cu discuții în contradictoriu şi negocieri cu viceamiralul Herakal şi cu oamenii lui, în final cu prea puțin folos. Mi-au oferit opt bireme decrepite, care clar petrecuseră mulți ani ca nave comerciale, iar acum ajunseseră la final de viață. Cu acestea, ei se aşteptau să înfrâng hoardele hicsose. Începeam să aflu că minoianii erau în general un popor ursuz şi dificil, şi extrem de ostil cu străinii. Singurul pe care îl cunoscusem până acum, ambasadorul Toran, era o excepție de la regulă. Era atât de afabil şi îndatoritor, încât putea să se fi născut egiptean.
În seara aceea, m-am întors călare la noua mea casă, epuizat spiritual şi descurajat. Abia dacă am gustat cina cu miel la grătar pe care mi-o pregătise bucătarul. Totuşi, o carafa cu deliciosul vin pe care Toran îl trimisese în pivnițele mele mi-a dat puterea de a persevera, aşa că, în zorii zilei următoare, am coborât din nou muntele pentru a mă duce din nou la Amiralitate.
A fost nevoie de toate abilitățile mele de negociator şi de puțin ajutor din partea lui

Toran, dar, după zece zile, reuşisem în cele din urmă să încropesc o flotilă de şase trireme aproape noi. Viceamiralul acceptase ezitând să-mi dea ofițeri cretani cu experiență care să navigheze cu ele şi mercenari duri, aduşi din triburile sălbatice din nordul Italiei, care să alcătuiască echipajele. Aceşti oameni îşi spuneau latini sau etrusci. Toran m-a asigurat că erau marinari excelenți şi războinici de temut. Cu câte o sută de asemenea sălbatici la bordul fiecărei trireme, eram sigur că putem înfrânge orice navă din flota hicsosă.

Le-am poruncit noilor mei căpitani să ocolească insula şi să se ducă în portul Krimad, unde Zaras şi Hui ancoraseră biremele mele sumeriene pregătite de drum. De-acum încolo, aceasta avea să fie principala noastră bază de operațiuni, de unde puteam lovi inamicul care se afla la doar şase sute de leghe spre sud – adică cinci zile de navigație pe mare dacă vântul era bun.

În dimineața de după ce noile mele trireme au plecat din Knossos, eu şi Uaaga am pornit călare prin întunericul de dinaintea zorilor spre Krimad, pentru a ajunge înaintea lor. Urmându-mi instrucțiunile, Uaaga înşeuase doi cai, iar pe alți patru i-am luat de căpestre. Astfel, puteam să schimbăm caii de îndată ce aceia de sub noi dădeau primele semne de oboseală.

Fusesem avertizat de către Toran că existau ocazional bande de tâlhari şi de proscrişi în pădurile care acopereau munții de pe insulă. Aflând asta, am luat cu mine o sabie scurtă în teaca prinsă la curea, iar lungul arc recurbai atârna pe umărul drept.

Ca sclav, lui Uaaga îi era interzis să dețină arme tăioase, dar avea o praştie şi un sac din piele cu pietre de râu rotunde. Îl văzusem ucigând cu această armă potârnichi care zburau la înălțime, iar o dată îl zărisem doborând o căprioară care sărise gardul grădinii noastre. Era sigur că putea sparge capul unui bandit cu aceeaşi eficiență.

Am plecat înainte de răsărit, de îndată ce a fost suficientă lumină pentru a desluşi drumul dificil. Uaaga era un călăreț priceput, aşa că putea să țină pasul cu mine. Cunoştea fiecare cot al drumului şi fiecare bifurcație de pe traseu. Călărea în spate dreapta, îndrumându-mă cu mârâituri animalice şi semne făcute cu mâna.

Pentru început, am luat-o oblic pe pantele inferioare ale muntelui Ida, îndreptându-ne spre

trecătoarea de la est de vârful cel mai înalt, care, deşi ne aflam în plină vară, încă era acoperit cu zăpadă. La această altitudine copacii maturi ai pădurii fuseseră tăiați pentru a furniza combustibil forjelor şi cuptoarelor din ateliere. Această distrugere m-a întristat. Oamenii cu topoare nu lăsaseră nici măcar un singur copac în picioare.

În cele din urmă, am ajuns în pădurile virgine de la o altitudine mai mare şi am călărit printre copaci magnifici, care fuseseră înalți încă de pe vremea când zeii erau tineri. Crengile lor superioare se împleteau sus deasupra capetelor noastre, umbrind potecile dintre ei şi creând o linişte de templu. Ropotele copitelor cailor noştri erau estompate de stratul gros de muşchi verde. Singurele sunete erau ciripitul păsărilor şi țipetele micilor animale. Ne-am adăpat caii cu apa pâraielor care curgeau la fel de limpezi şi curate ca aerul de munte şi reci ca gheața datorită zăpezii topite.

Ne-am oprit într-o poieniță din pădurea de pe coama muntelui pentru a-l privi pe Helios, zeul soarelui, retrăgându-şi capul de aur sub orizontul estic.

Acesta era pământ sfânt – locul unde se născuse Cronos, părintele tuturor zeilor, iar apoi, fiii şi fiicele lui. Le puteam simți prezența şi adulmeca parfumul în aerul dulce emanat de solul mănos al pădurii. Era o senzație stranie să te afli atât de

aproape de nemuritori. Poate că sensibilitatea mea exacerbată era motivată de sângele înrudit care îmi curgea în vine, despre care îmi spusese Inana. Apoi, mi-am zis cu severitate că Inana era aproape sigur o plăsmuire a viselor mele şi că eram victima propriilor superstiții. Mă irita faptul că imaginea ei îmi revenea atât de persistent în minte.

M-am hotărât să mi-o alung ferm pe Inana din minte, dar, de îndată ce am luat această decizie, am auzit ecoul râsului ei îngăduitor. Vis sau zeiță, ştiam că era aproape, aşa că de brava mea hotărâre s-a ales praful.

Mi-am îndreptat calul spre panta abruptă, către portul Krimad, care era cuibărit pe stâncosul țărm sudic al Cretei. Mai erau două ore până la prânz. Scosesem un timp excelent.

Deşi ne aflam la o distanță de douăzeci de leghe, am crezut că recunosc catargele corăbiilor mele sumeriene stând grupate în port. Când m-am răsucit în şa şi am privit îndărăt spre drumul pe care venisem, am văzut vulcanul în care era ținut prizonier zeul Cronos. Un fuior de fum albicios ieşea alene din cele două vârfuri gemene. Am zâmbit. Zeul era în toane bune.

Uaaga profitase de această scurtă pauză pentru a descăleca şi a se lăsa pe vine în spatele celui mai apropiat copac. Simplul fapt că făcuse acest lucru indica faptul că, înainte de a fi făcut sclav, fusese o persoană de neam bun şi cu maniere

alese. Doar bărbații şi femeile din cele mai de jos clase ale societății îşi scurg apa stând în picioare.

Uaaga s-a ridicat brusc, lăsând fusta chitonului să-i cadă peste genunchi în timp ce arăta spre un loc pe pământ aflat în apropierea lui, scoțând mârâituri incoerente. Era atât de tulburat, încât am descălecat şi m-am îndreptat repede spre el pentru a vedea care era cauza.

Pământul moale de la baza copacului era atât de răscolit, încât mi-au trebuit câteva momente pentru a desluşi urmele mari de copite despicate impregnate în țărână. Erau de câteva ori mai mari decât cele lăsate de vacile de lapte de pe domeniul meu de la Mechir, pe malul fluviului Nil.

M-am lăsat în genunchi pentru a compara una cu palma mea întinsă la maximum. A trebuit să-mi pun ambele palme pentru a acoperi complet urma de copită.

— În numele lui Seth cel Rău, ce monstruozitate a lăsat aceste urme? Mi-am exprimat eu uimirea, fără să mă gândesc, față de Uaaga.

N-am reuşit să descifrez răspunsul lui. A repetat sunetul crescând intensitatea în vreme ce s-a cuprins în brațe şi s-a cutremurat mimând frica. Apoi, s-a răsucit şi a fugit înapoi la calul său, urcându-se în şa. Mi-a făcut semn să încalec şi eu, aruncând în acelaşi timp priviri temătoare spre pădurea care ne înconjura. Agitația lui era contagioasă, aşa că am sărit pe spinarea calului

meu şi l-am îmboldit s-o ia din loc.

Încercam să găsesc o explicație rațională pentru aceste gigantice urme de copite. Dimensiunea lor părea mai degrabă fantastică decât reală – până când mi-am adus aminte de masivele cranii şi coarne de taur pe care le văzusem printre trofeele de vânătoare ale regelui Nimrod, în Babilon. Totuşi, îndepărtații munți Zagros, aflați la nord-est de fluviul Eufrat, se aflau la jumătate de lume distanță de această insulă micuță şi foarte populată.

Părea foarte improbabil să mai existe tauri sălbatici care să fi supraviețuit în pădurea asta – doar dacă nu erau protejați printr-un decret dat de Supremul Minos. Poate că declarase aceste creaturi monstruoase drept animale care puteau fi vânate doar de rege, din moment ce reprezentau simbolul heraldic al națiunii minoiane, taurul fiind animalul sacru al zeului Cronos. Masca de argint purtată de Minos dădea o oarecare credibilitate acestei posibilități. Cu toate astea, mă îndoiam că ar fi fost înțelept să discut asta chiar şi cu Toran. Deja mă avertizase să nu mă amestec prea tare în treburile conducătorului cretan.

Mi-am întors privirea spre Uaaga. Încă era extrem de agitat. Transpira, iar buza de jos îi tremura. Se tot răsucea înainte şi înapoi în şa, aruncând priviri nervoase spre desişul aflat de o parte şi de alta a potecii. Începea să mă enerveze.

Chiar dacă în aceşti munţi mai supravieţuiau tauri sălbatici, comportamentul lui extravagant era deplasat.

Dincolo de dimensiunile lui, un taur era în esenţă o vacă, iar vacile sunt animale placide. Tocmai eram pe cale să mă iau de Uaaga când acesta a ţipat brusc. Ieşit din gâtul şi gura lui mutilate, sunetul a fost atât de neaşteptat, încât m-a luat prin surprindere şi m-am blocat.

Calul lui s-a năpustit în al meu atât de violent, încât, dacă reacţia mea n-ar fi fost instantanee, aş fi fost azvârlit din şa. Mi-am recăpătat poziţia şi am mârâit la el. Însă Uaaga tremura de groază şi arăta spre pădurea de dincolo de poteca pe care o urmam.

— Calmează-te, idiotule! Am ţipat la el, dar m-am întrerupt când am desluşit forma masivă şi întunecată din frunzişul aflat mai sus şi lateral faţă de cărare.

La prima vedere, crezusem că era vreo formaţiune stâncoasă a muntelui. Dar s-a mişcat şi imaginea s-a limpezit.

Era un animal adevărat.

Calul meu avea 16 palme[17] înălţime la greabăn, dar m-am văzut silit să mă las pe spate în şa şi să privesc în sus ca să mă uit în ochii creaturii. Acei ochi erau enormi. Se uitau în ai mei cu o privire fixă infernală şi întunecată. Uriaşele urechi în

---

[17] 1,5 metri (n.tr.).

formă de clopot ale creaturii erau aplecate înainte, ciulite la țipetele lui Uaaga. Spinarea îi era cocoşată ca a unei cămile. Coarnele aveau o anvergură cât a brațelor mele întinse. Erau groase şi ascuțite precum colții unui elefant pe care îl văzusem în palatul faraonului din Teba.

Asta în niciun caz nu era o vacă rumegând placidă. Surpriza mi s-a materializat printr-un țipăt care l-a egalat ca volum pe al lui Uaaga.

Creatura şi-a coborât capul, aplecând spre noi letalele coarne ascuțite şi, în acelaşi timp, a scormonit pământul cu copitele din față, aruncându-şi peste spinare bulgări din lutul moale al pădurii. Apoi s-a lansat ca o avalanşă în jos pe pantă, rupând vegetația din calea sa, cu ochii încă ațintiți în ai mei.

Eu eram blocat pe poteca îngustă, fără nicio cale de scăpare şi fără loc de manevră. Şi n-aveam nici timp să-mi scot sabia din teacă sau să pun o săgeată în arc.

Armăsarul lui Uaaga s-a panicat şi a încercat să scape cu fuga, însă n-a reuşit decât să-şi pună călărețul direct în calea taurului. Dar, cu toate că vedea moartea cu ochii, omulețul a izbutit un incredibil act de curaj. Hlamida lui de lână era rulată şi prinsă de oblâncul şeii. A scos-o şi, cu o smucitură din încheietură, a desfăcut-o ca pe un cearşaf. Apoi, a aruncat-o peste capul taurului. N-o să ştiu niciodată dacă asta îi fusese intenția, dar pelerina s-a agățat de coarnele aplecate şi s-a

înfăşurat în jurul capului, orbind complet bestia.

Cu toate că nu mai vedea nici calul, nici călărețul, taurul a lovit instinctiv cu coarnele sale masive. Am văzut vârful unui corn intrând în partea dreaptă a pieptului lui Uaaga, lângă subraț, şi străpungându-l complet. A ieşit pe partea cealaltă a trupului, străpungându-i cutia toracică.

Taurul şi-a smucit capul, iar corpul lui Uaaga a fost aruncat sus în aer. Încă orbit, taurul a lovit din nou, iar de data asta, a nimerit calul, făcându-l să cadă în genunchi.

Însă taurul era total dezorientat deja. S-a repezit din nou în tufişuri, lovindu-se de trunchiurile copacilor şi încercând să scape de mantia care încă era înfăşurată în jurul capului şi coarnelor sale.

Uaaga câştigase pentru mine momente prețioase de respiro, în care să-mi scot picioarele din scărițele de lemn sculptat şi să sar din şa. Arcul îmi era deja în mână şi i-am pus coarda dintr-o singură mişcare.

Tolba încă era legată de şa, însă mereu am la cingătoare două săgeți tocmai pentru o astfel de situație. Am scos-o pe una din ele, încredințând-o imensei forțe a arcului din lemn de frasin.

Taurul cred că m-a auzit sau că mi-a simțit mirosul. Şi-a răsucit trupul uriaş, ajungând cu fața la mine. Încă îşi legăna capul dintr-o parte în

alta, fie încercând să mă localizeze, fie încercând să scape de hlamida care tot mai era încurcată în coarnele sale. Am aşteptat până când mişcarea i-a dat la o parte umărul drept şi i-a expus pieptul. Atunci, am dat drumul săgeții. Era o distanță atât de scurtă, încât a căpătat o viteză uriaşă şi o enormă putere de penetrare. A dispărut complet în cavitatea toracică a taurului, în urma ei rămânând doar o mică rană din care a țâşnit sângele strălucitor, pompat din inimă.

A doua săgeată a lovit un deget mai sus, dar pe aceeaşi linie. Taurul s-a împleticit îndărăt pe picioarele din spate, înainte de a se năpusti orbeşte în pădure. Am auzit cum frângea totul în cale coborând panta abruptă a muntelui Câteva momente mai târziu, s-a prăbuşit. I-am auzit trupul lovind pământul cu o bufnitură puternică. Apoi, l-am auzit zvârcolindu-se în tufişuri, dând spasmodic din picioarele posterioare. În cele din urmă, a scos un muget de moarte care s-a răsfrânt de stânci sub formă de ecou.

Mi-a luat doar o clipă să-mi vin în fire şi să-mi potolesc mâinile care încă tremurau. După aceea, m-am dus întâi spre locul unde zăcea Uaaga. Dintr-o privire, am văzul că fusese spintecat ca un ton proaspăt prins. Sângele curgea din rana deschisă, dar, chiar când îngenuncheam lângă el, a contenit. Ochii îi erau larg deschişi, însă daţi peste cap, iar gura îi era

căscată. Nu-l mai puteam ajuta cu nimic.

Calul lui căzuse alături. Sărmanul animal fusese străpuns în gât. Prin acea gaură, aerul ieşea bolborosind din plămâni. În plus, am văzut că piciorul drept din față era fracturat, aşchii zimțate ale tibiei ieşindu-i prin piele. Mi-am scos sabia şi i-am înfipt-o printre urechi direct în creier, ucigându-l instantaneu.

Căpestrele cailor de schimb încă erau legate de şaua calului mort al lui Uaaga. I-am dus spre cel mai apropiat copac şi i-am legat de el. Apoi, m-am dus să-mi caut propriul cal şi pe cei legați de el. Nu se duseseră prea departe – i-am găsit păscând în cea mai apropiată poieniță din pădure. I-am adus înapoi unde îi lăsasem pe ceilalți şi i-am legat de acelaşi copac.

După ce am terminat, am coborât şi am alunecat pe pantă până în locul unde zăcea taurul. Am dat ocol uriaşului cadavru, minunându-mă încă o dată de dimensiunile lui. Acum, am înțeles teroarea care îl copleşise pe Uaaga. Era unul dintre cele mai feroce animale pe care mi le imaginasem vreodată. Ne atacase fără nici cea mai mică provocare.

De asemenea, am înțeles pe deplin de ce regele Nimrod era lăudat că ucisese o sută de asemenea fiare şi de ce minoianii o aleseseră drept simbol heraldic al națiunii lor.

Am îngenuncheat respectuos lângă cadavru, cu stimă față de un asemenea adversar formidabil şi

conştient de faptul că mă adusese foarte aproape de moarte. Am desprins însângerata hlamidă a lui Uaaga de pe coarnele sale, am împăturit-o şi am vârât-o sub braţ. Apoi, m-am ridicat şi, înainte de a mă îndepărta, am salutat cu pumnul strâns taurul mort. Fusese un adversar demn de săgeţile mele.

Am urcat spre locul unde zăcea trupul viteazului Uaaga şi i-am şters sângele de pe chip, iar apoi l-am înfăşurat în pelerina lui. L-am săltat pe umăr şi l-am urcat până la bifurcaţia trunchiului unui copac, fixându-l acolo – suficient de sus pentru ca mâncătorii de stârvuri să nu poată ajunge la el până reuşeam să-i aranjez o înmormântare decentă.

Am stat alături de el în copac şi am rostit o scurtă rugăciune, dându-i în grija zeului său, oricare ar fi fost acela. Apoi, am coborât din nou pe pământ.

De îndată ce picioarele mele au atins solul, acesta s-a cutremurat atât de violent, încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. M-am apucat de trunchiul copacului pentru a-mi păstra echilibrul. Pomul era şi el zgâlțâit cu sălbăticie, ramurile sale biciuind aerul şi fremătând. Când mi-am ridicat privirea, frunze şi crenguțe mi-au căzut cu nemiluita pe față. M-am gândit că trupul lui Uaaga era posibil să fie aruncat de-acolo, dar îl fixasem bine.

În jurul meu, pădurea era zguduită violent. Muntele însuşi dansa. Se auzea un muget hodorogit, iar când m-am uitat spre muntele Ida, am văzut cum din stânca de granit tocmai se desprindea o mare lespede care a alunecat şi s-a rostogolit la vale.

Caii erau panicați. Se cabrau şi îşi smuceau capetele încercând să scape de căpestre şi să se elibereze din pripoane. M-am apropiat de ei clătinându-mă pe pământul care se zguduia. I-am mângâiat şi le-am spus cuvinte de alinare. Am un fel special de a mă înțelege cu caii, la fel ca şi cu majoritatea păsărilor şi animalelor, aşa că am reuşit să-i liniştesc şi să-i fac să se întindă pe pământ, pentru a-i împiedica s-o ia la goană sau să cadă şi să se rănească.

Apoi, m-am uitat spre nord, către portul Knossos şi dincolo de mare, spre vârfurile gemene ale vulcanului Cronos.

Zeul era furios. Se lupta să se elibereze din lanțurile în care îl încătuşase fiul său Zeus. Răgetele lui erau asurzitoare chiar şi de la distanță. Fum, aburi şi foc ieşeau pe hornurile temniței sale, acoperind orizontul nordic. Am văzut cum stânci de dimensiunile clădirilor din oraş erau zvârlite spre cer.

M-am simțit mic şi neajutorat în fața unei asemenea furii cataclismice. Chiar şi Helios, soarele, îşi ascunsese chipul de noi. O disperare întunecată s-a aşternut asupra lumii. Însuşi pământul tremura de frică. O duhoare de sulf a umplut aerul.

Am stat jos lângă caii mei şi mi-am îngropat fața în brațele încrucişate. Chiar şi mie îmi era teamă. Era o teroare pioasă şi supusă. Nu există niciun loc pe pământ unde să te refugiezi în fața mâniei zeilor.

Ucisesem monstruoasa creatură încornorată care era alter egoul zeului. Cu siguranță, furia lui Cronos era îndreptată spre mine din cauza acestui sacrilegiu.

Vreme de o oră, iar apoi, încă o oră, zeul a răcnit, după care, când soarele a ajuns la amiază, a încetat la fel de brusc cum începuse. Norii sulfuraşi s-au îndepărtat pe cer, muntele s-a potolit, iar pacea a revenit în lume.

Mi-am ridicat caii şi am încălecat, iar apoi am condus animalele de schimb în jos pe munte,

alegându-mi cu grijă drumul printre crengi rupte, mici alunecări de pietre şi pământ pe care zeul îl desprinsese din munte.

Cu trei zile în urmă, îi trimisesem un mesaj lui Zaras, comunicându-i să-mi aştepte sosirea. Cu mult înainte de a ajunge în portul Krimad, i-am văzut şi pe Zaras, şi pe Hui urcând călare spre mine. M-au recunoscut de la distanță şi, scoțând strigăte de uşurare, şi-au îndemnat caii la galop. Când au ajuns lângă mine, au oprit caii şi au descălecat. Aproape că m-au smuls din şa şi, unul după altul, m-au îmbrățişat. Jur pe iubirea mea pentru Horus şi Hathor că, atunci când m-a eliberat din îmbrățişarea lui ca de urs, Zaras chiar şi-a şters o lacrimă spunându-mi:

— Am fost aproape siguri că am scăpat de tine în sfârşit. Dar nici Cronos însuşi n-a putut să facă treaba asta pentru noi.

Desigur, ochii mei au rămas uscați, însă am fost recunoscător că nu mai era nimeni în jur care să vadă o asemenea manifestare exagerat de sentimentală.

— A ajuns deja flotila de nave minoiane în Krimad? Am încercat eu să-i fac să-şi vină în fire.

— Nu, domnule. Zaras a izbutit să-şi şteargă zâmbetul de pe chip. A arătat spre orizontul mării. După cum poți vedea, marea s-a înfuriat din cauza cutremurului. Aproape sigur, cursul lor a fost deviat. Mă aştept să întârzie câteva zile.

— Cum a făcut flotila noastră față furtunii?

În vreme ce am coborât călare muntele, am avut grijă să discutăm exclusiv probleme navale. M-am prefăcut că nu observ semnele pe care Hui i le făcea lui Zaras şi refuzurile lui la fel de ascunse de a-i da ascultare. Oricum, când am ajuns în apropierea portului Krimad, Hui nu s-a mai putut abține şi, foindu-se jenat, a rostit:

— Ne întrebam dacă nu cumva aveți nişte mesaje pentru noi, domnule.

— Mesaje? M-am încruntat eu. De la cine aşteptați mesaje?

— Poate, de la palat...

Vocea i s-a pierdut.

— Aşteptați mesaje de la Supremul Minos? M-am prefăcut eu a nu şti despre ce-i vorba.

Totuşi, privirile lor erau atât de rugătoare, încât, cu toate că nu consideram indicat, le-am spus:

— N-am mesaje pentru voi, dar probabil ați auzit amândoi că prințesele Tehuti şi Bekatha sunt amândouă măritate cu monarhul minoian şi locuiesc amândouă în siguranță în haremul regal. Voi doi v-ați făcut datoria şi ar trebui să fiți extrem de mulțumiți. Voi aduce acest lucru la cunoştința faraonului cu prima ocazie. Şi ştiu că vă va fi recunoscător. Am tras aer în piept şi am continuat: Sunt sigur că vă întrebați de ce am sosit fără niciun fel de escortă. A avut loc un accident în care servitorul meu a fost ucis de un animal sălbatic. Cu prima ocazie, vreau să trimiteți nişte oameni pe munte care să-i

recupereze rămăşiţele şi să le înmormânteze aşa cum se cuvine.

Am continuat să vorbesc şi să dau ordine, neoferindu-le nicio ocazie de a redeschide subiectul legat de prinţese. N-am vrut să recunosc faţă de ei că nu mai luasem legătura cu fetele şi că habar n-aveam cum o duceau în serai.

Când am ajuns în port, am fost surprins să descopăr că, şi în această parte a insulei, care era ferită de zvârcolirile vulcanice ale muntelui Cronos, marea se înfuriase atât de tare, încât valurile se loveau de zidurile portului şi ajungeau până la punţile vaselor ancorate. Oricum, Zaras şi Hui îşi luaseră toate precauţiunile posibile pentru a-şi proteja corăbiile. Le legaseră de cheiul de piatră cu cele mai solide parâme pe care le putuse procura căpitanul portului şi puseseră nişte tampoane groase din funii împletite pentru a le împiedica să se zdrobească unul de altul sau de chei.

Lăsaseră un singur om să stea de veghe la ancoră pe fiecare vas. Restul ne-am adăpostit într-un depozit gol, ca oaspeţi ai căpitanului portului. Numele lui era Poimen şi era un minoian tipic, melancolic şi pesimist.

Ne-a invitat pe mine şi pe ofiţerii mei să luăm cina cu el în acea primă seară. Am fost surprins de acest gest ospitalier. Abia mai târziu am descoperit că nu era doar căpitanul portului, ci şi colonel în poliţia secretă minoiană şi că întocmea

un raport despre noi, toți egiptenii, pentru superiorii lui din Knossos.

Mâncarea provenită din bucătăria lui a fost prea sărată şi prea arsă. Vinul a fost subțire şi acru. Conversația a fost banală şi plictisitoare, axându-se pe cutremur şi pe furtuna de pe mare stârnită de acesta. Aveam mare nevoie de o diversiune, aşa că i-am întrebat pe meseni:

— Care este cauza acestor cutremure şi erupții vulcanice?

Nimeni nu se îndoia că omenirea era astfel pedepsită pentru vreo fărădelege sau vreo ofensă adusă zeilor.

— Ce fărădelege ar fi atât de gravă, încât să provoace o pedeapsă atât de cumplită? Am întrebat eu cu naivitate şi mi-a fost greu să-mi mențin o expresie serioasă pe chip în timp ce ascultam răspunsurile lor variate şi absurde, care acopereau întregul catalog al slăbiciunilor omeneşti şi aroganței divine.

După o vreme, chiar şi acest subiect a devenit neinteresant, aşa că am întrebat:

— Cum putem obține iertarea zeilor pentru greşelile noastre?

Cu toții şi-au întors capetele spre căpitanul portului, reprezentantul cu rangul cel mai înalt al Supremului Minos dintre cei prezenți. Acesta a adoptat o atitudine studiată şi un ton preoțesc.

— Nu stă în puterea noastră să prezicem vrerile zeilor. Doar Supremul Minos, binecuvântat fie-i

numele de-a pururi, este capabil de o asemenea înțelepciune. Cu toate astea, ne putem bucura de certitudinea faptului că Alteța Sa Supremă cunoaşte deja cauza furiei divine şi că o va recompensa din plin. Şi-a aplecat capul pentru a asculta sunetul furtunii de dincolo de zidurile depozitului. Ascultați! Furtuna se domoleşte. Furia zeilor a fost deja ostoită. Până mâine la vremea asta, mările se vor fi potolit, iar munții se vor fi liniştit.

— Cum de-i împacă Supremul Minos atât de uşor pe zei? Am insistat eu asupra subiectului.

— În singurul mod în care oricare zeu poate fi împăcat, a replicat el cu o ridicare din umeri şi cu o expresie de superioritate pe chip. Prin sacrificiu, desigur!

Poate că, dacă n-ar fi fost avertizarea lui Toran, aş fi intrat pe terenul primejdios al caracterului Supremului Minos, însă mi-am ținut gura. Căpitanul portului m-a lăsat baltă şi a început o discuție însuflețită cu asistenții lui despre cât de tare furtuna de pe mare va afecta pescuitul.

Am rămas cu gândul neplăcut şi persistent că uciderea taurului urmată imediat de furia divină a lui Cronos nu erau doar o coincidență.

M-am întrebat ce recompensă îi ceruse Cronos Supremului Minos.

Până în zorii dimineții următoare, valurile nu se mai spărgeau de zidurile de protecție ale portului

Krimad, iar Zaras şi Hui au putut să-şi continue pregătirile pentru campania navală împotriva hicsoşilor.

Patru zile mai târziu, cele şase trireme care îmi fuseseră date de către viceamiralul Herakal au sosit în Krimad. Fuseseră duse departe spre est de marea furioasă, până în apropiere de insula Cipru. Mai aveau doar câteva butoaie cu apă proaspătă, iar vâslaşii erau aproape total epuizaţi.

Am avut grijă ca echipajele cretane să se odihnească trei zile întregi şi să aibă mâncare, ulei de măsline şi vin de calitate rezonabilă. Şi-au revenit bine. După sfârşitul perioadei de odihnă, am început exerciţiile comune cu cele două flotile.

Limba a fost principala problemă de care ne-am lovit, însă am avut grijă ca fiecare corabie să aibă cel puţin doi interpreţi la bord şi ca semnalele cu steaguri să însemne acelaşi lucru şi pentru minoiani, şi pentru egipteni.

Ambele flotile aveau marinari bine pregătiţi şi experimentaţi, aşa că, după două săptămâni, au putut să efectueze manevre complicate cum ar fi navigarea în formaţie şi formarea unei linii de atac. Minoianii au învăţat curând cum să debarce carele de luptă şi infanteria pe ţărm şi cum să recupereze oamenii, caii şi vehiculele după finalizarea atacului.

Pe măsură ce deveneau tot mai pricepuţi,

încrederea reciprocă şi camaraderia dintre egipteni şi cretani a înflorit. Îi transformam într-o mică forță de luptă formidabilă. Ştiam că, foarte curând, o voi putea dezlănțui asupra hicsoşilor. Fireşte, principala mea preocupare era să mă decid unde puteau provoca răul cel mai mare.

Informațiile bune câştigă bătăliile cu mult înainte ca prima săgeată să fie lansată sau ca prima sabie să fie scoasă din teacă.

Apoi, fără de veste, un mic şi aproape total distrus dhow comercial a sosit la intrarea în portul Krimad. Pânza îi era ferfeniță şi pătată. Carena îi era dungată cu excrementele pe care echipajul său le defecau peste bord. Alcătuit din opt oameni, echipajul său murdar se străduia din răsputeri să-l mențină la suprafață. Semănau mai mult cu nişte paria decât cu nişte marinari. Vasul lor nu avea arborat niciun steag şi era mult scufundat în apă, aproape pe punctul de a se scufunda. Niciun pirat care se respecta nu era de crezut să se uite de două ori la el, acesta fiind probabil motivul pentru care supraviețuise călătoriei, indiferent de unde venise.

Pe de altă parte, eu nu sunt la fel de naiv şi de arogant ca un pirat oarecare. Starea în care se afla părea mult prea proastă pentru a fi reală. Am simțit mirosul de vulpe bătrână purtat de vânt dinspre el. I-am ordonat lui Zaras să lanseze la apă cinci bărci cu oameni bine înarmați şi să-l

abordeze imediat.

De îndată ce bărcile noastre de atac au ieşit din port, ciudatul dhow a coborât pânza şi a arborat steagul egiptean. Zaras l-a tras la remorcă în port şi l-a legat de chei pentru a-l împiedica să se scufunde prea repede.

Presupusul căpitan a fost adus pe țărm, acesta cerând să vorbească cu lordul Taita. Mi-am făcut apariția încruntându-mă teatral şi cerând să i se dea douăzeci de lovituri de bici pentru a-i fi clar cine emite pretenții aici. Amărâtul a căzut în genunchi, lipindu-şi fruntea de caldarâmul cheiului, şi a făcut semnul de recunoaştere cu degetul stâng. Eu şi Aton folosiserăm pentru prima dată acel semn cu mulți ani urmă, pe vremea când amândoi încă eram sclavi.

Am contramandat pedeapsa şi, în schimb, l-am târât fără nicio ceremonie în cabina de la bordul navei mele amiral, *Furia.* De îndată ce am ajuns înăuntru, am dat liber gărzilor şi le-am ordonat servitorilor să aducă apă caldă, pentru ca prizonierul să se spele, şi un chiton curat, pentru a-i înlocui zdrențele împuțite.

— Cum te numeşti, prietene? L-am întrebat în vreme ce bucătarul meu punea pe masă crustacee şi ton fript, iar eu scoteam capacul de lemn al unei amfore cu vin etrusc.

— „Prieten” este un nume la fel de bun ca oricare altul, a rânjit el. Mult mai bun decât cel ales de mama pentru mine.

— Ce mai face cunoştinţa noastră comună? L-am întrebat.

— E mare, a replicat el. Îţi trimite salutări şi daruri.

S-a îndreptat spre grămada de zdrenţe lepădate şi a scormonit printre ele până a găsit un papirus cusut într-un tiv. Mi l-a adus. În vreme ce îl desfăceam, am arătat spre mâncare. S-a dus la masă şi a început să mănânce cu poftă.

M-am uitat la papirus şi am văzut pe dată că era „Ordinul de luptă" al flotei hicsose. În plus, Aton notase ţintele din delta Nilului pe care considera că merita să le iau în consideraţie.

Cum pusese Aton mâna pe un asemenea document nu m-am putut hazarda nici măcar să ghicesc. L-am rulat la loc. Merita întreaga mea atenţie cu toate că, probabil, era vechi de câteva săptămâni.

— Ai spus că aduci daruri, prietene?

— Ţi-am adus patruzeci şi opt de porumbei călători. Se află în cuşti, pe vasul meu.

Părea mulţumit de sine. Am desfăcut scrisoarea lui Aton şi am studiat-o încă o dată.

— Omul cel mare îmi scrie că a trimis o sută de porumbei, am rostit eu cu glas calm. Ce s-a întâmplat cu cele cincizeci şi două de păsări?

— Am rămas fără mâncare.

— Mi-aţi mâncat păsările?

Am fost stupefiat de tupeul lui. El a ridicat din umeri şi a rânjit arogant. Am strigat după Zaras.

Când a venit, i-am spus:

— Du-te imediat pe vasul acestui ticălos. Vei găsi acolo patruzeci şi opt de porumbei. Adu-mi-i imediat, înainte de a dispărea în mod misterios.

Zaras nu a pus nicio întrebare, ci s-a grăbit să-mi îndeplinească ordinele.

Vizitatorul meu şi-a umplut o altă carafa cu vinul meu prețios şi a ridicat-o spre mine în semn de salut.

— Bun vin. Îți apreciez gusturile. Marele nostru prieten îți cere să-i trimiți un dar corespunzător, pentru ca voi doi să puteți comunica mai regulat.

M-am gândit doar câteva clipe la sugestia lui. Ştiam că ambasadorul Toran are un porumbar mare în Knossos.

— Şi cum propui să-i trimit păsările fără să fie şi ele devorate de şacali şi de hiene?

Nici măcar n-a clipit la auzul insultei mele intenționate.

— O să i le duc eu însumi dacă unul dintre minunatele tale vase poate să mă traverseze marea şi să mă lase într-o zonă nelocuită din delta Nilului.

— Pot să fac mai mult decât atât, prietene, i-am spus eu. În portul Krimad se află acum un dhow comercial cartaginez. Căpitanul lui a luat cina cu mine aseară. De azi în patru zile, plănuieşte să se întoarcă în Cartagina trecând prin portul hicsos Rosetta, care se află în deltă. După cum ştii, sultanul Cartaginei şi regele Gorrab al hicsoşilor

au o relație de neutralitate. Pot aranja să te duci cu el până la Rosetta. O să iei cu tine o sută de porumbei care au ieşit din ouă în Knossos şi care vor fi nerăbdători să se întoarcă cât mai repede acasă. În felul acesta, eu şi omul cel mare vom putea, foarte curând, să luăm legătura direct.

— Ştiu că va fi încântat de acest aranjament. Veți putea chiar să profitați de ocazie şi să jucați câteva partide de bao prin intermediul porumbeilor.

Am considerat că încercarea Prietenului de a fi amuzant a fost deplasată, iar faptul că era la curent cu relațiile mele personale, deconcertant. Nu mă simt niciodată complet în largul meu în compania acestor iscoade clandestine. Sunt nişte oameni prefăcuți şi mincinoşi. Cum poți avea încredere într-un om care îți va mânca porumbeii?

În vreme ce aşteptam ca Toran să-mi trimită porumbeii din Knossos, am pus ca dhow-ul dărăpănat cu care Prietenul venise peste mare din Egipt să fie dus în ape adânci şi scufundat înainte de a stârni curiozitatea vreuneia dintre iscoadele hicsoşilor care ştiam că trebuiau să fie din belşug în Creta. Pe cei şapte oameni din echipajul lui i-am trimis pe băncile pentru vâslit de pe *Furia.*

Patru zile mai târziu, când negustorul cartaginez a plecat spre Rosetta, Prietenul se afla la bord împreună cu o sută de porumbei sănătoşi

şi bine hrăniți din voliera lui Toran.

Înainte ca vasul cartaginez să dispară dincolo de orizontul sudic, am eliberat unul dintre porumbeii lui Aton pentru a-i duce mesajul cu mulțumiri pentru darul său şi cu informația că Prietenul se îndrepta spre Rosetta ducând cadoul meu pentru el. Am încheiat notând prima mea mutare dintr-o partidă de bao: eliberarea bâtlanului meu din castelul vestic.

Faptul că mă deranjase lipsa de politețe a Prietenului nu însemna că trebuia să resping foarte buna sugestie de a profita de ocazie pentru a-mi continua partidele de bao cu Aton.

Soarele se ridica deasupra orizontului estic când, în dimineața următoare, m-am despărțit de Zaras şi de Hui şi am pornit să urc călare muntele Ida, îndreptându-mă spre Knossos pe traseul pe care Hui instalase, la ordinele mele, posturi cu cai de schimb. Făcuse o treabă excelentă.

Oamenii lui marcaseră ruta cu plăcuțe de bronz bătute în cuie pe copaci, indicând distanța. Aşa încât, cunoscându-mi permanent poziția, n-am coborât ritmul sub un galop mic. Când mă apropiam de fiecare haltă, suflam din corn pentru a-i înştiința pe rândaşi de apropierea mea, ca să mă poată aştepta cu calul gata înşeuat. Mă opream doar cât să beau câteva înghițituri de vin îndoit cu apă. Apoi încălecam

din nou şi plecam mai departe, muşcând din câte un cârnat cu ceapă pe care mi-l vârâse în mână unul dintre rândaşi.

Am strunit calul lângă movila de pământ proaspăt ce marca mormântul sclavului care îşi dăduse viața pentru mine.

— Dormi în pace, bunule Uaaga. Ştiu că ne vom întâlni curând. Atunci, îmi voi exprima din plin recunoştința față de tine.

L-am salutat cu pumnul strâns, apoi am dat pinteni calului şi am pornit să cobor pe versantul care dădea spre portul Knossos.

În timp ce intram în curtea grajdului din spatele ambasadei mele, am ridicat privirea spre soarele după-amiezii şi i-am evaluat poziția comparativ cu cea pe care o avusese când am plecat din portul Krimad.

„Mai puțin de şase ore ca să traversez insula!" mi-am spus cu satisfacție.

În ciuda călătoriei obositoare, m-am dus direct la masa de scris din bibliotecă pentru a mă ocupa de stiva de papirusuri care aşteptau atenția mea. Cele mai multe erau din partea ambasadorului Toran.

L-am trimis pe unul dintre sclavi să-mi ducă răspunsurile la casa lui Toran de lângă palat, după care am cinat singur şi m-am dus la culcare.

În noapte aceea, am visat-o din nou pe Inana. Stătea pe terasa camerei mele, iar gluga şi

pelerina îi străluceau în lumina lunii. Însă nu-i puteam vedea chipul sub glugă. Am încercat să mă ridic de pe pat şi să mă duc la ea, dar picioarele îmi erau ca plumbul şi nu voiau să mă asculte. Am încercat să-i vorbesc, însă vocea mi s-a stins înainte de a ajunge pe vârful limbii. Cu toate astea, nu m-a îngrijorat incapacitatea mea de a comunica. Mai degrabă, am simțit bunăvoința ei învăluindu-mă şi puterea ei divină acoperindu-mă ca un scut. Încrezător, mi-am îngăduit să mă cufund din nou în somn.

M-am trezit înainte de mijirea zorilor şi m-am ridicat din pat simțindu-mă minunat de odihnit şi plin de viață. Nu eram pregătit pentru această stare de bine, dar apoi mi-am amintit brusc visul avut. Însă bucuria mi-a fost temperată de dulcele regret că nu fusese o realitate.

Am străbătut gol camera, îndreptându-mă spre uşa de la terasă şi mi-am umplut plămânii cu aerul care fusese curățat de trecerea peste o mie de leghe de ocean.

M-am uitat spre muntele Cronos şi am constatat că I zeul era iarăşi în toane bune. Am zâmbit când a pufnit, scoțând un nor de fum mai întunecat. Poate că mă văzuse pe terasă şi îmi ura o zi bună sau poate că mâncase ceva la cină care îi provocase puțină flatulență. Faptul că îmi îngăduiam asemenea prostioare copilăreşti era un indiciu al bunei mele dispoziții.

Oricum, era o extravaganță pe care nu mi-o

permiteam. Planul meu era ca, în următoarele zece zile, să lansez primul atac împotriva pozițiilor hicsose de pe țărmul nordic al deltei, aşa că fiecare oră conta.

M-am îndreptat hotărât spre uşa camerei, dar piciorul meu a lovit ceva moale. Mi-am coborât privirea ca să văd ce era. Apoi m-am aplecat şi l-am luat pentru a-l examina – la început, doar puțin interesat; după aceea, cu o mirare crescândă.

Era o floare sau, mai degrabă, un crin. Dar nu mai văzusem niciodată unul la fel, cu toate că sunt un horticultor pasionat. Era de dimensiunea unei carafe de vin mari. Petalele sale erau de culoarea aurului proaspăt turnat, întunecându-se până la nuanțe de roşu aprins spre bază. Staminele erau albe ca fildeşul sculptat, iar vârfurile lor erau albastre ca safirele.

Era magnific şi atât de proaspăt, încât din tulpinii îi mai curgeau picături de sevă limpede. Cu delicatețe, l-am răsucit între degete şi i-am simțit parfumul delicat. Era un miros pe care îl cunoşteam atât de bine, încât am simțit părul de pe ceafa zburlindu-mi-se.

Era mirosul zeiței Inana, parfumul lui Iştar, zeița florilor, simbolul ei fiind crinul.

— Nu a fost un vis, am şoptit eu. A fost aici.

Am dus crinul la buze şi l-am sărutat. L-am simții ofilindu-se în mâinile mele, petalele

devenind aspre şi zbârcindu-se. Culorile strălucitoare au pălit, făcându-se maronii ca petele de pe mâinile unui om foarte bătrân. Apoi, petalele s-au fărâmițat, transformându-se într-o pulbere fină, care mi s-a prelins printre degete şi s-a risipit pe lespezile terasei. Uşoara briză a zorilor a spulberat-o.

Esența zeiței părea să fi fost absorbită din crin în trupul meu, susținându-mă şi fortificându-mă împotriva a nu ştiam ce.

M-am îmbăiat cu apa fierbinte din gălețile de piele aduse de sclavii mei pe terasă. Apoi m-am îmbrăcat cu un chiton de lână albastră şi am coborât în bibliotecă.

Uşa era închisă cu toate că eu o lăsasem deschisă când urcasem în camera mea, cu o seară înainte.

Am deschis-o fără zgomot şi am încremenit de groază evlavioasă când am văzut silueta feminină învăluită în pelerină şi cu capul acoperit de glugă, care stătea la fereastra din partea cealaltă a camerei, cu spatele la mine.

— Inana! Am şoptit eu, iar ea s-a răsucit repede şi a venit să îngenuncheze la picioarele mele şi să-mi sărute mâna înainte ca eu să-mi pot recăpăta vocea.

— Lord Taita! Mă bucur atât de mult să te văd. Mi-a fost dor de tine. Tuturor ne-a fost dor de tine.

Şi-a coborât gluga pe umeri.

— Loxias! Am exclamat eu. Am crezut că eşti altcineva. Cum m-ai găsit?

— L-am întrebat pe bunul meu prieten lordul Toran. El mi-a spus unde te afli.

Am ridicat-o în picioare şi am condus-o spre canapea.

După ce s-a aşezat, am sunat din clopoţelul de aramă de pe masa de scris, iar trei dintre sclavii mei au venit în fugă pe scara dinspre bucătărie.

— Aduceţi mâncare şi băutură, am poruncit eu.

Am stat unul în faţa celuilalt şi am devorat un platou mare cu ouă fierte, peşte uscat, cârnaţi de porc şi pâine tare, pe care sclavii îl puseseră între noi.

— Nu e nicio primejdie pentru tine să fii aici cu mine? Credeam că eşti prizonieră în seraiul regal, împreună cu Tehuti şi Bekatha.

— O, nu. A clătinat din cap, iar buclele i s-au legănat. Gardienele lor mă consideră doar o sclavă de condiţie inferioară. Mă lasă să vin şi să plec după cum doresc.

— Viaţa de sclavă ţi se potriveşte evident de minune, Loxias. Eşti chiar mai drăguţă decât ultima oară când te-am văzut.

— Eşti un bătrân linguşitor neastâmpărat, Taita, s-a foit ea timidă.

— Spune-mi despre celelalte fete ale mele. Sunt la fel de fericite ca tine?

— Amândouă pretind că vor muri de plictiseală.

Tânjesc după măcar una dintre poveştile tale care să le distreze.

— Noul lor soț nu le distrează? Am întrebat eu cu tact.

— Te referi la bătrânul Cap de tinichea, Supremul Minos? A râs ea. Aşa îl numim noi, dar cred că ne-ar reteza capetele dacă ne-ar auzi. Nici Tehuti, nici Bekatha nu l-au mai văzut după ceremonia căsătoriei. Niciuna dintre prietenele noastre din harem nu l-a văzut după căsătorie, iar unele dintre ele sunt acolo de mai bine de douăzeci de ani. În orice caz, nimeni nu l-a văzut fără capul de tinichea.

— Nu înțeleg, am protestat eu. Niciuna dintre soții nu l-a cunoscut carnal pe rege? Asta îmi spui?

Loxias fusese prietenă cu ambasadorul Toran de suficient timp pentru a înțelege semnificația cuvântului, aşa că s-a înroşit jenată şi şi-a coborât privirea.

— Din când în când, Minos cere ca o anumită soție să-i fie adusă de gardiene. Dar nu se mai întorc după ce părăsesc seraiul.

— Ce se petrece cu ele? Am întrebat eu surprins.

— Gardienele spun că sunt înălțate la rangul de favorite ale zeilor şi că ajung în Templul de Sus, din munți.

Am chestionat-o în amănunțime pe Loxias, dar curând mi-a devenit clar că ştia foarte puține despre acest subiect, în afară de ce-mi zisese

deja, şi că n-o interesa în mod deosebit locul unde se afla acest Templu de Sus. A încercat să schimbe subiectul discuției întrebând de Zaras şi de Hui. Ştiam că dorea aceste informații pentru a le transmite stăpânelor ei regale.

În mod repetat, a trebuit s-o fac să revină la conversația despre numeroasele soții ale Supremului Minos.

— Cât de multe dintre celelalte soții au devenit favorite ale zeilor de când tu şi prințesele ați intrat în harem? Am insistat eu.

— Patruzeci, a răspuns ea fără să ezite.

Am fost surprins de numărul mare şi de faptul că Loxias era sigură de el.

— Asta înseamnă aproximativ o mireasă pe zi de când tu şi prințesele ați început să locuiți acolo?

— Nu, nu, domnule. Toate patruzeci au părăsit seraiul în acelaşi timp. Au plecat dansând şi cântând, şi cu flori în păr.

— Supremul Minos trebuie că a avut o noapte obositoare.

Nu m-am putut abține să nu fiu sarcastic. Loxias a făcut un efort să-şi păstreze o expresie serioasă, dar i-am văzut scânteia de râs din ochi. Am continuat şirul de întrebări:

— Eşti sigură că niciuna dintre acele patruzeci de femei nu s-a întors în serai?

— Sunt foarte sigură. Ştim tot ce se întâmplă în aripa noastră a palatului.

M-am gândit la răspunsurile ei. Aveam senzația

neplăcută că îmi scăpa ceva de o însemnătate deosebită.

— Patruzeci de mirese au plecat toate odată şi niciuna dintre ele nu s-a întors, am murmurat eu.

— Ți-am spus deja asta, Taita. Avea pe chip o expresie răbdătoare. Tehuti vrea să ştie unde se află Zaras acum. Este în Krimad sau patrulează cu navele lui? Ar vrea să-i trimită un cadou. O să i-l duci?

I-am ignorat întrebarea. Eram hotărât să nu mă las atras în această aventură amoroasă.

— Când au părăsit aceste mirese seraiul? Am cerut eu mai multe detalii.

— Au plecat la prânz în ziua în care a avut loc cutremurul, s-a răstit Loxias nerăbdătoare. Nu ți-am spus deja asta?

Am privit-o fix în vreme ce mintea mea încerca sa facă față turnurilor pe care le lua conversația noastră.

— Vrei să zici că acel Cap de tinichea şi-a făcut de cap cu patruzeci de virgine în toiul unui cutremur? Am vrut eu să ştiu.

— Presupun că da. A chicotit. Dacă da, mi-ar îi plăcut să privesc. S-a ridicat. Trebuie să plec acum, altfel gardienele n-o să mă mai lase să intru în palat. Să le duc fetelor un mesaj din partea ta?

— Spune-le că le iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

— Dar pe mine? S-a bosumflat ea teatral.

— Nu te lăcomi. Loxias, tu deja ai un bătrân care te iubeşte.

— Nu e atât de bătrân, a protestat ea. Este destul de tânăr şi foarte bogat. O să se însoare cu mine – aşteaptă şi-ai să vezi.

După plecarea ei, am stat singur pe terasă, gândindu-mă la cele spuse de ea. Totul avea prea puțin sens şi mi-a creat o senzație de neliniște profundă, de dezastru iminent.

Voiam să mă întorc degrabă în Krimad, să mă cufund în pregătirile de luptă împreună cu Zaras şi cu Hui, care ştiam că îmi vor alunga această stare. Totuşi, trebuia să fiu la porumbarul lui Toran când avea să se întoarcă una dintre păsările pe care Prietenul i le dusese lui Aton, în Teba.

Eram în discuții cu viceamiralul Herakal şi oamenii săi când, la uşile închise ale sălii, s-a produs o oarecare zarvă.

— Ce se petrece? A răcnit Herakal cu o voce care a răsunat în toate cavernoasele încăperi ale Amiralității. Am ordonat să nu fim deranjați!

Căpitanul gărzilor a deschis uşile din lemn de cedru şi a intrat făcând plecăciuni şi scuzându-se:

— Lordul Toran din Consiliul privat a trimis un mesaj. Spune că este de cea mai mare importanță şi că trebuie înmânat fără întârziere

lordului Taita, egipteanul.

Herakal mi-a aruncat o privire dezaprobatoare lugubră şi şi-a ridicat mâinile în semn de disperare batjocoritoare.

— Lasă-l pe ticălos să între! Lasă-i pe toți să între! Țineți-o tot aşa şi nesocotiți-mi ordinele ori de câte ori vă vine cheful.

M-am ridicat repede în picioare pentru a-l proteja pe omul care tremura în fața mâniei lui Herakal.

— Îmi asum întreaga responsabilitate, înalte lord. Aşteptam un mesaj de cea mai mare importanță de la sursele mele din Egipt.

— Vom aştepta cu toții după cum doreşti, lord Taita. Mormăind în surdină, Herakal s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre o fereastră, de unde a privit spre muntele Cronos aflat dincolo de golf. Am smuls mesajul din mâna tremurătoare a căpitanului.

Era un sul foarte strâns de mătase galbenă, nu mai mare decât falanga de sus a degetului meu mic şi aproape total lipsit de greutate. Când l-am desfăcut, am văzut că era cât brațul meu de lung şi dens acoperit cu simbolurile codate pe care le foloseam eu şi Aton. Reprezentau o mare evoluție față de oricare altă limbă scrisă, atât prin concizie, cât şi prin precizia semnificației pe care i le permiteau scriitorului.

Am citit rapid mesajul şi mi-am ridicat privirea spre viceamiral înainte ca acesta să aibă vreme

să se mai plângă de ceva.

— Înalte lord, am veşti minunate. Ni s-a ivit ocazia de a da o lovitură nimicitoare chiar în inima duşmanului nostru comun. Gorrab al hicsoşilor a adunat o armată alcătuită din peste o mie de care de luptă pe câmpia de la Shur, în vestul extrem al deltei Nilului.

— Cunosc zona aceea! A exclamat Herakal întorcându-se de la fereastră. Tonul i se schimbase. Se întinde de-a lungul ţărmului Mării de Mijloc între oraşele Zin şi Dhuara.

— Aşa este! Am fost eu de acord. În ultimul an, faraonul meu şi lordul Kratas şi-au concentrat ofensiva pe malul vestic al Nilului. Au înaintat spre nord până la lacul Moeris, care se află la doar optzeci de leghe sud de Zin.

Am întins pe masă pătratul de mătase galbenă, iar Herakal şi oamenii lui s-au adunat în jurul său. Aton scrisese mesajul pe o parte, dar pe cealaltă desenase o hartă detaliată a nordului Egiptului, care arăta dispunerea ambelor armate, egipteană şi hicsosă.

— Sursele mele raportează că Gorrab plănuieşte o manevră majoră de flancare, trecând graniţa estică a Egiptului pentru a lovi frontul nostru aici, la Quam. Am atins harta de mătase. E un plan viclean, dar locul de adunare de la Zin este extrem de vulnerabil la un atac dinspre mare. Se pare că Gorrab încă nu ştie de existenţa flotei noastre combinate care aşteaptă la Krimad exact

o asemenea oportunitate.

— Spui că Gorrab are o mie de care de luptă? A vrut Herakal să ştie. Asta înseamnă că sunt peste trei mii de războinici. Asta înseamnă mult mai mulți oameni decât ai tăi. Dacă Gorrab află de planurile tale, te va distruge în caz că îndrăzneşti să-i ataci.

L-am contrazis bătând cu degetul în mătasea galbenă:

— Da, aşa e, Gorrab are o mie de care concentrate la Zin, dar, din informațiile pe care le am, încă nu şi-a detaşat oamenii din trupele care se luptă cu faraonul şi cu lordul Kratas la lacul Moeris. Acum, mai puțin de cinci sute de războinici păzesc acele care. Am citit numele scrise de Aton în mesaj: cinci sute de oameni şi de două ori mai puțini cai.

Herakal şi-a mângâiat gânditor mustața.

— Asta, în mare, înseamnă o forță egală cu a ta.

— Flotila mea e gata să plece pe mare, şi putem ajunge la Zin în şase zile, adică înainte ca Gorrab să-şi poată aduce restul oamenilor. Pot să-mi debarc carele în spatele lor şi să-i atac înainte de a-şi da seama că ne aflăm acolo. Vom avea avantajul surprizei totale, care valorează cât o mie de care cu echipajele complete.

— Drept să-ți spun, lord Taita, nu-mi place deloc. Totul pare prea simplu şi convenabil. Îmi miroase a capcană. Cu toate astea, Supremul Minos ți-a încredințat comanda totală. Nu ai

nevoie de aprobarea mea pentru acest plan nesăbuit.

— Atunci, nu mai avem ce discuta, înalte lord. Îți mulțumesc pentru sfat şi urările de bine, iar acum voi pleca.

Am călărit singur peste munte şi mi-am mânat caii din răsputeri. Am sosit la Krimad cu o oră înainte de apusul soarelui şi i-am găsit pe Zaras şi pe Hui la grajduri. Au fost surprinşi să mă vadă, dar mirarea lor s-a transformat în bucurie când le-am spus ce aveam în minte.

— Du caii la bord cât încă e lumină, i-am zis lui Hui. Zaras, ia câți oameni îți trebuie pentru a te asigura că toate carele de pe corăbii sunt bine asigurate înainte de a porni pe mare.

Strigând ordine oamenilor lor, s-au grăbit să-mi asculte poruncile.

M-am dus la porumbarul care era noua casă a păsărilor lui Aton ce supraviețuiseră periculoasei călătorii din Egipt. Am ales doi dintre cei mai dolofani şi mai puternici şi le-am legat de picioruşe mesaje identice. După aceea i-am sărutat pe rând pe creştet şi i-am aruncat în aer. Au dat roată de patru ori portului, ca să se orienteze, iar apoi s-au îndreptat spre sud-sud-est şi au dispărut în înserarea care se lăsa. Un zbor de noapte era cel mai sigur pentru ei. Uliii şi şoimii nu vânează pe întuneric. Dar trimisesem în două exemplare mesajul pentru Aton ca să fiu absolut sigur.

Îi cerusem să trimită călăuze care să ne aştepte pe plaja de la Zin, peste şase zile. Urmau să ne întâmpine când debarcam şi să ne conducă spre locul unde regele Gorrab îşi adunase carele.

Cu o oră înainte de miezul nopții, flotila mea formată din şase galere a părăsit portul. De îndată ce am ajuns în larg, am schimbat cursul spre sud, îndreptându-ne direct către Egipt şi golful Zin.

În întunericul de dinaintea zorilor, n-am zărit flotila de douăsprezece galere de luptă condusă Nakati, prințul oamenilor mărilor, aflat pe propria corabie, *Porumbelul.* Nakati se grăbea spre Krimad, pentru a mă avertiza în privința mocirlei de înşelăciune şi trădare în care navigam fără griji cu micul meu detaşament de nave.

Nakati a ajuns în portul Krimad la câteva ore după răsăritul soarelui şi a descoperit că eu şi corăbiile mele dispăruserăm. Totuşi, lăsasem acolo cinci oameni care, din cauza rănilor sau a bolilor, nu putuseră pleca pe mare împreună cu mine. Aceşti invalizi fuseseră cu mine în călătoria din Sidon, în Sumer, când capturasem *Porumbelul* şi îl înlănțuisem pe Nakati de banca sclavilor. De asemenea, fuseseră prezenți când îl dezlegasem şi îi redasem comanda *Porumbelului.* Astfel încât ştiau că era unul dintre noi, aşa că nu au ezitat să-i spună lui Nakati încotro mă îndreptam şi care era scopul plecării spre Zin.

Nakati a zăbovit în portul Krimad doar cât să-şi facă provizii de apă şi de mâncare din depozitul meu. Apoi, la aproape trei ore după răsăritul soarelui, a plecat cu flotila lui în urmărirea mea, însă eu aveam un avans de opt ore.

Desigur, în această fază, eu nu aveam de unde să ştiu că Nakati venea cu toată viteza în urma mea. Dimpotrivă, nu primisem nicio veste de la el de când îl eliberasem pe încredere. Acum, eram înclinat să-mi regret acea decizie pripită. Începeam să bănuiesc că mă păcălise şi că revenise la rolul său de prinț al oamenilor mării, şi că nu voi mai da niciodată cu ochii de el – decât dacă aveam să încrucişez sabia cu el.

Abia mult mai târziu după evenimentele pe care le descriu aici, am aflat că Nakati respectase aranjamentul nostru. Totuşi, avusese nevoie de acest timp pentru a recruta echipaje pentru navele sale dintre piraţii care alcătuiau neamul oamenilor mării.

Privind retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama cum stau lucrurile, dar eu crezusem mereu că oamenii mării erau o şleahtă dezordonată, fără organizarea şi structurile unei forțe navale moderne. Trecusem cu vederea faptul că mulți dintre prinții piraților erau antrenați şi talentați războinici pe mare, care ajunseseră renegați doar prin forța împrejurărilor. S-a dovedit că aveau la dispoziție o largă şi bine organizată rețea de informații,

care era categoric mult mai eficientă decât cea pe care o conducea vechiul meu prieten Aton. Nakati avea agenți dubli infiltrați printre oamenii lui Aton, dar avea iscoade şi la cartierul general al hicsoşilor, în Memphis. Nu mă îndoiesc că avea oameni şi în rețeaua mea. Datorită acestor surse, era bine informat despre corespondența dintre mine şi Aton. Cunoştea intenția mea de a ataca baza de care de luptă de la Zin şi mai ştia şi că hicsoşii erau la curent cu intențiile mele. Totuşi, Nakati nu avea porumbei prin care să mă avertizeze în legătură cu ce se petrecea. Venise în persoană să mă salveze de la dezastru, însă ajunsese prea târziu.

Furia a ajuns în dreptul coastei africane cu ojumătate de oră înainte de răsăritul soarelui în cea de-a cincea zi de după plecarea din Krimad. Navigasem intenționat pe un curs uşor deviat spre vest. Nu există niciun marinar în viață care să poată merge cinci zile fără să vadă pământul şi să ajungă precis la destinație, în golful Zin. Să ajung în partea de est a golfului ar fi fost prea primejdios. Linia coastei în apropiere de delta Nilului era intens populată. Am fi fost zăriți de îndată ce am fi apărut la orizont. Dacă nu puteam fi sigur că navigam direct în golful Zin, atunci era mai sigur spre vest. Pe țărmul vestic era Sahara, lipsită de populație, cu excepția câtorva beduini rătăcitori.

Mai important, am fost absolut sigur de direcție de îndată ce am văzut pământul. Fără ezitare, am dat ordine ca flotila să meargă în şir, cu deşertul la tribord. Am navigat trei ore paralel cu țărmul înainte de a-mi deveni clar că exagerasem cu devierea spre vest. Aceasta a reprezentat o mare îngrijorare pentru mine la momentul respectiv, dar s-a dovedit a fi benefică. În felul acesta, Nakati a avut vreme să micşoreze distanța dintre corăbiile noastre.

În cele din urmă, am ajuns în dreptul intrării în golful Zin, pe care l-am recunoscut după promontoriile care înaintau mult în mare, protejând interiorul de atacuri dinspre nord. Am dat ordin să micşorăm distanța dintre noi şi am intrat în golf.

Hicsoşii ne aşteptau. S-au năpustit spre noi în masă, de îndată ce am trecut printre promontoriile golfului Zin. Probabil că adunaseră tot ce plutea cale de zece leghe de-a lungul țărmului şi în delta Nilului. Erau prea mulți pentru a putea fi numărați. Erau o sumedenie de ambarcațiuni mai mici, precum lugherele, dar şi o triremă masivă care conducea atacul asupra flotilei noastre. Cele mai apropiate vase le ascundeau pe cele din spatele lor, cele mai mari le ascundeau pe cele mai mici. Dar, estimând grosier, cred că erau cel puțin douăzeci şi cinci de ambarcațiuni hicsose împotriva celor şase ale noastre.

Toate erau ticsite cu oameni înarmați. Coifurile lor, armurile, săbiile şi scuturile străluceau în lumina soarelui care răsărea. Strigătele lor războinice se auzeau limpede peste apă în timp ce se apropiau de noi.

Briza matinală sufla cu putere dinspre larg prin intrarea în port, chiar din spatele nostru şi în fețele hicsoşilor. Acest lucru mă împiedica să dau îndărăt şi să încerc să scap pe unde venisem.

Pe de altă parte, ambarcațiunile hicsose veneau direct împotriva vântului, atât de aproape unele de altele cât le permiteau carenele. Înaintau anevoie, abia menținându-şi direcția. Cele şase corăbii ale noastre se deplasau rapid, cu vântul în pânze şi apa spumegând despicată de etrave. Dintr-o duzină de lovituri de vâsle, puteam ajunge la viteza de atac.

Puteam vedea că punțile vaselor inamice erau atât de ticsite de oameni, încât arcaşii lor erau stânjeniți de înghesuiala de trupuri şi scuturi. Pe de altă parte, Zaras şi Hui, Akemi şi Dilbar, şi ceilalți căpitani puteau să profite din plin de faptul că nu aveau atât de mulți oameni la bord. Chiar înainte să trecem printre promontoriile portului şi să nimerim în ambuscadă, arcaşii noştri se pregătiseră pentru orice eventualitate. Corzile erau întinse, iar săgețile erau puse în arcuri. De îndată ce distanța dintre duşmani şi vasul nostru conducător s-a micşorat suficient,

Zaras a dat ordin să se tragă. Vântul care bătea direct de la pupa era aliatul nostru: ne-a oferit un avantaj de peste două sute de coți. Arcaşii au reuşit să tragă zece salve înainte ca hicsoşii să-şi poată trimite săgețile suficient de sus pentru a ajunge la noi.

Norul întunecat al săgeților noastre le-a măturat punțile, iar masacrul a fost de necrezut. Țipetele răniților erau contrapunctate de acel *vâj! Vâj!* Scos de săgețile care se înfigeau în carne.

Trirema inamică era aproape pe jumătate mai mare decât oricare dintre corăbiile mele, dar, având în vedere direcția din care bătea vântul, masivitatea ei era mai degrabă o problemă decât un avantaj. Am văzut că era deviată de vânt. Marele pinten al etravei nu mai era îndreptat amenințător spre noi. Schimbându-şi direcția, curbura carenei şi partea centrală a acesteia a ajuns să fie expusă exact în dreptul şirului de vâsle lungi, acolo unde atacul nostru ar fi pricinuit cele mai mari distrugeri.

— Loviți-o când întoarce! I-am ordonat repede lui Zaras, iar el s-a grăbit să-mi dea ascultare.

Toboşarii au crescut ritmul pentru viteza de atac. Oamenii noştri de la vâsle erau odihniți şi nerăbdători. Au tras până când le-au ieşit ochii din orbite. Împinsă de vânt şi de elanul vâslelor, *Furia* s-a năpustit înainte. I-am cerut lui Zaras să facă mici corecturi din cârmă astfel încât pintenul nostru de bronz să fie mereu îndreptat

spre punctul cel mai vulnerabil din carena triremei.

Am împins la o parte bărcile şi lugherele hicsose care stăteau între noi şi țintă şi, cu o clipă înainte să lovim trirema, Zaras a strigat:

— Ridicați vâslele!

Vâslaşii noştri au săltat simultan vâslele la bord, iar pintenul, de forma unui cap de vultur cu ciocul mare, a zdrobit cu zgomot carena triremei şi a răsturnat-o pe-o parte. Țipetele oamenilor aflați pe ea s-au amestecat cu trosniturile buştenilor şi vâslelor frânte. Ambele catarge au fost retezate la nivelul punții. S-a înclinat dincolo de punctul din care şi-ar fi putut reveni. Apa a năvălit prin deschizăturile pentru vâsle. Sclavii înlănțuiți de bănci s-au înecat aproape imediat, iar războinicii înghesuiți pe puntea superioară s-au prăbuşit în mare, de-a lungul vasului care se scufunda.

Eu şi Zaras am fost trântiți pe puntea *Furiei* de forța impactului. Corabia noastră se oprise acum, aşa că, până să ne ridicăm în picioare, ambarcațiunile hicsose mai mici reuşiseră să se strângă în jurul nostru şi aruncau din toate părțile cârlige pentru a se putea cățăra la bord. Războinicii lor înarmați deja se urcau furioşi pe navă, urlând ca o haită de lupi în jurul hoitului unei căprioare. Veneau de peste tot, agitând topoare şi săbii. Eram înconjurați.

Eu, Zaras şi ofițerii de punte am format un cerc

spate în spate, ca să ne apărăm. Eram spadasini experimentați, care luptaseră împreună în numeroase ocazii. Eram mult mai pricepuți decât atacatorii hicsoşi care mânuiau săbiile haotic şi greoi. Dar, oricât de mulți doboram, alții urcau la bordul *Furiei* să le ia locul.

Aproape imediat, puntea de sub picioarele mele a devenit alunecoasă din pricina sângelui, iar brațele îmi erau mânjite până la coate, însă barbarii hicsoşi tot ne atacau şi mureau. În dreapta mea, Zaras părea neobosit, dar eu îmi pierdeam puterile rapid. Brațele îmi deveneau din ce în ce mai grele, iar picioarele îşi pierdeau grația şi agilitatea.

Am ucis un alt om şi, după ce mi-am scos sabia din el, m-am uitat peste balustradă şi am văzut că pe toate vasele flotilei mele se dădeau bătălii grele, toate fiind înconjurate de ambarcațiuni inamice şi luptând pentru supraviețuire. Apoi, spre groaza mea, am văzut că o altă duzină de corăbii inamice intra în golf dinspre largul mării – galere de război mari, pline de oameni care strigau şi trăgeau din răsputeri la vâsle. Ştiam că eram pe cale să fim copleşiți numeric şi că nu mai puteam supraviețui mult. M-am gândit pentru o clipă cum ne-am putea desprinde din încleştare şi fugi pe mare. Însă mi-am dat seama că acel gând nu era doar ultima soluție a unui spirit care se dă bătut, ci şi fantezia disperării. Nu exista nicio scăpare din această baie de

sânge. Am continuat să luptăm în vreme ce valuri proaspete de duşmani se năpusteau la bord. În cele din urmă, am ajuns să mă clatin pe picioare de epuizare. Zaras m-a sprijinit cu scutul său, dar deja până şi să ridic sabia ajunsese un efort fantastic. Fața şi brațele îmi erau pline de sângele oamenilor pe care îi ucisesem.

Apoi, un alt duşman bărbos a apărut în fața mea, iar eu am ridicat spre el sabia tocită. Deja, lama nu mai tăia şi era ciobită, iar vârful se rupsese. Lovitura mea a fost atât de neîndemânatică şi slabă, că noul meu adversar mi-a îndepărtat sabia cu o disprețuitoare răsucire a încheieturii.

— Taita! A strigat el la mine, iar eu mi-am oprit următoarea lovitură şi l-am privit prostit.

Vreme de o clipă nu l-am recunoscut din cauza bărbii şi a vălului de sânge împroşcat, care îmi stânjenea vederea. Dar apoi mi-am dat seama că nu era o altă brută hicsosă. Trăsăturile lui erau nobile şi familiare.

— Dă-ți sabia la o parte domnule. Eu sunt supusul tău.

I-am recunoscut până şi vocea.

— Nakati! Am icnit eu. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Zeii nu ne ascultă mereu rugăciunile.

A rânjit în vreme ce mi-o plătea cu propriile cuvinte. După aceea, m-a apucat de braț pentru

a mă împiedica să mă prăbuşesc, dar eu i-am îndepărtat-o. Odată cu speranța, îmi reveneau şi puterile.

— Ți-ai calculat foarte bine sosirea, Nakati. Oricum, eşti bine-venit.

Am arătat dincolo de bordul *Furiei,* către hicsoşii care abandonaseră lupta. Goneau spre siguranța oferită de pământ, abandonându-şi ambarcațiunile pe țărm şi fugind dincolo de dune.

— Prinde-mi-i, te rog, pe aceşti grozavi indivizi iuți de picior. Apoi, ne putem îndrepta atenția asupra distrugerii bazei lor de care de luptă, dacă o putem găsi.

A râs la auzul cuvintelor mele.

— Nu sunt nici grozavi, nici iuți de picior. Cavaleria hicsosă se află la nicio leghe de locul unde ne aflăm, m-a asigurat el.

— Eşti sigur de asta? Am vrut eu să ştiu.

— Iscoadele mele nu sunt atât de numeroase ca ale lordului Aton, dar sunt cel puțin la fel de eficiente. M-au informat despre această ambuscadă pe care oamenii lui Gorrab ți-o pregătiseră. M-am dus la Krimad să te avertizez, dar, când am ajuns acolo, tu deja plecaseşi. Le-am mulțumit lui Horus şi lui Isis că am sosit la timp aici pentru a te găsi în viață.

— Şi eu sunt recunoscător pentru asta! Mi-am şters sudoarea şi sângele de pe față cu poalele robei şi m-am aplecat ca să ridic de pe punte o

sabie abandonată de inamic, ca s-o înlocuiesc pe a mea. După ce mi-am îndreptat trupul, am strigat la Zaras: Să nu laşi nici măcar unul dintre animalele hicsose să scape!

Am tras corăbiile noastre pe plaja nisipoasă. Ascultându-mi ordinele, Nakati şi-a condus oamenii în urmărirea fugarilor hicsoşi, în timp ce Zaras şi Hui descărcau carele noastre de luptă şi înhămau caii.

Călăuzele noastre beduine, pe care le trimisese Aton, au apărut de după dunele unde se ascunseseră. Eu şi Hui împreună cu jumătate din carele noastre i-am urmat către locul unde se afla cavaleria hicsosă.

Zaras şi-a unit forțele cu ale oamenilor lui Nakati. Cu restul carelor, au pornit în urmărirea fugarilor care o luaseră printre dune.

Santinelele hicsose de la baza de cavalerie fuseseră prea departe de locul luptei pentru a fi alertați de tumultul şi vacarmul acesteia. Când eu şi Hui ne-am apropiat de gardul bazei, le-am strigat în limba lor să deschidă porțile. Ei ne-au considerat întăriri detaşate din armata sudică principală, aşa că au deschis larg porțile în întâmpinarea noastră.

Până să-şi dea seama de greşeală, oamenii noştri erau deja printre ei, dezarmându-i şi obligându-i să îngenuncheze cu mâinile la spate până erau legați.

Pe terenul bazei, am găsit opt sute cincizeci de

care de luptă noi, aliniate ordonat în rânduri de câte patru.

Era evident că dulgherii hicsoşi copiaseră conceptul vehiculelor egiptene. Acestea reprezentau o mare îmbunătățire față de carele tradiționale hicsose.

Caroseria era făcută din împletituri de trestie de Malacca şi bambus, fiind mult mai uşoară şi mai flexibilă decât lemnul solid de pin sau de cedru. Roțile erau cu spițe, nu solide, ceea ce le făcea mai rapide şi mai rezistente.

Aceste care tocmai fuseseră lăcuite şi se aflau atât de aproape unul de altul, încât butucii roților se atingeau. Le-am stropit din belşug cu ulei de lampă adus special în acest scop. După ce am aruncat torțe aprinse în ele, flăcările au trecut de la un vehicul la altul, transformându-le în cenuşă în timpul care îi este necesar unui om însetat să bea o cană cu vin bun. Am fost fericit să le văd incendiate, în loc să mă atace, deoarece ar fi fost nişte adversari redutabili.

De îndată ce am terminat cu carele hicsose, călăuzele lui Aton ne-au condus spre locul unde se afla cavaleria. Erau aproape două mii de cai în grajdurile cu acoperişuri de paie.

Un lucru – poate singurul – li-l recunosc hicsoşilor, şi anume că sunt experți în cai. Era clar că aceste animale fuseseră cu atenție împerecheate şi selecționate, iar apoi, îngrijite cu devotament şi antrenate perfect. Iubesc caii mai

mult decât pe orice alt animal, inclusiv mai mult decât pe oameni. Într-un cal, poți cel puțin să ai încredere.

I-am mânat spre locul unde corăbiile noastre erau trase pe țărm. Nu eram sigur ce să fac cu ei. Două mii de cai înseamnă un număr mare. Nu aveam loc pentru ei pe vasele noastre, nici chiar dacă le puneam la socoteală şi pe ale lui Nakati.

Când unul dintre ofițerii lui Nakati a sugerat că mai bine omorâm aceste magnifice creaturi decât să fie prinse din nou de hicsoşi, am simțit cum toți nervii şi muşchii din trup îmi ard de indignare. M-am răsucit spre Nakati.

— N-ai printre aceşti netrebnici ai tăi cincizeci de oameni care înțeleg şi iubesc caii? L-am întrebat eu.

— Sigur că da, domnule.

Şi-a dat seama cât de furios eram.

— Dă-mi-i, Nakati. Voi împărți herghelia între ei. Apoi, fiecare va încerca să-şi ducă animalele în sudul Egiptului. Vor alege rute diferite. Voi oferi o recompensă de un deben de argint pentru fiecare cal care ajunge pe domeniul meu de la Mechir. Dacă oricare dintre oameni moare în această încercare, voi avea pe viață grijă de văduva şi de copiii lui. Jur asta!

În mai puțin de o oră, Nakati a adunat voluntarii. Au tras la sorți animalele capturate şi au pornit în amurgul care se lăsa, împărțindu-se în grupuri mici pe măsură ce se îndepărtau.

Unii dintre ei se deciseseră să-şi poarte caii prin Sahara şi să încerce să ocolească pe la vest pozițiile hicsose, pentru a ajunge în Egipt. Alții s-au hotărât să străbată delta Nilului, traversând înot afluenții marelui fluviu, ca să ajungă la peninsula Sinai, în est, înainte de a coti spre sud şi a o lua pe țărmul Mării Roşii pentru a ajunge la Teba.

I-am urmărit plecând şi am rostit o rugăciune devotată şi ferventă către Horus şi Inana, implorându-i să aibă grijă de caii mei în timpul primejdioasei călătorii în care porniseră.

Acum puteam să-mi îndrept atenția către prizonieri.

Cu garnizoana de la baza de care şi cu supraviețuitorii bătăliei din golful Zin, capturasem şapte sute nouăzeci şi trei de războinici şi marinari hicsoşi. Zaras şi Nakati îi puseseră să îngenuncheze în şiruri lungi pe plajă, lângă apă. Erau complet dezbrăcați, iar brațele le erau legate la spate. Erau resemnați şi mohorâți ca nişte oameni care aşteaptă la poalele eşafodului chemarea călăului.

— Ce-ar trebui să facem cu aceste creaturi mizerabile? I-am întrebat pe Nakati şi pe ofițerii mei.

Niciunul dintre ei n-a dovedit prea mult interes față de acest subiect. Corăbiile noastre care fuseseră avariate în bătălie au fost reparate în

grabă şi lansate la apă. Cele care n-au mai putut fi reparate au fost incendiate, iar acum ardeau pe nisip. Lupta fusese dată şi câştigată. Cu toții erau nerăbdători să urce la bord şi să plece înainte ca hoarde hicsose odihnite să vină urlând peste dune, însetate de sânge şi de răzbunare.

— Să-i ucidem, a sugerat Hui cu nonşalanță.

— Sunt de acord, a încuviințat Zaras. Să-i ucidem pe toți.

A vorbit în hicsosă şi suficient de tare pentru ca prizonierii aflați cel mai aproape să audă şi să înțeleagă.

— E un sfat bun, şi-a exprimat Nakati părerea. Dacă le dăm drumul, mâine se vor întoarce să ne ucidă bărbații şi să ne violeze femeile. Ceilalți şi-au mormăit acordul, însă Nakati a ridicat mâna cerând să i se acorde atenție, după care a continuat: Oricum, lord Taita, te cunosc suficient de bine pentru a fi sigur că nu vei fi niciodată de acord cu propunerea noastră foarte justificată. Ştiu că n-ai putea nicicând să ucizi cu sânge-rece un om care ți s-a predat.

— Poate că îmi acorzi prea mult credit în privința cavalerismului. Am ridicat din umeri. S-ar putea să te surprind.

Dar, firește, ştia că protestul meu era nesincer. Aşa că mi-a rânjit.

— Dă-mi voie să-ți fac o sugestie, mi-a cerut el. Lasă-mă să-ți arăt cum putem fi siguri că aceşti porci niciodată nu vor mai trage o săgeată şi nu

vor mai ridica sabia împotriva faraonului şi a Egiptului nostru. Apoi, domnule, poți să le dai drumul după cum îți dictează conştiința.

— Şi cum propui să realizăm asta? Le vom cere să-şi dea cuvântul şi ne vom încrede în el?

Eram iritat de inutilitatea acestei dezbateri. De asemenea, eram nerăbdător să urc la bordul *Furiei* şi să mă îndrept înapoi spre Creta, unde se aflau prințesele mele. Deja mă hotărâsem să eliberez prizonierii de îndată ce porneam la drum.

— Te rog, acordă-mi încă o clipă atenția ta.

Nakati a făcut semn cu capul spre grupul de oameni ai mării care îi păzeau pe prizonierii hicsoşi îngenuncheați. Aceştia l-au tras în față pe unul dintre războinici şi l-au împins cu fața în nisip, mâinile încă fiindu-i legate la spate. Nakati s-a dus lângă el şi a scos sabia.

— Ridică-ți degetele mari, omule! I-a poruncit el, iar prizonierul i-a dat naiv ascultare.

Cu o lovitură dublă a sabiei sale, Nakati i-a retezat de la bază ambele degete. Prizonierul a urlat de durere şi de disperare în vreme ce sângele a țâşnit din cioturi, iar degetele au căzut zvâcnind în nisip.

— Fac pariu că acest om niciodată nu va mai ridica o sabie şi nu va mai trage vreo săgeată într-un egiptean, a rostit Nakati.

Vreme de câteva secunde, l-am privit toți cu gurile căscate, şocați şi perplecşi de uimire, după

care toți oamenii mei au râs încântați.

Apoi, Zaras s-a apropiat înainte ca eu să pot interveni. Cu piciorul, a rostogolit pe spate trupul gol şi mutilat al prizonierului. Şi-a scos sabia şi i-a strecurat vârful sub penisul flasc.

— Şi aşa ne vom asigura că nu va mai viola niciodată o femeie egipteană sau unul dintre pruncii noştri nou-născuți.

Cu o lovitură în sus, i-a retezat membrul de la îmbinarea cu vintrele. Apoi, l-a ridicat în vârful sabiei şi l-a aruncat în valurile mici care se spărgeau la țărm.

— O ofrandă pentru Poseidon, zeul mărilor, dacă acceptă o bucată atât de scârboasă din carnea unui porc.

Oamenii din jurul meu au izbucnit în urale aprobatoare, însă vocea mea era mai puternică decât a oricăruia dintre ei.

— Încetează imediat cu brutalitățile, Zaras. Bagă-ți sabia în teacă. Te coborî la acelaşi nivel cu al oricărui animal hicsos!

Zaras şi-a băgat sabia înapoi în teacă, dar, când s-a întors spre mine, bărbia îi era ridicată, iar ochii, la fel de aprigi ca ai mei.

— Lord Taita, nu e loc pe corăbiile noastre pentru a-i ține în captivitate, m-a sfidat el. Dacă eliberezi aceste animale fără să le faci nimic, pe câți dintre oamenii noştri o să-i mai măcelărească? Câți dintre copiii şi femeile noastre vor muri?

Încet, am simțit furia dispărându-mi în fața logicii lui încăpățânate. Mi-am dat seama că judecata îmi era întunecată de amintirea rănilor care îmi fuseseră făcute mie de cuțitul care m-a castrat. Ezitam a îngădui ca o altă ființă omenească, indiferent cât de diabolică şi de monstruoasă, să fie supusă aceloraşi brutalități. Am tras adânc aer în piept, pentru a mă calma, i-ar apoi mi-am modulat vocea pentru a elimina furia din ea.

— Ai dreptate, Zaras. Hai să alegem calea de mijloc. O să le tăiem degetele, dar o să le lăsăm puțele să fie luate de Seth.

Am folosit în mod intenționat acel eufemism copilăresc pentru penis. Încercam să detensionez atmosfera creată.

Hui şi ceilalți au râs fățiş, iar Dilbar l-a tras pe Akemi de mădular.

— Nu-i aşa că puța ta simte nevoia de un pupic? N-ai mai văzut o păsărică de când am plecat din Krimad.

Oamenii mei erau cu toții copii în suflete. M-am silit să zâmbesc împreună cu ei. Dar, când m-am întors din nou spre Zaras, surâsul mi-a dispărut de pe buze.

Zaras mă privea cu ferocitate. Treptat, tăcerea i-a cuprins pe toți. Singurele sunete care se mai auzeau erau ale vântului şi scâncetele prizonierului mutilat, care zăcea în nisip. Când Zaras a vorbit din nou, vocea îi era rece şi

limpede. A ajuns la fiecare dintre noi şi ne-a cutremurat inimile.

— Surorile mele aveau şapte şi opt ani când hicsoşii au năvălit în satul nostru. Tata era plecat cu regimentul lui. Hicsoşii mi-au violat întâi mama, iar apoi, pe amândouă surorile, toți, pe rând, o jumătate de zi. Eu aveam cinci ani, dar am reuşit să scap şi să mă ascund pe câmp, de unde am putut vedea totul. După ce au terminat cu ele, le-au aruncat pe mama şi pe surorile mele în flăcările colibei noastre, ele fiind încă vii şi țipând. Zaras a tras adânc aer în piept, iar apoi, m-a întrebat: Ce vrei să fac?

Nu exista niciun răspuns pe care să i-l pot da. Am clătinat cu tristețe din cap şi am rostit:

— Fă-ți datoria față de faraon şi față de amintirea familiei tale.

— Mulțumesc, domnule, a răspuns Zaras, după care şi-a scos sabia şi i s-a alăturat lui Nakati.

Au ales treizeci dintre cei mai pricepuți la mânuirea securii, pentru a face amputările. Fiecăruia dintre ei i s-au dat patru asistenți care să-i țină pe prizonieri. Primele victime şi-au încleştat pumnii şi au refuzat să-şi ridice degetele. Călăii n-au pierdut vremea să-i convingă. Pur şi simplu, le-au retezat mâna de la încheietură. Prizonierii care au urmat au fost mai cooperanți.

Apoi, asistenții îi rostogoleau pe spate şi, cu aceeaşi lipsă de ceremonie, organele genitale le

erau tăiate, după care erau lăsați liberi să se împleticească printre dune, gemând şi apăsându-şi rănile în speranța că vor opri sângerarea.

Pescăruşii au fost atraşi de mirosul de sânge. În stoluri țipătoare, aceşti necrofagi s-au repezit spre grămezile tot mai mari de degete şi organe sexuale. Au înghițit aceste trufandale aproape la fel de repede pe cât le tăiau călăii.

Mi s-a făcut greață de toată scena. M-am răsucit şi m-am îndreptat spre locul unde corăbiile noastre erau trase pe plajă. Am încercat să ignor țipetele şi implorările captivilor hicsoşi. În schimb, m-am concentrat asupra supravegherii încărcării carelor şi cailor, plus a amforelor cu apă şi proviziilor pe care le găsisem în baza cavaleriei.

După ce şi-a terminat treaba sângeroasă de pe plajă, Nakati a venit să-şi ia rămas-bun de la mine. Conform înțelegerii noastre, intenționa să-şi continue distrugerile şi în porturile şi oraşele hicsose aflate pe țărmurile Mării de Mijloc.

Când, în cele din urmă, Zaras a urcat la bordul *Furiei,* a venit imediat la mine şi s-a lăsat într-un genunchi în fața mea.

— Ți-am nesocotit cuvântul, domnule, s-a confesat el. Ți-am sfidat ordinele în fața oamenilor. Ai avea toate motivele să mă coborî în rang şi să mă înlături de la comandă.

— Ai făcut ce ai ştiut că e drept, am răspuns eu. Nimeni nu poate face mai bine de-atât. Ia comanda vasului şi hai să pornim spre Krimad.

S-a ridicat în picioare.

— Mulțumesc, Taita. N-o să te mai dezamăgesc niciodată.

În timp ce soarele cobora obosit spre orizontul vestic, m-am urcat pe catargul principal al *Furiei,* de unde am cercetat pentru ultima dată marea din spatele corabiei, pentru a fi absolut sigur că nu se vedea nicio urmă că hicsoşii ar fi pornit în urmărirea noastră. Totul era în regulă. Coasta nordică a Egiptului abia dacă era o subțire dungă albastră deasupra albastrului mai închis al mării. Corăbiile aveau toate felinare aprinse la pupa pentru a-i ajuta pe navigatori să-şi mențină locul precis în formația strânsă în care naviga flotila noastră, în timpul orelor de întuneric.

Marinarul-sondor de la prora a strigat:

— Nu mai atingem fundul!

Ne aflam în ape adânci şi ne îndreptam spre Creta. Mă aflam la locul meu preferat, pe catarg. L-am auzit pe Zaras dând liber santinelei. Vâslaşii au ridicat vâslele la bord şi s-au ghemuit pe punte pentru a dormi. Vântul bătea din spate şi toate pânzele erau întinse.

Brusc, m-am simțit obosit până în străfundurile trupului şi ale sufletului. Lupta fusese cumplită, iar confruntarea cu Zaras, şi mai cumplită.

M-am gândit să cobor de pe catarg şi să mă retrag în cuşeta mea îngustă din cabina de la pupa, însă următoarea adiere a fost caldă şi încă purtând mirosurile iubitului meu Egipt. Blânda legănare a catargului mă îmbia la somn. Trupul mă durea sâcâitor din pricina vânătăilor şi zgârieturilor căpătate în bătălia din golful Zin. Cabina mea părea foarte departe. M-am asigurat că funia din jurul mijlocului era bine legată de catargul de care mă sprijineam cu spatele, după care am închis ochii şi am lăsat bărbia să-mi cadă în piept.

Când m-am trezit, luna ajunsese la zenit, iar reflexia ei pe suprafața apei înainta odată cu noi, creând o potecă de argint sclipitor pe valurile mici. Mirosul Africii fusese înlocuit cu cel sărat al largului mării. Singurele sunete erau susurul apei sub cocă, scârțâitul regulat al catargului în suportul său şi şoapta vântului în velatura noastră.

Durerile mele se risipiseră şi, odată cu ele, şi oboseala. Mă simțeam iarăşi plin de vigoare şi alert. Aveam o ciudată senzație de bună dispoziție, pe care ajunsesem s-o recunosc ca semn sigur că zeița Inana era aproape. Am căutat-o nerăbdător din priviri şi n-am fost deloc surprins când am văzut-o plutind pe cărarea făcută de lună în calea corabiei noastre. Gluga pelerinei era lăsată pe spate, iar lumina lunii dansa pe chipul ei. Era frumoasă dincolo de orice

imaginație. Când a ajuns lângă *Furie,* a păşit de pe suprafața mării pe punte şi şi-a ridicat privirea spre mine.

Expresia de pe chip i s-a schimbat şi la fel şi starea mea de spirit. M-am simțit brusc îngrozit şi stăpânit de o presimțire rea. Ştiam că Inana nu venise să mă felicite pentru victoria de la Zin.

Nu a vorbit, dar, cu toate astea, i-am auzit vocea grăind cu blândețe în mintea mea:

— Zeul e furios. Cronos cere sacrificiul suprem.

— Nu înțeleg.

Am încercat să vorbesc, dar cuvintele mi-au rămas în gât.

— Du-te la ele. Sunt în primejdie de moarte.

Glasul tot nu i s-a auzit, însă am auzit clar avertismentul pe deasupra sunetelor vântului şi apei. Am încercat să mă răsucesc pentru a coborî la ea, dar am fost incapabil să mă mişc. Voiam ca ea să-mi explice enigmaticul mesaj, însă nu puteam vorbi.

Apoi, umbrele întunecate ale somnului m-au învăluit ca o plasă, iar ea a dispărut. Am încercat să strig în întuneric:

— Nu pleca, Inana! Aşteaptă-mă! Nu înțeleg.

Dar întunericul m-a copleşit.

Nu ştiu cât de mult am dormit a doua oară, însă când am izbutit să mă eliberez din întuneric, zorii mijeau, iar pescăruşi cu aripi negre plonjau şi se scufundau în siajul nostru.

Mi-am coborât privirea şi am văzut că puntea de

sub mine forfotea de activitate. Primul schimb de vâslaşi cobora scările pentru a-şi ocupa locurile pe băncile pentru vâslit.

Am dezlegat funia care mă ținea de catarg şi am coborât pe puntea superioară. Când picioarele mele au atins lemnul acesteia, Zaras s-a grăbit să vină la mine. Zâmbea şi clătina din cap.

— Domnule, doar n-ai dormit iarăşi pe catarg, nu-i aşa? Nu te mai mulțumeşte cuşeta? Apoi mi-a văzut expresia de pe chip, şi zâmbetul i-a dispărut. Ce s-a...?

— Aruncă imediat peste bord toate carele de luptă, i-am ordonat eu. Transferă toți caii pe celelalte corăbii.

S-a uitat năucit la mine.

— De ce, Taita?

— Nu-mi cere socoteală pentru ordinele date. N-am timp să mă contrazic iarăşi cu tine. Eram atât de nerăbdător, încât l-am apucat de umăr şi l-am zgâlțâit. Ia câte o echipă de vâslaşi de pe fiecare corabie. Vreau să le putem schimba la fiecare oră.

— La fiecare oră? I-a scăpat lui Zaras.

— Vreau să mergem cu viteză de atac până la Krimad.

— Viteză de atac?

S-a uitat la mine nevenindu-i a crede.

— Încetează să repeți tot ce spun, lua-te-ar Seth să te ia, Zaras, am mârâit eu la el. Vreau să ajungem în Krimad în cinci zile sau chiar mai

repede dacă se poate.

— O să-mi omori oamenii, a protestat el.

— Mai bine să moară ei decât prințesele.

S-a holbat înspăimântat la mine.

— Nu pricep...

— Amândouă prințesele sunt în primejdie de moarte. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar fiecare oră pe care o pierdem este o oră care le aduce mai aproape de o moarte sigură.

A plecat în goană strigând către ofițerul de veghe:

— Ridică semnalul „Toți căpitanii”!

Toate celelalte corăbii s-au lipit de a noastră câte două odată, una la babord, alta la tribord. Fiecare dintre ele a trimis cei mai buni douăzeci de vâslaşi la bordul *Furiei,* cu apă şi hrană pentru cinci zile. În schimb, noi le-am dat sclavii şi pe cei mai puțin puternici din echipajul nostru.

Am transferat toți caii la ei, legându-l de scripeții de încărcare şi trecându-i peste golul dintre vasele noastre. Ne-am folosit de aceleaşi echipamente pentru a sălta carele de luptă şi a le arunca peste bord. Voiam ca *Furia* să navigheze fără încărcătură. Era greu să ajungem în Creta în cinci zile.

Când a venit rândul corabiei lui Hui să tragă lângă a noastră, Zaras l-a luat deoparte şi i-a vorbit încet, dar i-am putut citi de pe buze. Hui s-a îndepărtat de el şi a venit spre mine cu paşi

mari şi cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Foarte bine, Hui, am preîntâmpinat eu disputa cu el, pune un om de nădejde la comanda vasului tău şi vino cu noi. Dar să ştii că şi tu va trebui să vâsleşti.

De îndată ce am avut tot efectivul complet la bord şi primul schimb de vâslaşi la locurile sale pe bănci, toboşarul a dat semnalul. A crescut ritmul treptat de la viteză de manevră la viteză de atac, cu zece bătăi pe minut.

Furia şi-a luat avânt şi a zburat prin apă. În decurs de o oră, am lăsat celelalte corăbii dincolo de linia orizontului din spatele nostru.

Când am schimbat echipele, oamenii din prima tură s-au prăbuşit de pe bănci scăldați în sudoare şi cu răsuflarea tăiată. Zi şi noapte, în următoarele trei zile, viteza noastră n-a scăzut deloc.

Zaras şi Hui îşi făceau turele pe bănci şi chiar vâsleau o oră întreagă la fiecare douăsprezece. Când oameni având pe jumătate vârsta mea erau epuizați, eu nu ratam nicio bătaie în tobă. Amintirea avertismentului nerostit al Inanei îmi dădea puteri.

„Du-te la ele. Sunt în primejdie de moarte.”

Era după-amiaza celei de-a patra zile. Abia îmi abandonasem locul de pe banca de vâslit că, gâfâind şi cu sudoarea încă şiroind pe mine, m-am dus la prora să cercetez marea din fața

noastră.

N-aveam nicio modalitate de a calcula cât mai aveam până la insulă. Nici măcar nu eram sigur că încă mai eram pe cursul corect. Îmi pusesem speranța în Inana să mă călăuzească. Totuşi, marea din fața noastră era încă pustie, iar orizontul, neîntrerupt de nimic.

Nu bătea deloc vântul. Cerul era lipsit de nori, strălucitor şi nemilos precum securea unui călău. Aerul era greu şi apăsător. Aveam un vag, dar neplăcut de sulfuros gust care îmi ardea gâtul. Singura mişcare era ondularea siajului nostru şi învolburările punctate lăsate de vâslele noastre pe suprafața strălucitoare atunci când se ridicau şi coborau.

Tocmai eram pe care să plec şi să mă duc sub punte pentru a mă odihni, deoarece abia dacă dormisem vreun pic de când părăsisem golful Zin, când, exact atunci, ceva la orizont mi-a atras atenția. Era o linie subțire şi întunecată, care se ondula. Am rămas şi am privit-o o vreme, până mi-am dat seama că era un stol de păsări care zbura direct spre noi. Îmi plac foarte mult toate speciile de înaripate, dar pe acestea nu le-am putut recunoaşte decât după ce s-au apropiat mult. Am fost surprins să constat că erau ciori obişnuite. De obicei, cioara cretană este o pasăre solitară sau care are o pereche. Mai mult, ciorile stau mereu în apropierea pământului. Din toate aceste motive, nu reuşisem să le identific de la

distanță. Acesta era un stol de câteva sute de păsări şi se afla cam la o sută de leghe, sau probabil mai mult, față de cel mai apropiat pământ. Le-am privit trecând pe deasupra. Croncăneau una la alta cu o insistență care mie mi-a sunat a spaimă sau măcar a țipăt de avertizare.

După ce au dispărut, m-am uitat din nou spre nord şi am văzut şi alte păsări apropiindu-se în zbor. Unele dintre ele erau de asemenea ciori, însă erau şi multe alte specii. Ibişi şi bâtlani, vânturei şi vulturi, precum şi alte păsări de pradă au trecut pe deasupra noastră. Apoi, au venit păsări mai mici: măcălendri şi ciocârlii, vrăbii şi porumbei, şi sfrâncioci. Cerul era plin de păsări. Erau atât de multe, încât aproape că acopereau soarele. Țipetele lor erau o cacofonie atât de stridentă, încât aproape că era asurzitoare. Exista o disperare clară în acest exod înaripat.

Un mic canar galben a căzut din cer şi a aterizat pe umărul meu. Era clar epuizat. Tot trupuşorul îi tremura şi a ciripit patetic când l-am luat în mână şi l-am mângâiat pe cap.

M-am uitat iarăşi mirat în sus şi am văzut că pe deasupra noastră încă treceau nenumărate stoluri. Hui şi Zaras au venit lângă mine, amândoi cu capetele pe spate şi cu fețele spre cer.

— Ce se petrece, Taita? A vrut Hui să ştie.

— Pare să fie o migrație în masă. Dar n-am mai văzut niciodată ceva de o asemenea amploare.

— Arată mai degrabă ca şi cum ar fugi de o amenințare mortală, a sugerat Hui.

— Animalele sălbatice şi în special păsările au instinctul primejdiei, a fost Zaras de acord, apoi s-a uitat la mine pentru a-i confirma. Nu-i aşa, domnule?

I-am ignorat întrebarea nu fiindcă nu cunoşteam răspunsul, ci pentru că, în clipa aceea, lângă nava noastră s-a auzit un pleoscăit făcut de un corp greu.

Am privit peste balustradă şi am văzut că suprafața apei clocotea de viață. Mari trupuri strălucitoare treceau pe sub coca noastră. Un banc mare de ton se îndrepta în aceeaşi direcție ca stolurile de păsări ce umpleau cerul de deasupra noastră. M-am uitat în față şi am văzut că acest banc se întindea până la orizontul nordic.

Trupurile lor argintii curgeau la nesfârşit pe sub noi, iar printre ele erau amestecate şi alte creaturi. Delfini cu spinări negre şi lucioase brăzdau suprafața mării cu înotătoarele dorsale ascuțite precum pumnalele, ridicând în urma lor jerbe de apă ca nişte cozi de cocoş. Balene care erau aproape la fel de lungi precum corabia noastră suflau nori de aburi prin nările de pe cap atunci când ieşeau la suprafață ca să respire. Rechini dungați precum tigrii şi cu guri rânjind

diabolic din cauza dinților zimțați săgetau pe lângă noi, îndreptându-se spre sud.

Se părea că toate creaturile fugeau panicate de vreun cataclism teribil care se petrecea dincolo de orizontul nordic.

Pe măsură ce orele treceau, această mare aglomerație de ființe zburătoare şi înotătoare s-a rărit, până ce nu s-a mai văzut niciuna.

Eram singuri într-o lume pustie, noi, puținii muritori, şi micul canar galben care rămăsese cu mine, stând pe umărul meu şi cântându-mi dulce la ureche.

S-a făcut noapte, iar noi am vâslit cu tenacitate pe întuneric, doar stelele luminându-ne calea. După ce soarele a răsărit, am văzut că atât cerul, cât şi marea încă erau lipsite de orice urmă de viață. Tăcerea şi singurătatea păreau chiar mai amenințătoare şi mai apăsătoare.

Singurele sunete păreau a fi scârțâitul vâslelor în furcheți, în timp ce ne împingeau către Creta, şoapta apei în lungul cocii şi bătăile de tobă care dădeau ritmul vâslelor. Nimeni nu vorbea, nimeni nu râdea.

Până şi canarul meu galben tăcuse şi, chiar înainte de prânz, mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut pe punte. Era deja mort când l-am ridicat. L-am dus la pupa şi i-am dat trupul micuț în grijă lui Artemis, zeița păsărilor. L-am lăsat să cadă în siajul corabiei. Apoi, m-am urcat la

postul meu de pe catarg.

Am cercetat nerăbdător orizontul, dar era pustiu, şi mi-a fost greu să suport dezamăgirea. Am stat acolo o oră, apoi altă oră, privind şi sperând.

Soarele nemilos îmi ardea ochii şi, după o vreme, am început să văd lucruri care nu existau: nave-fantomă şi insule iluzorii. Am închis ochii pentru a-i odihni.

Când i-am deschis din nou, am fost surprins să constat că halucinațiile se intensificaseră. Orizontul de apă din fața micii noastre corăbii se ridica spre cer sub forma unui lanț muntos, mai degrabă solid decât lichid. Cu fiecare clipă, aceşti Alpi marini deveneau tot mai înalți şi mai amenințători. Acum, pe creştetele lor strălucea spumă albă ca zăpada proaspăt căzută.

Apoi, am auzit vocile de pe puntea de jos. Mi-am coborât privirea şi am văzut că Zaras, Hui şi ofițerii de punte se grăbeau spre prora corabiei. Erau îngrămădiți acolo, arătând în față în vorbind în contradictoriu. Oamenii de pe băncile aflate pe puntea de sus încetaseră să vâslească şi se ridicaseră în picioare, privind în față. Corabia îşi pierdea viteza şi, în cele din urmă, s-a oprit.

M-am apucat de patarațină şi m-am lăsat să alunec pe punte. După ce am ajuns jos, am luat-o la fugă strigând la oameni să pună mâna pe vâsle şi să ia din nou viteză.

Ofițerii de la prora mi-au auzit vocea şi s-au

întors spre mine. Zaras a fugit în întâmpinarea mea.

— Ce se petrece? Se întoarce lumea cu susul în jos? A arătat peste umăr. Marea se ridică şi umple cerul.

Era aproape panicat.

— Este un val.

Făcând un efort, mi-am menținut vocea calmă şi egală.

— Nu! A clătinat vehement din cap. E prea mare. Şi se apropie prea repede pentru a fi doar un val.

— Este un val mareic, am rostit eu cu certitudine. La fel ca acela care a scufundat Imperiul Atlantidei în vechime.

— În numele tuturor zeilor buni, putem face ceva ca să scăpăm pe el?

Nu îi era caracteristic lui Zaras să cedeze fără luptă, aşa că i-am strigat în față:

— Avertizează-ți echipajul, fir-ai tu să fii! Asigură-te că au vâsle de rezervă la îndemână. Când chestia aia ne va lovi, ne va provoca stricăciuni. O să ne rupă vâslele. Trebuie să ne menținem direcția şi să ne ținem bine. Dacă ne loveşte dintr-o parte, ne va rostogoli ca pe un buştean şi ne va scufunda cu totul. Ai grijă ca toate chepengurile să fie bine închise. Coboară catargele şi leagă-le de punte. Leagă funii de ancorare de-a lungul tuturor băncilor pentru vâslit, că altfel echipajul va fi aruncat peste bord.

Zaras a răspuns imediat la ordinele mele

categorice şi l-a strigat pe Hui să i se alăture. Nu m-am mai amestecat. I-am lăsat să-şi vadă de treabă, iar eu am rămas la prora şi am privit valul care se apropia.

Pe măsură ce se apropia, parcă devenea tot mai mare, iar viteza cu care gonea spre noi creştea. Abia dacă aveam timp suficient pentru a ne pregăti înainte să ne izbească.

A ridicat prora atât de repede, încât genunchii mi s-au îndoit sub mine, iar stomacul mi-a apăsat plămânii silindu-mă să gâfâi în căutarea aerului. Am urcat şi am tot urcat. Pupa noastră a căzut, iar puntea s-a înclinat atât de tare, încât a trebuit să mă agăț de balustradă cu amândouă mâinile. Obiectele nelegate s-au rostogolit şi au căzut în parapetul de la pupa.

În tot acest iad, Hui şi Zaras au menținut corabia perpendiculară pe val, dându-le oamenilor comenzi ferme:

— Cârma la babord!

— Stop cârma la tribord!

Oamenii strigau rugăciuni către zeii şi mamele lor, pentru a-i salva, dar continuau să vâslească.

Cu cât urcam mai sus, cu atât panta era mai abruptă, până când puntea noastră aproape că a ajuns la verticală, iar etrava era îndreptată spre cer.

Pentru o fracțiune de secundă, am reuşit să privesc peste coama mărețului val. Eram atât de sus, încât am putut vedea clar la orizont țărmul

sudic al Cretei şi, deasupra lui, turnul de fum ridicându-se de pe vârful scobit al muntelui Cronos, aflat în partea îndepărtată a insulei. Nori galbeni de sulf se ciocneau unul de altul, umplând complet cerul nordic. Apoi, creasta înspumată a valului s-a prăbuşit peste noi şi a îngropat puntea *Furiei* sub un stânjen de apă verde.

Una dintre funiile de ancorare a plesnit din cauza presiunii, iar patru dintre membrii echipajului au fost aruncați peste bord. Nu i-am mai văzut niciodată. Ceilalți ne-am sufocat în apa învolburată ca nişte şobolani prinşi într-un canal colector inundat. Aveam senzația că funia aspră de cânepă din jurul mijlocului mă taie în două. Nu puteam nici măcar să țip pentru a-mi domoli groaza. Privirea a început să mi se întunece. Ştiam că mă înec.

Apoi, brusc, etrava noastră a țâşnit din versantul opus al valului mareic. Am reuşit să trag o gură de aer proaspăt şi dulce înainte de a cădea în gol. Ne-am prăbuşit vreme de ceea ce a părut a fi o eternitate. Funiile de ancorare ne-au împiedicat să fim aruncați peste bord odată cu toate echipamentele nelegate.

Apoi, în cele din urmă, am lovit suprafața mării cu o forță care a amenințat să frângă fiecare scândură, fiecare perete despărțitor şi fiecare placă de bordaj a corabiei noastre. Vâslele noastre au fost rupte din furcheți ca nişte

rămurele uscate.

M-am gândit că ne vom scufunda din nou. Dar viteazul nostru vas s-a ridicat din valuri. Am săltat de mai multe ori pe suprafața apei, înclinându-ne puternic şi punțile fiind spălate de mare. Oameni şi echipamente au fost trântite pe punte claie peste grămadă.

Zaras şi Hui s-au dezlănțuit asupra lor, blestemându-i şi trimițându-i cu lovituri înapoi la locurile lor de pe băncile de vâslit. Totuşi, unii oameni din echipaj erau grav răniți, cu mâini şi picioare fracturate sau cu coaste rupte. Aceştia au fost târâți într-o parte. Vâslele de rezervă erau legate de punte, sub bănci. Vâslaşii au aruncat peste bord resturile celor rupte şi au pus vâslele noi în furcheți.

Apoi, cu toții am început să aruncăm ca posedații apa peste bord. Încet, *Furia* s-a ridicat din nou înaltă şi uşoară din mare. Toboşarul a dat semnalul. Vâslaşii s-au împleticit înapoi spre băncile lor, iar vâslele au muşcat şi au despicat suprafața apei. Am pornit cu toată viteza către Creta. Din această poziție joasă, iarăşi nu se mai vedea la orizont. Dar acum aveam fumul vulcanului Cronos după care să mă ghidez.

Puțin după amiază, vântul s-a stârnit din nou, bătând cu putere dinspre sud. Echipajul a ridicat şi a fixat din nou catargele, după care a întins toate pânzele în calea vântului. Viteza aproape că ni s-a dublat. Apa din urma valului

mareic era agitată şi plină de resturi de copaci şi de epave ale vaselor şi ale clădirilor smulse de pe insula din fața noastră. Dar ne-am croit drum printre ele având o echipă de oameni la prora care le împingeau din cale pe cele mai primejdioase.

După alte două ore, am zărit din nou silueta Cretei ridicându-se din valuri. Era mică şi insignifiantă în comparație cu coloana de fum vulcanic care se înălța până la cer deasupra ei. Acum, bubuiturile şi mugetele dementului zeu Cronos ajungeau până la noi. Vacarmul abia dacă era estompat de distanță, şi însăşi suprafața mării tresălta din cauza furiei zeului.

Vâslaşii au privit cu venerație şi îngrijorare peste umăr. Echipele care nu se aflau la datorie s-au îngrămădit pe punte împreună cu răniții şi muribunzii. Cu toții erau albi la față de groază. Dar i-am condus neîndurător spre Creta. Când au părut pe cale să se răzvrătească, Zaras şi Hui au luat bicele pentru sclavi şi s-au apropiat de ei, gata să le folosească.

Pe măsură ce ne apropiam, eram tot mai impresionat de stricăciunile lăsate de valul mareic în urma sa. Când am ajuns să vedem portul Krimad, abia dacă l-am recunoscut. L-am identificat doar datorită muntelui Ida, care se înălța în spatele lui.

Toate clădirile fuseseră luate de val şi chiar şi lespezile grele ale digului fuseseră răsturnate în

apă precum cuburile unui copil neastâmpărat.

Pădurea şi câmpul cultivat de la poalele muntelui fuseseră complet distruse. Copacii măreți, ruinele clădirilor şi epavele corăbiilor cândva impresionante erau amestecate într-o masă de resturi.

Ce m-a tulburat cel mai tare a fost că grajdurile dispăruseră. Rândaşii şi caii probabil că fuseseră luați de val şi duşi în largul mării. Prințesele mele se aflau pe partea cealaltă a insulei. Fără cai, ar fi durat câteva zile să ajungem la ele printre rămăşițele încâlcite ale pădurii.

M-am gândit să încercăm a ocoli insula pe mare, dar am abandonat ideea. În aceste condiții primejdioase, ar fi durat şi mai multe zile şi nu aveam de unde şti ce vom găsi dacă reuşeam să ajungem în portul Knossos.

Tot ce puteam spera era ca unele dintre haltele de schimb pe care le instalasem pe coama insulei să se fi aflat la o înălțime suficient de mare pentru a scăpa de furia valului mareic, iar unii dintre cai să fi supraviețuit.

Am aruncat ancora la limita apelor adânci, la două ancabluri[18] distanță de ruinele portului Krimad, unde corabia era protejată de insulă. Apoi i-am chemat pe Zaras şi pe Hui şi le-am spus:

— Fiecare dintre haltele de schimb de pe munte

---

[18] O ancablură = 185,2 m

are între zece şi douăzeci de cai în grajd, dacă au supraviețuit. Cu un călăreț în spinare şi doi agățați în scări, fiecare animal poate căra trei oameni. Alegeți treizeci dintre cei mai buni oameni ca să vină la țărm cu noi. Trebuie să ia cu ei doar armele, nu şi armurile, ca să nu împovăreze prea tare caii.

Când grupul a fost gata, am lansat la apă bărcile care supraviețuiseră ravagiilor marelui val. După ce ne-am urcat în ele, am constatat că erau periculos de supraîncărcate.

M-am rugat în tăcere Inanei în vreme ce valurile ne loveau, iar apa intra în barcă. I-am amintit zeiței că pur şi simplu dădeam ascultare spuselor ei, iar ea trebuie că m-a ascultat. Am ajuns la ruinele digului cu doar trei oameni aruncați peste bord, iar unul dintre ei a reuşit să înoate înapoi pe *Furia*.

Bărcile s-au transformat în vreascuri aproape imediat ce am atins stâncile. Cu toate astea, am reuşit să ne cățărăm pe digul distrus, susținându-ne unul pe celălalt. Am ajuns pe teren ferm fără să mai suferim alte pierderi.

Apoi, Zaras a format o coloană cu câte doi oameni pe rând, iar eu i-am condus pe toți printre ruinele oraşului înecat. Era pustiu, cu excepția câtorva cadavre umflate, pe jumătate îngropate în resturi. Apoi am urcat pantele inferioare ale muntelui, care fuseseră şi ele inundate. Căutam începutul drumului care

ducea la prima haltă de schimb. Toate urmele fuseseră şterse. Poate că nu l-am fi găsit niciodată dacă nu m-aş fi luat după sunetul unui corn de vânătoare care s-a auzit din pădurea de deasupra noastră. Trei oameni de la haltă văzuseră sosirea noastră şi coborâseră pe cărare în întâmpinarea noastră.

Erau îngroziți, dar se convinseseră singuri că venisem la țărm pentru a-i salva. Dezamăgirea lor a fost jalnică când şi-au dat seama că nu aşa stăteau lucrurile. Mi-am condus oamenii spre haltă într-un marş forțat care sfida panta abruptă. Pământul de sub picioarele noastre se cutremura şi se zguduia sau se legăna şi se sălta ca o bărcuță prinsă într-un curent puternic, după variațiile imprevizibile ale stării de spirit a dementului zeu Cronos.

Când am ajuns la prima haltă, am constatat că şase oameni şi douăzeci de cai supraviețuiseră dezastrului. Caii erau aproape înnebuniți de spaimă din cauza pământului care se zguduia sub ei şi a duhorii de pucioasă care venea dinspre muntele de dincolo de golf. Am avut nevoie de toată priceperea pentru a-i calma suficient cât să-i putem înşeua.

Am mai întârziat acolo doar cât să ne verificăm armele. Am fost uşurat să descopăr că arcul meu recurbat era încă uscat în husa lui din piele ceruită. N-am fost însă la fel de mulțumit de starea coardelor. Mi-am însuşit de la căpitanul

haltei de schimb un săculeț cu coarde uscate, spre marea lui dezamăgire. Dar i-am susținut cu fermitate privirea când a început să protesteze, iar el a tăcut. Apoi, i-am ordonat lui şi tuturor oamenilor săi să rămână la haltă pentru a ne acoperi spatele când aveam să ne retragem.

N-am mai pierdut niciun moment, ci am strigat la Zaras şi Hui să încalece, apoi am condus micul convoi în sus, către locul unde poteca ajungea pe coama muntelui Ida.

Aproape că ajunsesem pe creastă când am auzit un bubuit de copite şi fornăielile, şi mugetele a o mie de fiare sălbatice coborând spre noi. Abia am avut timp să-mi feresc oameni în desişul pădurii, că o masă de trupuri monstruoase s-a năpustit la vale pe potecă.

Desigur, le-am recunoscut imediat. Era o cireadă de tauri sălbatici. Au gonit pe lângă noi cu ochii strălucindu-le injectați. Spinările le erau cocoşate. Pielea le era dungată uniform, cu negru şi maro-închis. Limbile li se legănau din boturile căscate, iar saliva înspumată era împroşcată pe umerii înalți. Erau mânați de panică şi groază, bubuind pe cărarea ce ocolea stânca.

În timp ce priveam, muntele de sub noi s-a zguduit din nou. Am văzut deschizându-se o crăpătură adâncă la baza stâncii, chiar în calea cirezii de tauri. Panta muntelui era atât de abruptă, iar inerția cirezii, atât de teribilă, încât animalele n-au reuşit să evite căderea. Toată

cireada s-a prăbuşit în gol, animalele din spate împingându-le pe cele din față până când toate au plonjat în gol. Am auzit trupurile masive zdrobindu-se de stânci la sute de coți sub noi. După aceea s-a lăsat tăcerea, curmată curând de un alt răget al vulcanului.

Mi-am scos trupa din pădure şi am urcat ultima porțiune abruptă a potecii până pe culme. Aici, am făcut din nou o pauză. M-am uitat îndărăt spre locul unde mica siluetă a *Furiei* era ancorată dincolo de ruinele portului Krimad. Apoi, m-am răsucit în şa şi am privit în față, spre ruinele care fuseseră cândva oraşul Knossos, capitala celui mai puternic imperiu de pe pământ.

Marele port nu mai era. Nu se zărea nicio urmă a farului. Trebuie să fi fost dărâmat în bazinul portului. Zidurile portului fuseseră smulse cu totul – nici măcar fundațiile nu mai rămăseseră. Apele sălbatice ale mării treceau nestingherite peste pietrele pe care se înălțase mărețul oraş.

Mândra flotă de zece mii de corăbii a Supremul Minos fusese aruncată pe țărm şi făcută fărâme. Cât era golful de mare nu se zărea nici măcar o ambarcațiune care să plutească. Însă apele erau ticsite cu epave plutitoare şi agitate de valurile care încă se năpusteau spre țărm.

Palatul în care Supremul Minos se căsătorise cu prințesele mele dispăruse, la fel şi clădirea Amiralității, şi toate celelalte edificii din piatră

care se aflaseră pe țărm.

Dincolo de acest haos, cei doi vulcani gemeni tunau şi scoteau fum şi flăcări care umpleau cerul.

Nevenindu-mi a crede, mi-am plimbat privirea peste tot acest dezastru. Imperiul Minoian nu mai exista. Fusese distrus de zeul său nebun.

„Unde sunt fetele mele?” Inima mi-a suspinat mai limpede decât ar fi putut vocea s-o facă vreodată. „De ce m-ai trimis aici, Inana? Doar ca să-ți bați joc de mine şi să mă chinuieşti?”

Parcă siliți de o forță exterioară, mi-am simțit ochii îndreptându-se spre poalele muntelui, chiar sub locul unde îmi oprisem calul. Am văzut că ambasada egipteană, care îmi fusese cămin, deşi pentru o scurtă perioadă de timp, încă era intactă. Valul mareic nu ajunsese atât de sus. Era singura clădire de pe versantul nordic care supraviețuise.

— Veniți! Am strigat eu la Zaras şi la Hui. Urmați-mă!

Am dat pinteni calului. Pe când am început să coborâm prin pădure, o altă undă seismică a venit dinspre vârfurile gemene ale muntelui Cronos. Calul meu s-a speriat cumplit. M-am luptat să-l țin sub control şi, cu toate că oamenii care atârnau în scărițele de piele au fost aruncați primejdios în toate părțile, au reuşit să se țină până când calul s-a potolit din nou şi ne-am năpustit în vale.

Ambasada mi-a părut complet pustie în vreme ce am galopat spre intrarea principală unde am sărit din şa.

— Zaras şi Hui! Duceți-vă la grajduri, în spate, şi vedeți dacă mai sunt cai acolo. O să avem nevoie de mai multe animale care să ne ducă înapoi la Krimad după ce le găsim pe fete.

Eram hotărât să nu mă las pradă disperării. Inana nu m-ar fi chemat aici dacă fetele n-ar fi fost încă în viață.

Uşile ambasadei erau larg deschise. Am intrat în fugă în clădire, strigându-i pe supraviețuitori. Însă nu mi-a răspuns decât ecoul batjocoritor. Toate camerele erau pustii, dar cele mai multe fuseseră devalizate. Conținutul lor era împrăştiat, într-un abandon sălbatic. Servitorii mei sau refugiații din oraş luaseră ce apucaseră în fuga lor.

Nu eram sigur încotro să mă îndrept. Am simțit primul junghi de disperare în pântec. M-am întărit împotriva lui şi am strigat-o pe zeiță să-mi vină în ajutor:

— Inana! Unde sunt ele? Nu mă părăsi acum. Condu-mă la ele, te implor!

Mi-a răspuns imediat, vocea auzindu-i-se de la etajul clădirii.

— Taita! Tu eşti, domnule? I-am auzit tropăitul paşilor pe scară. La început, am crezut că este o altă bandă de jefuitori în căutarea prăzii, a strigat ea.

Cu pelerina pe umeri şi gluga pe cap, a coborât în goană ultimele trepte şi mi s-a aruncat în braţe. I-am cuprins faţa în palme şi am ridicat-o spre mine. Am privit-o fix în ochi vreme de o clipă, până mi-am regăsit vocea:

— Loxias, am ţipat eu. Ce faci aici, copilă? Am crezut că eşti altcineva.

— Lordul Toran m-a trimis să te aştept aici. Ştiam amândoi că vei veni. Trebuie să-ţi arăt calea spre Templul de Sus, din munţi, al zeului Cronos.

Bolborosea cuvintele atât de incontrolabil, încât mi-a fost dificil să pricep ce spunea. Am strâns-o în braţe, ca s-o liniştesc.

— Mai încet, micuţo! Nu înţeleg nimic din toate astea. Trage adânc aer în piept şi vorbeşte încet.

— La porunca Supremului Minos, preoţii le-au dus pe Tehuti şi pe Bekatha la Templul de Sus. Acolo, ele vor fi sacrificate pentru a-l îmbuna pe zeul Cronos, ca să nu distrugă Imperiul Minoian prin foc şi pucioasă. A tras încă o dată aer adânc în piept şi s-a grăbit să continue: Deja au sacrificat patruzeci de soţii virgine ale Supremului Minos, dar Cronos le-a refuzat. Furia lui e de nepotolit. Cere sacrificiul suprem: prinţesele virgine ale Casei faraonului din Egipt.

— Unde este Toran acum?

— S-a dus la Templul de Sus pentru a încerca să-l împiedice pe Supremul Minos să comită această faptă cumplită sau măcar să întârzie

sacrificiul până la sosirea ta. Spune că tu eşti singurul capabil să le salveze pe Tehuti şi pe Bekatha. Cumva, a ştiut că vei veni. I-a apărut în vise o doamnă cu glugă care l-a avertizat...

— Cunoşti drumul către acest templu? Am întrerupt-o eu.

— Da, a rostit ea. Nu e departe de-aici. Toran mi-a spus cum să găsesc intrarea secretă şi cum să găsesc calea prin labirint.

Am apucat-o de braț şi am fugit împreună cu ea prin camerele goale, către intrarea principală în ambasadă. Zaras şi Hui împreună cu toți oamenii lor mă aşteptau acolo. Zaras a sărit din şa şi a alergat în întâmpinarea mea.

— Ai găsit-o pe...? A început Zaras, dar apoi a recunoscut-o pe Loxias sub glugă. Unde sunt prințesele?

— Destul! I-am curmat eu întrebările. Îți voi explica pe drum. Loxias ştie unde să le găsim. Ne va conduce acolo.

Hui găsise şase cai în grajdurile ambasadei – suficienți pentru ca fiecare om să aibă animalul său. Am urcat-o pe Loxias în spatele meu pe şa, iar ea şi-a petrecut brațele pe după mijlocul meu în vreme ce eu mi-am biciuit calul.

Am călărit în grup compact. Loxias m-a îndrumat către drumul care ducea spre vest pe coama munților. După două leghe, am ajuns la o bifurcație. Drumul principal mergea înainte, dar cel mai îngust cotea către vârful muntelui Ida.

Acest traseu era marcat de un cedru monstruos – crengile sale goale avântându-se către norii vulcanici tot mai mari.

— Lordul Toran spune că acest copac are o mie de ani, mi s-a adresat Loxias peste umăr. Şi că este simbolul zeului Cronos.

A arătat către un enorm craniu de taur sălbatic care fusese bătut în cuie pe trunchiul cedrului. Coarnele erau aproape de două ori mai mari decât ale taurului care îl ucisese pe Uaaga, sclavul. Timpul şi soarele le făcuseră de un alb orbitor.

N-am mai pierdut nicio clipă contemplându-le, ci am îndreptat calul spre acel drumeag, după cum m-a îndrumat Loxias. Urca prin pădurea deasă şi era doar atât de lat cât să poată galopa doi cai unul lângă altul. S-a terminat brusc, în fața unei stânci negre înalte. La baza sa se afla o poartă masivă din bronz. În centrul ei se afla o roată de blocare din acelaşi metal.

Loxias a sărit din şa şi a căzut ca o pisică în picioare. A alergat spre uşă şi a început să învârtească roata spre stânga şi spre dreapta, numărând cu voce tare turele.

În spatele ei, am descălecat şi am pus la arc una dintre coardele noi şi uscate. Apoi, am scos din tolbă două săgeți pe care mi le-am pus la cingătoare, ca să pot ajunge instantaneu la ele. Am scos o a treia săgeată, pe care am pus-o în arcul ținut în mâna stângă. Apoi, cu dreapta,

mi-am scos sabia din teacă. Zaras, Hui şi toţi oamenii lor mi-au urmat exemplul, pregătindu-şi armele şi apropiindu-se de mine şi de Loxias.

Loxias a învârtit roata pentru ultima dată, iar mecanismul a scos un clic puternic deschizându-se. I-am făcut semn lui Zaras s-o ajute să tragă de roată. În acelaşi timp, am făcut un pas în lateral şi am întins la maximum coarda arcului, ţintind peste umărul lui Zaras.

Uşa s-a deschis anevoie. În apropierea ei se aflau două femei-bărbaţi în uniformele verzi ale gărzilor de la haremul regal. Amândouă aveau săbiile pregătite. S-au repezit să-i lovească pe Zaras şi pe Loxias.

Zaras era pregătit şi a ucis-o pe una dintre ele implântându-şi sabia în pieptul ei băieţesc. Am omorât-o pe cealaltă cu o săgeată. De la o distanţă atât de scurtă, săgeata i-a străpuns pieptul şi i-a sfărâmat şira spinării, ieşindu-i printre omoplaţi. Ambele războinice s-au prăbuşit fără să scoată un sunet. Am păşit peste cadavrele lor. Umăr la umăr, eu şi Zaras am luat-o la goană prin tunel. Era slab luminat de torţe fumegânde fixate în suporturile lor de pe pereţi.

— Toran spune să cotim mereu spre est, fiindcă altfel ne vom rătăci în labirint, mi-a strigat Loxias care se afla imediat în urma mea.

Am făcut de trei ori stânga succesiv. Apoi, am auzit sunetul slab al unei incantaţii venind din

tunelul aflat în față. Devenea tot mai puternic pe măsură ce ne apropiam în fugă de sursă. Am mai făcut o dată la stânga şi, brusc, am zărit lumina zilei licărind în fața noastră.

Le-am cerut lui Loxias şi celorlalți oameni să rămână pe loc, iar eu am înaintat avându-i pe Zaras şi pe Hui lângă mine. Lumina a devenit mai strălucitoare, iar noi am cotit pentru ultima dată la stânga.

Mai erau două războinice, care blocau tunelul din fața noastră, dar amândouă aveau capetele întoarse. Toată atenția le era concentrată asupra celor ce se petreceau în fața lor şi habar n-aveau de prezența noastră. Ne-am furişat în spatele lor. Zaras şi Hui le-au acoperit gurile cu palmele, pentru a le împiedica să țipe, iar apoi am văzut o licărire rapidă a săbiilor înainte ca ele să se prăbuşească pe duşumea. Am păşit peste cadavrele lor şi ne-am pomenit într-un balcon cioplit în stâncă.

La peste douăzeci de coți sub noi se deschidea o cavernă enormă, în care lumina zile intra printr-o deschizătură cu stâlpi tăiată în peretele din fața noastră. De acolo se deschidea o altă largă panoramă a ruinelor Knossosului şi a marelui golf străjuit de vârfurile muntelui Cronos, care umplea orizontul.

Chiar sub noi se afla o arenă semicirculară. Podeaua era acoperită cu nisip alb şi fin, pe care se afla un altar făcut din argint şi aur. Pe altar se

afla statuia din aur a unui taur sălbatic având o coroană de flori şi înconjurat de vase în care tămâia ardea mocnit.

Arena şi altarul erau înconjurate de rânduri de bănci din piatră. Cele două rânduri de jos erau pline cu nobili minoiani îmbrăcați în veşminte negre şi cu pălării înalte. Chipurile le erau pudrate cu cretă albă, iar ochii le erau subliniați cu kohl negru, conform modei tradiționale. Cu toții stăteau nemişcați, holbându-se cu atenție la duşumeaua goală a arenei. Doar gurile li se mişcau în vreme ce psalmodiau un cântec funebru.

Am fost surprins de cât de puțini erau. Fuseseră câteva mii în portul palatului, atunci când Tehuti şi Bekatha se măritaseră cu Minos. Azi, erau adunați aici mai puțin de cincizeci. Erupția şi valul mareic luase un bir cumplit de la floarea societății minoiane.

În spatele acestor câțiva supraviețuitori se afla un alt rând de locuri, neocupate. În centrul său se afla un tron înalt de aur. Şi acesta era gol.

Chiar sub tron se deschidea intrarea în acest templu subteran. Era o deschizătură cavernoasă, care încadra imaginea îndepărtată a muntelui Cronos aflat dincolo de apele învolburate ale golfului Knossos. Cei doi vulcani gemeni scuipau coloane de fum care urcau spre cer, aproape ascunzând soarele, care devenise acum o sferă de un galben mai.

Balconul în care noi eram ghemuiți se afla atât de sus deasupra arenei, încât ne aflam deasupra câmpului vizual al publicului din fața noastră. În plus, eram parțial ascunşi în spatele draperiilor de culoare închisă care atârnau din tavanul peşterii până aproape de podeaua nisipoasă. Cu toate astea, i-am atenționat în şoaptă pe Zaras şi pe Hui să se retragă în penumbră şi să-şi ascundă săbiile pentru a nu reflecta vreo rază de lumină, oricât de difuză era aceasta, trădând astfel prezența noastră în templu.

Nici n-am terminat bine de vorbit, că două şiruri de preoți îmbrăcați în robele lor roşii ca sângele de taur au apărut din cele două părți ale amfiteatrului. Şi-au ocupat pozițiile în jurul tronului de aur, iar vocile lor s-au împletit cu ale nobililor, pentru a umple templul cu o lamentație de doliu.

Apoi, brusc, jelania a încetat, iar tăcerea apăsătoarea a fost mai insuportabilă decât cântarea. Întreaga adunare a gemut când toți, ca unul, au căzut în genunchi şi şi-au lipit frunțile de lespezile de marmură.

Aşteptam apariția Supremului Minos şi priveam cu toată atenția tronul gol, aşteptându-mă la o altă stratagemă teatrală. Dar, cu toate astea, am fost complet luat prin surprindere.

Într-o clipă, tronul era gol, iar în următoarea, monarhul cretan şedea pe el, având-o alături pe fragila şi scheletica lui mamă.

Era înveşmântată în straie de văduvă, negre şi dezgustătoare. El era strălucitor purtând toate însemnele regalității, falnic peste toți supuşii săi, părând a umple peştera cu prezența sa. Armura lui şi hidoasa mască din metale prețioase în formă de cap de taur aruncau săgeți de lumină strălucitoare în umbre.

Muzica marțială cântată de o orchestră ascunsă a umplut caverna cu sunete tumultuoase, iar congregația a strigat căzută într-un extaz idolatru.

Supremul Minos şi-a ridicat pumnul drept înzăuat, iar tăcerea care a cuprins peştera a fost totală, aproape sufocantă în intensitatea ei. Chiar şi noi, cei trei aflați în balcon, am fost intimidați de ea.

Minos a făcut un alt gest, şi adunarea a prins glas din nou. Dar era un sunet sălbatic, plin de o furie primitivă. Apoi, draperiile care atârnau din acoperişul peşterii au fost trase la o parte, dezvăluind două uşi cu gratii aflate în peretele stâncos, câte una de fiecare parte a amfiteatrului. Vocea congregației a crescut într-o anticipare frenetică. Chiar şi preoții în robe roşii s-au alăturat vacarmului, dar acum exista un element nou. Sunetul nu mai era a rugăciune şi venerare. A devenit un urlet de excitare lascivă, de dorință carnală, de extaz sadic.

Prin deschizătura dintre draperii a intrat un grup de războinice în tunici verzi. Purtau coifuri

înalte, decorate cu pene strălucitoare de flamingo. Scuturile, pe care le țineau ridicate, erau făcute din piele de crocodil întărită şi erau suprapuse pentru a ascunde ceva aflat în centrul formației lor. Au ajuns în mijlocul arenei şi s-au oprit. Apoi, la un semnal prestabilit, rândurile lor s-au desfăcut, dezvăluindu-le pe prințesele mele.

Tehuti şi Bekatha se țineau de mână şi se uitau total uimite la mulțimea care țipa deasupra lor. Pe cap, aveau coronițe de trandafiri albi.

Dar asta era tot ce purtau. Trupurile le erau complet goale. Păreau foarte tinere, delicate, aproape ca nişte fetițe. Războinicele s-au răsucit la unison şi au părăsit arena, lăsându-le singure pe Tehuti şi pe Bekatha.

Tunetul congregației s-a abătut asupra fetelor mele dragi, iar ele s-au cutremurat dinaintea lui. Supremul Minos s-a ridicat în picioare, iar mugetul s-a transformat din nou în tăcere. Acesta s-a răsucit încet, astfel încât masca să fie îndreptată spre deschizătura din peretele din spate al peşterii, care încadra imaginea îndepărtată a muntelui Cronos, iar vocea i s-a ridicat în intensitate începând să-l invoce pe zeu. N-am putut desluşi nici măcar un singur cuvânt din răgetele şi urletele animalice care se reverberau din masca lui.

Cu toate astea, sensul era inconfundabil, cu atât mai mult atunci când a scos din teaca bătută cu nestemate de la brâu o sabie masivă de

bronz. Era pe-atât de lungă pe cât sunt eu de înalt. S-a întors către cele două copile dezbrăcate, care se aflau pe podeaua de sacrificiu, sub locul unde se afla el.

Acum, am priceput pentru prima oară cuvintele pe care le rostea, cu toate că erau estompate de masca de pe cap şi alterate de ecourile răsfrânte de zidurile de piatră.

— Preaiubite Cronos! Cronos, cel dintâi dintre toți zeii! Eu sunt fiul tău, fructul coapselor tale, carne din carnea ta şi sânge din sângele tău. Vreme de o mie de ani te-am venerat. Vreme de o mie de ani te-am iubit şi m-am supus ție. Stau din nou în fața ta pentru a-mi reînnoi jurămintele. Îți aduc sacrificiul după care tânjeşte sufletul tău divin. Îți aduc sânge de virgine regale să-l bei. Îți aduc carne de virgine regale s-o devorezi. Vino în întruparea ta pământeană şi înfruptă-te din festinul pe care ți l-am pregătit! Ucide! Mănâncă!

Şi-a ridicat sabia şi a îndreptat-o spre grilajul din fața lui Tehuti şi a Bekathei.

Porțile duble s-au deschis, dar dincolo de ele nu s-a zărit decât întuneric. Mi-am încordat privirea, dar, inițial, n-am putut să văd nimic. Apoi, ceva s-a mişcat dincolo de porți, ceva atât de enorm şi de amenințător, încât îmi sfida imaginația.

Bekatha a țipat şi s-a lipit de sora ei mai mare, chipul albindu-i-se de groază. Tehuti a cuprins-o

protectoare cu un braț; Bekatha s-a încleştat de ea cu amândouă. Ambele fete s-au tras îndărăt din fața porților.

O tăcere densă şi palpabilă a căzut peste arenă şi peste întreaga lume de dincolo de ea. Tunetul huruitor al vulcanilor a contenit brusc. Pământul de sub noi a rămas nemişcat. Se părea că până şi marele zeu Cronos era fascinat de drama care se petrecea în propriul templu.

Tăcerea a fost curmată de fornăieli de bovină furioasă şi de bufniturile uriaşelor copite pe nisip. Un taur sălbatic s-a năpustit pe porți, intrând în arenă. S-a oprit brusc când mugetul la fel de brusc al adunării i-a ajuns la urechi, iar copitele din față au scurmat nisipul, ridicând un nor de praf.

Deşi toți ceilalți tauri pe care i-am văzut vreodată erau dungați cu negru şi maro-închis, acesta era de un alb la fel de strălucitor ca spuma de pe creasta valului mareic care distrusese oraşul Knossos. Ochii lui erau strălucitori ca rubinele lustruite. Trupul a părut să i se umfle de furie, devenind chiar mai mare în timp ce îşi legăna masivul cap dintr-o parte în alta, în căutarea unei ținte pe care să-şi descarce furia.

Coarnele lui uriaşe erau albe ca fildeşul. Vârfurile erau de un negru strălucitor şi ascuțite ca nişte vârfuri de lance. Anvergura lor era de

două ori mai mare decât a brațelor întinse ale unui om.

Creatura şi-a ațintit privirea asupra celor două copile dezbrăcate, care stăteau în fața sa, şi şi-a aplecat capul. Marea cocoaşă dintre umeri a părut şi ea să se umfle de furie, iar animalul a lovit cu copita podeaua.

După culoare, dimensiune, ca şi după aura de răutate pe care o emana, am realizat deodată că aceasta nu era o creatură a pădurii şi munților, ci era ceva trimis din adâncurile de foc ale vulcanului pentru a accepta sacrificiul în numele demonicului său stăpân.

A mârâit la prada sa. Buza superioară i s-a arcuit, dezvăluind colții lungi – dinții unui carnivor, nu ai unui erbivor.

— Îți aduc sânge de virgine regale să-l bei. Îți aduc carne de virgine regale s-o devorezi, a îndemnat Supremul Minos creatura. Ucide! Mănâncă!

M-am scuturat de oroarea care amenința să mă paralizeze.

— Zaras! Hui! Mi-am ridicat vocea pentru a acoperi vacarmul asurzitor făcut de congregația minoiană. Trebuie să coborâm acolo pentru a le proteja. Folosiți-vă de draperii, dar coborâți!

Cei doi s-au năpustit pe lângă mine aproape doborându-mă în graba lor. Unul după altul, au sărit peste balustrada balconului şi s-au apucat de draperii pentru a-şi amortiza căderea pe

duşumeaua arenei. Dar am văzut că avea să fie prea târziu ca s-o salveze pe Tehuti.

Strălucitorul taur alb îşi concentrase toată atenția asupra lui Tehuti, iar acum se lansase în atac, direct spre ea.

Bekatha a țipat. A fost un sunet care, cu siguranță, l-a enervat şi mai tare pe monstru. Zaras şi Hui abia atinseseră podeaua, dar mai aveau de străbătut jumătate de arenă până să poată interveni.

Am pus o săgeată în arc şi am tras-o. A lovit umărul masiv al taurului exact acolo unde țintisem, însă am văzut că se lovise de os şi fusese deviată. A zburat şi l-a lovit pe unul dintre nobilii minoiani din public. S-a prăbuşit şi nu l-am mai văzut.

Taurul abia dacă a fost zgâriat de săgeata mea. N-am îndrăznit să trag din nou pentru că Bekatha se desprinsese de sora ei. Orbită de panică, a alergat direct în calea taurul lansat în atac.

Animalul a virat spre ea şi şi-a aplecat capul monstruos. Şi-a repezit spre ea unul din lungile coarne strălucitoare, iar vârful acestuia i-a străpuns partea de sus a brațului. Am văzut osul frângându-se şi sângele izbucnind în vreme ce ea era aruncată sus peste spinarea taurului. A lovit pământul şi cred că nisipul moale i-a amortizat căderea. Taurul s-a întors în urmărirea ei.

Tehuti a reacționat mai rapid decât oricare

dintre noi. A alergat în calea taurului, scoțând țipete ascuțite şi fluturându-şi brațele pentru a-i distrage atenția.

A fugit pe sub nările fremătătoare din care aburul respirației lui fierbinți şi împuțite era împroşcat în aerul umed al cavernei. Când a fost chiar lângă el, şi-a smuls coronița de trandafiri de pe cap şi a aruncat-o în fața fiarei.

Luat prin surprindere, marele taur s-a oprit puțin, oferindu-i lui Tehuti suficient spațiu de manevră pentru a se răsuci şi a o lua la goană spre locul unde îl văzuse pe Zaras coborând pe draperie.

— Zaras! A strigat ea.

Taurul a ezitat doar o fracțiune de secundă înainte de a se îndepărta de locul unde zăcea Bekatha şi a porni în urmărirea lui Tehuti. Era rapidă ca o gazelă, însă taurul era mai iute. Aproape că a ajuns deasupra ei când ea s-a mlădiat şi a schimbat direcția, câştigând un avans de trei coți înainte ca taurul să vină după ea.

Am văzut că ea urma să treacă aproape chiar pe sub balconul în care mă aflam sprijinit de balustradă. Am scos sabia din teaca de la centură, am ridicat-o sus şi am aruncat-o în arenă. A căzut cu vârful în jos şi s-a înfipt în nisip, mânerul aflându-se chiar în fața ei.

— Ia sabia! Am țipat eu la Tehuti.

Încă o dată, a reacționat cu viteza şi forța unei

atlete înnăscute. A cotit din alergare şi a smuls sabia din nisip, apucând-o cu mâna dreaptă.

Taurul aproape că a ajuns-o din nou. Şi-a legănat capul, iar vârful cornului stând a şuierat prin aer, trecând pe lângă umărul ei. Tehuti s-a aplecat pentru a-l evita, iar apoi s-a eschivat din calea taurului, sugându-şi burta când acesta a trecut pe lângă ea. Apoi, în vreme ce animalul îşi înălța capul pentru a-şi recăpăta echilibrul, a apucat cu mâna liberă cornul cel mai apropiat, chiar sub vârf.

Când taurul a ridicat-o pe corn, ea n-a opus rezistență, în schimb, a profitat de mişcare, sărind în aceeaşi direcție. A făcut un salt înalt peste spinarea cocoşată a taurului, iar în cădere a îndreptat vârful sabiei către greabănul acestuia.

Aici nu există niciun os care să devieze lovitura. Cu toată forța şi greutatea, Tehuti a împlântat sabia până la plăsele printre oasele umărului, străpungând inima creaturii. A dat drumul mânerului şi a lăsat sabia în rană.

Apoi, şi-a arcuit spinarea, a aterizat în picioare, în spatele taurului lovit, şi s-a îndepărtat făcând o piruetă cu ambele brațe ridicate sus deasupra capului. A rămas în aşteptare şi a privit cum monstruosul animal se opreşte brusc. Acesta şi-a desfăcut larg picioarele din față şi şi-a aplecat capul până când botul aproape că a atins nisipul. A deschis larg botul şi a scos un muget.

Din gât i-a țâşnit un torent de sânge strălucitor.

Apoi s-a împleticit de-a-ndărătelea până când picioarele din spate au cedat, iar trupul i s-a prăbuşit pe podeaua arenei făcând un zgomot ca de cedru care cade doborât de topor. S-a rostogolit pe o parte. Picioarele din spate au tresărit spasmodic, iar apoi, în cele din urmă, a rămas nemişcat. Tăcerea din peşteră a persistat exact cât mi-a trebuit mie să-mi umplu plămânii cu aer.

Apoi, marele zeu Cronos din vulcanul de dincolo de golf şi-a dezlănțuit toată furia. Fusese lipsit de ofranda sa. Creatura care era alter egoul lui fusese ucisă chiar în propriul templu.

Mi-am luat ochii de la spectacolul din arena templului şi m-am uitat dincolo de golful Knossos, unde am văzut o privelişte minunată.

În furia sa extremă, Cronos şi-a distrus fortăreața. Părea să se întâmple foarte încet. Întregul munte a explodat în sute de stânci masive, unele mari cât Creta însăşi, altele mult mai mari. Erau azvârlite de forțe catastrofale eliberate chiar din inima vulcanului aflat la mii de picioare sub suprafața mării. Piatra fusese încinsă în acest cuptor adânc până se topise şi ardea cu o strălucitoare lumină albă ce făcea soarele să pălească pe lângă ea şi care ilumina întreaga lume. Când piatra s-a prăbuşit în apă, marea a clocotit.

Aburul apelor care fierbeau a explodat în fuioare

formând nori rotitori şi albi, care s-au înălțat spre cer, acoperind totul. Astfel a dispărut marea şi pământul, şi cerul. A rămas doar zidul dens de aburi.

Totul a părut să se petreacă în tăcere, în vreme ce lumea şi toate făpturile vii îşi țineau respirația.

Apoi a izbucnit zgomotul cataclismului. Avusese nevoie de acest răstimp pentru a traversa apele golfului. Sunetul s-a izbit de insula Creta ca un obiect solid, ceva aproape la fel de consistent ca însăşi piatra care se prăbuşea.

Cu toate că eram parțial adăpostiți de pereții peşterii care ne înconjura, am fost trântiți la pământ de ferocitatea şi de volumul sunetului. Am zăcut scâncind şi acoperindu-ne urechile asurzite.

Sunetul şi mişcările telurice au desprins lespezi mari din tavanul cavernei. Pretutindeni în jurul meu oamenii țipau şi suspinau zdrobiți de pietrele care cădeau, iar duşumeaua sălta şi se smucea sub noi ca puntea unei corăbii prinse de un uragan.

Am fost printre primii care şi-au venit în fire. Dar ochii încă îmi erau orbiți de lumina muntelui arzând, iar urechile îmi erau înfundate de cumplitul sunet. M-am ridicat în genunchi şi m-am uitat prin cavernă. Nu eram singura persoană care se mişca.

Zaras se târâse spre locul unde Tehuti zăcea

lângă cadavrul taurului. O ținea în brațe. Am văzut că şi ea era amețită şi confuză.

Hui era îngenuncheat asupra Bekathei. Părea să-i fie frică s-o atingă. Era un războinic care îi doborâse pe mulți pe câmpul de luptă, dar era îngrozit de sângele femeii pe care o iubea. Ea se ținea de brațul rănit şi se uita spre Hui ca un copil care aşteaptă alinare de la un părinte iubit.

M-am uitat dincolo de ei şi l-am văzut pe Supremul Minos. Stătea la gura peşterii şi se uita la norii de aburii care ascundeau locul unde se înălțase cândva muntele Cronos.

Minos ținea în ambele mâini trupul fragil al mamei sale, ridicat mult deasupra capului. Am văzut că țeasta acesteia era zdrobită şi că ochii îi ieşeau din orbite.

Fusese lovită şi ucisă de stâncile care căzuseră din tavanul peşterii.

— De ce ne-ai făcut asta? Sunt fiul tău, mărețe Cronos, a urlat Minos. Mama a fost iubita şi soția ta. De ce n-ai acceptat sacrificiul pe care ți l-am oferit şi n-ai cruțat-o?

Ştiam că trebuia să-l ucid înainte de a dezlănțui şi mai mult rău asupra lumii. Ştiam că, de data asta, ne-ar distruge pe toți: pe mine, pe prințesele mele, pe prietenii şi pe tovarăşii mei.

Am ridicat arcul şi am lansat o săgeată în lungul cavernei. L-a lovit pe Minos în centrul spatelui armurii de aur. I-a străpuns trupul, şi un jet de sânge negru a țâşnit prin gaura făcută de

săgeată în armură. Duhoarea care a umplut peştera era ca a cadavrelor care au zăcut zece zile la soare.

Forța săgeții mele l-a aruncat pe Minos prin deschizătura din peretele peşterii. A căzut dincolo de câmpul meu vizual. Cadavrul mamei lui zăcea acolo unde îl scăpase, ca un maldăr de zdrențe negre.

Am sărit din balcon şi am coborât pe draperie în arenă. Apoi, în timp ce alergam către locul unde zăcea Bekatha, am desprins teaca sabiei de la cingătoare. Am îngenuncheat alături de ea şi i-am spus lui Hui:

— Ține-o bine. O s-o doară.

Ea a scâncit când i-am pus la loc osul rupt, iar apoi, am folosit teaca sabiei ca atelă pentru a-l fixa. După aceea, am scos flaconul cu vin din săculețul de la şold şi i l-am dat lui Hui.

— Dă-i să bea cât îți cere, i-am zis eu. Dar vezi că e vin grozav de Ciclade, mult prea bun pentru un sălbatic ca tine.

Bekatha a zâmbit în ciuda durerii şi a şoptit:

— Hui este bărbatul meu. De acum încolo, oriunde se duce el mă duc şi eu. Casa lui e casa mea. Şi vinul pe care îl bea îl împărțim amândoi.

Am fost mândru de ea.

M-am uitat prin templu şi am văzut că războinicele care păzeau haremul fugiseră. M-am gândit că toți nobilii minoiani plecaseră cu ele, dar apoi l-am văzut pe Toran stând alături de

Zaras şi de Tehuti şi cuprinzând-o cu un braț pe Loxias.

— Vei veni cu noi, bătrâne prieten? L-am întrebat eu, iar Toran s-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

— Imperiul Minoian a dispărut azi. N-o să se mai ridice niciodată. Acest lucru a fost profețit cu cinci sute de ani în urmă. Expresia de pe chipul lui era sumbră, dar a continuat imediat: Mi-am pierdut patria. Dar Egiptul şi-a pierdut cel mai puternic aliat împotriva năpastei hicsose. A suspinat. Cu toate astea, eu şi Loxias vom merge cu tine la Teba şi vom face Egiptul noua noastră patrie.

— Mi-e teamă să vă întreb pe voi, Zaras şi Tehuti, am rostit eu întorcându-mă spre ei.

Nu m-a surprins că Tehuti a vorbit pentru amândoi.

— Dragă Taita, vă iubesc şi pe tine, şi Egiptul, dar pe Zaras îl iubesc mai mult, a spus ea simplu. Dacă mă întorc cu tine la Teba, fratele meu va căuta să mă mărite cu vreun alt rege nebun din cine ştie ce țară barbară. L-am servit pe faraon şi mi-am servit țara cât am putut. Acum, vreau să fiu liberă să-mi trăiesc restul vieții cu omul pe care-l iubesc. L-a luat pe Zaras de mână. O să mergem cu Hui şi cu Bekatha să ne găsim o casă pe pământurile de dincolo de Marea Ionică.

— Aş vrea să pot merge cu voi, dar nu pot, i-am

spus eu. Datoria mea este să-l slujesc pe faraonul din Teba. O să-i zic că tu şi Bekatha aţi murit, ca să nu trimită pe nimeni să vă caute.

— Mulţumesc, dragă Taita, a rostit ea, apoi a ezitat înainte de a vorbi din nou. Poate că, într-o zi, dacă zeii sunt buni, tu ne vei căuta.

— Poate! Am fost eu de acord.

— O să-i dau numele tău primului fiu, a promis ea, iar eu m-am răsucit pentru a-mi ascunde lacrimile care mi-au umplut ochii.

După aceea, am urcat printre rândurile de bănci din piatră, care acum erau goale. Am ajuns la gura peşterii prin care căzuse trupul lui Minos răpus de săgeata mea.

Am stat pe buza prăpastiei şi am privit în jos spre locul unde zăcea cu membrele răsfirate într-o baltă de sânge care se coagula pe stâncile de sub el. Săgeata mea îi ieşea din pieptarul de argint. Masca încă îi acoperea capul. Nu vedeam nimic prin găurile negre care păreau că se holbează la mine.

— Ce ai fost tu? Am întrebat cu voce tare, dar vorbind încet. Ai fost un om sau un monstru, un diavol sau un zeu mic? Apoi am clătinat din cap. Mă rog să nu aflu niciodată răspunsul la această întrebare.

Trupul lui Pasiphae, mama lui Minos, zăcea la picioarele mele. L-am ridicat şi l-am aruncat în prăpastie.

Când m-am uitat din nou în jos, am văzut că

zăceau împreună, cu mâinile şi picioarele obscen împletite, mai degrabă ca nişte iubiți decât ca mamă şi fiu.

M-am îndepărtat şi am coborât în arena unde fetele mele mă aşteptau. Am ieşit cu toții din templu şi am străbătut labirintul pentru a ajunge la locul unde caii ne aşteptau în pădure. Am încălecat şi am pornit pentru ultima dată împreună, ca o familie. Am urcat pe versantul muntelui Ida şi ne-am oprit pe coamă ca să ne uităm îndărăt la golful Knossos.

Muntele Cronos dispăruse, sorbit din nou în adâncimile abisale ale mării. Doar apele învolburate ale mării care fierbea îi marcau mormântul.

Apoi m-am uitat în față, spre locul unde se aflase cândva portul Krimad şi am văzut că toate cele şase corăbii ale flotilei mele supraviețuiseră valului mareic şi erau ancorate în siguranță. Ne aşteptau.

Toți cei din jurul meu strigau de bucurie şi de entuziasm, grăbindu-şi caii să coboare pe poteca din pădure. Călăreau câte doi, lordul Toran cu Loxias, Hui adăpostind-o pe Bekatha la pieptul lui, pentru a-i feri brațul rănit, Zaras cu Tehuti în urma lui îndemnându-i să meargă mai repede.

Am rămas în urmă şi i-am lăsat să se îndepărteze.

— Fie ca drumurile lor separate să înceapă aici şi să se sfârşească pentru ei toți pe Dealurile

Fericirii! Am şoptit eu, dar bucuria pentru ei îmi era umbrită de melancolia față de mine, sărmanul Taita rămas singur.

Apoi am auzit o voce care e posibil să fi fost doar foşnetul vântului printre frunzele copacilor.

— Tu n-o să fii niciodată singur, Taita, pentru că o inimă nobilă este magnetul natural care atrage spre sine iubirea celorlalți.

Am privit uimit în jur şi am avut impresia că o văd coborând spre mine prin pădure, cu pelerina ei şi cu gluga pe cap. Dar lumina pălea şi se poate să mă fi înşelat.